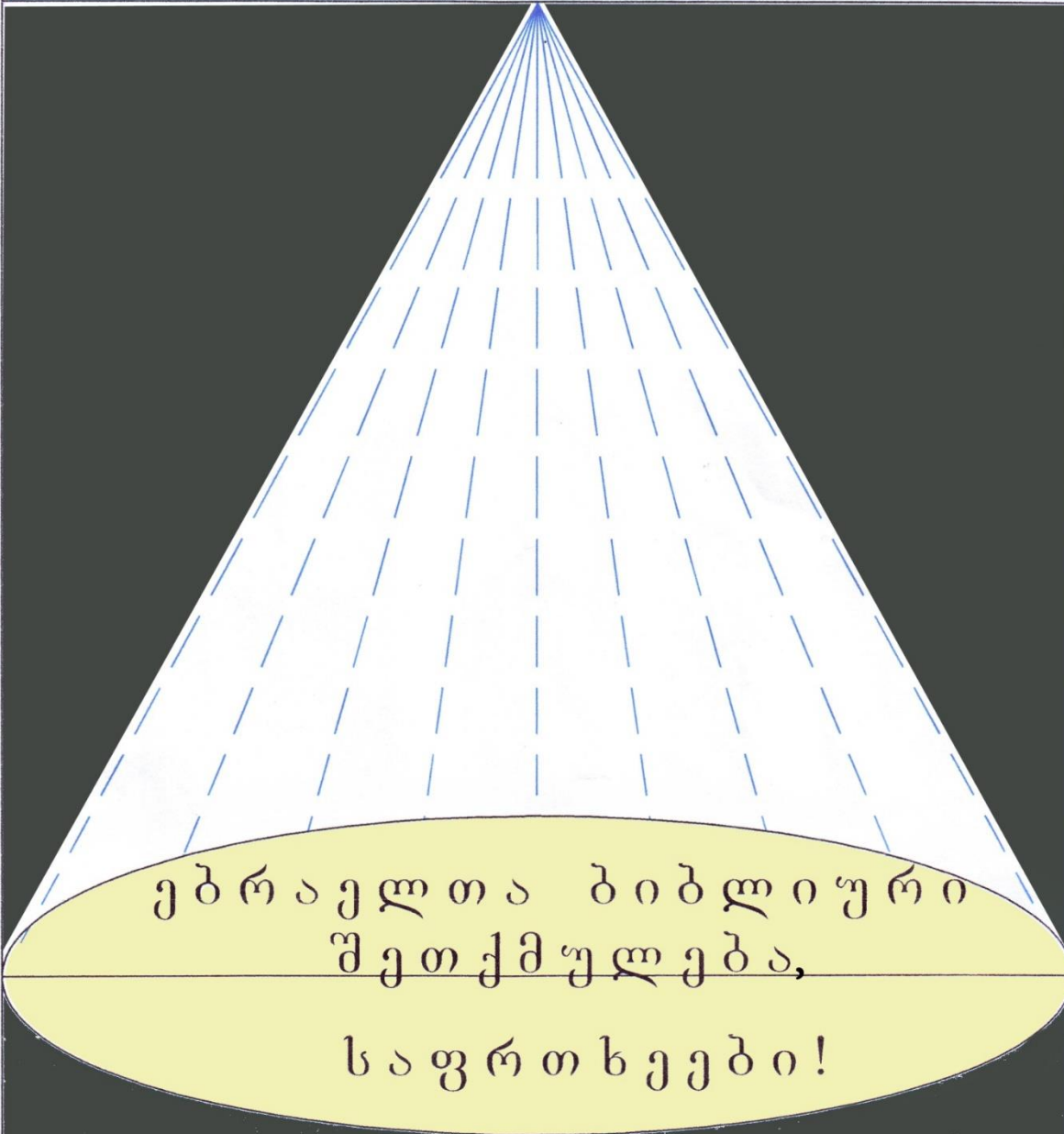

აღქმარი
(სახსკრიტზე)
წმინდა ზეცოური სხივი

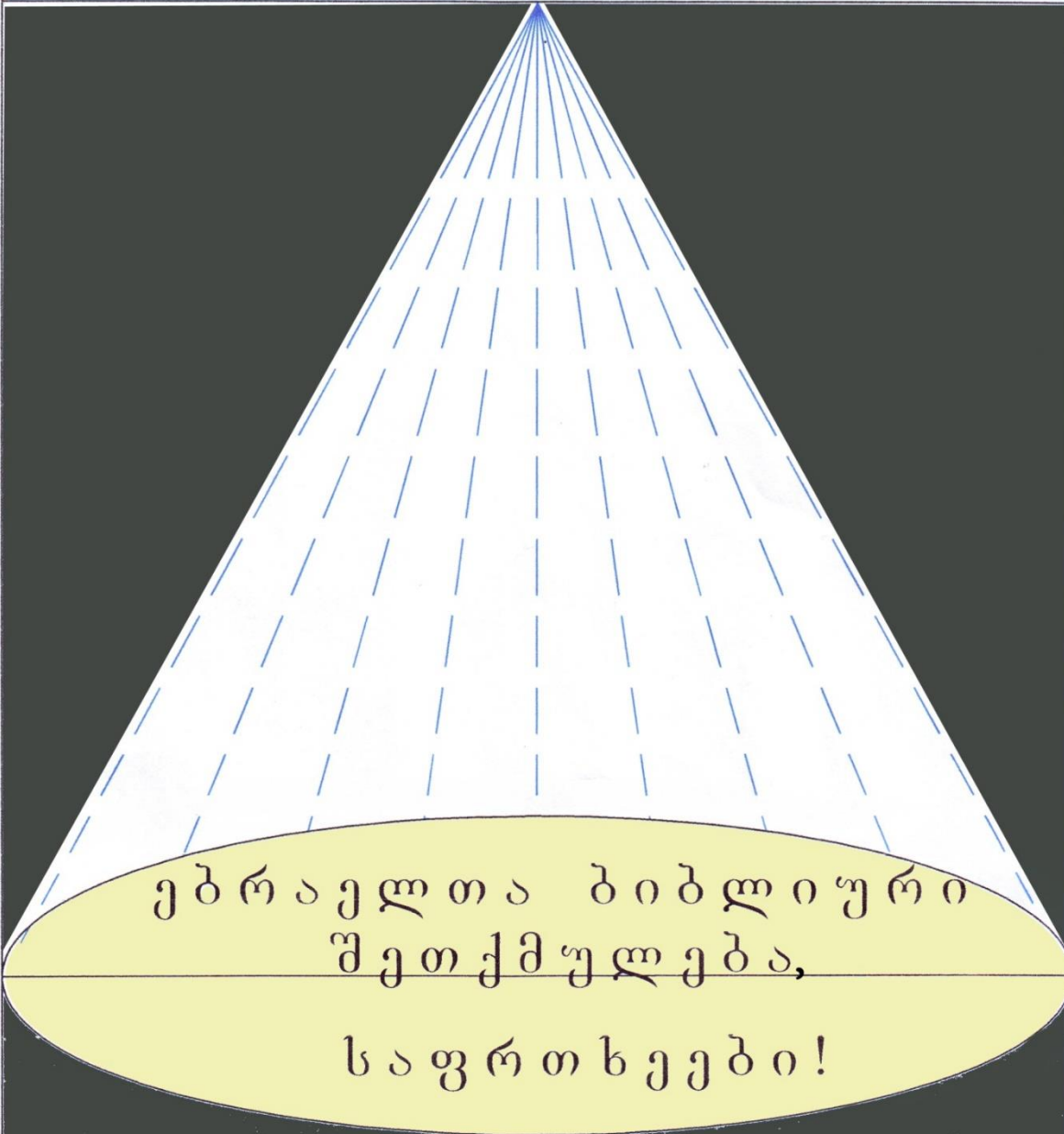

ებრაელთა ბიბლიური
შეტქმულება,
საფრთხეები!

გზა სსნისა →

თბილისი 2019

აღქოჩარი
(სახსკრიტზე)
წმინდა ზეცოური სხივი

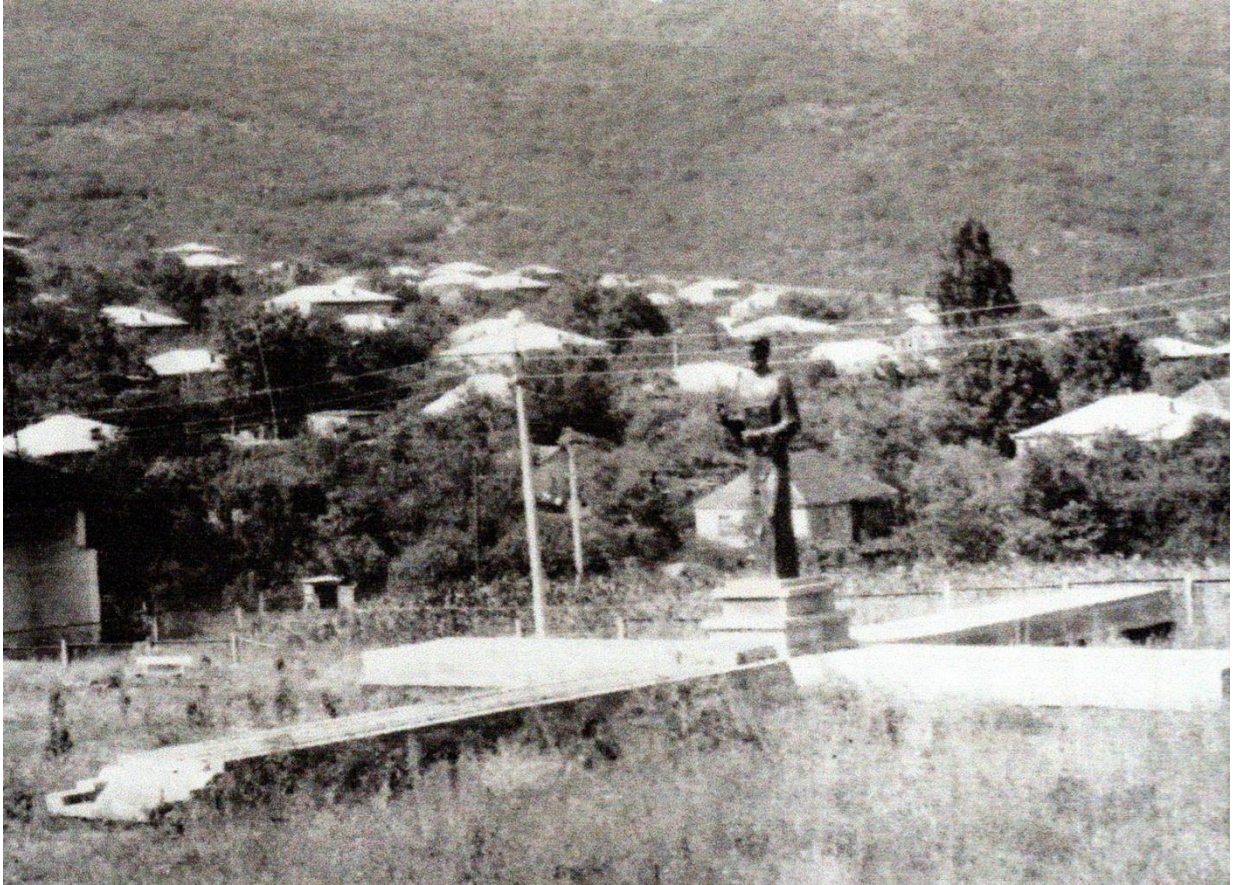
ებრაელთა ბიბლიური
შეტქმულება,
საფრთხეები!

გზა სსნისა →

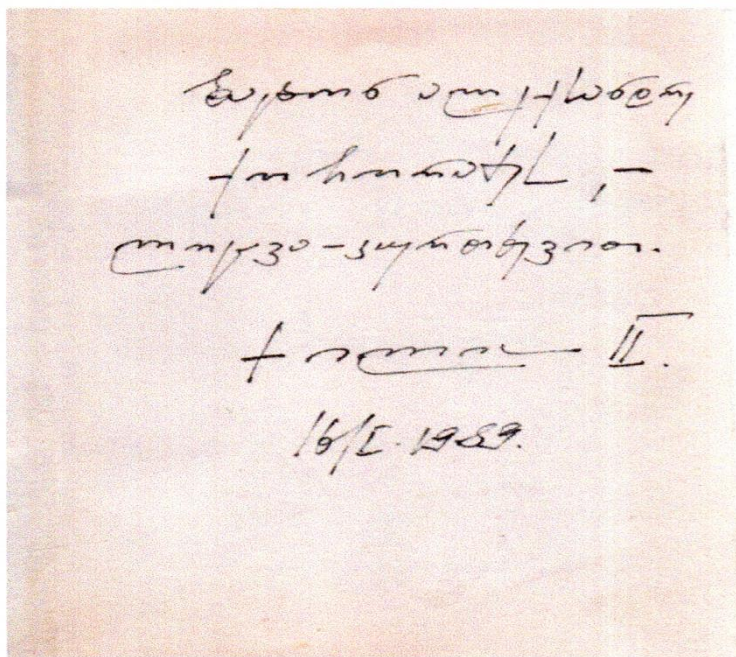
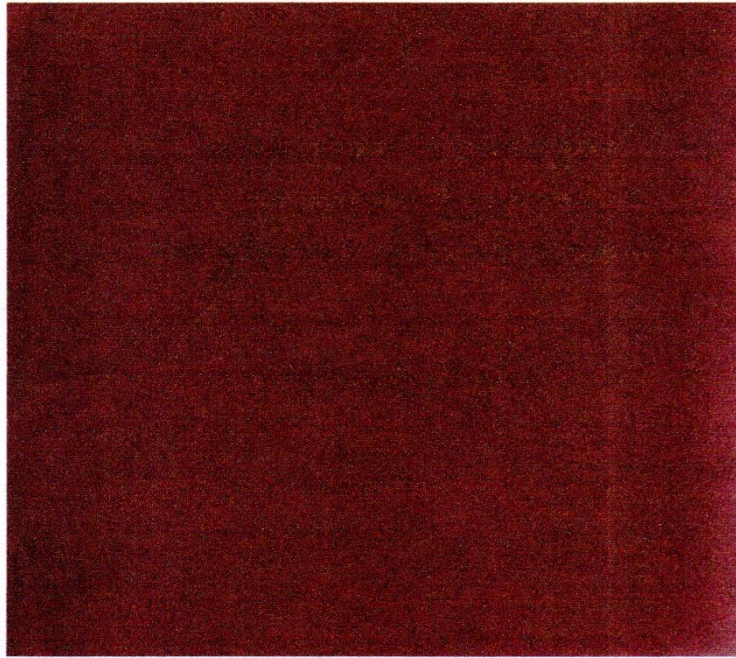
თბილისი 2019
წიგნი დემონის დაკვეთით

აქმოხარი

“შუშანიკის წამების“ შექმნის 1500 წლისთავთან დაკავშირებით საქართველოს პატრიარქ ილია II-ის კურთხევით ალექოჩარის თაოსნობითა და აქტიურობით 1989 წელს დმანისის რაიონის სოფ. ვარდისუბანში აგებული იქნა იაკობ ცურტაველის ქანდაკება მემორიალური ჯვრით, რომლის მოცულობაც 120 კუბამეტრს შეადგენს, ხოლო ქანდაკების სიმაღლე- 4- მეტრს, რაც დადასტურებაა იმისა, რომ ვიდრე ალექოჩარი ჩაწვდებოდა ქრისტიანულ-რელიგიურ სწავლებას, მასაც ღრმად სწამდა მისი ღვთაებრივი წარმომავლობა და იყო მისი თაყვანისმცემელი.

„ახალი აღთქმისა“ და ფსალმუნების წიგნი, რომლითაც საქართველოს პატრიარქმა ილია II-მ დაასაჩუქრა ალქოჩარი იაკობ ცურტაველის ძეგლის აგებასთან დაკავშირებით.

ახლად გამოცემული საეკლესიო ჟურნალი „ჯვარი ვაზისა“, რომლითაც ასევე დაასაჩუქრა აღქოჩარი საქართველოს პატრიარქმა ილია II-მ იაკობ ხუცესის ქანდაკების დადგმასთან დაკავშირებით.

წიგნში აბრამული რელიგიების მატარებელი ცივილიზაციების ბოლო 2000 წლოვანი ისტორია წარმოჩენილია, როგორც „მოსეს რჯულში“ შეფუთული ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ „შეთქმულების“ განხორციელების ერთიანი ისტორიული პროცესი, რაც ავტორის აზრით დამთავრდება მოშიახოს გამეფებით, თუ კი არ შეუშლიან ხელს.

„შეთქმულების“ საბოლოო მიზანი კი ხელოვნურად შექმნილი ებრაული რასის მსოფლიოზე გაბატონებაა!

აღნიშნულიდან გამომდინარე ავტორს კრიტიკულად გაანალიზებული აქვს ბიბლია, რა როლი ითამაშა ამ საქმეში ქრისტიანულმა რელიგიამ, მარქსიზმა და რა როლს თამაშობს გლობალიზმი, რომელშიც ტრანსფორმირებულია მიზნის მისაღწევად ებრაელთა მიერ შემუშავებული კონცეფციები.

გამოვლენილია „შეთქმულებიდან“ მომდინარე საფრთხეები და გზები თუ როგორ დავაღწიოთ თავი მას.

წიგნი ერთობ საინტერესოა და დააინტერესებს სტუდენტებს, პოლიტიკოსებს, სასულიერო პირებსა, და საზოგადოების ფართო მასებს, რაც ვფიქრობ საფუძველს ჩაუყრის ახალ აზროვნებას, რაც ასე გვესაჭიროება განადგურების პირას მისულ კაცობრიობას, უპირატესად კი ქართველებს!

ფაზისის მეცნიერებათა აკადემიის

აკადემიკოსი

ალექსანდრე ქოჩიაშვილი

შინაარსი

ნაწილი I. საქართველოში არსებული ვითარების ანალიზი, ანუ ჩვენი უბედურება, რამაც დამაწერინა ეს წიგნი	10
§-1. ვცხოვრობთ საბჭოთა ეპოქაში	10
§ -2. აპოლოგეტები სსრკ-ს დაშლის მიზეზად მოიხსენებენ12
§-3. სსრკ-ს დაშლას მოყვა შედეგი... ..	12
§-4. ეს, ასე ვთქვათ ზოგადად, კონკრეტულად კი... ..	14
§-5. ჩემი შეხედულებით.....	39
ნაწილი II. კომუნისტური შეთქმულების წინამძღვრები, ბუნება და მიზანი.	70
§-1. სოციალიზმის წარმოშობის ისტორიული წინამძღვრები	70
§-2. რამ განაპირობა იმ პირთა ქმედება, რომლებიც მოგვევლინნენ რეფორმისტ-რევოლუციონერებად, ვინ იყვნენ ამ მოძრაობათა ფუძემდებლები, რა მიზანს ემსახურებოდნენ და რა მოიმოქმედეს მათ	81
§-3. ვინ იყვნენ ის რევოლუციონერ-მარქსისტები, რომლებმაც მოგვივლინეს კომუნზმი და რა მოიმოქმედეს?109
§-4 ვლასოვის პროგრამა	138
ნაწილი III. ებრაელთა ბიბლიური შეთქმულება.	147
§-1. უძველესი რელიგიების წარმოშობა-განვითარების მოკლე ისტორია და მისი გავლენა იუდაიზმსა და ქრისტიანულ რელიგიებზე144
§-2. ბიბლია ზოგადად	152
§-3. რამ განაპირობა ქრისტიანული იდეის გაჩენა?175
§-4. ბიბლიური მორალი	178
§-5. ქრისტეს ისტორიულობის შესახებ	181
§-6. ვის ინტერესებს ემსახურება ბიბლია?	188
ა) ძველი აღთქმის მიხედვით	188
ბ) ახალი აღთქმის მიხედვით	193
§-7. რა შედეგი მოუტანეს ებრაულმა რელიგიებმა კაცობრიობას?	198
§-8. ებრაელთა ბიბლიური მიზანი, ანუ შეთქმულება	205

ნაწილი IV. ებრაელთა კომუნისტური შეთქმულების დასასრული....	238
§-1. სსრკ, როგორც ებრაული პროექტით შექმნილი სახელმწიფოს ლიკვიდაცია	238
ა) ცივი ომის დასაწყისი, დოქტრინა .	238
ბ) დალესის თეორია	250
გ) რავინთა პოზიცია 50-იან წლებში	251
დ) ჰარვარდის პროექტი	255
ვ) ჰიუსტონის პროექტი	256
ზ) გორბაჩოვისეული „პერესტროიკა“	257
თ) ვინაა ჯორჯ სოროსი?	260
კ) ბნაი-ბრიტი	265
§--2. რუსების პროტესტი	271
 ნაწილი V. გლობალიზმი ანუ „ახალი მსოფლიო წესრიგი“ ებრაელთა შეთქმულების დამამთავრებელი ეტაპი	
§--1. ახალი მსოფლიო წესრიგი	274
ებრაელთა სექტა „ხაბადის“ გეგმები	276
§-2. დენიზა სუმბაძე, საქართველო.....	283
ა) გაბაასება	284
§-4. რა დარჩათ გასაკეთებელი ებრაელებს მიზნამდე მისაღწევად?	293
 ნაწილი VI. რა ვიღონოთ და სად არის გამოსავალი.	300
დასკვნა....	308
დამატება	311
გამოყენებული ლიტერატურა	313-318

ნაწილი 1. XX-ე ს-ის დასასრულსა და XXI-ე ს-ის დასაწყისში საქართველოში არსებული ვითარების ანალიზი, ანუ ჩვენი უბედურება, რამაც დამაწერინა ეს წიგნი

§ – 1 ცხოვრობდით საბჭოთა ეპოქაში -

უმფოთველად, ხვალინდელი დღის იმედითა და რწმენით, არ იყო უმუშევრობა, ქაოსი და ინფლაცია, ცხოვრება უმჯობესდებოდა დღითი-დღით, სინდისი, ნამუსი თუ მორალი – ნორმად იყო ქცეული.

არ შეგვეძლო რამის მიღწევა საკუთარ რესპუბლიკაში, მივალწევდით სხვა რესპუბლიკაში. შეგვეძლო უზარმაზარი ქვეყანა ისე გადაგველახა ერთი უკიდურესი წერტილიდან – მეორემდე, რომ უბატონოდ ხმას არავინ გაგვცემდა, „ვიზაზე“ ხომ ლაპარაკი ზედმეტი იყო, ერებს შორის სუფევდა სიყვარული და პატივისცემა.

მთელი სსრკ–ს მოსახლეობა მოცული იყო ერთიანი იდეურ-პოლიტიკური აღმზრდელობითი სისტემით, დაწყებული ადრეული ასაკიდან, ვიდრე სიბერემდე და ზნეობრიობაც იყო ზენიტში. რა იყო ლიბერალიზმი, – წარმოდგენა არ გვქონდა, ყველა ვიყავით ერთიანი კომუნისტური იდეოლოგიის გავლენის ქვეშ.

ნარკომანია, ლოთობა, ძალადობა თუ პროსტიტუცია, ხანდიხან თუ იჩენდა თავს, მაგრამ არა ისე, როგორც ამას ადგილი აქვს ამ ჟამად.

არ არსებობდნენ ექსპლოტატორები და ექსპლოტირებულები და ყველას თანაბარი სამართლებრივი წვდომა გაგვაჩნდა წარმოების ძირითად საშუალებებთან. ეს ასე ვთქვათ დე იურე, რაც ჩვენი სოციალური თანასწორობის გარანტიას წარმოადგენდა.

ბუნებრივი რესურსები, ქარხნები თუ ფაბრიკები, – ეკუთვნოდა სახელმწიფოს, მაშასადამე ხალხს, განათლება და სამედიცინო მომსახურება კი იყო უფასო, და ყოველივე ეს ქვეყანას გვკრავდა ერთი დიდ ოჯახად.

რიგი საკითხების მოგვარება შეიძლებოდა უმოკლეს დროში ადმინისტრაციულ ორგანოთა ჩარევით და არ გვიხდებოდა წლობით სასამართლოს დერეფნებში სიარული. სამართლებრივი სახელმწიფოებრიობის არსი, – თვით მის სოციალურ სამართლიანობაში იყო ჩადებული.

ადამიანთა აღზრდით იყვნენ დაკავებულები რიგითი კოლექტივებიდან დაწყებული, – დამთავრებული უმაღლეს პარტიული ორგანოებით, რაც განაპირობდა იმას, რომ ყველა ერთმანეთზე ვიყავით დამოკიდებული და საერთო იდეოლოგიით ვიზრდებოდით.

სოციალურად ვიყავით დაცული და არ გვქონდა ხვალინდელი დღის შიში, ცხოვრება მიდიოდა თავისი გზით.

მთელი სსრკ წარმოადგენდა ერთიან ცოცხალ ორგანიზმს და მისი ბუნებრივი რესურსებიდან გამომდინარე, მას ჯერ კიდევ დიდი სასწაულების მოხდენა შეეძლო, თუმცა რა ვიცოდით, თუ კი მისი სულის ჩამდგმელებს მის მიმართ სულ სხვა გეგმები გააჩნდათ.

სსრკ-ს ზურგს უმაგრებდა მსოფლიო სოციალისტური ბანაკიც, რომელიც სულ უფრო და უფრო ფართოვდებოდა და ფორმალურად კაპიტალისტური სამყაროსათვის ერთდაგვარ საფრთხეს წარმოადგენდა, რადგან მსოფლიოს დაჩაგრულ ხალხთა იმედად გამოიყურებოდა. როგორც ამბობენ იყო შანსი კომუნიზმის მთელ პლანეტაზე გავრცელებისა. მაგრამ მას თავისი მისია თურმე უკვე ჰქონია შესრულებული, ჩვენ კი გვეგონა, რომ უკეთეს ცხოვრებაში გადავიდოდით.

შეიძლება ითქვას, ადამიანს უკეთესი წყობა ჯერ კიდევ არ ჰქონდამოფიქრებული, თუ არ ჩავთვლით თემურ-გვაროვნულს.

თუმცა მაინც უნდა ითქვას, რომ სოციალიზმის დროსაც იყვნენ კორუმპირებული ჩინოვნიკები, მოძალადეები და სხვადასხვა ჯურის ბოროტმოქმედნი, მაგრამ არა იმდენნი, როგორც ამას ადგილი აქვს ახლა და რაც დღითი-დღით უფრო იზრდება.

მაშინ დამნაშავის გამოსწორება შეიძლებოდა საზოგადოებრივი ძალისხმევით, მაგრამ დღეს ამის მექანიზმები არ არსებობენ. პირიქით, სახელმწიფოს უფრო აწყობს დანაშაულის ზრდა, რადგან პასუხისმგებლობისაგან განთავისუფლების სანაცვლოდ საპროცესო ხელშეკრულებას უფორმებენ და ამით სახელმწიფო ბიუჯეტში აკუმულირებას განიცდის უზარმაზარი თანხები, რომელსაც შემდეგ თავადვე სახელმწიფო განაგებს. დამნაშავეთა „აღზრდაზე“ კი მხოლოდ სახელმწიფოს სადამსჯელო აპარატი თუ „ზრუნავს“, რომელიც კი არ ასწორებს ადამიანებს, არამედ უფრო აბოროტებს მათ, რადგან სასჯელ აღსრულების დაწესებულებები მოწოდებულია მხოლოდ მათი სულიერი ტანჯვისთვის, რომ დაასაქმონ არც კი აქვთ სამრეწველო ობიექტები. ოდესღაც რუსეთში ვიყავი სასჯელაღსრულების დაწესებულებებზე ზედამხედველი პროკურორი და ამ საკითხებში კარგად ვერკვევი

საბჭოთა მმართველობის სისტემაში კორუფციამ იჩინა თავი მას შემდეგ, როგორც კი ნიკიტა ხრუშჩოვმა, რომელსაც ინგლისის აგენტად მოიხსენიებენ, - მოითხოვა ნებისმიერი ხერხებით შეესრულებინათ სამრეწველო გეგმები და გაესწროთ ამერიკის შეერთებული შტატებისათვის, თუმცა ამაზე თვით აშშ-ც ზრუნავდა.

მას შემდეგ, როგორც კი სსრკ გამოვიდა გამარჯვებული 1939–1945 წწ-ის მეორე მსოფლიო ომიდან, რასაც მოჰყვა მსოფლიო სოციალისტური ბანაკისა და ისრაელის სახელმწიფოს შექმნა,-სიონისტ-მასონთათვის სსრკ-ს არსებობა მიუღებელი აღმოჩნდა და გადაწყვიტეს მისი დემონტაჟი, რაც პრეზიდენტად განახორციელეს გასული საუკუნის დასასრულს.

§– 2 აპოლოგეტები სსრკ დაშლის მიზეზად მოიხსენიებენ:

1.ქვეყნის დიდ მასშტაბს (გეოგრაფიული ფაქტორი), რომლის უდიდესი ნაწილიც დაუსახლებელი იყო და ინფრასტრუქტურის მოწყობა ბევრად ძვირი უჯდებოდა ქვეყანას, ვიდრე მსგავსს შემთხვევებში ევროპას, არ ყოფნიდათ მოსახლეობა;

2.მეურნეობის ექსტენსიური გზით განვითარებას (ეკონომიკური ფაქტორი), რაც დაწყებული იყო 1950–ანი წლებიდან, ამუხრუჭებდა ქვეყნის წინ სვლასა და უკუგებას ვერ იძლეოდა;

3.ქვეყნის ავტორიტარულ მმართველობას (პოლიტიკური ფაქტორი),რაც ხელს უშლიდა პერიფერიებზე წამოჭრილი პრობლემების დროულ და ეფექტურად გადაჭრას;

4.ტვინების ქვეყნიდან გადინებას, რასაც მოყვა მეცნიერულ-ტექნიკური პოტენციალის შემცირება.¹

ეს, ასე ვთქვათ, საკუთარი ხალხის თვალში გამყიდველ ხელისუფალთა იმიჯის შენარჩუნების მიზნით „მეცნიერთა,, მიერ დადგენილი თვალთხედვით. რელურად კი თუ საიდან იღებს სათავეს ყოველივე ეს, რაც ვფიქრობ დღემდე უცნობია ფართო მასებისათვის,- გვექნება საუბარი მოცემულ წიგნში.

§– 3 სსრკ დაშლას მოყვა შედეგი:

1. სსრკ-ს შემადგენლობაში მყოფი მოკავშირე რესპუბლიკები მოგვევლინენ ფსევდო დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად, მათ შორის საქართველო, რომელსაც „ცივი ომის“ დოქტრინის შესაბამისად კოლონიური რეჟიმის პირობებში უნდა განეგრძო ცხოვრება;

2. ყოფილი მოკავშირე რესპუბლიკის სამეურნეო სუბიექტებს შორის არსებულ კავშირები შეწყდა და დაიწყო სტაგნაცია, რამაც მნიშვნელოვნად შეამცირა მათი ფინანსური, სამრეწველო, ბუნებრივი თუ სხვა რესურსების ეკონომიკური ბრუნვის შესაძლებლობა, და ხალხი მოიცვა კრიზისმა;

3. ეროვნულ უმცირესობებს წარმოეშვათ პრობლემები და მათ წინააღმდეგ ამუშავდა ნაციონალური შოვინიზმისა და დისკრიმინაციის მანქანა. იჩინა თავი

ლეგალურმა ფაშიზმმა, გაჩნდა კონფლიქტები და ლოკალური ომები (ჩრ. კავკასია, ყარაბაღი, აფხაზეთი, სამხ. ოსეთი, დნეპრისპირეთი და სხვა)., რაც წინასწარ მზადდებოდა მსოფლიოს მოწყობის არქიტექტორთა მიერ რესპუბლიკების ძირითად ერებზე სრული გავლენის მოპოვების მიზნით, მათგან მცირე ერების „ჩახსნის“ გამართლების მიზნით;

4. ნომენკლატურულმა ფენამ, რომელმაც შეიგრძნო თუ საით მიექანებოდა ცხოვრება, დაიწყო გახრწნა და ფსევდო პრივატიზაციის გზით დანაშაულებრივად მიითვისა საერთო სახალხო საკუთრების მნიშვნელოვანი ნაწილი, რაშიც ასევე აქტიურად მონაწილეობდა უცხოური ფირმები, უპირატესად კი სიონისტურ-მასონური წარმომავლობის. საამისოდ ყოფილ მოკავშირე რესპუბლიკებში მათ მოავლინეს თავიანთი აგენტები, ლიბერალური მისიების სახით და პრაქტიკულად მათი ხელით განახოციელეს საერთო სახალხო ქონების დატაცება;
5. სსრკ-ს დაშლა არ შეჩერებულა მოკავშირე რესპუბლიკების დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად გამოყოფით. დაშლის მეორე ეტაპად მოგვევლინა ავტონომიების ჩახსნა. საქართველოს ჩამოაჭრეს აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი. საფრთხის წინაშე აღმოჩნდნენ სხვა რეგიონებიც. საქართველოს მსგავსდ მოვლენები განვითარდა აზერბაიჯანში, მოლდავეთსა და ჩრდილოეთ კავკასიაში. ეს პროცესი ჯერ კიდევ წინ აქვს გასავლელი რუსეთს. იგი გაგრძელდება უსასრულოდ, ვიდრე საზოგადოება მთლიანად არ დათითოვაცოვდება. აკეთენაა მიმართული გლობალური დემოკრატია ;

სსრკ-ს „გარდაქმნის“ კვალობაზე ლიბერალურ-დემოკრატიზაციის პროცესი დაიწყო სოციალისტური ბანაკის ქვეყნებშიც. მაგალითად, ჩეხოსლოვაკიაში 1989 წელს მოხდა „ხავერდოვანი რევოლუცია“.

ამავე წელსვე ხალხმა შეცვალა რუმინეთში ჩაუშესკოს მთავრობა. 1990 წელს გაერთიანდა გერმანია, განხორციელდა რეფორმები უნგრეთში, ბულგარეთსა და პოლონეთში, ჩინეთმა კი „კრიზისიდან“ ადრე დააღწია თავი.

ეს ერთი შეხედვით ვითომც მოვლენები განვითარდა ბუნებრივად, თუმცა მათში სიონისტების ხელი ურევია და პროცესები იმართება აშშ-დან.

პრიბალტიკის, საქართველოს, სომხეთისა და მოლდავეთის გარდა სხვა მოკავშირე რესპუბლიკების წარმომადგენლებმა 1991 წელს ხელი მოაწერეს ახალ სამოკავშირო ხელშეკრულებას, რაც არ იყო ისეთი ძლიერი, როგორც 1922 წლის, და იმავე წლის დეკემბერში სსრკ-ს პრეზიდენტმა მ.გორბაჩოვმა სსრკ გამოაცხადა დაშლილად.

მოკლეთ, აღნიშნულმა მოვლენებმა ევროპასა და მთლიანად მსოფლიოში გამოიწვია გეოპოლიტიკური ცვლილებები. მსოფლიო ორპოლუსიანი

მმართველობიდან გადავიდა ერთპოლუსიან მმართველობაზე. თუმცა უნდა ვიგულისხმოდ, რომ მანამდეც ეს „ორი პოლუსი“ ერთი ცენტრიდან იმართებოდა, რა თქმა უნდა არა რეგალურად, რაშიც მოგვიანებით თავად დარწმუნდებით.

სსრკ-ს, როგორც ერთიანი დამოუკიდებელი იდეურ-პოლიტიკური სისტემის დაშლა გაფორმდა ზემოხსენებული პრობლემების მოტივით, რომ თითქოსდა იგი ყოფილიყო დაუძლეველი, რაც არ შეესაბამება სინამდვილეს და მის კვალობაზე ყოფილ მოკავშირე რესპუბლიკებმაც ანავითარეს დემოკრატიულ-ლიბერალური იდეოლოგია, რასაც მოჰყვა რელიგიების აღორძინებაც.

ასე და ამრიგად მსოფლიოს ბედის ერთად- ერთ განმგებლად მოგვევლინა პლანეტის ზე სახელმწიფო აშშ, რომელიც თავის მხრივ ებრაელ მასონთა თუ ე.წ. მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის - „ილუმინატის“ მთავარ სამხედრო - პოლიტიკურ იარაღს წარმოადგენს და მის მეშვეობით ახორციელებენ „ბიბლიური კონცეპციების“ განვითარებას დედამიწაზე, რათა ებრაელები ოფიციალურად მოგვევლინნენ მსოფლიოს ბატონებად.

§- 4 ეს, ასე ვთქვათ ზოგადად, კონკრეტულად კი...

რაც შეეხება საქართველოს, სადაც ვცხოვრობთ და არსებულმა ვითარებამ ამჟამულა დამეწერა ეს წიგნი, ზემოხსენებულის ფონზე მოვლენები განვითარდა შემდეგნაირად:

„სუბიექტიურობაში რომ არ დამდონ ბრალი, საქართველოში განვითარებულ მოვლენების გადმოსაცემად ძირითადად გამოვიყენე ცნობილ ინგლისელ ისტორიკოს ბატონ დონალდ რეიფილდის 2017 წ-ს, რუსულ ენაზე მოსკოვში გამოცემული წიგნი „Грузия,“ ჩემს მიერ მისგან ქართულ ენაზე ნათარგმნი ამონარიდები/.

აი ისიც:

„აფხაზებს ეშინოდათ რა საქართველოს დამოუკიდებლობის, რომ მოექცეოდნენ მისი გავლენის ქვეშ, 1989 წლის 18-მარტს შეიკრიბნენ ლიხში, საზოგადოებრივი მოძრაობა „ერთობის“ თაოსნობით 30 ათასამდე კაცი და განაცხადეს, რომ აფხაზეთი გამხდარიყო სსრკ-ს მოკავშირე რესპუბლიკა, როგორც ეს იყო 20-იან წლებში.

ამ დროს ზვიად გამსახურდია და მერაბ კოსტავა, გახლდნენ რა საქ. კპ.ცკ-ს პირველი მდივნის ჯუმბერ პატიაშვილის მეგობრები, სამივე სანდო პირებთან ერთად გაფრინდნენ სოხუმში და იქ ადგილობრივი მეგრელები განაწყეს აფხაზთა მოთხოვნების წინააღმდეგ. გაფიცვა-დემონტრაცია გადაიზარდა აფხაზებთან ჩხუბში და საზოგადოებრივი წესრიგი დაირღვა.

სოხუმის უნივერსიტეტს გამოეყო ქართველები და დაარსეს დამოუკიდებელი ქართული უნივერსიტეტი, რაც იქცა მომავალი სამოქალაქო ომის ცენტრად.

ამავ დროს სამხრეთ ოსეთის სახალხო მოძრაობა „ადამ ნიხასი“ ითხოვდა ჩრდილოეთ ოსეთთან შეერთებას რსფსრ ფარგლებში, ანდა რომ მიეცათ მისთვის სრული ავტონომია.

ქართველები კი, რომლებიც მიიჩნევდნენ სამხრეთ ოსეთის ავტონომიას ხელოვნურ წარმონაქმნად, ცდილობდნენ მის შიდა ქართლისთვის მიერთებას და 1989 წ. 1 იანვარს, ასობით ავტობუსით თბილისიდან გაემართნენ ცხინვალის მიმართულებით, მის დასაკავებლად. ერგნეთში მათ გზა გადაუღობა შს სამინისტროს „ბეტეერმა“ და გუმბარიძემ სთხოვა ხელი აეღოთ განზრახვაზე და ისინიც აღარ შევიდნენ ცხინვალში.

დისიდენტებმა გამსახურდიამ და კოსტავამ შეძლეს 1988–1989 წწ–ში, სტუდენტებთან ერთად, ფაბრიკა-ქარხნებიდან გამოეყვანათ მუშები დემონსტრაციებსა და მიტინგებზე.

ერთხელ სტადიონიდან გაიყვანეს 40 000 გულშემატკივარი და მთავრობის სასახლის წინ დადგეს კარგები, ითხოვდნენ ქვეყნის დამოუკიდებლობას. პატიაშვილი და გუმბარიძე კი მოსკოვს სთხოვდნენ დახმარებას.

1989 წლის 8–აპრილს, მოსკოვმა ამიერკავკასიის სამხედრო ოლქს დახმარებისათვის გამოუგზავნა შს სამინისტროს სპეცდანიშნულების ჯარი, რომელსაც მოყვა ედუარდ შევარდნაძე, - იმდროინდელი სსრკ-ს საგარეო საქმეთა მინისტრი, და პოლიტიუროს წევრი(რომელიც ჩემის აზრით იყო ებრაელი), დარჩა თბილისის აეროპორტში და ლონდონში მყოფ მიხეილ გორბაჩოვისგან ჰქონდა რა სრული უფლებამოსილება, -ამ ოპერაციას გაუწია ხელმძღვანელობა, *(რასაც უარყოფს თავისვე წიგნში „ჩემი არჩევანი“. თუმცა მას არც ის უნდა დაუკარგო, რომ ამ საკითხის სსრკ-ს უმაღლეს საბჭოს სხდომაზე განხილვისას, იმავე წლის დეკემბერში, მან დაიკავა პრო ქართული პოზიცია და შედეგად დატოვა მინისტრის თანამდებობა. ხაზგასმა ჩვენია).*

8–9 აპრილის ღამეს მომიტინგეებთან მყოფი საქართველოს პატრიარქი ილია II, შიოლაშვილი (ეს გვარი რაჭაში მიჩნეულია ებრაულ გვარად), რომელმაც სავარაუდოდ კარგად იცოდა კვბ–ს გეგმები, მოუწოდებდა მათ გადასულიყვნენ ეკლესიაში სალოცავად, რაც არ იღეს ყურად და მომიტინგეებმა გააგრძელეს იქ ყოფნა. გამთენიისას კი ჯარმა მოაქცია მომიტინგეები ალყაში და უხეში ძალადობრივი მეთოდებით დაშალეს, რა დროსაც გამოყენებული იქნა მესანგრეთა ნიჩბები, და სხვა დაუშვებელი საშუალებები, დაიღუპა 21–ადამიანი.

ამ მიტინგმა, ვილნიუსში განხორციელებულმა მკვლევლობებმა და პრადის გამოსვლებმა სათავე დაუდეს სსრკ დაშლას (*თუმცა ვფიქრობ, რომ მას ისედაც დაიშლიდნენ*). თუმცა ამასთან დაკავშირებით გორბაჩოვი საჯაროდ აცხადებდა: „სსრკ–ს დაშლას მთელი ჩემი ცხოვრება ვცდილობდი“.

ამ დარბევის შემდეგ პატიაშვილმა გუმბარიძეს დაუთმო ადგილი, თუმცა პარტიასა და უშიშროებას უკვე იმდენი ძალა აღარ გააჩნდა.

აღნიშნული დარბევის გამო 1989 წლის მაისში ქართველმა ახალგაზრდებმა განაცხადეს უარი სსრკ ჯარში გაწვევაზე და გამოაცხადეს ბოიკოტი.

იმდროიდან მოყოლებული ქართველებში გაჩნდა მტრული დამოკიდებულება ეროვნულ უმცირესობათა მიმართ.

გამსახურდიას გამოსვლები, ისე როგორც ფსევდო-ისტორიკოსთა თუ ფსევდო-ენათმეცნიერთა მიერ გამოცემული ბროშურები, აცხადებდნენ, რომ საქართველოს ერთადერთი მოქალაქე შეიძლება ყოფილიყო ქართველი, ხოლო ყველა დანარჩენი, – მეტ-ნაკლებად მიიჩნეოდა სასურველ „სტუმრად“, რომლებიც დროა თავ-თავიანთ ისტორიულ სამშობლოში დაბრუნებულიყვნენ. იკვეთებოდა ახალი ეროვნული, ფაშისტური შეფერილობის იდეოლოგია. ამ იდეოლოგიას თვით სამსოფლიოდ ცნობილი ენათმეცნიერი თამაზ გამყრელიძეც კი უჭერდა მხარს.

იგი თავდაპირველ „აფხაზს“ მიიჩნევდა ქართველად, ამჟამინდელს კი, – პირიქითა კავკასიიდან გადმოსულ „აფსუად“.

1989 წელს ავარიაში დაიღუპა მერაბ კოსტავა. მის გარეშე კონტროლიდან ამოვარდნილ გამსახურდიას კი რჩევებს აძლევდა ჩეხოსლოვაკიის პრეზიდენტი ვაცლავ-ჰაველი, რომელმაც იგი წარუდგინა ელცინს.

ქართველებს გაუჩნდათ ხავერდოვანი რევოლუციის შანსი!_ეროვნულმა ფორუმმა შეიმუშავა 1990 წელს თავისუფალი, მრავალპარტიული არჩევნების, პარტიული სისტემის დაშლისა და ეროვნული დამოუკიდებლობის გამოცხადების გეგმა. ამ დროს მიმდინარეობდა სსრკ–ს ქოტურად დაშლა. ინფლაციამ, დანაზოგისა და პენსიის გაუფასურებამ გამოიწვია ქარხნებისა და ფაბრიკების დახურვა. მიტოვებულ იქნა სავარგულები. ეკონომიკა დაეცა, თვით საზოგადოება გაიხლიჩა შუაზე, დაიკარგა წესრიგისა და კანონის დამცველი.

პოლიტიკური და კრიმინალური ბანდები, რომლებსაც ძნელად თუ გაარჩევდით ერთმანეთისგან, – მარცვავდნენ იარაღის საწყობებს და ქმნიდნენ სამხედრო ფორმირებებს.

კანონიერმა ქურდმა ჯაბა იოსელიანმა, რომელიც მეცნიერ-აღმოსავლეთ მცოდნეთა და დრამატურგიის პედაგოგად მოგვევლინა, შექმნა სამხედრო

ფორმირება „მხედრიონი“, რომელსაც ვითომდა უნდა დაეცვა ეთნიკურად გაწმენდილი საქართველო.

მისი ქმედებები აღიზიანებდა გამსახურდიას და შესთავაზა, „წმინდა გიორგის“, „კოსტავას საზოგადოებას“, „ჰელსინკის ჯგუფსა“ და „მრგვალ მაგიდასთან“ ერთად გაერთიანებულიყვნენ მისი ხელმძღვანელობის ქვეშ.

იოსელიანმა უარყო და მან თავისი მხრივ დამატებით შექმნა ფაშისტური ორგანიზაცია „თეთრი გიორგი“, თუმცა ჯერ კიდევ ემორჩილებოდნენ ეროვნულ ფორუმს.

გამსახურდიას მომხრე ქალბატონებმა კი ჩამოყალიბეს „მდედრიონთა“ ფორმირება და ისინიც თავის მხრივ დაუპირისპირდნენ „წითელ ინტელიგენციას“.

მთელი ამ დროის განმავლობაში შევარდნამეს გააჩნდა კავშირი არაოფიციალურ ბელადებთან და მათ მეშვეობით დანარჩენ აქტივისტთა წინააღმდეგ ავრცელებდა მაკომპრომინტირებელ მასალებს.

შევარდნამე აფრთხილებდა რუს დისიდენტებს, რომ გამსახურდია რასისტია, რის გამოც იგი პრადასა და თბილისში აღიარეს ეროვნულ უმცირესობათა მტრად.

მიუხედავად აღნიშნულისა „მრგვალი მაგიდა“ შეუყოვნებლივ მიიწევდა წინ, ხელისუფლებისაკენ. მან გადაკეტა სამტრედიაში რკინიგზა, სადაც მოსკოვისა და ბათუმის ინტერესები იკვეთებოდა და თბილისი ორი თვის განმავლობაში საწვავისა და სიგარეტის გარეშე დატოვა.

ბოლოს და ბოლოს 1990 წლის 19-აგვისტოს, საქ. უმაღლეს საბჭომ, რა თქმა უნდა არა მოსკოვის ზეწოლის გარეშე, მიიღო კანონი თავისუფალი არჩევნების შესახებ, რაც ასე უნდოდა გამსახურდიას.

1990 წლის 28 ოქტომბერს, 70 წლის განმავლობაში საქართველოში პირველად ჩატარდა თავისუფალი არჩევნები.

გამსახურდიამ მიიღო ნახევარზე მეტი ხმა და უმაღლეს საბჭოში დაიკავა 2/3 ადგილი, კომუნისტებს კი ერგოთ მეოთხედი, ანუ 30%.

1990 წლის 14 ნოემბერს ზვიად გამსახურდია არჩეულ იქნა უმაღლეს საბჭოს თავმჯდომარედ და შეპირდა ხალხს, რომ გადახედულ ვარიანტში აღადგენდა საქართველოს 1921 წლის კონსტიტუციას.

ამ დროს ეს კონსტიტუცია (მუხ.1) აცხადებდა საქართველოს „თავისუფალ, დამოუკიდებელ და განუყოფელ სახელმწიფოდ“, რაც არანაირად არ აწყობდათ აჭარის, აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის სახელმწიფოებრივ წარმონაქმნებს.

მხოლოდ „სოხუმის ოლქს“ და „ბათუმის მხარეს“ ანიჭებდა ადგილობრივი მნიშვნელობის ავტონომიას, სამხრეთ ოსეთს კი საერთოდ არ ითვალისწინებდა.

(კონსტიტუცია ითვალისწინებდა კაპიტალისტურ წყობილებას, რასთან დაკავშირებითაც ხალხში არანაირი ახსნა-განმარტებითი მუშაობა არ გაჩეულა და იგი უბრალოდ შემოაპარეს ხალხს ,ხაზგასმა ჩვენია.)

1921 წლის კონსტიტუცია მნიშვნელოვან წილად იცავდა ეროვნულ უმცირესობათა ინტერესებს, მაგრამ მასთან გამსახურდიას პოლიტიკა ერთობ წინააღმდეგობაში აღმოჩნდა.

საქართველო მოიცვა განუკითხაობამ.

გამსახურდია მინისტრებს მიმართავდა როგორც მოსამსახურეებს, სათანადოდ ვერ ერკვეოდა ეკონომიკურ, დიპლომატიურ და სამხედრო საკითხებში და უჭირდა ქვეყნის მართვა.

კომუნალურმა სამსახურებმა შეწყვიტეს საქმიანობა, რამეთუ სპეციალისტები სათანადო ანაზღაურებას ვეღარ იღებდნენ და უარი თქვეს მუშაობაზე.

ინფლაციამ გააუფასიურა მანეთი და გადახდის საშუალებად მიჩნეულ იქნა მხოლოდ დოლარი. სკოლებმა, საავადმყოფოებმა, მაღაზიებმა და სოფლის მეურნეობამ შეწყვიტა მუშაობა.

გამსახურდიას მთავრობა საზღვარგარეთიდან იღებდა დახმარებას ფულისა და პროდუქტების სახით, მაგრამ იგი ჩინოვნიკების ჯიბეებში ილექებოდა, ხოლო ფასეულობა იყიდებოდა ბაზრობებზე.

გამსახურდია დროებით შეურიგდა ეროვნული გვარდიის მეთაურს- თენგიზ კიტოვანს, ჯაბა იოსელიანსა და ყველაზე ახალგაზრდა ეროვნული მოძრაობის ლიდერს გია ჭანტურიას.

ილია II-მ მიიღო ავტოკეფალიის უფლება.

ყველა დაკავებული იყო ეთნიკური პრობლემით.

აფხაზებმა თავიანთ პრეზიდენტად აირჩიეს არძინბა, რომელმაც მიაღწია იმას, რომ აფხაზეთის პარლამენტში აფხაზებს, რომლებიც მოსახლეობის მეხუთედს შეადგენდნენ, ჰქონიყოთ გადამწყვეტი ხმა.

ცხინვალში ოსებმა უმაღლეს საბჭოს თავმჯდომარედ აირჩიეს მასწავლებელი ტორეზა კულუმბეკოვი, რომელიც ქართველებმა თბილისში გამოიძახეს 1990 წლის იანვარში და დააპატიმრეს. ოსებს გაუთიშეს გაზი და ელექტროობა, მხედრიონმა კი გაიტაცა მათი პროდუქტებით დატვირთული ჩრდილოეთ ოსეთიდან შემომავალი ავტომანქანები. მაშინ ქართულმა სამხედრო ფორმირებებმა გადაწვეს ოსების 117 – სოფელი. სანაცვლოდ ოსებმაც გადაწვეს ქართველთა სოფლები. მხედრიონელებმა ტყვიამფრქვევით დაცხრილეს 49–

დევნილი ოსი. ეთნიკური წმენდა დამთავრდა სისხლისღვრით, რასაც მოყვა მთელი მხარის გაუკაცრიელება. დევნილები გარბოდნენ ზოგი ჩრდილოეთით, ზოგი სამხრეთით, – გორში. სამხრეთ ოსეთის მოსახლეობა თითქმის განახევრდა.

კოლუმბეკოვი კი ციხიდან გაანთავისუფლეს 1991 წლის დეკემბერში, გამსახურდიას ჩამოგდების შემდეგ და ისიც საერთაშორისო ამინისტის ძალით.

სამშობლოში დაბრუნებული კულუმბეკოვი რეფერენდუმის საფუძველზე არჩეულ იქნა თავისი ხალხის პრეზიდენტად.

ასეთი იყო ახლად დამოუკიდებლობა მოპოვებული საქართველოს ციხე-ცხელება.

1991 წლის 31-მარტს გამსახურდიამ გამოაცხადა საქართველოს დამოუკიდებლობა და სასწრაფოდ და აგრესიულად შემოუერთა საქართველოს აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი, რომელსაც სამაჩაბლო დაარქვა. თურქეთი კი გააფრთხილა, რომ მათთან არსებულ ძველ ტერიტორიებზე არ ექნებოდა პრეტენზია.

მთელი ქვეყანა მოიცვა შოვინიზმმა.

არავის სურდა ჯანსაღი აზრის მოსმენა. გააჩუმეს თვით მერაბ მამარდაშვილიც კი, რომელიც ამბობდა, რომ „ჭეშმარიტება უფრო მაღლა დგას, ვიდრე სამშობლო“.

მოსკოვი დაკავებული იყო ყარაბაღით, მან მოუსმინა შევარდნაძეს და საქართველოს საქმეებში არ ერეოდა.

საერთაშორისო საზოგადოება იყო რა გაკვირვებული საქართველოში არსებული შოვინიზმით, თავს იკავებდა მის დამოუკიდებლობის აღიარებაზე.

გამსახურდიას ხელისუფლება პარალიზებულ იქნა სამხედრო ფორმირებების: „მხედრიონის“ (ჯ.იოსელიანი), „თეთრი არწივის“ – (მ.ყარყარაშვილი), „თეთრი ლეგიონის“ – (ზ.სამუში), „ტყის ძმების“, – (დ.შენგელიას), – თვითნებობით, რომელთაგან ბოლო სამი აშკარა ბანდიტური იყო.

1991 წ-ის. აგვისტოს „პუტჩის“ შემდეგ ელცინმა მოსკოვს მშვიდობა მოუტანა, – კავკასიას კი ქაოსი. რამეთუ ელცინმა მოუწოდა ხალხს „მიიღეთ სუვერენიტეტი, ვინც რამდენს გადაყლაპავს“. ამაზე გამსახურდიამ მაშინათვე რეაგირება მოახდინა და გადაიქცა დიქტატორად, მისგან უკმაყოფილო ხალხი კი მის საწინააღმდეგოდ განეწყო.

გამსახურდიამ დახურა ზოგიერთი გაზეთი, დააპატიმრა იოსელიანი, პარლამენტიდან გაყარა კომუნისტები, დაბოძა ცხინვალის და თბილისში ტყვიამფრქვევებით დაცხრილა დემონსტრატები. გამსახურდიას გარშემომყოფნი

განუკითხაობას მიეცნენ. „თეთრმა არწივმა“ დაიკავა ტელეცენტრი, ეროვნულმა გვარდიამ კი პრეზიდენტის წინააღმდეგ დაიწყო მოქმედება.

მებრძოლები მარცვავდნენ და ტყვიას უშენდნენ ქალაქს სამი თვის განმავლობაში, – 1991 წლის 22 დეკემბრამდე, ვიდრე არ ჩამოაგდეს გამსახურდია.

კიტოვანმა და იოსელიანმა შსს-ს და კგბ-ს არქივები გადაწვეს, 1992 წლის 2 იანვარს კი ჩაიგდეს ძალაუფლება ხელში.

არა კრიმინალური „ჭერის“ მოსაპოვებლად კიტოვანმა და იოსელიანმა ილია II-ს აკურთხებინეს სახელმწიფო გადატრიალება. მათ გაათავისუფლეს კულუმბეკოვი, ახალ პრემიერ მინისტრად კი დანიშნეს თენგიზ სიგუა.

მალევე კიტოვანი გაემართა სამეგრელოში გამსახურდიას მომხრეების დასარბევად. ვიდრე იგი იქ იმყოფებოდა აჭარლებსა და აფხაზებს ჰპირდებოდა ავტონომიას. მან ასლან აბაშიძე ლამის აჭარის თავადად აქცია, რომელიც 10 წლის განმავლობაში საბაჟოდან შემოსულ თანხებს მთლიანად ითვისებდა.

კიტოვანს მალევე შეუერთდა „მხედრიონი“ და ორივე ფორმირებამ ერთდროულად გაძარცვეს მთელი სამეგრელო და დახოცეს ზვიადის მომხრეები.

საქართველო იქცა უბედურების ზონად.

საქართველოს ესაჭიროებოდა შევარდნამე, რომელიც თავის მხრივ აღარ სჭირდებოდა მოსკოვს, რამეთუ სძულდათ სამხედროებს ქვეყნის დანგრევაში აქტიური მონაწილეობის გამო.

1992 წლის 7 მარტს შევარდნამე ჩამოფრინდა თბილისში და ხალხმა მიიღო როგორც მხსნელი. მან მაშინათვე სთხოვა ილია II-ს ყოფილიყო მისი მეჯვარე და მოინათლა სახელად „გიორგი“. იგი ჯერ იქცა „სერ კარდინალად“, – სამთა კომიტეტში, – კიტოვანი, – იოსელიანი – სიგუა და ორ კვირაშივე, არ დაიცვა რა ელცინისათვის მიცემული სიტყვა, რომ საქართველოს გააწევრიანებდა „სახელმწიფოთა თანამეგობრობაში“, მსოფლიოს აღიარებინა საქართველო დამოუკიდებელ ქვეყნად.

თბილისში გაიხსნა ამერიკის, გერმანიის, ბრიტანეთისა და თურქეთის საელჩოები.

თბილისში თანდათანობით გაჩნდა სიცოცხლის ნიშნები.

შევარდნამემ ერთიან სამხედრო ფორმირებად გააერთიანა „მხედრიონი“ და „გვარდია“.

მოსკოვს მოსთხოვა საზღვრების კონტროლი გადაეცა საქართველოსთვის და ქვეყნიდან გაეყვანა სამხედრო ბაზები.

ქართულ არმიას უჭირდა პარტიზანებთან ბრძოლა, რომელიც ავიწროებდა აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთს, სადაც ვაჭრობდნენ იარაღით, ნარკოტიკებითა და ყალბი დოლარებით.

როგორც კი შევარდნაძე დაბრუნდა საქართველოში ზვიადის ტებმა დაიკავეს ზუგდიდი და მოკლეს ექვსი ჯარისკაცი.

ზუგდიდში ჩეჩნეთიდან ჩავიდა გამსახურდია და დაიწყო კანონიერი მთავრობის აღდგენა.

მარტის ბოლოსთვის აჯანყებულებს უკვე შეეძლოთ ქართლში შეჭრა, რომლებსაც რუსმა გენერალმა ბენეპაევმა გადასცა მძიმე შეიარაღება და ტანკი.

შევარდნაძემ და კიტოვანმა მხოლოდ სამ აპრილს შეძლეს მათი განადგურება.

მმათთან შევარდნაძემ მაისში გააფორმა შეთანხმება, რის და მიუხედავად 13-ივნისს იოსელიანისათვის გამიზნულმა დანაღმულმა ა/მანქანის აფეთქებამ იმსხვერპლა ხუთი ფეხით მოსიარულე და 24-ივნისს, ვითომდა ზვიადის ტებმა დაიკავეს ტელეანმა, ამ მიზეზით უამრავი ხალხი დახოცეს, რასაც „ედუარდ შუ“ უწოდეს. მეორე დღეს კი გადაწვეს გამსახურდიას სახლი.

შევარდნაძემ მალე საქართველო გააწევრიანა გაეროში და სთხოვა გამოეგზავნათ მშვიდობის მყოფელნი: 600 რუსი, 500 ოსი და 400 ქართველი ჯარისკაცის შემადგენლობით.

მაშინ „ობიეს“-მაც ცხინვალში გააგზავნა დამკვირვებლები.

ზაფხულის ბოლომდე სამეგრელოში პარტიზანები შემოიფარგლებოდნენ მხოლოდ მატარებლების ძარცვით.

1992 წლის 4-აგვისტოს შევარდნაძემ მოქმედებაში მოიყვანა 1921 წლის კონსტიტუცია, რომელმაც აფხაზებს ავტონომია წაართვა. ამით განაწყენებულმა აფხაზებმა განაცხადეს, რომ აღადგენდნენ 1924 წლის საბჭოთა კონსტიტუციას, რომლის თანახმადაც აფხაზეთი მიჩნეული იყო დამოუკიდებელ საბჭოთა რესპუბლიკად.

სამეგრელოს აჯანყების შემდეგ გალის რაიონში შეიქმნა დაძაბულობა.

როდესაც შევარდნაძემ გააგზავნა სოხუმში შს მინისტრი, იგი თანხვედრ ჩინოვნიკებთან ერთად აიყვანეს მძევლად. მაშინ შევარდნაძემ მათ დასახმარებლად აფხაზეთში გააგზავნა სამი ათასი ჯარისკაცი, ვითომდა რკინიგზის დასაცავად. 14-აგვისტოს კი აფხაზებმა გამოაცხადეს მობილიზება. მაშინ ზვიადის ტებსაც დაკავებული ჰქონდათ სენაკი და აფხაზეთს არ უჭერდნენ მხარს.

მიუხედავად ამისა იფეთქა სისხლიანმა სამოქალაქო ომმა, ქართველთა საზღვაო დესანტმა დაიკავა გაგრა და აფხაზეთი მოწყვიტეს რუსეთს, შემდეგ

აღყაში მოაქციეს სოხუმის პარლამენტი. მაშინ აფხაზებმა გაანთავისუფლეს აყვანილი მძევლები. ქართულმა ჯარმა კი უკან დაიხია, მაგრამ კიტოვანი დატოვეს ქალაქის კომენდანტად. აფხაზთა მთავრობა გაიქცა ჩრდილოეთით გუდაუთაში რუსეთის ბაზაზე, საიდანაც მოუწოდეს კავკასიელებს დახმარებოდნენ.

მაშინათვე მოვიდნენ ჩეჩნები, რამაც განაპირობა ის, რომ ქართველებმა მიატოვეს გაგრა და დაბრუნდნენ სოხუმში, სადაც კიტოვანს უკვე გადამწვარი ჰქონდა აფხაზთა ღირშესანიშნაობანი: – არქივი, ბიბლიოთეკები, ინსტიტუტი და ბოტანიკური ბაღი.

ამის შემდეგ რუსმა ჯარისკაცებმა აფხაზებს გადასცეს იარაღი და გაუწიეს ინსტრუქტაჟი. ასევე მოხდა სამხრეთ ოსეთშიც, რა დროსაც უკვე კულუმბეკოვი შეცვლილი იყო ედუარდ კოკოითით.

ამ დროს შევარდნამემ ასლან აბაშიძე დანიშნა ვიცე-პრეზიდენტად, ამის შემდეგ მანაც ქრისტიანობა მიიღო.

არჩევნების შემდეგ, უკვე 11–ოქტომბერს შევარდნამემ აფხაზეთში გააგზავნა ასობით გულანთებული პატრიოტი, ნაღდ სიკვდილზე.

მორიგ აფხაზთა შეტევის დროს, რა დროსაც რამის შევარდნამე დაიღუპა, ჩამოგდებული იქნა ვერტმფრენი 50 დევნილით.

ელცინი შეპირდა შევარდნამეს დახმარებას, – თუ კი იგი საქართველოს გააწევრიანებდა თანამეგობრობაში.

მიუხედავად იმისა, რომ ქართველებს ჰქონდათ აფხაზებთან შედარებით ორჯერ მეტი ცოცხალი ძალა და ტანკები, იძულებული გახდნენ დაეტოვათ სოხუმი.

მალე შევარდნამემ გაანთავისუფლა კიტოვანი თანამდებობიდან და მის ადგილას მინისტრად დანიშნა 27 წლის კაპიტანი გიორგი ყარყარაშვილი, რომელიც შეპირდა, რომ თავისი „თეთრი არწივით“ გაანადგურებდა აფხაზებს.

და ბოლოს 20–მაისს, ელცინის დახმარებით ცეცხლი შეწყდა, აფხაზეთმა მიიღო ავტონომია, ქართულმა ჯარმა კი დატოვა ტერიტორია.

აფხაზებმა არპინზას ხელმძღვანელობით ივლისში განახორციელეს ეთნიკური წმენდა, როდესაც თითქმის იქ უკვე აღარ დარჩა ქართველი ჯარისკაცი, ალყა შემოარტყეს სოხუმს და მთლიანად გაწმინდეს ქართველთაგან, რომელთა უმეტესობაც მეგრელები იყვნენ. უმოწყალოდ ხოცავდნენ ქალებსა და ბავშვებს, ორივე მხარემ გამოიჩინა მხეცობა, ხვრეტდნენ და თავებს აჭრიდნენ ტყვეებს, რომლებიც შეთანხმების თანახმად ერთმანეთისთვის უნდა გაეცვალათ.

დაახლოებით 220 000 ადამიანი, რომელთა უმეტესობაც ქართველები იყვნენ და ცხოვრობდნენ აფხაზეთში, დევნილებად იქცნენ. ბევრი მათგანი სიცივისა და შიმშილის გამო გადმოსასვლელ გზებზე დაიღუპა.

შევარდნაძე სოხუმში დარჩა 27 სექტემბრამდე, ამ დროს მან თანხმობა მისცა ელცინს თანამეგობრობაში გაწევრიანებაზე, შედეგად კი ელცინმა გამოუგზავნა თვითმფრინავი და იგი იქიდან გაფრინდა ბათუმში, საიდანაც მთლიანად დემორალიზებული დაბრუნდა თბილისში.

წელიწად-ნახევრის განმავლობაში საქართველომ ომში დაღუპა 15000 ადამიანი, მილიონზე მეტი ქართველი კი საზღვარგარეთ, უპირველესად რუსეთსა და უკრაინაში გავიდა ლუკმა-პურის საშოვნელად. მეოთხედი მილიონი დევნილი კი, - აფხაზეთიდან და სამხრეთ ოსეთიდან, ძირითადად მოაწყდა თბილისს.

სექტემბრის შუა რიცხვებში აფხაზეთა და ქართველთა ომი განახლდა, მაშინ ქართველები ცდილობდნენ საბოლოოდ ჩაეხშოთ სამეგრელოს ზვიადისტები.

მაშინ აფხაზეთმა ჩამოაგდეს ორი თვითმფრინავი, რომლებსაც დევნილები გადაყავდათ და საბოლოოდ აფხაზეთმა დაიკავეს დანგრეული სოხუმი.

მაშინ რუსეთის სამხედრო გემები იცავდნენ აფხაზეთს ზღვიდან, რათა ქართველებს არ მიეყენებინათ კონტრდარტყმები.

1993 წლის 1-დეკემბერს ხელახლა ჩამოვარდა მშვიდობა, საქართველომ მთლიანად დაკარგა აფხაზეთი ზემო კოდორის გარდა.

აღსანიშნავია ის, რომ მთელი ომის მანძილზე ენგურჰესზე ერთად მუშაობდნენ ქართველები და აფხაზეთი, და ერთმანეთთან მშვიდობიანად თანამშრომლობდნენ, კაშხალი იმყოფება საქართველოს მხარეს, ტურბინები კი – აფხაზეთის.

1993 წლის 24-სექტემბერს ჩეჩნეთიდან გამსახურდიას დაბრუნებით გათამამებულმა მეგრელებმა კვლავ განაახლეს აჯანყება და ზუგდიდი აქციის ლეგიტიმური მთავრობის დედაქალაქად.

გამსახურდია ამჯერად მხარს უჭერდა სამეგრელოს დამოუკიდებლობას და შესთავაზა შევარდნაძეს, ისე როგორც 2 წლით ადრე, საქართველო გაეყოთ, რათა დასავლეთისთვის ეხელმძღვანელა მას, რაზედაც არ დაეთანხმა შევარდნაძე. მალე მათ ქართველების მიერ მიტოვებული ტექნიკით დაიკავეს ფოთი და დაიწყეს აღმოსავლეთისაკენ სვლა. მათ შესაჩერებლად კი შევარდნაძემ რუსეთს მოსთხოვა 2000 ჯარისკაცი. მაშინ ჯერ კიდევ არ იყო დაშლილი მხედრიონი და ისიც მეგრელებს მიუსია.

6 ნოემბერს ზუგდიდი ჩაბარდა, 1994 წლის 1 იანვარს კი მთავრობამ გამოაცხადა, რომ ზვიად გამსახურდიამ თავი მოიკლა ჯიხაშკარში.

2011 წლის 24 თებერვლის პარლამენტის საგამომიებო კომისიის დასკვნით კი დადგენილი იქნა, რომ სპეცრაზმელების მიერ გამსახურდიას ნასროლი ჰქონდა ზურგიდან კეფაში.

რუსეთის ჯარის იმედად დარჩენილ შევარდნაძეს სხვა არა დარჩა, გარდა იმისა, რომ დაქვემდებარებიყო მოსკოვს. ელცინიც ჰპირდებოდა მას აფხაზეთსა და სამხრეთ ოსეთის დაბრუნებას. გააფორმეს კიდევ ახალი შეთანხმება, რის საფუძველზეც რუსეთმა 2500 მშვიდობის მყოფელი ჯარისკაცი მიავლინა საბრძოლო ზონის დემილიტარიზაციისთვის და 136 გაეროს დამკვირვებელი.

შევარდნაძე იჩენდა ორპირობას და გერმანიის გაერთიანებაში გაწეული ღვაწლისათვის გერმანიასა და ამერიკას სთხოვდა დახმარებას, მაგრამ ისინი საქართველოს კონფლიქტებში ჩარევაზე თავს იკავებდნენ.

კლინტონმა მხოლოდ განაცხადა, რომ აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის დაკარგვა რუსეთის ბრალითაა გამოწვეული-ო.

საქართველო – ამერიკის დაახლოებას ხელი შეუწყო იმ გარემოებამ, რომ ჯონ შალიკაშვილი, როგორც ქართველი, იყო ამერიკის შეიარაღებული ძალების მთავარსარდალი (ამ დროს იგიც ეროვნებით ებრაელია, იხილეთ საფლავის ქვები).

რუსეთი ყველა ღონეს ხმარობდა, რომ საქართველო მოეწყვიტა დასავლეთისაგან. ამ მიზნით 7-აგვისტოს სადამოს ცრუ-ს აგენტი ფრედ ვუდრაფფი, რომელიც მგზავრობდა შევარდნაძის დაცვის უფროსთან ერთად, ზურგიდან გასროლით თავში მოკლეს. ამასთან დაკავშირებით დააკავეს გზის პირას მდგომი ჯარისკაცი ანზორ შარმაიძე, რომელმაც აღიარა მკვლელობა და ამის გამო მას 15 წელი მიუსაჯეს.

„ფებერის“ იურისტებმა და ვუდრაფფის ოჯახის წევრებმა დაადგინეს, რომ ხსენებულ მკვლელობაში შარმაიძეს არანაირი ბრალი არ მიუძღოდა, თუმცა მას მაინც მოახდევინეს სასჯელი.

აღნიშნულთან დაკავშირებით რეალურად რა მოხდა, საუბარზე თავს იკავებს უშიშროების ყოფილი მინისტრი ი.გიორგაძე.

არამარტო ამერიკა, არამედ ევროპის ქვეყნებიც გარკვეული პერიოდი თავს იკავებდნენ საქართველოს დახმარებაზე, ისე როგორც 1918–1921 წწ.–ში.

ჰელმუტ კოლმა საქართველოს მისცა ფული მრეწველობის აღსადგენად, საფრანგეთმა კი გამოუგზავნა სპეციალისტები განსანიღბავად. ფრანგები დაეხმარნენ ასევე კონიაკისა და თამბაქოს წარმოების აღორძინების საქმეში. ჯართისა და რიგი სხვა პროდუქტების ექსპორტზე ნებართვამ, სარფიდან – ტრაპიზონამდე, უამრავ ქართულ ოჯახს საშუალება მისცა ეკონომიურად მოეთქვათ სული. თუმცა ყაჩაღობამ და სროლებმა, რაც ხდებოდა მაშინ თბილისში, უცხოელებს დაუკარგეს დახმარების სურვილი.

ორმაგი თამაშის გაგრძელება შეუძლებელი გახდა, ვიდრე 1994 წლის ზაფხულში 200 000 ქუჩაში გამოსულმა დემონსტრანტმა ხმამაღლა არ განაცხადა პროტესტი მთავრობის პრორუსული პოლიტიკის შესახებ. მაშინ მხედრიონმა უარი განაცხადა სამხედრო სამსახურზე, რასთან დაკავშირებითაც შევარდნაძე იძულებული გახდა კვლავ რუსეთისთვის ეთხოვა დახმარება, რათა აჯანყებულთაგან სამეგრელოს ტყეები განეწმინდა.

ბომბებისა და ტყვიამფრქვევების გამოყენებით კიდევ ბევრ ადამიანს მოუსპეს სიცოცხლე, მათ შორის კანონიერ ქურდებს. განუკითხაობა დასრულდა 3-დეკემბერს, ბოლო პოპულარულ ოპოზიციონერ გია ჭანტურიას მკვლელობით, რომელიც აპირებდა ღია კრებაზე გამოსვლას. ამ საქმეში მისი მეუღლე ირინა სარიშვილი შევარდნაძესადანაშაულებდა, თუმცა მოგვიანებით შეცვალა პოზიცია. ამ დროს ბევრი მინისტრი დათხოვნილ იქნა სამსახურიდან.

1995 წლის იანვარში დაუდგენელი მიზეზებით, სპეცსამსახურმა მრავალი მაღალჩინოსანი სამხედრო პირი გაანადგურეს.

აფეთქებების საშუალებით ელექტროსადგურები გამოჰყავდათ მწყობრიდან, მარცვა და ყაჩაღობა ძველებურად გრძელდებოდა. ანარქიის დასრულებისათვის შევარდნაძე ყველა ზომებს ხმარობდა, მაგრამ მიზანს მაინც ვერ აღწევდა. მან დააპატიმრა კიტოვანი, რომელიც ხელახლა ფიქრობდა აფხაზეთის დაბრუნებაზე. მერე ჩასვა იოსელიანი და მხედრიონი გამოაცხადა კანონგარეშე.

მხოლოდ ამის შემდეგ შეძლო შევარდნაძემ შეიარაღებული ძალების დაქვემდებარება, რის შემდეგაც რუსეთის თავდაცვის მინისტრი გრაჩოვი შეეცადა მის ჩეჩნეთის ომში ჩათრევას, მაგრამ ვერ გამოუვიდა.

თუმცა მისგან თავდაღწეული ე.შევარდნაძე ხელში ჩაუვარდა პრემიერ-მინისტრ ჩერნომირდინს და მან აიძულა იგი ნება მიეცა რუსეთისათვის კიდევ 25 წელი ჰქონოდა ბაზები საქართველოში.

1994 წლის მაისში შევარდნაძემ მიუხედავად იმისა, რომ 1921 წლის კონსტიტუციით აკრძალული იყო დახვრეტა, სასამართლოს განაჩენის საფუძველზე ექვსი ადამიანი მაინც დახვრიტა, ხოლო 1995 წელს - 7 კაცი, რასაც მოყვა საერთაშორისო პროტესტი და დახვრეტები შეჩერებულ იქნა მხოლოდ 1996 წელს.

მოსახლეობის შემოსავლების ძირითად წყაროს წარმოადგენდა დაახლოებით ერთ მილიონ უცხოეთში სარჩოს საძიებლად წასულ ქართველების ფულადი გზავნილები და თურქეთში ჯართად გატანილი ფაბრიკა-ქარხნებიდან შემოსავალი.

1995 წლის 29 აგვისტოს უშიშროების მინისტრ ი.გიორგაძემ შევარდნაძეს მოუწყო ტერაქტი, აუფეთქა დანაღმული მანქანა, თუმცა გადარჩა. მის შემდეგ იგი გაიქცა მოსკოვში, და იქ დღემდე აგრძელებს ყოფნას.

როდესაც შევარდნაძე მიხვდა, რომ ყველა მისი მოწინააღმდეგე განადგურებული ან/და მისგან შორს იყო, დაიწყო დასავლურ პოლიტიკაზე გადასვლა.

1995 წელს გამოცვალა 1921 წლის კონსტიტუცია ახლით, რომლის თანახმადაც ქვეყანაში შემოღებულ იქნა საპრეზიდენტო მმართველობა და მას ყველაფრის უფლება მიეცა.

გამოჩნდნენ იმედის მომცემი მინისტრებიც ზ.ჟვანია და სხვა, მან შეძლო შევარდნაძის პარტიაში მონოლითურობის აღდგენა.

1995 წლის ნოემბრის არჩევნებში შევარდნაძის გუნდმა მიიღო ხმების 74%.

საქართველო გახდა ლიბერალური, შედარებით სტაბილური დიქტატურით. უკვე ქვეყანას მართავდნენ არაფორმიანი ბანდიტები, არამედ „თეთრსაყელოანი“ თაღლითები.

ახალმა ფულად ერთეულმა ლარმა, რომელიც მიზმულ იქნა დოლარზე, – შეაჩერა ინფლაცია, თუმცა მთავრობა გადასახადებს ვერ კრეფდა, მოსახლეობას კი გადახდა უჭირდა.

სახელმწიფო ფინანსდებოდა შუასაუკუნებრივი მეთოდით, თანამდებობები იყიდებოდა. ელჩის თანამდებობა ღირდა – 100 000 დოლარი, გუბერნატორის – 50 000 დოლარი, ავტონისპექტორის – 5000.

ნაყიდ თანამდებობაზე დანიშნულები კი სწრაფად მდიდრდებოდნენ.

დედა ქალაქში დენი, წყალი თუ გაზი, – მიეწოდებოდა შესვენებებით, სოფელი ცხოვრობდა სიბნელესა და სიცივეში. ელ.სადგურების შესაკეთებლად ანდა გაზის შესაძენად კი სახელმწიფოს არ ყოფნიდა ფული.

შევარდნაძემ ჩინეთიდან შემოიტანა ნახევარი მილიონი ელ.მრიცხველი, თუმცა მოსახლეობა ნაცვლად გაზსა და დენზე გადასახადების გადახდის, – ჩინოვნიკებისთვის ქრთამის მიცემას ამჯობინებდნენ და ხარჯის აღმრიცხველ მრიცხველებს უკან ატრიალებდნენ.

კორუფცია აღწევდა წარმოუდგენელ მაშტაბებს, უცხოელ დონორების მიერ გამოგზავნილ თანხებს ითვისებდნენ ჩინოვნიკები, ნაცვლად იმისა, რომ ეყიდათ საწვავი ან/და ფქვილი, ამის მაგალითს თვით შევარდნაძის ძმისშვილი ნუგზარ შევარდნაძე იძლეოდა.

უძრავ ქონებასა და მონოპოლურ უფლებებს ასყიდავდნენ ბიზნესმენებს, რომლებიც არც კი განსხვავდებოდნენ კანონიერი ქურდებისაგან.

ავტონსპექტორები აეროპორტის ტრასიდან იტაცებდნენ ბიზნესმენებს და გამოსასყიდად აძლევდნენ პანკისის ხეობაში მცხოვრებ ჩეჩნებს.

მიუხედავად არსებული მდგომარეობისა საქართველომ ევროპასა და ამერიკისაგან მიიღო ერთ სულ მოსახლეზე მსოფლიოში ყველაზე მეტი ფინანსური დახმარება.

საერთაშორისო სავალუტო ფონდმა და ევროპის რეკონსტრუქციის ბანკმა ასობით მილიონი დოლარი მისცა ფოთის პორტის აღსადგენად და ბაქო–თბილისი–სუფსა–ჯეიჰანის ნავთობსადენის მშენებლობისათვის, რაც წარმატებით დასრულდა.

თუმცა ოცნება ძველი „აბრეშუმის გზის“ აღდგენაზე, რომელიც საქართველოს გადააქცევდა მთავარ სატრანზიტო ქვეყნად, ჩინეთთან ვაჭრობის საქმეში, – ნაწილობრივ განხორციელდა .

პროექტი გამოყენებულ იქნა უცხოელ ინვესტორთა შემოსატყუებლად, რომლებსაც თანხები არარსებულ გზაზე უნდა დაეხანდათ.

მიუხედავად აღნიშნულისა, ქვეყანა თანდათანობით ამოდიოდა ჭაობიდან, ქუჩაში აღარ დადიოდნენ ფორმიანი მაფიოზები და არც ძველებურად ხშირად ითიშებოდა სინათლე. მცირედ შემცირდა უმუშევრობა, თუმცა სამსახურს შოულობდნენ მხოლოდ უცხო ენის მცოდნე თარჯიმნები, მძღოლები და სასტუმროთა მენეჯერები, რომლებიც უცხოელებს ემსახურებოდნენ.

ყოველივე ამის გამო თუ არ აქებდნენ შევარდნაძეს მაინც ითმენდნენ.

ზ.ჟვანიას თაოსნობით მიღებულ იქნა კანონი, რომელიც უადვილებდა უცხოურ არასამთავრობო ორგანიზაციებს საქმიანობას, რომლებიც ეხმარებოდნენ თავიანთი რჩევებითა და თანხებით სასამართლო, ეკოლოგიური, განათლების, ჯანდაცვისა და ადამიანის უფლებების დაცვაში.

შევარდნაძემ დააფინანსა მართლმადიდებელი ეკლესია, რომელსაც ადრე თავად ებრძოდა და ურჩია ოლიგარქებს და კანონიერ ქურდებს დახმარებოდნენ თბილისის სამების ეკლესიის მშენებლობაში, სადაც მილიონობით დოლარი ჩაიდო.

ილია II–მ, შევარდნაძესთან ერთად 1999 წელს მოიწვია პაპი იოანე პავლე II, თუმცა პატრიარქი ეკუმენიზმის წინააღმდეგია.

ქართველი მღვდელთმსახურები ხელმძღვანელობდნენ ბრბოს და არბევდნენ ბაფტისტებისა და იეჰოვას მოწმეების ოფისებს.

აღნიშნულის მიუხედავად უცხოელი სასულიერო პირები მათ გაგებით ეკიდებოდნენ და სთავაზობდნენ ახლად მოქცეულებს მათ რჯულზე არამართო სულის გადარჩენას, არამედ ფქვილსა და მზესუმზირის ზეთს.

1997 წელს შევარდნაძე ეწვია საფრანგეთის პრეზიდენტ ჟაკ-შირაქს და გამოსძალა პირობა, რომ საქართველოს ოდესღაც მიიღებდნენ ნატოში.

ამის საპასუხოდ რუსეთის დუმის თავდაცვის კომიტეტმა თბილისში გამოაგზავნა გენერალი როხლინი, რათა დაერწმუნებინა შევარდნაძე, რომ ქართველთათვის ყველაზე საუკეთესო დაცვა იქნებოდა რუსეთის ბაზების ყოფნა ამიერკავკასიაში.

აღნიშნულის საპასუხოდ შევარდნაძემ თავისი ემშაკობით მონახა სხვა გამოსავალი. დაიყოლია აზერბაიჯანის პრეზიდენტი გალიევი და წლის ბოლომდე შექმნეს „გუამი“, საქართველოს, უკრაინის, აზერბაიჯანისა და მოლდავეთის ალიანსი. ისე, როგორც ეს იყო 1918–1920 წწ-ში.

აზერბაიჯანისა და სომხეთის მტრობამ ამ ალიანსს არსებობის საშუალება არ მისცა, თუმცა მას დასავლეთიც უჭერდა მხარს.

1998 წელს მიმდინარე სამოქალაქო ომი ჩაცხრა. 9-თებერვალს შევარდნაძის დაჯავშნილ მერსედეს ესროლეს რაკეტა, დაიღუპა ორი მცველი, თვით პრეზიდენტმა კი უმნიშვნელო დაზიანება მიიღო.

მაისში უკანასკნელი „ტყის ძმები“ და „თეთრი ლეგიონის“ პარტიზანები თავს დაესხნენ გალის რაიონს, სადაც უპირატესად მეგრელები ცხოვრობდნენ. ოქტომბერში კი აჯანყდა ზვიადისტი პოლკოვნიკი ლოთი ქობალია. თუმცა იგი დაამარცხა გენერალ თევზაძის დაჯგუფებამ, რომლის შემდეგაც იგი მინისტრად დანიშნეს.

საქართველოში საბოლოოდ ჩამოყალიბდა სიმშვიდე, თუმცა ქვეყანას ემუქრებოდა გახლეჩა. ასლან აბაშიძე ითვისებდა საბაჟოდან შემოსულ თანხებს და აჭარა გადაქცეული ჰქონდა პირად სამფლობელოდ, ჯავახეთის მოსახლეობას კი მართავდნენ იქ მყოფი რუსი სამხედროები.

1998 წლის დეკორტი ხელს უშლიდა რუსეთს არამარტო ზეწოლის განხორციელებაში, არამედ მან გარკვეულ წარმატებებსაც დაუდო სათავე.

1999 წლის აპრილში რუსეთ-საქართველოს მოლაპარაკების თანახმად ვაზიანისა და გუდაუთიდან სამხედრო ბაზები გაიყვანეს, შავი ზღვის ფლოტის მცირე ნაწილი კი გადაეცა საქართველოს.

ამან გაათამამა შევარდნაძე და ღიად დაიწყო საუბარი დასავლურ ორიენტაციაზე.

დასავლეთის სპეცსამსახურებმა საქართველოდან გაიტანეს არსებული ბირთვული იარაღის მარაგები და წარუდგინეს კლინტონს. მას შემდეგ დაიწყო ამერიკელებმა ქართული ჯარის წვრთნა და მომარაგება, და დაიწყო მსჯელობა, თუ როდის შეიძლებოდა გამხდარიყო საქართველო ნატოს წევრი.

საქართველომ მოაწესრიგა ურთიერთობა ისრაელთან და მისგან გარკვეული შეიარაღებაც მიიღო.

გააუმჯობესა ურთიერთობა ირანთანაც და მას შუამავლად დასავლეთთან თავი წარმოუჩინა, რაშიც დადებით როლს თამაშობდა შახაბაზის მიერ იქ 1620 წელს ფერეიდანში გადასახლებული 20 000 ქართველის არსებობა.

ამის შემდეგ ირანმა დაიწყო საქართველოსთვის გაზისა და საწვავის მიწოდება, რასაც მანამდე რუსეთი ხშირად უწყვეტდა. საქართველო დათანხმდა ბაქოს ჯეიჰანამდე თავის ტერიტორიაზე ნავთობსადენის მშენებლობას, რომლის საფუძველზეც ევროპა დამატებით მიიღებდა კასპიის ზღვის ნავთობს რუსეთის გვერდის ავლით. დააპროექტეს ასევე ბაქო-თბილისი-ახალქალაქი-ყარსის რკინიგზის მშენებლობაც. საქართველოს მიეცა იმედი, რომ გარკვეულ შემოსავალს მიიღებდა ხსენებული პროექტებიდან.

შეიქმნა საშუალება ლონდონამდე გადაჯდომის გარეშე რკინიგზით მგზავრობის.

ასე და ამრიგად ნელ-ნელა გამოცოცხლდა ცხოვრება ქვეყანაში.

1999 წლიდან პუტინმა პანკისის ხეობაში მცხოვრებ ჩეჩნების გროზნოსთან კავშირის გამო საქართველოს დაუწესა მკაცრი სავიზო რეჟიმი, რამაც გაართულა ასევე რუსეთიდან გაზისა და ბენზინის შემოტანა.

შევარდნაძის დღეები იწურებოდა. ზ.ჟვანიამ სამუშაოდ მოიწვია ამერიკაში მოღვაწე ნიჭიერი იურისტი მიხეილ სააკაშვილი და იგი დანიშნეს იუსტიციის მინისტრად. სააკაშვილი მხარდაჭერას ეძებდა არასამთავრობო ორგანიზაციებში სიტყვის თავისუფლებისა და წესრიგის დასამყარებლად.

2000 წლის ნოემბერში შევარდნაძემ ნება დართო ახალგაზრდა რადიკალებს დაპირისპირებოდნენ ძველ გვარდიას, რომლის შედეგად მან ბევრი თავისი მინისტრი გადააყენა, კრიზისი კი არა ცხრებოდა.

2001 წელს შევარდნაძემ მიატოვა თავისი პარტია „მოქკავშირი“ და ასე მოსპო იგი.

საკაშვილს მრჩევლად გაუჩნდა გიგა ბოკერია, რომელმაც დაწვრილებით შეისწავლა სერბი ახალგაზრდების ტაქტიკა მილოშევიჩის ჩამოგდების საქმეში და გაანდო მას. თავისუფლების ინსტიტუტმა მაშინ მხარი დაუჭირა სერბეთის ახალგაზრდობას, რომლებმაც დაარსეს „კმარას“ მსგავსი ორგანიზაცია „ბასტა“ და მის მეშვეობით უსისხლოდ განახორციელეს რევოლუცია.

როდესაც 2001 წლის 11-სექტემბერს „ალ-ქაიდა“ დაარტყა ამერიკას, მაშინ პუტინმა პრეზიდენტ ბუშს მოახსენა, რომ საქართველო პანკისის ხეობაში მალავდა ტერორისტებს.

ამას შეეძლო საქართველოს დამოუკიდებლობის დაკარგვა და ვითარების განეიტრალების მიზნით შევარდნაძე გაფრინდა ამერიკაში და ბუშს შესთავაზა სამხედრო დახმარება, მის მიერ წარმოებულ ომებში.

შევარდნაძის ვიზიტი ჩაშალეს ყოფილმა კგბ-ჩნიკებმა, – საქართველოს უშიშროების მინისტრმა ქუთათელაძემ და შს მინისტრმა თარგამაძემ, რომლებმაც სატვირთო ავტომანქანებით პანკისიდან ზემო კოდორში გადაიყვანეს ჩეჩნები და იქიდან თავს დაესხნენ აფხაზებს.

აღნიშნულზე პუტინმა მწვავე რეაგირება მოახდინა და მან მაშინათვე განახორციელა აფხაზთა მობილიზება. 8 ოქტომბერს ჩამოაგდეს გაეროს ვერტმფრენი. რუსეთის თვითმფრინავებმა დაბომბეს კოდორის ხეობა.

ბუში განიცდიდა რა ნავთობსადენზე, რომ არ დაებომბა რუსეთს, საქართველოს 200%-ით გაუზარდა სამხედრო დახმარება.

ასე იქცა საქართველო მეოთხე ქვეყანად, ვისაც თავისი სიდიდით დიდ სამხედრო დახმარებას უწევდა აშშ.

მიუხედავად აღნიშნულისა საქართველოს მოუწია 2002 წელს გაეწმინდა პანკისის ხეობა შეიარაღებული ჩეჩნებისაგან.

პუტინი ვერ პატიობდა შევარდნაძეს სსრკ დაშლაში აქტიურ მონაწილეობას და ამის გამო გაზ, ნავთობ და ელექტრო ხაზებს ხშირად უფეთქავდა და თანაც მათ მოწოდებას დრო და დრო უწყვეტდა.

2003 წელს ზამთარი საქართველომ გაზ, ნავთობისა და ელექტროობის გარეშე გაატარა.

როდესაც შევარდნაძე შველას სთხოვდა დასავლეთს, პუტინმა აფხაზეთში C-300 საზენიტო დანადგარები განათავსა.

მიუხედავად იმისა, რომ შევარდნაძე თავის 75 წლის ასაკში არც თუ იშვიათად იჩენდა აქტიურობას, რეფორმებისა და მოდერნიზაციის დაყოვნებასთან დაკავშირებით მხოლოდ იჩეჩავდა მხრებს, და აცხადებდა: „რა შემთხვევაშიც ვაპირებ, ჩვენი ქვეყანა ვერ შედგა სახელმწიფოდ“, ქვეყანას კი ძველებურად ხრავდა კორუფცია და კომერციული მონოპოლია.

კომერციული საქმიანობის დარგები მონოპოლიურად განაწილებული ჰქონდათ მაფიოზებს შორის.

2002 წლის 22 თებერვალს ნუგზარ საჯაიამ, უშიშროების საბჭოს მდივანმა, რომელზეც ამბობდნენ, რომ ზვიად გამსახურდიას მკვლელობას უწევდა ორგანიზებას, – საკუთარ კაბინეტში მოიკლა თავი.

ბუშმა და პუტინმა გადაწყვიტეს მოეშორებინათ ე.შევარდნაძე.

2003 წ-ის 23 ნოემბრის „ვარდების რევოლუციის“ გამარჯვებას მიაწერენ ამერიკას, რაც თეატრალურ დადგმას წარმოადგენდა.

იმავე წლის ივლისში, ვიდრე დამარცხდებოდა შევარდნაძე, ბეიკერი მოფრინდა თბილისში და ვერ შეაცვლევინა კურსი. მას შემდეგ ამერიკის ელჩმა რიჩარდ მულსმა და არასამთავრობო ორგანიზაცია „ღია საზოგადოება“-მ დაიწყეს მ.სააკაშვილის წახალისება, თუმცა საქართველოს „ახალგაზრდა თურქ პოლიტიკოსებს“ ამერიკელები თავიდან გულგრილად შეხვდნენ, რეალურად კი მ.სააკაშვილს მწვანე შუქი პუტინმა აუნთო.

2003 წლის შემოდგომით, არჩევნებამდე, პუტინმა თბილისში, ბათუმსა და ერევანში მიავლინა თავისი არაოფიციალური წარმომადგენელი გრიგორი ლუჩანსკი და იგი მოელაპარაკა ყველა მთავარ მოქმედ პირს.

კრემლმა საგულისხმოა არ გაიზიარა ბეიკერის სკეპტიციზმი სააკაშვილთან მიმართებაში და არჩია საქმე ჰქონიყო გამოუცდელ და მყვირალა ახალგაზრდასთან, ვიდრე გამოცდილ და ეშმაკ შევარდნაძესთან.

რუსეთმა მხარი დაუჭირა მ.სააკაშვილს, რომელმაც მომავალ არჩევნებში, რაც გაიმართა 2004 წლის იანვარში, მიიღო ხმების 96%. და გაიმარჯვა, მოავლინა მასთან თავისი საგარეო საქმეთა მინისტრი, დედით ქართველი იგორ ივანოვი და საგულისხმოა რომ მისი პირით პუტინი შეპირდა დახმარება. მის შემდეგ კი მას აშშ-დან მოულოცეს კოუნ პაუერმა და ჯორჯ სოროსმა, შეპირდნენ რეორმების გატარებასა და დააფინანსებას.

შევარდნაძეს აღუთქვეს ხელშეუხებლობა.

მიხეილ სააკაშვილმა თავისი თავი გაუტოლა დავით აღმაშენებელს და გელათში დადო ფიცი და თანამედროვე კადრებით დააკომპლექტა მინისტრთა კაბინეტი.

კახა ბენდუქიძემ ქვეყანაში შემოიტანა ეკონომიური აზროვნების ამერიკული ფორმა.

პრივატიზაციის ახალმა ტალღამ წახალისა უცხოელი ბანკირები და ევროკავშირის ჩინოვნიკები, რომლებმაც იმდენი ფული შემოიტანეს საქართველოში, რომ პირველად ბოლო 15 წლის განმავლობაში გაიცა პენსიები და ხელფასები.

სალომე ზურაბიშვილმა, რომელიც მ.სააკაშვილმა საფრანგეთის ელჩობიდან საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრად გადმოიყვანა, ამერიკისგან აიღო 250 მილიონი დოლარი და უმოკლეს დროში შეძლო რუსების ბაზების საქართველოდან გაყვანა.

2004 წ-ს პუტინის ბრძანებით რუს სამხედროებს აეკრძალათ ასლან აბაშიძის დაცვა. მალე იგი გაიქცა მოსკოვში ლუჟკოვთან, აჭარა კი საქართველოს შემოუერთდა, რუსეთმაც გაიყვანა თავისი ბაზები საქართველოდან.

მ.სააკაშვილი გამოჩნდა რა ავანსცენაზე, მოსპო კორუფცია და განავითარა რეფორმები. ქრთამს აღარ იღებდნენ, ჩინოვნიკებს გაეზარდათ ხელფასები. ბრძოლა გამოეცხადა დამნაშავეთა სამყაროს, გაარემონტეს ელ.სადგურები და ხალხს მიეწოდა სინათლე, ქალაქებიდან გაიტანეს ნაგავი.

2004 წლის 26 იანვარს მ.სააკაშვილმა ოფიციალურად გამოაცხადა ზ.გამსახურდიას რეაბილიტაცია და აღიარა „დიდ სახელმწიფო მოღვაწედ“, - მისი ნეშტი კი გადაასვენეს მთაწმინდაზე. მისი სახელი უწოდეს თბილისში ყოფილ პეკინის ქუჩას. გაათავისუფლეს დაპატიმრებული ზვიადისტები და ქვეყნის საზოგადოება გააერთიანეს.

2004 წლის ივლისში სამხრეთ ოსეთის ტერიტორიაზე შევიდა 50 ქართველი პოლიციელი და ისინი გაიტაცეს მათმა მილიციელებმა.

სააკაშვილი ითხოვდა რუსების სამაჩაბლოდან დაუყოვნებლივ გაყვანას, რომელთა უმეტესობაც მშვიდობის მყოფელები იყვნენ.

სააკაშვილსა და პუტინს შორის განხეთქილება ჩამოვარდა, როგორც კი სააკაშვილმა განაცხადა, რომ საქართველო გახდებოდა ნატოს წევრი, მიუხედავად მასზე პუტინის აზრისა.

18-აგვისტოს სამხრეთ ოსეთში იფეთქა 2-კვირიანმა შეტაკებამ, რაც სააკაშვილმა დათმო დიპლომატიური ზეწოლის გამო.

ამის შემდეგ პუტინი გადაიქცა სააკაშვილის დაუძინებელ მტრად. ხოლო როდესაც მან მხარი დაუჭირა უკრაინულ „რევოლუციას“, პუტინმა გადაწყვიტა მისი მოშორება.

2005 წლის 3-თებერვალს გამოაცხადეს, რომ პრემიერ-მინისტრი ზურაბ ჟვანია, ქვ. ქართლის რწმუნებულის მოადგილე, – რაულ უსუბოვთან ერთად დაიღუპა გაზის გაჟონვით ნაქირავებ ბინაში, სადაც ვითომდა ნარდის სათამაშოდ ყოფილიყვნენ მისულები. აღნიშნულთან დაკავშირებით დაცვის მუშაკები აძლევდნენ წინააღმდეგობრივ ჩვენებებს. გააყალბეს მტკიცებულებები, გარდაცვლილები კი სასწრაფოდ დაკრძალეს. ამ საქმესთან დაკავშირებით

ანატომ-პათოლოგი და ჟურნალისტი სცემეს. საექსპერტო ბიუროს ხელმძღვანელი ლევან სამხარაული კი მოკლეს. გამოიძახეს ცრუ-ს ექსპერტები და მათ დაადგინეს, რომ შეუძლებელი იყო იქ არსებული ირანული გაზის გამათბობლისაგან დაღუპულიყვნენ. მოგვიანებით ცნობილი გახდა, რომ ზ.ჟვანია მოკლულ იყო პრეზიდენტის რეზიდენციაში. რეალობის დაფარვის მიზნით კი მოუწყვეს ჰომოსექსუალური სცენა, რა დროსაც ვითომდა ისინი დაიღუპნენ.

ვანო მერაბიშვილი – შს და სახელმწიფო უშიშროების მინისტრი და გიგა ბოკერია, – უშიშროების საბჭოს მდივანი, - იყვნენ შეუცვლელი პირები, დანარჩენი მინისტრები კი სისტემატურად იცვლებოდნენ.

ვ.მერაბიშვილმა გააჟღერა, თითქოსდა სამარცხვინო ვითარებაში დაიღუპნენ ზ.ჟვანია და უსუბოვი და რომ არ გაენეწყენებინათ მათი ახლობლები, არ არის საჭირო დეტალებზე საუბარი-ო.

2005 წ-ს სალომე ზურაბიშვილი გადადგა მინისტრობიდან იმის გამო, რომ ელჩების დანიშვნა მისგან პარლამენტს გადააბარეს.

კ.ბენდუქიძე პრემიერის თანამდებობაზე რჩებოდა 2009 წლამდე, ვისზეც ბევრად იყო დამოკიდებული ქვეყნის კეთილდღეობა. იგი ხშირად ბევრად იაფად ყიდდა სახელმწიფო ქონებას შემთხვევით პირებზე, რომლებსაც ინტერპოლი ეძებდა, რაც სულ ერთი არ იყო ხალხისთვის. მისთვის მთავარი იყო საქართველო მოხვედრილიყო „ბიზნესის მეგობართა“ სიაში. ამ მიზნით მან შეკვეცა ბიუროკრატია.

თურქ კომპანიებს გადაეცათ სასაზღვრო პუნქტებზე კონტროლი და საექსპლოატაციოდ თბილისისა და ბათუმის საერთაშორისო აეროპორტები.

პრივატიზაციის დამთავრების შემდეგ ბენდუქიძე გახდა თავისივე ეკონომიკური უნივერსიტეტის რექტორი.

ალ.ლომიამ, საქართველოში „სოროსის ფონდის“ ყოფილმა დირექტორმა და განათლების მინისტრმა, 2007 წელს წერტილი დაუსვა მანამდე უნივერსიტეტებში არსებულ მექრთამეობას. შემოიღო ერთიანი ეროვნული სახელმწიფო გამოცდები და შეუერთა საქართველო „ბოლონიის განათლების სისტემას“. მისი წყალობით კი უმაღლეს სასწავლებლებში სწავლა დადგა ფეხზე.

საკაშვილმა მაღაზიებსა და რიგ სხვა დაწესებულებებში გადახდა შემოიღო მომგებიანი ქვითრით და ხელი შეუწყო ამით შემოსავლების ლეგალიზებას.

სოფელი რჩებოდა ძველებურად უყურადღებოდ, საბჭოურ საწარმოთა ნარჩენები კი დამოკიდებული იყო რუსულ და ყაზახურ კაპიტალზე.

დაიწყეს ტურიზმის აღორძინება, თუმცა უყურადღებობას იჩენდნენ კულტურის მიმართ, ნელ-ნელა გაჩნდნენ ახალი გამომცემლები.

რაც ხალხის თვალს მიღმა იყო მოცილებული, – საგამომცემლო, სამძებრო და სასაჯელადსრულების სისტემები, იქ სუფევდა განუკითხაობა და ადგილი ჰქონდა ადამიანის უფლებათა დარღვევას, სასამართლო არ იღებდა გამამართლებელ განაჩენს.

2012 წლის მდგომარეობით ციხეებში იყო გამომწყვდეული 22000 ადამიანი, მოსახლეობის 0,7%. მოქმედებდა მოწოდება „ყველა დამნაშავე ციხეში“, კრიმინალმა შეწყვიტა არსებობა.

თავისუფლებაში მყოფი ღატაკები, უმეტესად პენსიორები, სიცივესა და შიმშილის გამო იღუპებოდნენ.

სააკაშვილის ასეთმა პოლიტიკამ განაპირობა ის, რომ მომავალ არჩევნებში წააგო.

უცხოელი მრჩევლები, მაგალითად, როგორც იყო ამერიკელი მეთიუ ბრაიზა, რომელიც სააკაშვილის ძვირად ღირებული ლობისტი იყო, ისე, როგორც ბრიუსელსა და ვაშინგტონში მყოფი ზოგიერთი მაღალჩინოსანი, – მის კრიტიკისაგან იკავებდნენ თავს.

2006 წლის 27-სექტემბერს საჯაროდ გაუკეთეს რა დეპორტი რუსეთის 4-ჯაშუშს, სააკაშვილზე განაწყენებულმა პუტინმა, რომელსაც აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის მოქალაქეების 80%-თვის უკვე გადაცემული ჰქონდა რუსეთის პასპორტები, ჩრდილო კავკასიაში დაიწყო მანევრები საქართველოსთან არსებული ყველა გამშვები პუნქტი დახურა, ხოლო ენერგომატარებლებს ხან აძლევდა ორჯერ ძვირად და ხანაც უწყვეტდა მის მოწოდებას.

ევროპელი მეგობრები ურჩევდნენ მ.სააკაშვილს არ მოეხდინა მასზე რეაგირება, ხოლო ამერიკელები სთხოვდნენ მალე შესულიყო ნატოში.

დასავლეთი ერიდებოდა მ.სააკაშვილის განსჯას, მაშინაც კი, როდესაც თავდაცვის მინისტრობიდან განთავისუფლებულმა ირაკლი ოქრუაშვილმა საჯაროდ განაცხადა, რომ მას პრეზიდენტმა უბრძანა ოლიგარქ ბადრი პატარკაციშვილის ლიკვიდაცია. ამის შემდეგ სრულიად ჯანმრთელი 53 წლის ბ.პატარკაციშვილი 2008 წლის 12 თებერვალს თავის ლონდონის ბინაში უეცრად გარდაცვლილი იპოვეს. ირაკლი ოქრუაშვილი დააპატიმრეს და აიძულეს უკან წაეღო თავისი სიტყვები, და რომ ეღიარებინა მექრთამეობა, რომლის შემდეგაც გამოუშვეს 10 ათასი ლარის გარანტიის სანაცვლოდ.

2007 წლის 7 ნოემბერს მ.სააკაშვილის ბრძანებით დაარბიეს თბილისში მიმდინარე დემონსტრაცია, მერე შეიჭრნენ ტელეკომპანია „იმედის“ სტუდიაში და მთლიანად გაანადგურეს იგი, შემდეგ კი გადასცეს პრეზიდენტის მეგობრებს.

2008 წლის კრიზისი დააჩქარა იმ გარემოებამ, რომ საქართველო ყოველწლიურად იღებდა დასავლეთიდან დახმარების სახით საშუალოდ ერთი მილიარდ დოლარს და მას მთლიანად ახარჯავდა თავდაცვის გაძლიერებას. შეიძინეს ისრაელსა და ევროპიდან საზენიტო დანადგარები და სარეიდო გემები, თუმცა საჰაერო ძალები გააჩნდა სუსტი.

სეპერატისტული საზღვრების ორივე მხარეს თავს იყრიდა შეიარაღება.

გაზაფხულით მ. სააკაშვილი კვებულობდა, რომ მთლიანად დაეუფლა ზემო კოდორს, რომელიც აფხაზეთმა თავის დროზე დაუტოვეს სვანებს.

2008 წლის თებერვალში დასავლეთის მიერ კოსოვოს დამოუკიდებლობის აღიარებამ გაანაწყენა რუსეთი, მაგრამ მის მიბაძვით გაამართლა აფხაზეთის და სამხრეთ ოსეთის აღიარება.

აპრილში, ნატოს ბუხარესტის სამიტზე მიღებულმა გადაწყვეტილებამ რომ საქართველო გახდებოდა ნატოს წევრი, – ვითარება დამაბა და კრემლში შეიმუშავეს არამართო საქართველოს გაყოფის, არამედ მისი მთლიანი ანექსიის გეგმა. რუსეთი ცდილობდა ვიდრე ამერიკა იყო დაკავებული ერაყსა და ავღანეთში ომებით, დაემხო საქართველოს მთავრობა და შეეცვალა მისი რეჟიმი.

ამისათვის რუს ჯარისკაცებმა სასწრაფოდ შეაკეთეს აფხაზეთის რკინიგზა ენგურამდე და მათი გემები დაიდრნენ ფოთის მიმართულებით. ჩრდილოეთ კავკასიის სამხედრო ოლქში შეაჩერეს სამხედრო მოქალაქეთა შვებულებაში გაშვება და ცხინვალში მიავლინეს ორმოცდაათამდე ჟურნალისტი.

მ.სააკაშვილმაც ხელსაყრელ დროდ მიიჩნია პუტინის პეკინში ოლიმპიადაზე გამგზავრება და კონგრესმენ ჯონ მაკეინის მიერ გათამამებული გაება მახეში.

მაშინ ოსმა მილიციონერებმა დაჭრეს საქართველოს პოლიციელები და მოკლეს სამი ქართველი ჯარისკაცი. საპასუხოდ ქართველებმაც გაუხსნეს მათ ცეცხლი.

კონდოლიზა რაისა და სხვა დიპლომატები ურჩევდნენ მ.სააკაშვილს თავი შეეკავებინა აგრესიისაგან.

117 ამერიკელმა სამხედრო მრჩეველმა, რომლებიც წვრთნიდნენ ქართველ ჯარისკაცებს, ცხინვალისკენ წაწევაზე არავის არ მოახსენეს და არც ხელი შეუშალეს ქართველებს.

იქმნება შთაბეჭდილება, თითქოსდა აინტერესებდათ ერთი მხრივ ქართველთა მომზადების ხარისხი, მეორე მხრივ კი რუსების მომზადების დონე.

ომის წინა დღეებში ოსებს უკვე ევაკუირებული ჰყავდათ თავისი მოსახლეობა ჩრდილოეთში.

6 აგვისტოს ქართველებმა დაბომბეს ცხინვალი გრადის ტიპის რაკეტებით. მეორე დღეს კი 16000 ჯარისკაცითა და 150 ტანკით თავს დაესხნენ სამხრეთ ოსეთს, მიიღეს ზომები აფხაზეთის საზღვრების გასამაგრებლადაც.

ცხინვალში ილუპებოდნენ მშვიდობიანი მოსახლეობა და რუსი ჯარისკაცები, მაშინ რატომღაც ქართველებმა როკის გვირაბი არ გადაკეტეს და რუსეთის ჯარი უპრობლემოდ შემოვიდა.

ჩეჩნებმა მებრძოლებმა კი დიდი ენთუზიაზმით დროზე აღმოუჩინეს დახმარება ოსებს, რომლებიც აქამდე სძულდათ და დაიწყეს ქართული სოფლების მარცვა. 360 რუსულმა ტანკმა და 320 თვითმფრინავმა ადვილად გადაუარეს ქართულ ჯარს. შურისძიებამ კი იჩინა თავი მომდევნო დღეებში.

ამ დროს რუსული გემები, თვითმფრინავები და ტანკები სისტემატურად ანადგურებდნენ ძვირადღირებულ ქართულ სამხედრო დანადგარებს. მათვე გადაკეტეს ერთადერთი ცენტრალური საავტომობილო და სარკინიგზო გზები, რომლებიც აღმოსავლეთს აკავშირებდა დასავლეთ საქართველოსთან.

სამხრეთ ოსეთიდან გამოდევნილ 20 000-ზე მეტ ადამიანზე მოახდინეს ძალადობა, მარცვავდნენ და ხოცავდნენ მათ ოსებისა და ჩეჩნების ხელით.

თავის მხრივ მანამდე ოსმა გლეხობამაც განიცადა ქართველ ჯარისკაცთაგან ანალოგიური ზემოქმედება. თბილისის თავზე დაფრინავდნენ რუსეთის სამხედრო თვითმფრინავები, თუმცა დაბომბეს მხოლოდ აეროპორტი და სამხედრო საავიაციო სისტემები.

10 აგვისტოს რუსული ოფიცრების ნებართვით აფხაზებმა გადალახეს მდორე ენგური და დაიკავეს ზუგდიდი და სენაკი. აფხაზთა დაჯგუფებამ მთლიანად გაწმინდა ზემო კოდორის ხეობა იქ მცხოვრები სვანებისაგან.

მ.სააკაშვილი მიხვდა რა, რომ არმია გაუნადგურეს, საზღვაო და საჰაერო ძალები მოსპობილია, და რომ რუსებს შეუძლიათ დედაქალაქის დაბომბვა, მან სასწრაფოდ გამოიწვია ერაყიდან იქ წარგზავნილი 2000 ქართველი ჯარისკაცი, თუმცა ვითარება არ შეცვლილა.

გაეროს მდივნის პან გიმონის, ნატოს მდივან ხავერა სოლანისა და ობიეს ხელმძღვანელ ალექსანდრე სტუმბას ძალისხმევის გარეშე არავინ შეწყვეტდა ცეცხლს.

ეკა ტყეშელაშვილმა, საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრმა, რომელიც დანიშნული იყო თანამდებობაზე არა ცოდნა-გამოცდილების, არამედ გარეგნული ნიშნების მიხედვით, ისე როგორც სხვა ქალი მინისტრები, ვერ გაართვა თავი დაკისრებულ მოვალეობას.

ევროპელები საყვედურობდნენ პოლონეთისა და პრიბალტიკის ხელმძღვანელებს, რომ ისინი მიიჩნევდნენ რუსეთს ომის დამწყებად, იტალია და გერმანია კი თვლიდა, რომ ომი დაიწყო საქართველომ.

თუ არა საფრანგეთის პრეზიდენტ სარკოზისა და მის საგარეო საქმეთა მინისტრ ბერნარ კუშნერის მცდელობა, რომლებმაც მოსკოვსა და თბილისში იფრინეს, 2008წ-ის ომი შეიძლება ისევე ცუდად დამთავრებულიყო, როგორც ეს 1921 წ-ს მოხდა

.სარკოზი შეჩერდა შეთანხმების 6-პუნქტზე, რომელთაგან ყველა მიმართული იყო ძალადობის წინააღმდეგ: – უარი ძალადობაზე; სამხედრო მოქმედებების შეწყვეტა; ჰუმანიტარული დახმარებისთვის ხელის არ შეშლა; ორივე მხარის ომამდელ პოზიციებზე უკან დახევა და აფხაზეთისა და ოსეთის სტატუსის განსაზღვრა საერთაშორისო თანამეგობრობის მიერ.

მედედების ხმამალმა მოთხოვნამ-მ. “სააკაშვილის პოსტიდან გადადგომის შესახებ“ა, – გადაარჩინა იგი ქართული საზოგადოების თვალში.

საქართველოში მ.სააკაშვილის გაკრიტიკება შეეძლო მხოლოდ რუსეთის მიერ დანიშნულ პირს.

მ.სააკაშვილმა სარკოზის ყველა პუნქტი მიიღო და თანამეგობრობიდან საქართველოს გამოსვლით გამოხატა პროტესტი.

მიუხედავად საომარი მოქმედებების შეწყვეტისა, სამხრეთ ოსეთის საზღვრებს სულ უფრო და უფრო აფართოებენ ქართველთა ხარჯზე, შეიერთეს ახალგორის რაიონიც.

2012 წლის 26 აგვისტოს რუსეთმა ცნო აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა და მიაღწია იმას, რომ ისინი ელიარებინა ვენესუელას, ნაურის, ნიკარაგუასა და ვანუატუს სახელმწიფოებს.

ორივე რესპუბლიკაში რუსულმა კომერციულმა ინტერესებმა მოიპოვეს უპირატესობა, რამაც უწყვეტად დააკავშირა ისინი რუსეთთან.

სამხრეთ ოსეთს ჩრდილოეთ ოსეთთან გაერთიანების საშუალება არ მისცეს, და არც რუსეთს შეუერთეს, რათა არ გამოეწვიათ ინგუშების პროტესტი.

ევროპა და ამერიკა დახურულ კარს მიღმა საყვედურობდნენ მ.სააკაშვილს უპასუხისმგებლობასა და ომის დაწყებაზე, და აღარ პირდებოდნენ ნატოში გაწევრიანებას.

საქართველოს გაუღიმა, რომ მწიფდებოდა მსოფლიო ფინანსური კრიზისი და ამერიკამ და ევროკავშირმა საქართველოს მისცეს არანაკლებ 2-მილიარდი დოლარი დანგრეული ინფრასტრუქტურის აღსადგენად.

ერთი წლის შემდეგ დამოუკიდებელ დამკვირვებელ ტალიავინის მოხსენების საფუძველზე ევროკავშირში ორივე მებრძოლი მხარე განსაჯეს.

საკაშვილმა სხდომაზე განაცხადა, რომ გაიმარჯვა: „თბილისი თითქმის ვერ დაბომბეს და რომ პუტინმა ვერ შეასრულა დაპირებული მუქარა, რომ დაკიდებდა მას გენიტალიებიდან“.

ამის შემდეგ საქართველო უკვე მეორეხარისხოვან მოთამაშედ გადაიქცა ბარაკ ობამას პოლიტიკაში. მით უფრო, რომ სააკაშვილი ობამაზე მეტად ეფერებოდა მაკკეინს, რომელსაც მიიჩნევდა მომავალ პრეზიდენტად.

კავკასიის საიმედო დამცველად გამოჩნდა თურქეთი.

ომმა ინვესტორები დააფრთხო. ბაქო-თბილისი-ყარსის რკინიგზის მშენებლობა ორი წლით შეჩერდა. საქართველომ დაიწყო სხვა ქვეყნების მხარდაჭერის ძიება, მიეტმასნა ისრაელს. მაგრამ იმის გამო, რომ უცხოელ ბიზნესმენებს უკანა რიცხვით აჯარიმებდნენ, უცხოელ ბიზნესმენტა ინტერესები საქართველოსადმი თანდათანობით განელდა.

მოულოდნელი შემოსავლის წყაროდ იქცა ირანი, მისცეს მათ მოქალაქეებს უვიზოდ შემოსვლის უფლება.

გამოჩნდა რა თანხები გააკეთეს გზები მესხეთში, სვანეთში, ხევსურეთსა და სხვაგან, რომლებიც ტურისტულ მარშრუტებად გამოდგებოდნენ –და ასე დაიწყო ხელახლა აღორძინება.

2010 წელს რუსეთმა გააფართოვა ლარსის გამშვები პუნქტი, რათა სომხეთს გაადვილებიყო მიმოსვლა, ქართველებს კი თავისი მანქანებით არ უშვებენ რუსეთში. თუმცა რუსული კაპიტალი ძველებურად აფინანსებს საქართველოს ინფრასტრუქტურას.

2010 წლის შემდეგ ქართულმა ოპოზიციამ დაიწყო მოსკოვში სიარული, რომელთა შორისაც იყო ილია II.

2010 წლის მარტში სააკაშვილმა განაცხადა, რომ რუსეთი ხელახლა დაესხმებოდა საქართველოს. ამით შეშინებულმა ქართველებმა კვლავ დაიწყეს საზღვარგარეთ გაქცევა.

2011 წლის 26 მაისს პოლიციამ დაარბია დემონსტრანტები, ზოგი სასიკვდილოთ გაიმეტეს, ოთხი ფოტო-ჟურნალისტი კი დააკავეს ჯაშუშობის ბრალდებით. სოფლად არსებულ მძიმე მდგომარეობას კი ძველებურად არ აქცევდნენ ყურადღებას. საქართველო 10%-ით ნაკლებს აწარმოებდა, ვიდრე 30 წლის წინათ და ფასებს პროდუქციაზე ძველებურად ზრდიდნენ.

მოქალაქეები ძირითადად მარაგდებოდნენ თურქეთიდან შემოტანილი სოფლის მეურნეობის პროდუქტებით.

როდესაც ევროპელებმა მოითხოვეს პოლიციის საქმიანობის მეტი გამჭვირვალობა, შს მინისტრმა მერაბიშვილმა ყველა განყოფილებას მინის კედლებიანი შენობები აუგო და პოლიციელები ვიზუალურად გამოაჩინა, როგორც ჰოლანდიის მეძავეები, ამ დროს ყველა შენობას მიწისქვეშა სართულებიც გააჩნია და ხალხის თვალს მორიდებული, რაც უნდოდათ იმას უკეთებდნენ.

2012 წლის საპარლამენტო არჩევნებში, ახალმა პარტიამ „ქართულმა ოცნებამ“ მოიპოვა გამარჯვება.

ამას ხელი შეუწყო იმ გარემოებამ, რომ ამ არჩევნებამდე რამდენიმე დღით ადრე ტელევიზიით აჩვენეს, თუ როგორ აწამებდნენ და აუპატიურებდნენ მსჯავრდებულებს საპატიმროებში.

ამას მოყვა მერაბიშვილის გადაყენება, შემდეგ კი – მიტინგის დარბევის მოტივით დაპატიმრება.

ახალი კონსტიტუციით ძალაუფლება პრეზიდენტისგან გადაეცა პრემიერ მინისტრს და პარლამენტს, პრეზიდენტი კი იქცა უმნიშვნელო ფიგურად.

ყოფილ მთავრობის წევრებზე იძიეს შური, უარყვეს მ.სააკაშვილის რეფორმები და გაანთავისუფლეს ადრე დანიშნული ელჩები.

როდესაც გარკვეული მოლაპარაკებების შემდეგ რუსეთმა უარი განაცხადა აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის უკან დაბრუნებაზე – საქართველომ გააგრძელა ევროპული კურსი.

ახალი მთავრობის ყველაზე წარმატებულ საქმედ შეიძლება მივიჩნიოთ ამინისტია, რომლის მიხედვით თითქმის ნახევარი პატიმარი გაუშვეს სახლში და მათი სისხლის სამართლის საქმეების გადასინჯვისას ბევრი გამართლდა.

უკვე აღარავის სჯერა, რომ საქართველო ისრაელივით ოდეზად გახდება მოწინავე ქვეყანა, ან თუ დაიბრუნებს დაკარგულ ტერიტორიებს, როგორც ამას აცხადებდა მანამდე სააკაშვილი.

§-5. ჩემი შეხედულებით -

დონალდ რეიფილდის წიგნიდან მოტანილი ინფორმაციის საფუძველზე შეიძლება დავასკვნათ და საერთოდ:

კომუნიზმის „კრაზის“ შემდეგ ყოფილ სსრკ მოკავშირე რესპუბლიკებში, მათ შორის საქართველოში დამყარდა ბურჟუაზიულ-ლიბერალური წყობილება, რომელზეც გადასვლის პერიოდში პარტიულ და სამთავრობო ნომენკლატურამ, ფსევდო პრივატიზაციის გზით ხელთ იგდო საერთო სახალხო საკუთრება, და მოგვევლინინენ მილიონერებად, რამაც საზოგადოება გახლიჩა ორ – უმდიდრეს და უღარიბეს ფენებად;

დამოუკიდებლობის ძიების პირობებში მყოფი გმირად შერაცხული ეროვნული მოძრაობის ავანგარდული ჯგუფი, გამსჭვალული „ჰელსინკის დეკლარაციისა“ და პატრიოტიზმის სულით (რომელიც დასავლეთის ფსევდონდობით აღჭურვილი და მათი იდეოლოგიის „გამატარებელი“ იყო,- ვიდრე გაუვლიდა ხალხს „მოპოვებული თავისუფლების“ ეიფორია),- ვერ ხვდებოდა, რომ ისტორიული პროცესები ვითარდებოდა არა ისე, როგორც მათ სურდათ, არამედ „მოწამლული ხის“ მემკვიდრეობითი პრინციპით, და საიდან იღებდა ეს „ხე“ საზრდოს,- ბოლომდე ვერ ჰქონდათ გააზრებული. ამან განაპირობა ის, რომ ამ ჯგუფის წარმომადგენლები სიონისტებმა გამოიყენეს შირმად, დროებით სსრკ-ს დაშლით გამოწვეული ქაოსის მართვისთვის, ვიდრე პოლიტიკური აზროვნების სრული კრისტალიზება მოხდებოდა, შემდეგ კი მათ შემცვლელად მოავლინეს ხელისუფლებაში ანტი ეროვნულ-მასონური ძალები, რამაც უარყო ეროვნულ-ტრადიციული ღირებულებები და კარი გაუღო ლიბერალიზმს. საზოგადოება გახლიჩა ორ,-უმდიდრეს და უღარიბესთა ფენებად, რასაც არ დაუშვებდა ეროვნული ძალები;

სსრკ-ს დაშლის შემდეგ დასავლურმა იდეოლოგიურმა ექსპანსიამ მოიცივა ცალკეული რესპუბლიკებიც, სადაც იგი ცდილობს გავლენის მოპოვებასა განმტკიცებას, სსრკ-ს მემკვიდრე რუსეთი კი- მანამდე არსებულის შენარჩუნებას, თუმცა პატრიოტული ძალებისათვის მოსაჩვენებლად.

ვფიქრობ, ყოფილ მოკავშირე რესპუბლიკებში რუსეთისა და აშშ-ს დაპირისპირებას უნდა ჰქონდეს მოჩვენებითი ხასიათი, რამეთუ ორივეს სამხედრო-პოლიტიკური თამაშები ჯდება ებრაელთა ბიბლიურ კონცეპციებში და როგორც ჩანს მათ ერთმანეთში გადანაწილებული აქვთ გავლენის სფეროები და ფუნქციები. მაგრამ არა საკუთარი ხალხების, არამედ მათ მმართველ მსოფლიოს ოლიგარქთა ინტერესების შესაბამისად.

აშშ-თვის მთავარია პოსტ საბჭოთა სივრცის იდეოლოგიური გავლენის ქვეშ მოქცევა, რამეთუ მისი წყალობით შემდეგ მატერიალურადაც მოიქცევეს გავლენის ქვეშ და ამით თავის ჰეგემონიას განავრცობს ევრაზიურ კონტინენტზე, რისთვისაც იბრძვის.

აშშ-ს პოსტსაბჭოთა სივრცის დიდი ტერიტორიების გამო პირდაპირ სამხედრო ძალით დაპყრობა არ შეუძლია და ვერც გაკონტროლებს. ამიტომაც ამას(ნაწილობრივ) აკეთებს თავის დაქვემდებარებაში მყოფ, იდეოლოგიური გავლენის ქვეშ მოქცეული რუსეთის ხელით. ხალხი კი არა ინფორმირების გამო მათ მოწინააღმდეგეებად მიიჩნევს.

უახლოეს მომავალში კი მალე ვიხილავთ ორივე სახელმწიფოს, ერთ სამხედრო-პოლიტიკურ პლატფორმაზე გაერთიანებულს,- ჩინეთის წინააღმდეგ. ლოკალურ კონფლიქტებშიც მათი როლი ერთი „რეჟისორის“ ნააზრევად უნდა

მივიჩნით. ყოველივე ეს- „ორმაგი თამაში“ კი იმისათვის სჭირდებათ, რომ სხვადასხვა ქვეყნების მოსახლეობა ერთმანეთი დააჭამინონ, რითაც სარგებელს მხოლოდ მათი მესვეური საერთაშორისო ოლიგარხატი ღებულობს.

მოკლეთ, ამ გადმოსახედიდან გამომდინარე **რუსეთ-აშშ ინტერესები ერთმანეთს ფორმალურად კავკასიაშიც „შეეჯახნენ“**, არადა ებრაელთა ერთ საერთო ბიბლიურ მიზანზე მომუშავენია!

საქართველოშიც მოვლენები ისე რომ განვითარებულიყო, როგორც ეს გეგმაში ჰქონდათ სიონისტ-მასონებს, ეროვნული ძალები შეცვალეს თავიანთი კაცით,- **ედუარდ შევარდნაძეთი** .

დონალდ რეიფილდის მონათხრობი 90-იანი წლების აქეთ საქართველოზე, ვფიქრობ, რომ შეესაბამება რეალობას, რამეთუ 1987-1991 წლებში ვმუშაობდი ექვსი სოფლის სათემო საბჭოს თავმჯდომარედ ეთნიკურად ისეთ ჭრელ რაიონში, როგორც დმანისია; 1991-1993 წლებში ვიყავი ამავე რაიონის იურიდიული კონსულტაციის გამგე-ადვოკატი, რაიონული გამგეობის სოციალური დახმარების განყოფილების უფროსი და ომით გამოწვეულ ლტოლვილთა განსახლების რაიონული კომისიის თავმჯდომარე; 1993-1995 წწ-ში, - საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიციის მთავარი სამმართველოს გამომძიებელი, სამინისტროს პირად შემადგენლობასთან მუშაობის მთავარი სამმართველოს უფროსი იურისტი; 1995-1999 წწ-ში, საქართველოს მთავარი სამხედრო პროკურატურის პროკურორ-კრიმინალისტი, კახეთისა და სამცხე-ჯავახეთის რეგიონალური პრიკურატურების პროცესუალური ზედამხედველობის პროკურორი; მივლინებით ვხელმძღვანელობდი გენერალურ პროკურატურაში ექვსი განსაკუთრებით მნიშვნელოვან საქმეთა გამომძიებლისაგან შემდგარ საგამომძიებო ჯგუფს, რომელიც იძიებდა თავდაცვის სამინისტროს, თავდაცვის ფონდისა და მინისტრთა კაბინეტის რევიზიის მასალებს, აფხაზეთის ომში ფასეულობათა გახარჯვის კანონიერებას, სამხედროთა მიერ ჩადენილ უმძიმეს დანაშაულებებსა და სხვა ამგვარ საქმეებს. ფაქტობრივად გამსახურდიას შემდგომი პერიოდიდან მოყოლებული განხორციელებულ ელიტარულ კორუფციასა და ჩადენილ უმძიმეს დანაშაულებებს. ბოლოს კი დანიშნულ ვიქენი სამცხე-ჯავახეთის სამხედრო პროკურორის მოადგილედ, რა დროსაც უფრო სიღრმისეულად ჩავიხედე ჩვენი ქვეყნის პრობლემებში. ხსენებულ ჯგუფს კი ჩამოვშორდი საკუთარი განცხადების საფუძველზე, მას შემდეგ, როგორც კი ტერაქტი მოუწყეს შევარდნაძეს, რათა მორიგ მსხვერპლთა სიაში არ აღმოვჩენილიყავი მეც!

ივ.ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ახალციხის ფილიალშიც სამი წლის განმავლობაში პარალელურად ვეწეოდი პედაგოგიურ მოღვაწეობას.

მანამდე კი ვმსახურობდი პარტიის რაიკომში იდეოლოგიურ მუშაკად, უფრო ადრე კი,- რუსეთის პროკურატურის სისტემაში, ვიყავი გამომძიებელი და ავტონომიური ოლქის პროკურორის თანაშემწე განსაკუთრებული რეჟიმების კოლონიებზე ზედახედველობის დარგში. აგრეთვე საქართველოს პირველი მოწვევის პარლამენტის ეკონომიური კომისიის ექსპერტი. ვმსახურობდი საბჭოთა ჯარში ოფიცრად, წოდებით ვიყავი მაიორი.

ყოველივე ამის შემდეგ კი ვეწევი საერთო საადვოკატო საქმიანობას, პრაქტიკულად ყოველ დღიურად გამაჩნია შემხებლობა სახელმწიფოებრივ დაწესებულებებთან და კარგად ვიცი თუ რაც ხდებოდა, და რაც ხდება საქართველოში. მით უფრო რომ იურიდიულთან ერთად გამაჩნია უმაღლესი პოლიტიკური განათლებაც, საზოგადოებრივ -პოლიტიკურ პროცესებში ვერკვევი კარგად და გავლილი მაქვს ცხოვრების მნიშვნელოვანი ნაწილი!

90-იან წლებში მოვლენები ჩვენთან ისე ტრაგიკულად ვითარდებოდა, როგორც არცერთ სხვა რესპუბლიკაში. მოსახლეობა იყო დაუცველი, ქურდობდა მისი მნიშვნელოვანი ნაწილი, ვისაც რისი მოპარვა შეეძლო, თუ არა ჰქონდათ მოსაპარი,- მისდევდნენ ყაჩაღობასა და ავაზაკობას. მაღალი თანამდებობის პირები კი ერთი ხელის მოწერით ითვისებდნენ მილიონობით საბიუჯეტო თანხებს. მოსახლეობის ძირითადი ნაწილი კი თავს ირჩენდა ოჯახიდან გატანილი ნივთების გაყიდვით.

კორუფციაში ჩაბმული იყო მთელი ქვეყანა, ვიდრე მოვიდოდეთ მ.სააკაშვილამდე, თუმცა განმკითხავი არავინ იყო, ყველაფერს წყვეტდა ახლობლობა, ნათესაობა, ქრთამი და უხეში ძალა, თუმცა ყოველივე ეს კარგი ცხოვრებით არ იყო ნაკარნახევი!

სამართალდამცავი ორგანოები მოგაგონებდნენ მაფიოზურ კლანებს, ადგილი ჰქონდა შერჩევით სამართალს, ყველა გადასული იყო ფულის კეთებაზე. ვისაც არ შეეძლო გადახდა,- მათზე ვიყენებდით კანონს. ხშირად საქმეს ვდმრავდით დაკვეთით.

დონალდ რეიფილდს საქართველოში განვითარებული მოვლენები წარმოჩენილი აქვს სარკისებრ, ზედაპირულად, რაც მარტივად ჩანდა და არ ეხება მის ძირეულ გამომწვევ მიზეზებს, ანუ ისტორიის „წყალქვეშა დინებებს“, რაც შეიძლება ბრწყინვალედ სცოდნოდა, მაგრამ გარკვეულ მიზეზთა გამო ეტყობა იკავებს თავს.

ოდიოზურ პიროვნებათა თვალში „თავისუფლებისა და დემოკრატიის“ იდეამ საქართველოს დააკარგვინა აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი, თუმცა მათი, ისე როგორც სხვა მცირე ერების ავტონომიური ფორმირებების განთესვის სცენარი,- დადგმულია „ცივი ომის“ დოქტრინით. აქედან გამომდინარე

სეპერატისტებს თუ ქვეყნის მოღალატე პირებს ძალიანაც ნუ დავემდურებით, რამეთუ ისინი უბრალოდ სიონისტ- მასონთა ნების გამტარებლები აღმოჩნდნენ .

ვშიშობ, ჩვენი მეტად დასუსტების მიზნით აფხაზეთისა და სამხრეთ ოსეთის მსგავსად ახლა არ დაგვაკარგინონ ქვემო ქართლი, სამცხე-ჯავახეთი, სამეგრელო, აჭარა ან/და სულაც სამართავად არ გადაგვცენ თურქეთს, თანახმად „ჰიუსტონის პროექტისა,“ რამეთუ ყოველგვარი საზოგადოებრივ-პოლიტიკური გაერთიანების დაშლას მიზნად ისახავს ფსევდო დემოკრატიულ- ლიბერალური იდეოლოგია, რომელსაც თავს გვახვევს კაცობრიობას მსოფლიოს მმართველი „ილუმინატთა“ ჯგუფი. მათ სჭირდებათ უეროვნებო, უსამშობლო, ურჯულო ადამიანთა ბრბო, რომელსაც რასაც მოისურვებენ, ის რომ გაუკეთებენ!

ისე კი ჩვენი ქვეყნის მეტად დაშლა რუსეთის ინტერესებშიც შედის. საქართველოს კი თურქეთზე გადაცემას შეიძლება ადგილი ჰქონდეს თვით რუსეთის ჯუჯა სახელმწიფოებად დაშლის შემდეგ, რა დროსაც თურქეთს ჰპირდებიან თითქმის როსტოვ-ვოლგოგრადამდე ტერიტორიების გადაცემას, რაც შეიძლება მისი დროებითი მოტყუების ტაქტიკური გათვლაც კი იყოს, რომ არ გაყვეს ისლამს და ირანთან ერთად, ევროპის ისლამიზაციის პირობებში არ გარდაიქმნენ ანტი ამერიკულ ბლოკად, რაც ხელს შეუშლის ისრაელს გლობალური მიზნის განხორციელებაში! თუმცა მათ სათითაოდ დაშლასაც აპირებს, რათა სამომავლოდ არ დაეხმარნენ ჩინეთს, რომელთანაც უსათუოდ შეტაკება ექნება!!

არ გამოვრიცხავ საქართველო გამოაცხადონ “მეორე ისრაელად“. თუ სამხრეთ უკრაინის ხუთ ოლქს, დნეპროპეტროვსკის გარშემო ცდილობენ **„ზეციური იერუსალიმის“** სახელმწიფოდ ჩამოყალიბებას, რისთვისაც უკვე შექმნილი აქვთ საორგანიზაციო სტრუქტურები, და გასულ წელს ხაიფიდანაც იქ გადაასახლეს ასოცდაექვსი ებრაული ოჯახი, რატომ არ შეუძლიათ „მეორე ისრაელად“ საქართველო გამოაცხადონ, როდესაც მცხეთას უწოდებენ „მეორე იერუსალიმს,“ ქართველ ერს კი თითქმის ფუძედ უდევს ებრაული გენი. გაიხსენეთ ნაბუქოდონოსორის მიერ დასავლეთ საქართველოში დატყვევებულ ებრაელთა ჩასახლების ისტორია, შემდეგ მათ კვალობაზე, რომის მიერ იერუსალიმის დანგრევის შემდეგ დევნილ ებრაელთა მეორე-მესამე ტალღად ამოსვლა, ბაგრატიონთა დინასტიის დავითის ტომიდან წარმომავლობა, და ძველი საქართველოს სახელი - „იბერია“ თუ “ივერია“! და რაც მთავარია, ებრაელებს ამ საქმეში რეალურად წინააღმდეგობის გამწევი არავინ არ ყავს!

ამ შანს არ გაუშვებენ ხელიდან ებრაელები, რაც სჭირდებათ არა მარტო სამხრეთში გაუარესებული ეკოლოგიის გამო, არამედ იმისათვისაც, რომ ისლამური სამყაროს სტრატეგიამ, „გაანადგურონ პალესტინის ისრაელი,“ - დაკარგოს აზრი!

ჩავხედოთ რეალობას თვალეზში, საქართველოს მოსახლეობა დე ფაქტო ფერინაცვალის ებრაელობაა, რომელსაც „დაკარგული“ აქვს მხოლოდ იუდაისტური აღმსარებლობა, რომელსაც ადვილად დაიბრუნებენ

ჩვენი კი ეს მდგომარეობა გადარჩენის სათადარიგო ვარიანტად უნდა მოვიაზროთ! ამაზე სერიოზული დაფიქრებაა საჭირო!

რაც შეეხება **ზვიად გამსახურდიას,** ვფიქრობ რომ მას **სურდა** საქართველო გადაეცია ქრისტიანულ-თეოლოგიურ სახელმწიფოდ, თავისივე პატრიარქობის ქვეშ და თანაც ყოფილიყო მისივე პრეზიდენტი, მსგავსად აიათოლა-ხომეინისა. ასეთ დასკვნამდე მიხვალთ თუ კი გაეცნობით მის 1977 წელს გამოქვეყნებულ სტატიას – „**კაცობრიობის დილემა**“.³

როგორც ჩანს გამსახურდიას სურდა მოსახლეობის მართლმადიდებლური სულიერებით „დაპურება.“ ეტყობა არ იცოდა, რომ სიონისტ-მასონებს გეგმაში აქვთ მსოფლიოს დექრისტიანიზაცია, რაც მას ისტორიული დინების საწინააღმდეგო მდგომარეობაში აღმოაჩენდა.

რასაც ჩვენ ვხედავთ დღეს საქართველოში მართლმადიდებლური **ეკლესიის აღორძინებას,**- ეს მხოლოდ დროებით მოვლენად უნდა მივიჩნიოთ, რამეთუ იუდაიზმი მალე ყველა რელიგიას გაერთიანებს თავისი ეგიდის ქვეშ, ერთ ეკუმენურ რელიგიად!

მ.სააკაშვილის მოსვლით ქვეყნის სტაგნაცია შეჩერდა და ქვეყანამ დაიწყო „ჭაობიდან“ ამოსვლა, თუმცა კორუფციამ მიიღო ელიტარული ხასიათი, რამაც საზოგადოების დიფერენციაცია,- ერთი მუჭა უმდიდრეს და უღარიბეს ადამიანთა ფენებად,- უფრო თვალსაჩინო გახადა.

მან ქვეყნის უდიდესი ობიექტები ბენდუქიძის ხელით გადასცა უცხოელ ინვესტორებს და უფრო განავითარა „ღია კარის“ პოლიტიკა. „სახალხო მეურნეობა“ გადაიყვანა მონოპოლისტურ ყაიდაზე და ცალკეული დარგები გადააბარა დაახლოებულ პირებსა და ტრანსნაციონალურ კომპანიებს. მდაბიოზე არავინ ფიქრობდა, საბიუჯეტო სისტემაში დასაქმებულებს კი დაენიშნათ მაღალი ხელფასები, რაც უფრო გაზრდილ იქნა ბიძინა ივანიშვილის დროს, რომ ამ გზით შექმნან მათი ინტერესების დამცველი საშუალო ფენა, რომელსაც დაეყრდნობიან საჭიროების დროს. არ არსებობს მძლავრი სამრეწველო- ეკონომიკური სექტორი, რომელზეც წამოიზრდებოდა ასეთი ფენა, ამის საშუალებას უბრალოდ არ აძლევენ ხალხს.

მოქალაქეთა პირადი საბუთებიდან ამოიღეს მამის სახელი და ეროვნება, რაც სიონისტთა ლიბერალური კონცეფციით სხვადასხვა ეროვნების ხალხთა გაერთიანებისაკენაა მიმართული. საით მიგვაქანებს გლობალისტები, ხალხმა

ჯერ კიდევ არ იცის და ვერც მიხვდებიან, რომ წინ ებრაელთა მიერ მართული მსოფლიო დემოკრატიულ-ლიბერალური იმპერია გველოდება.

დასავლეთის თვალში კეკლუცობის მიზნით, რომ ვითომდა აუმაღლა ხალხს ცხოვრების დონე და მოისპო კრიმინალი,- მ.სააკაშვილმა დამნაშავეებს გამოუცხადა დაუნდობელი ბრძოლა და უმნიშვნელო დანაშაულისათვის ყველას ციხეში ყრიდა.

აღნიშნულის გამო, ე.წ. ავტორიტეტები ქვეყნიდან გაიქცნენ, საპატიმროებში კი უხეშად არღვევდნენ ადამიანის უფლებებს. ყოველივე ამან, მართლაც რომ ქვეყანაში გამოიწვია დანაშაულის კლება.

„ზოგი ჭირი მარგებელიაო“, ამაზე შეიძლება ითქვას.

სააკაშვილმა ყველა და ყველაფერი დაიქვემდებარა, იქცა აბსოლუტად, ახალგაზრდა თაობა, რომელსაც ძირითადად ეყრდნობოდა, რუსეთის მიმართ განაწყობა მტრულად, ლიბერალიზმს კი ფართოდ გაულო კარი.

მის დროს საქართველომ საბოლოოდ დაკარგა აფხაზეთი და სამხრეთ ოსეთი.

ექვს იწვევს მისი დამოკიდებულება როკის გვირაბთან მიმართებაში, რატომ არ ააფეთქეს იგი 2008 წლის ომის დროს?!

მოარული ხმების თანახმად იგი „მალტის მასონური ორდენის“ წევრია „რაინდის“ ხარისხში, ედუარდ შევარდნაძე კი ყოფილა „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ „არქიტექტორი“.

რაც შეეხება ბიძინა ივანიშვილს, რომელიც ხელისუფლებაში მოვიდა 2012 წელს,- მსოფლიო დონის მილიარდერია, „პუტინის კაციაო“, თვლიან ეთნიკურ ებრაელად. ამ დროს პუტინსაც დედის ებრაული წარმომავლობის გამო, რომელის გვარიც „შალომოვი“ ყოფილა მიიჩნევენ, – ებრაელად.

ივანიშვილი დიდი ქველმოქმედია და ამ „ქველმოქმედებით“ მას მთელი საქართველო ნაყიდი აქვს, წლებია დუმილის სანაცვლოდ ინტელიგენციას უხდის ქრთამს დახმარების სახით, რაშიც უფრო მეტად საჭიროებს უბრალო ხალხი, მაგრამ მათთვის არ ემეტება, გარდა საკუთარი რაიონის მოსალეობისა!

აქ ებრაელებზე ყურადღებას ვამახვილებ იმ მიზეზთა გამო, რომ მკითხველისათვის გასაგები გახდეს, თუ ვინ მართავს ქვეყანასა და მსოფლიოს!

ივანიშვილის მმართველობის პერიოდში ქვეყნის განვითარება შენედა, თუმცა „ადამიანის უფლებები“ უფრო დაცული აღმოჩნდა. ეს ერთი შეხედვით, თუმცა გადადგა რა პრემიერ-მინისტრის პოსტიდან, ქვეყნის მართვა განაგრძო მასონურ რეჟიმში, მსგავსად მსოფლიო საიდუმლო მთავრობისა. მოგვიანებით კი კვლავ ჩაუდგა მმართველ პარტიას სათავეში და პარტიული ბერკეტებით

განაგრძობს ქვეყნის ხელმძღვანელობს. ასე იქნება მანამდე, ვიდრე ნებაა ისრაელისა!

2014, 2016 წწ-ში თბილისში ჩატარდა არა ერთი მსოფლიო ებრაელთა ფორუმი, რაც უნდა გავიგოთ, როგორც ნიშანი ბიძინა ივანიშვილისა ებრაულ სამყაროსთან სიახლოვისა.

2017 წ-ის 26 -ივნისს სიონისტური გაერთიანება „ბნაი-ბრიტის“ პრეზიდენტი გარრი სოლცმენი თბილისში შეხვდა პრემიერ-მინისტრ კვირიკაშვილს და რაზე ჰქონდათ საუბარი,- ხალხისთვის უცნობია. ცხადია საუბარი ექნებოდათ საქართველოში ებრაელთა გავლენის გაძლიერების შესახებ !.

ივანიშვილმა შეარბილა ურთიერთობა რუსეთთან, თუმცა მის ძირითად ორიენტირად დასავლეთი დარჩება, ანუ აშშ უნდა ვიგულოთ, რადგან მომავალი მას ეკუთვნის , ყველა დანარჩენი ფარსია, თუ ჩინეთმა არ ჩაძირა იგი!

დღეს ამერიკაა მსოფლიოს მმართველი, ხოლო მისი მმართველი- ებრაულ-სიონისტური ლოჟები და ილუმინატები, რომლებიც აგვირგვინებენ მსოფლიო საიდუმლო მთავრობის პირამიდას.

რუსეთ-ამერიკის დაპირისპირებაც ფარსია, თამაშია უმეცართათვის თვალში ნაცრის შესაყრელად, რათა დაიცხრან ვნებანი ნაციონალისტებმა.

აღნიშნულის გამო სხვა ხალხებთან ერთად საქართველოს მოსახლეობაც იტანჯება, როგორც ორ წნებს შორის მოქცეული, რამეთუ ქვეყნის ტერიტორიის 20 % ოკუპირებული აქვს რუსეთს და იგი აკონტროლებს , აშშ-ს კი მთელი ქვეყანა-იდეოლოგიურად, რაც დროთა განმავლობაში გავლენის ქვეშ მოიქცევს ამ 20%-საც. ევროაზიის კონტინენტზე რუსეთი ჩამავალ, ხოლო აშშ,- ამომავალ მზედ დგება, ოღონდ არა აბორიგენი, არამედ ებრაული ერისათვის!

პოსტ საბჭოთა პერიოდი მძიმე აღმოჩნდა საქართველოსთვის და არა მარტო, რამეთუ ხალხი დარჩა უმუშევარი და ახალგაზრდობამ დაიწყო ქვეყნიდან გადინება, მათ ადგილს კი იკავებს სამხრეთიდან შემოსული ფერადკანიანები. იწყება სისხლის აღრევა და ქართველთა გადაგვარება, რასაც ცხადია მოჰყვება სამშობლოსადმი სიყვარულის დაკარგვაც, მაგრამ ამას ვერ ხვდება საქმეში ჩაუხედავი კაცი. ვის აწყობს ეს და ვისი დაგეგმილია , -წარმოდგენა არ აქვთ!

ფართოდ აქვს გაღებული კარი, ე.წ. უცხოურ ინვენსტიციებს, რაც სხვა არაფერია თუ არა კაპიტალის გარედან შემოტანა, ჩვენი ექსპლოატაციისა და გაჩანაგების მიზნით, და როგორც წესი აბანდებენ არა მძიმე მრეწველობაში, არამედ მომსახურეობის სფეროში, სადაც გონივრული სახელმწიფოებრივი პოლიტიკის პირობებში, ჩვენსავე მოქალაქეებს თავისულად შეეძლოთ ეღვაწათ. მაგრამ, გვაქს კი საამისო“სახელმწიფო პოლიტიკა“?!

ტრანს ნაციონალურმა კომპანიებმა, რომლებსაც ბრმად ემორჩილება ჩვენი მთავრობა, გვაქციეს შემოთავაზებულ პროდუქციაზე პრეტენზიის უუფლებო მომხმარებლებად, ამ სიტყვის ფართო გაგებით.

ამ დროს უცხოურ ინვენსტორებს თავის საწარმოები, როგორც წესი, დარეგისტრირებული აქვთ, ე.წ. „ოფშერულ ზონებში“ და მათგან ჩვენი სახელმწიფო არანაირ სარგებელს არ ღებულობს, რამეთუ მათ გადასახადებს ეპატრონება უჩინარი ძალები. ვფიქრობ ქვეყნის უმნიშვნელოვანესი ობიექტებიც ასეთ „ინვენსტორთა“ ხელში უნდა იყოს გადაცემული!

განათლება და ჯანდაცვა, -მოგეხსენებათ ფასიანია და სამკურნალო ხარჯების გაღებაც, როგორც წესი, მოსახლეობის უმეტესობას არ შეუძლია, ხალხი მიშვებულია ნელ სიკვდილის კონვიერზე. ეს რეალობაა! რაც შეეხება სახელმწიფოს მხრიდან თანადაფინანსებას, აქ შეიძლება საქმე გვქონდეს საბიუჯეტო თანხების დატაცებასთან, რამეთუ შეუძლებელია მოსახლეობის ასეთი მოწყვლადობის პირობებში სამედიცინო მომსახურება იყოს ისეთი ძვირი, როგორც ჩვენშია!

ქვეყანა გადაქცეულია განვითარებულ კაპიტალისტურ ქვეყნების ნაწარმის გამსაღებელ ბაზრად, ნატოსა და აშშ-ს სამხედრო და საცდელ პლაცდარმად, რაშიც არც რუსები ჩამოუვარდებიან.

ბიუჯეტი კი ძირითადად ივსება სხვადასხვა ჯურის გადასახადებისა და ჯარიმების გადახდით, რასაც საკუთარი, და არა ხალხის ინტერესების შესაბამისად განკარგავენ.!

სახელმწიფო ინსტიტუტს აშკარად მიღებული აქვს ანტიხალხური, პარაზიტული ბუნება და გამოსწორების პირი არ უჩანს.

მოსახლეობის ბედი სათანადოდ რომ აწუხებდეს მთავრობას, ექნებოდა სახელმწიფო კაპიტალისტური სექტორი და სოციალური პრობლემების მოგვარებაში გამოიყენებდა მას.

მაგრამ არა, ჩვენი სახელმწიფო შეფუთულია განვითარებული კაპიტალისტური ქვეყნების სტანდარტებით და ცდილობს დასავლეთს თავი მოაჩვენოს თანაბრად.

არ მუშავდება სავარგულების მნიშვნელოვანი ნაწილი, მოსახლეობა თითქმის მთლიანად დამოკიდებულია უცხოეთიდან შემოტანილ სასოფლო-სამეურნეო და სხვა სახის პროდუქციაზე, რომლის ვარგისიანობაც არც თუ სანდოა. ბაზარში ქაოსია, არანაირი კონტროლი. არ მიმდინარეობს სასელექციო მუშაობა და ახალი ჯიშების გამოყვანა. ყოველივე ეს კი არათუ ქვეყნის ხელმძღვანელების უუნარობის გამოა, არამედ ასეთი პოლიტიკა გვაქვს თავს მოხვეული არა მარტო ჩვენ, არამედ ყველა პოსტსაბჭოურ რესპუბლიკას აშშ-ს მიერ, რომ ვიყვნეთ

განვითარებულ კაპიტალისტურ ქვეყნებზე დამოკიდებული, რის შესახებაც დუმან მთავრობის წევრები, რომ არ გაანაწყენონ „სტრატეგიული პარტნიორები“!

ფაქტობრივად, როგორც დაპყრობილი, ვიმყოფებით „ნეოკოლონიალურ“, სადამსჯელო რეჟიმში, თანახმად „ცივი ომის“ დოქტრინისა!

ერთი შეხედვით, ქვეყნის საგარეო თუ საშინაო პოლიტიკას განაგებს მთავრობა, მაგრამ თუკი სიღრმისეულად ჩაუკვირდებით, დავინახავთ, რომ იგი მხოლოდ სხვისი ნების გამტარებელია. არ ფლობს კონცეპტუალურ ძალაუფლებას და იმართება გარედან გაეროს, ევროსტრუქტურების, მსოფლიო ბანკისა თუ სარეზერვო ფონდის მიერ თავს მოხვეული პოლიტიკით.

ყოველივე ამას კი, რომ ვერ მიხვდეს ხალხი, მათი გონება პრესისა თუ მასმედიის წყალობით გადატანილია ცალკეულ ფაქტების უწყვეტ დინებაზე, რაც წარმოჩენილია სარკისებრ, გამომწვევი მიზეზების გაანალიზების გარეშე.

უზნეობა, ფსევდო ლიბერალიზმი, თუ, ე.წ. დემოკრატია, - თავსმოხვეული გვაქვს უცხო ძალების მიერ, რაშიც ჩვენი ახალგაზრდობა მთლიანად ჩაძირულია.

ვერც კი წარმოუდგენია ხალხს ლიბერალიზმიდან მომდინარე საფრთხეები და როგორც ახალ ხილს, ისე ეწაფება. ახალგაზრდობის მეტად ჩათრევის მიზნით კი, შექმნილია არა ერთი უცხოეთიდან ფინანსირებადი არასამთავრობო ორგანიზაცია, რომლიდანაც სამწუხაროდ ადგილი აქვს სამთავრობო სტრუქტურებში დაწინაურებას და მათ მიერ იქმნება სახელმწიფო პოლიტიკაც!

ეროვნულ-ტრადიციული ღირებულებების მოსასპობად მიმდინარეობს აღვირახსნილი კომპანია და არანაირად არ უპირისპირდება მას ეროვნული ინტელიგენცია, რამეთუ მათი დიდი ნაწილი დუმილის სანაცვლოდ წლებია დებულობს ქრთამს ბიძინა ივანიშვილისაგან დახმარების სახით. მაშინ, როდესაც უბრალო ხალხისგან განსხვავებით, მათ ისედაც შემოსავალების მნიშვნელოვანი წყაროები გააჩნიათ!

ინტელიგენციის პასიურობის პირობებში ხშირია შემთხვევები, როდესაც ეროვნულ-პოლიტიკური საკითხების გადაწყვეტას ხელს კიდებს გამოუცდელი ახალგაზრდობა და მარცხდებიან. ყველას სურს პოლიტიკოსობა, მაღალი თანამდებობები, მაგრამ მისი „ინჩი-ბინჩი“ ცოტას თუ გაეგება. ფაქტობრივად ეროვნულ ინტელიგენციას ჩაენაცვლა, ე.წ. „არასამთავრობო ორგანიზაციები“ თუ „ლგბტ“- ბი და მათ მიყავთ ქვეყნის პოლიტიკური ალღუმი. დემოკრატიული - ლიბერალიზმის დროშა მათ უპყრიათ ხელთ.

აღნიშნულ ვითარებათა ფონზე საოცრად მომრავლდნენ ეკლესია-მონასტრები, რომლებმაც ფაქტობრივად შეცვალეს ადრე მოქმედი კომუნისტური პარტ - ორგანიზაციები და ცალკეულ მღვდელთა ფულის კეთების საამქროებად გადაიქცნენ. როგორც კი წავლენ ამ ქვეყნიდან საბჭოური პერიოდის მოქალაქენი,

ეკლესია მოსახლეობას ადვილად მართვის მიზნით აუცილებლად დააბრუნებს შუა საუკუნეობრივ სიბნელეში. თუმცა მათ არც ის უნდა დაუკარგოთ, რომ ილწვიან ზნეობისა და მორალის შენარჩუნების საქმეში, რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია ეროვნული ღირებულებების გადასარჩენად. თუმცა ეს ისედაც ჩადებულია სამოქალაქო კანონმდებლობაში და მთავარია მათი დაცვა, ეკლესია კი ამ შემთხვევაში სახელმწიფოს ფუნქციის დუბლირებას ეწევა, რაც მის საქმეებში ჩარევად შეიძლება მიჩნეულ იქნეს.

ხალხს, ჩვენი ამ „დეიდეოლოგიის“ პირობებში გარდა ეკლესიისა, რომელიც მართალია კვებავს სიცრუით, არ გააჩნია სხვა ალტერნატიული სულიერი საზრდო და იგიც ძალაუნებლივ მიყვება მას. საჭიროა ხალხს გააჩნდეს სულიერების ალტერნატიული საზრდო, რომელიც გამოიყვანს ანაქრონიზმიდან, მაგრამ ამაზე არავინ ფიქრობს თუ არა ცნობიერების დეგრადაციაზე .

ეკლესიამ უნდა დათმოს მონოპოლია სულიერებაზე! თვით ადამიანია საერთო სულიერების ნაწილი და როგორც მოისურვებს, ისე უნდა მართოს მან თავისი სულიერება, თუმცა ეროვნულ -ტრადიციული ღირებულებების ჭრილში.

ნარკომანია, ძალადობა, პროსტიტუცია, თუ სიცრუე, – ნორმადაა ქცეული და მაღალი უმუშევრობის ფონზე ერთობ მომაკვდინებლად მოქმედებს გენოფონდზე.

ყველაფერი მიდის იქითკენ, რომ სიტყვა „საქართველომ“ დაკარგოს თავისი ისტორიულ-პოლიტიკური მნიშვნელობა და გადაიქცეს მხოლოდ გეოგრაფიული რეგიონის აღმნიშვნელ ტერმინად.

ქვეყანაში უამრავი პოლიტიკური პარტიაა, თუმცა არც ერთი მათგანი, რაიმე სოციალურ-ეკონომიკურ პლატფორმას, ან/და სოციალურ კლასს, – არ ეფუძვნება, არ გააჩნიათ მეცნიერულად დასაბუთებული პროგრამები. თუმცა რომელ კლასებზეა ლაპარაკი, როდესაც მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი თავის რჩენის პრობლემითაა დაკავებული.

ხალხი ამოფარებულია ამა თუ იმ ცნობილ პიროვნებას და პოლიტიკური განცხადებებიც მათი შეხედულებისამებრ კეთდება. მიზანი, –როგორმე მოხვდნენ პარლამენტში, ან/და რომელიმე სარფიან თანამდებობებზე, რომ ახლო იყვნენ სალაფავთან, რომ როგორმე უზრუნველყონ საკუთარი ოჯახების კეთილდღეობა, არ ჩამორჩნენ სხვებს საერთო ქონების მითვისებაში, თუ კი სადმე რამე დარჩა.სინდისი,ნამუსი თუ ზნეობა, –შემოდებული აქვთ თაროზე!

ადგილი აქვს მედროვეობას და გრჩება შთაბეჭდილება ადამიანს, თითქოსდა ეს პარტეები იქმნებოდეს მხოლოდ ბიუჯეტიდან თანხების გასაწოვად ან/და დასავლეთისათვის დემოკრატიის მოსაჩვენებლად, ან კიდევ სულაც პოლიტიკური თამაშებისათვის, რომ არ იყოს ბაზა ერთიანი საერთო სახალხო

ინტერესების გამომხატველი პარტიის შესაქმნელად, რომელიც მოუტანდა ხალხს უკეთეს ცხოვრებას.

ქვეყანაში არ არსებობს პოლიტიკური ძალა, რომელიც შემოაბრუნებდა მიმდინარე დეიდეოლოგიზაციის პროცესს. რაც შეეხება პოზიციასა თუ ოპოზიციას,-ორივე ემსახურება დასავლურ ძალებს, პოზიცია-ირიბად, ოპოზიცია კი-პირდაპირ. თუმცა საგულისხმოა, რომ ორივე იმართება ერთი ცენტრიდან. თუ არა,-ბიძინა ივანიშვილი არ მოგვევლინებოდა უგვირგვინო მეფედ და არანაირ კოჰაბიტაციას არ ექნებოდა ადგილი! თუმცა ვერც ერთი ჭკრეტს ძირეულს და ხალხის სიმპატიის მოსაპოვებლად ერთმანეთის ლანძღვა გინებით არიან დაკავებულები.

ორპარტიული პარლამენტი შექმნილია ხალხის გასაბრძოლებლად, თითქოსდა მართლაც ქვეყანაში ყოფილიყო დემოკრატია. რაც შეეხება იქ მყოფ მესამე პარტიას (პატრიოტთა ალიანსს), იგი ქვეყნის მმართველის პირადი სარეზერვო პოლიტიკური ძალაა და ალბათ მისით შეცვლის ერთ ან მეორე პარტიას, როდესაც ამის აუცილებლობა დადგება. პროპორციული არჩევნებისა თუ პარლამენტის მრავალპარტიულობის პირობებშიაც კი ხსენებული სტრატეგია შენარჩუნებული იქნება. ყველაფერი თამაშია ბრიყვსა და უძლურთათვის მოსაჩვენებლად, თუ არა დიქტატურა ხალხისა!

ხალხი ვერ გრძნობს, რომ რაც ხილული და ზედაპირულია,- ფარულ ძალთა გამოვლინებაა, მაგრამ თვით ამ „ფარულ“ ძალას ვერ ჭკრეტენ, რამეთუ ამისათვის ცოდნაა საჭირო, ცოდნას კი რომ ვერ დაეუფლნენ,- განათლების სისტემა მიყავთ სულ უფრო და უფრო განულებისაკენ, რა თქმა უნდა დასავლეთის „რჩევებით.“

ეს ჩვენდამი გარედან თავს მოხვეული პოლიტიკაა და სწორედან განათლების „განულებით“ ჩვენს ინდენტობას დაუსვამენ წერტილს! მიზანი: გადავიქცეთ ბნელ, უმეცარ, სხვისი წარმოებული პროდუქციის მომხმარებელ ადამიანთა ბრბოდ, როგორც აფრიკის ველური ტომი, რომ არ შეგვეძლოს საკუთარი თავის შეცნობა, ვინ ვართ, საიდან მოვდივართ და რომ ვერ შეგვეძლოს მიმდინარე მოვლენებში გარკვევა!

ვერ ხვდება ხალხი, რომ ჩვენ, ჩვენი თავი და ჩვენი ქვეყანა არ გვეკუთვნის, რომელიც ლანგრით მიართვა ედუარდ შევარდნაძემ სიონისტ-მასონებს. თუმცა მან ამით უფრო დაფარულის- ლეგალიზება მოახდინა, ვიდრე ჩაიდინა ცოდვა, რამეთუ ცივი ომით დაპყრობილები ვართ და ამით მან დამპყრობთა ნება გამოავლინა. დამპყრობი კი ამ დროს „პარტნიორს“ გვიწოდებს უმეცართა გასაბრძოლებლად!

ისე კი შევარდნაძე ქართველი ხალხის წინაშე მართალი რომ ყოფილიყო უნდა გაესაჯაროებინა ყოველივე ეს. უფრო მეტიც, გაემჟღავნებინა მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის სტრატეგიული გეგმა, როგორც ეს ნაწილობრივ

განახორციელა ბჟ.ბჟეზინსკიმ თავის წიგნში“დიდი შახმატის დაფა“. ამის ნაცვლად კი იგი ადვოკატად დაუდგა გამყიდველ გორბაჩოვს, რაც იკითხება მისივე წიგნიდან „ჩემი არჩევანი“ და პირველმა მიაყენა მომაკვდინებელი დარტყმები ქვეყანას!.

თუ ადრე ვეკუთნოდით რუსეთს, დღეს ვეკუთვნით აშშ-ს, რომ იტყვიან „ვაის გავექეცი და უის შევეყარეო“, – ჩვენი საქმეა.

ეს ერთობ მტკიცებულებაა იმისა, რომ ჩვენ, როგორც ერს, დამოუკიდებლად არსებობა არ შეგვიძლია და ყოველთვის გვიხდება სხვისი გავლენის ქვეშ მოქცევა. ასე იყო უძველესი დროიდან, ვიდრე მოვიდოდეთ დღემდე, რაც ჩვენს არასრულფასოვნობაზე მიგვანიშნებს. თუ ვიტყვით პატარა ერი ვართ და სხვანაირად არ შეგვიძლიაო, მაშინ გეტყვით, ისრაელი არ არის პატარა, რომელსაც მსოფლიო ფეხქვეშა ყავს ამდებული?!

ამაზე ფსევდო ისტორიკოსები ნუ დამედავებიან, ეს ასეა! ყველაფერს აქვს თავისი მიზეზი, რაც მის შინაარს ქმნის. რომ არ ვართ ერთიანნი და განუყოფელნი, „მთლიანობის“ შენარჩუნებაც გვიჭირს, „ერთობას“ კი გარეშე საფრთხეები გვაძენინებს და ისიც დროებით.

ჩემი შეხედულებით ქართველი კაცი ჩააყენეს გაუსაძლის მდგომარეობაში და იგიც მიეცა გადაგვარების გზას!

გლობალიზმა დაგვაკარგვინა ეროვნულ-ტრადიციული ღირებულებები და გვაძენინებს ჩვენთვის მიუღებელ ქცევის წესებს, თუმცა არა ყოველ ასპექტში.

ოჯახი, – ეთნო, ეროვნული ქსოვილის ფუძე და უჯრედი, ადამიანთა აღზრდისა და განვითარების ძირითადი კერა, - გლობალიზმის პირობებში მთავარ ციხე სიმაგრედ ქცეული, მტრულ ძალთა თავდასხმის მთავარ ობიექტად გადაიქცა.

მისი „წაქცევა“ კი,- ერის გადაშენების ტოლფასია!

ოჯახის დანგრევის შემდეგ შეეცდებიან ბავშვების მშობლებისაგან დისტანცირებას, რათა მომავალი თაობები აღზარდონ მათთვის მისაღებ ბიორობოტებად, არ შევმცდარვარ, დიახ, რომ აღზარდონ ბიორობოტებად! ამიტომაც ყველა საშუალებებით უნდა დავიცავათ ოჯახი, რომელსაც ჯერ კიდევ მტრობდა ქრისტი!

ქართველი ერი, – რომელიც კაცობრიობისა და თვით ბუნების კონკრეტული ბიო-სოციალური ერთეულია, სურთ შემოსულ უცხო ეთნოსთან ისე არიონ, რომ აქციონ უსახიერო, ბიოლოგიურ ჩენჩოდ ქცეულ ხალხთა მასად. ასეთები კი ადვილად შეელევინან სამშობლოს და ღმერთმა იცის სად დაიდებენ ბინას, მათ მშვენიერ ქვეყანას კი დაეპატრონებიან უცხოელები, და ალბათ ბოლოს

ებრაელები. აქეთკენაა მიმართული ისტორიული ვექტორი, რომელსაც ჩვენდა საუბედუროდ ვერ ხვდება ხალხი!

კაცობრიობა, – რომლის რაოდენობა და ზრდის ტემპები აშინებს მსოფლიოს მმართველებს, – შეეცდებიან საუკუნის დამლევამდე რვა მილიარდიდან დაიყვანონ „ოქროს მილიარდამდე“ სხვადასხვა კანონსაწინააღმდეგო მოქმედებებით და გახადონ „რჩეულთა“ მსახურნი, რადგან ესაა მათი საბოლოო მიზანი.

სწორედ ამ მიზნით გვიჩაღებენ ომებს, ხან აქ და ხან იქ და თავს გვახვევენ სხვადასხვა ეპიდემიებს, ტერაქტებს, კრიზისებს, ჯანმრთელობის საწინააღმდეგო მედიკამენტებს, ნარკომანიას, ალკოჰოლიზმს, პროსტიტუციას, ძალადობას, ერთსქესიანთა ქორწინებას და სხვა, და სხვა, ყველას ვერ ჩამოვთვლი, დიახ, აქეთკენაა მიმართული ყოველივე ეს!

აღნიშნულ ღონისძიებათა განხორციელება არ უჭირთ გლობალისტებს, რადგან ხელთ აქვთ ფინანსები, პოლიტიკური ძალაუფლება და მსოფლიოს საერთაშორისო სამინისტროებად ქცეული ტრანსნაციონალური კომპანიები, რომლებსაც მძევლად ყავთ ეროვნული მთავრობები.

საქართველოს, ისე როგორც სხვა დანარჩენ ქვეყნებს, გლობალისტები მართავენ კონცეპტუალურად, – მმართველ პარტიათა მეშვეობით, რომლებსაც ხშირად თავადვე ქმნიან.

ხელისუფლებაში მოსულ პარტიებს კი, რომლებსაც ემორჩილება აღმასრულებელი, განმკარგულებელი და სასამართლო ორგანოები, რასაც გლობალისტები უბრძანებენ, ისინიც უმაღვე იმას ასრულებინებენ.

ყოველივე ამას ვერ ხვდება ხალხი და ჰგონიათ, თითქოსდა პარლამენტი თუ მთავრობა, ისე როგორც პრეზიდენტი, – მათი ინტერესების დამცველი ყოფილიყო!

კონცეპტუალური პოლიტიკა კი მოიცავს ისეთ ზემოქმედების მიმართულებებს, როგორიცაა:

1. იდეოლოგიური მსოფლმხედველობის ჩამოყალიბება და ფსევდო ლიბერალურ-დემოკრატიული ღირებულების დანერგვა;
2. ისტორიულ-ქრონოლოგიური მოვლენების დაგეგმარება და მათში ცვლილებების შეტანა;
3. ეკონომიკური ზემოქმედება, ეროვნული ფინანსური სისტემის ევროსა და დოლარის მიმოქცევის სფეროში მოქცევა და მისი მსოფლიო ბანკებზე დამოკიდებულება;
4. ალკოჰოლის, თამბაქოს, ნარკოტიკებისა და ფსევდო სამედიცინო მომსახურეობის დანერგვა და გავრცელება, როგორც გენური იარაღის გამოყენების შენიღბული ფორმები;

5. სამხედრო ძალის გამოყენება, – კონფლიქტების შექმნა, შიდა საქმეებში ჩარევა, პირდაპირი აგრესიები და სხვა,

და ეს ზემოქმედების მექანიზმები მიმართულია ჩვენი და ჩვენნაირი კოლონიზირებული ქვეყნების წინააღმდეგ, ჩვენივე მთავრობების ხელით, რომლებიც ვითომდა დამოუკიდებლებია.

გლობალისტებს თავიანთ თავსა და კოლონიზირებულ ხალხებს შორის შირმად გამოყენებული ყავთ მმართველი პარტიები და როგორი სიყალბითაც მოისურვებენ, ისეთით - დაგვაპურებენ. ამიტომაც არ სჩანს ხალხის ხმა მმართველობაში!

პარლამენტში მოხვედრილი პარტიები ქვიშაში თავჩაქინდრულ სირაქლემას პოლიტიკას მისდევენ, თქოსდა არ იცოდნენ, თუ რა ხდება ქვეყანაში და რეალობას უმაღავენ ხალხს, რათა მათი უბედურების ხარჯზე გაიხანგრძლივონ კეთილდღეობა „სალაფავთან“ ყოფნით და მოიხვეჭონ რაც შეიძლება მეტი სიმდიდრეები!

აბა ტყუილად კი არ ეძახიან ჩვენს პარლამენტს „მილიონერთა თავ შესაქცევ კლუბს“, რის გამოც ქვეყანაში სუფევს ბურჟუაზიული არისტოკრატის დიქტატურა! ეს მათი ბრალია, რომ თუ ოდესღაც საქართველოს აყვავებული რეგიონები:

- ალაზნის ვაკე, – მევენახეობითა და მეთამბაქოებით;
- გარე კახეთის ზეგანი, – მარცვლეულ-მეცხოველეობით;
- ქვემო ქართლი, – სოფლის მეურნეობით;
- აღმოსავლეთ კავკასიონი, – მეცხოველეობით;
- შიდა ქართლი, – მეხილეობით;
- ჯავახეთის მთიანეთი, – მეცხოველეობით;
- სამცხე-თრიალეთი, – მეცხოველეობით;
- იმერეთის მაღლობი და რაჭა-ლეჩხუმი, – მევენახეობით;
- დასავლეთ კავკასიონის მთიანეთი, – მეცხოველეობით;
- კოლხეთის დაბლობი, – სუბტროპიკული კულტურებით;
- ზემოაჭარა – მეთამბაქოებითა და მეცხოველეობით,–

რომელთა პროდუქციაც ადრე იყო ფასდაუდებელი, ეკოლოგიურად სუფთა და ხარისხიანი, და მთლიანად უზრუნველყოფდა ქვეყნის მოთხოვნილებას და გაგვქონდა კიდევაც გარეთ, –დღეს თითქმის ჩამკვდარია. ასაღორძინებლად კი ხალხს არ გააჩნია სათანადო სახსრები და არც ხელისუფლება ეხმარება მათ. თუ ვინმემ სადმე რამე წამოიწყო, ღია კარის პირობებში ვერ გაუძლო უცხოელთა კონკურენციას და მიატოვა. დღეს მოქმედი საბანკო პოლიტიკა კი სამეწარმეო საქმიანობის აღმავლობისათვის არაა მოწოდებული!

ასე თანდათანობით ამ ბუნებრივ რესურსებს, ჩვენს ტრადიციულ მეურნეობას ეპატრონება უცხოელები, რომლებსაც ინვენტორებს ვეძახით და მათ ხელში გადადის ჩვენი ბუნებრივი სიმდიდრეები. თუმცა არც მათ გამოჩენას მოყოლია ჩვენი ცხოვრების გაუმჯობესება. უცხოელები მუშაობენ თავიანთ გამდიდრებაზე და სულაც არ ენაღვლებათ ჩვენი მდგომარეობა.

სამომავლოდ რა შედეგები მოყვება კანაფის კულტივირების დაშვებას, რის შესახებაც მუსირებს აზრი, – ჯერ კიდევ უცნობია, ალბათ საბოლოოდ გადაგვიშენებს ახალგაზრდობას.

დღეს საქართველოს სოფლის მეურნეობა საკუთარი მოსახლეობის მოთხოვნილების მხოლოდ 10%-ს აწარმოებს და გადავიქცებით უცხო ქვეყნების, – კერძოდ კი თურქეთ-ირანის ნაწარმის გამსაღებელ ბაზრად. განა ადრე მთლიანად არ აკმაყოფილებდა ჩვენი მეურნეობები საქართველოს მოთხოვნილებას, რა არის მიზეზი ასეთი ჩამორჩენისა რომ აღმოიფხვრეს, – ამაზე თავს არავინ იწუხებს.

როგორც წესი, ჩვენთან შემოდის მდაბიო ხარისხის შხამ-ქიმიკატებით გაჯერებული საკვები პროდუქტები, ხელოვნური დანამატებით და მათი უმეტესობა გენმოდდიფიცირებულია. რადგან ვითვლებით „განვითარებად“ ქვეყნად, გეუფლება ადამიანს აზრი თითქოს და ამ გზით სურდეთ ჩვენი ნაადრევი მოსპობა, რომ თუ არ შეგვიძლია საკუთარი თავის რჩენა უნდა მოგვსპონ! გლობალისტებს ხომ ისედაც გეგმაში აქვთ მოსახლეობის შემცირება? და აქ გასაკვირი არაფერია. ამ მხრივ საბაჟოსა თუ ბაზარზე სათანადო კონტროლი არ არის და ყველგვერი მოსალოდნელია.

საკითხავია, რას ელოდება ჩვენი მთავრობა, რატომ არ ქმნის ეროვნული უსაფრთხოების კონცეფციებს და ისე არ მიყავს ქვეყნის განვითარება?!

არასწორი პოლიტიკის გამო სოფელს გლეხი გამოექცა და ჩვენი სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტები გადაიქცა დეფიციტად და თუ სადმეა, – ფასებიც მიუწვდომელი გააჩნია, ვგულისხმობ ნატურალურ ყველს, თაფლს, ხორცს და სხვა ამგვართ, და ყველას არ შეუძლია მათი შეძენა.

ამას ვერ მიხვდება ბიუჯეტზე მჯდომი, მაღალი ხელფასების მქონე ჩინოვნიკი, ანდა კარგი შემოსავლების მქონე მეწარმე თუ ბიზნესმენი, რომლიც ჩვენი მოსახლეობის უმნიშვნელო ნაწილია!

მოიშალა საზოგადოების კლასებად დაყოფის კულტურა, რაც დამახასიათებელი იყო საზოგადოებრივი წარმოების სრული ციკლის მქონე ქვეყნისთვის. ანდა რომელ კლასებზეა ლაპარაკი, როდესაც პრაქტიკულად მთელი საზოგადოება გადაქცეულია ლუკმა-პურის მაძიებელ ბრბოდ, ზოგიერთი მუქთახორის გარდა!

რა ხდება ქვეყანაში, არ აღელვებს გლობალისტთა ნების გამტარებელ ბურჟუაზიულ-მაფიოზურ არისტოკრატias. თუ არა ქვეყნიდან გასული მოსახლეობის თითქმის ნახევრის უცხოეთიდან ფულადი გზავნილები,- მერწმუნეთ, კანიბალიზმი დაიწყებოდა საქართველოში!

უმძიმესი პირობების გამო **ხალხი კვლავაც გაედინება ქვეყნიდან.**

1989 წლიდან – 2014 წლამდე ჩვენი ქვეყანა დატოვა 95 ათასმა ბერძენმა, 269 ათასმა სომეხმა, 74 ათასმა აზერბაიჯანელმა, 46 ათასმა უკრაინელმა, 314 ათასმა რუსმა, 149 ათასმა ოსმა, 23 ათასმა ებრაელმა და რაც მთავარია 563 ათასმა ქართველმა. სულ 1,533 მილიონმა ადამიანმა.⁴

არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ „ქართველი“ მრავალ ეთნოსთა ნაზავია, ხოლო ქართველობა უფრო მეტად რელიგიაა, ვიდრე ეროვნულობა! ამიტომაც „სხვების“ გასვლაც უნდა გვადელვებდეს, რადგან დემოგრაფიაზე ისახება. კარგი ცხოვრების პირობებში კი ამ მზიან ქვეყანას არავინ დატოვებდა.

მოსახლეობის დინამიკა:

1990 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 5424 ათასი ადამიანი

1994 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 4930 ათასი ადამიანი

2000 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 4435 ათასი ადამიანი

2003 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 4343 ათასი ადამიანი

2012 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 4498 ათასი ადამიანი

2015 წელს საქართველოს მოსახლეობა იყო 3714 ათასი ადამიანი⁵

ეს ციფრი კვლავაც მცირდება.

ცხადია, 2017–2019 წლებში უფრო ნაკლები იქნებოდა.

როგორც ხედავთ მოსახლეობის ქვეყნიდან გადინება გრძელდება, რაც იმის მანიშნებელია, რომ აქ ცხოვრება სულ უფრო და უფრო შეუძლებელი ხდება, რუსეთის მიერ საზღვრების გახსნის შემთხვევაში კი აქ ცოტა ვინმე თუ დარჩებოდა!.

სტატისტიკის ეროვნული სააგენტოს ინფორმაციით საქართველოში კიბოს დიაგნოზით ყოველწლიურად ავადდება 10 ათასზე მეტი ადამიანი, ხოლო ამავე დიაგნოზით კვდება 6 ათასზე მეტი .6

სიკვდილიანობა დღითი-დღე იზრდება. 2012 წელს, სტატისტიკის მიხედვით გარდაიცვალა – 49348 ადამიანი, 2013 წელს – 48553, 2014 წელს – 49087, 2015 წელს – 49121, და თანაც საერთო მოსახლეობის შემცირების ფონზე.⁷

ასეთივე სურათია აზერბაიჯანსა და სომხეთში. ამ დაავადების გამომწვევი ერთ-ერთი მიზეზი ყოფილა უცხო ქვეყნებიდან შემოტანილი რძის პროდუქტები, რომლის 80%-იც პალმის ზეთზე ყოფილა დამზადებული და თვით პალმის

ზეთიც, რომელსაც მოტყუებით კარაქად ყიდიან და იწვევს ონკოლოგიურ დაავადებებს. იცის რა ყოველივე ეს ხელისუფლებამ, შესაბამის ზომებს არატარებს, მოქმედებს თავისუფალი ბაზრის პრინციპით, არანაირი შეზღუდვა, ხალხი კი დაუცველია.

2018 წელს ჩვენი ქვეყნის სახნავ-სათესი ფართების 60% დაუმუშავებელი დარჩენილა, ალბათ ასე მოხდა 219 წელსაც, მთავრობას ქვეყნისათვის გული რომ შესტკიებიყო, ეს არ უნდა დაეშვა, მიწა ჩვენი მარჩენალია და შესაბამისი ზომები უნდა გატარებულიყო. ეს პრობლემა ათწლეულებია მოუგვარებელი რჩება!

თურქეთს, საქართველოს საგარეო ვაჭრობაში, - 14-17% უკავია და მათგან თურმე იმდენ პროდუქციას ვიძენთ, რომ იქ ჩვენს ხარჯზე 60 ათასი სამუშაო ადგილი ჰქონიათ შექმნილი, რაც შეიძლება ჩვენსავე ქვეყანაში ჩვენვე შეგვექმნა. მაგრამ არა, ამაზე არავინ ფიქრობს, თუმცა შეიძლება ფიქრობენ კიდეც, მაგრამ ამის საშუალებას არ აძლევენ „სტრატეგიული პარტნიორები“, და ამის ხალხისთვის გამხელის უფლებაც არ გააჩნიათ!⁸

პრემიერ ბახტაძის გადმოცემით საქ. სოფლის მეურნეობა ეკონომიკის 10%-ს მოიცავს და თუ ეს ასეა, ამ აგრარულ ქვეყანაში, მაშინ მან განგაშის ზარს უნდა შემოკრას. გაგვაჩნია ბუნებრივი რესურსები და მის მიმართ ფისკალური პოლიტიკა ისე უნდა იყოს მოწყობილი, რომ გლახს შეეძლოს მისი გამოყენება.

ამ ბოლო დროს მმართველი პარტია სისტემატურად ცვლის მთავრობის შემადგელობას, რაც ჩვენის აზრით ხალხის გასაბრყვებლად ხდება, რომ თითქოსდა ცდილობდნენ უკეთესი კადრების შერჩევას. მაგრამ რომელ კადრზეა ლაპარაკი, როდესაც ქვეყანას დამოუკიდებლად განვითარების ნება არ გააჩნია!!!

საქართველოში სიკვდილიანობა ოდნავ ჩამორჩება შობადობას. ყოველ 1000 კაცზე შობადობა 14,4-ია, მოკვდინება კი - 13,1. ეს მცირე წარმატებაც არაქართველებზე მოდის;

სომხეთში ეს ციფრი ბევრად უკეთესია, რამეთუ იქ შობადობა ყოფილა 14,5,- მოკვდინება კი - 9,7.

აზერბაიჯანში შობადობა 19,2-ია, მოკვდინება კი - 6,7. აი ვის შეიძლება დარჩეს საქართველო მომავალში. დღეს მათი მოსახლეობა 10 მილიონს აჭარბებს, ჩვენი კი 3-მილიონია და ისიც კლებულობს!

თურქეთში შობადობა 17,3-ია, მოკვდინება კი 5,8. საკითხავია რასთან გვაქვს საქმე, რაზედაც პასუხი დაუყოვნებლივ გასაცემია და თუ ეს ასე გაგრძელდება, წითელ წიგნში ვიქნებით შესატანი.⁹

2014 წ-ს მდგომარეობით ჩვენი მოქალაქეები წასულია მიგრაციაშია:

რუსეთში 628973 კაცი

უკრაინაში 95680 კაცი

საბერძნეთში 71692 კაცი	გერმანიაში 30177 კაცი
ისრაელში 17512 კაცი	აზერბაიჯანში 12630 კაცი
პაკისტანში 12553 კაცი	აშშ-ში 11974 კაცი
ლატვიაში 7064 კაცი	ჰონ-კონგში 7064 კაცი ¹⁰
თურქეთში 6511 კაცი	

ანუ იმ ქვეყნებში, რომელთა წარმოებული პროდუქციის მომხმარებლებიც გახლავართ და მათვე იაფ მუშახელად ვართ ქცეული.

ბოლო მონაცემებით ლტოლვილებია:	აფხაზეთიდან 159754 კაცი
	ახალგორიდან 7044 კაცი
	ოსეთიდან 22841 კაცი

ცხადია, ზემოხსენებული ქვეყნების მოქალაქეები ჩვენთან არ იქნებიან მუშებად, როგორც ჩვენები- მათთან.

ეკონომიკური გაჭირვების ნიადაგზე, მოსახლეობის შემცირების პირობებშიაც კი ადგილი აქვს **დანაშაულის საერთო ზრდას**. მაგალითად, 2015 წელს დაფიქსირდა – 35096 დანაშაული, 2016 წელს – 35997, 2017 წელს – 37944.

2018 წელს მომხდარ დანაშაულიდან: იანვარში – 4410, გაიხსნა – 29,5%; თებერვალში – 4589 დანაშაულიდან, გაიხსნა – 24,89%; მარტში მომხდარ – 5380 დანაშაულიდან, გაიხსნა – 26,9%; აპრილში – 5210 დანაშაულიდან, გაიხსნა – 23,74%. შეიძლება დავასკვნათ, რომ დანაშაულის ზრდის ერთ-ერთი მაჩვენებელი იქნება პოლიციელთა დაბალი პროფესიული დონე.¹¹

გარდაცვალების დინამიკა დაავადებათა მიხედვით:

მიზეზი:	2012	2013	2014	2015
სისხლთორგანოების დაავადების მიხედვით: სასუნთქი ორგანოების	123	158	243	328
დაავადების მიხედვით: საჭმლის მომნელებელ	1025	1142	1340	1803
ორგანოების დაავადების მიხედვით:	1189	1295	1345	1427
შარდსასქესო ორგანოების დაავადების მიხედვით:	364	467	528	468
ორსულობა-აბორტი:	14	16	18	19

ქრომოსოფური
ანემნეზი:

105

140

153

152 ¹²

ვფიქრობ, ეს დინამიკა შენარჩუნებული იქნება მომდევნო წლებშიც. როგორც ხედავთ, უპირატესად სახეზე გვაქვს იმ დაავადებებით გამოწვეული სიკვდილიანობის ზრდა, რომელიც დაკავშირებულია ეკოლოგიის დაბინძურებასთან, ნერვიულობასთან, ნიკოტინის მოხმარებასთან, ცუდ კვებასთან და ზოგადად ცხოვრების დაბალ დონესთან.

ამ მხრივ რამდენი ზიანის მომტანია მარტო „ენერჯი ჯორჯიას“ კომპანია, რომელსაც დაკავებული აქვს საქართველოს დაახლოებით 3000 კვ.კმ–ის ფართობი და შხამითა და მძიმე მეტალებით აბინძურებს დმანისის, ბოლნისისა და თეთრიწყაროს რაიონებს. არა ხდება დამუშავებული ნიადაგისა და ფუჭი ქანების კულტივირება, და გამწვანება. მადანს კი ამუშავებენ ღია წესით, მომწამვლელი ციანიდის ხსნარის გამოყენებით.

„ენერჯი ჯორჯიას“ მოქმედების არეალში იმატა სიმსივნურმა დაავადებებმა, მთლიანად მოიწამლა მაშავერა და სხვა მდინარეები. რა იქნება ხვალ ქვემო ქართლში, სადაც დღითიდღე იზრდება კარიერის ფართობები, – ადვილი მისახვედრია. მის გამო კი ხალხმა მიატოვა სახნავ-სათესი ფართები ბევრ ადგილს და ქალაქს მიაშურეს, რადგან მიყენებული ზიანისათვის არანაირ კომპენსაციას არ უხდიათ. არნახული სიმდიდრის მქონე მხარის მოსახლეობის დიდი ნაწილი - თავის გატანაზეა გადასული. არასახარბიელო მდგომარეობაა სხვა რეგიონებშიც.

ამ დროს ხსენებული „კომპანია“, როგორც აცხადებენ დასაქმებულები, სავარაუდოდ ეკუთვნის უცხოელებს. ლაპარაკობენ თითქოსდა მისი ერთ - ერთი მეწილედ ივანიშვილი ყოფილიყო. მაგრამ, ხომ შეიძლება ეს საწარმო თვით სახელმწიფოს დაეტოვა თავისთვის და ძირითადი სარგებელიც მასვე მიეღო, რაც მეტად წაადგებოდა ქვეყანას?!

მავნე ნივთიერებების გამოფრქვევა ჰაერში:

(ათასტონობით წელიწადში)

2009 წ.	2010	2011	2012	2013	2014	2015
21,1	30,1	35,2	38,6	43,7	44,7	44,9 ¹³

ამკარაა, რომ ჰაერის დაბინძურება წლიდან-წლობით მატულობს და მას სიკვდილიანობის მატება მოსდევს, რაც ერთობ დამაფიქრებელია.

აბრეშუმის გზის ამოქმედებას, ამ მაჩვენებლის სწრაფი ზრდა მოყვება, რაც ისედაც იზრდება უცხოეთიდან ავტომანქანების შემოყვანის კატასტროფული ზრდით

.თუ 1980 წელს ყოველ 1000 კაცზე სიკვდილიანობა შეადგენდა 43,3 კაცს, 2015 წელს ეს ციფრი გაიზარდა 49,1-მდე და ბუნებრივია ეს მაჩვენებელი მომავალში კიდევ უფრო გაიზრდება, რადგან ატმოსფეროს დანაგვიანება იზრდება.

„საინვესტიციო საქმიანობის ხელშეწყობისა და გარანტიების შესახებ“ კანონის მე-13 მუხლის შესაბამისად აკრძალულია ინვენსტორთათვის რაიმე ბარიერის შექმნა ვაჭრობასა და კონკურენციაში. მათ არაფერში არ უნდა შეეშალოთ ხელი, მათ შორის ბაზარზე შესვლაშიც კი, დისკრიმინაცია აღკვეთილია, მოქმედებენ თავისუფალი ფასწარმოქმნის პირობებში.

ერთი სიტყვით, უცხოელებს ჩვენს ქვეყანაში შეუძლიათ მოიმოქმედონ ისე, როგორც გაეხარდებათ, უსახსრობის გამო კი საქართველოს მეურნე, მათ სათანადო კონკურენციას ვერ უწევს და ეროვნული სოფლის მეურნეობა ჩამკვდარია.

სავარაუდოდ უცხოელთა სოფლის მეურნეობის პროდუქტების მომწოდებელთა ინტერესების გამოა, რომ ამოღებულია ვაჭრობიდან ნიტრატების შესამოწმებელი ხელსაწყოები, რომ არ მივხვდეთ თუ რას მივირთმევთ და მომწოდებლებსაც, რაიმე პრეტენზია არ წაუყენოთ. ყოველივე ეს კი მიმართულია არა ჩვენი, - არამედ უცხოელი ბიზნესმენების ინტერესების დასაცავად.

რაც შეეხება ჩვენი ეროვნული ვალუტის მუდმივ მზარდ ინფლაციას, რაც მეტწილად დამოკიდებულია მსოფლიო ბანკის ფინანსურ მაქინაციებზე, მიმართულია იქითკენ, რომ ხალხმა ვერ ავწიოთ თავი და ვიმყოფებოდეთ მუდმივი პრობლემების ქვეშ. ინფლაციის ერთ-ერთი მიზეზი კი- მაღალი სასესხო პროცენტი, რომელიც თავის მხრივ წარმოშობს დაუსაქონლებელი ფულის გამოშვებას. ყოველივე ეს კი ჩვენი კოლონიალური მართვის მთავარი ბერკეტია მსოფლიო ბანკის ხელში, რასაც ვერ განაცალკევებ მსოფლიოს მმართველ სიონისტურ-მასონური პირამიდის წვერისაგან.

ინფლაციიდან გამომდინარე, **საარსებო მინიმუმი** წლიდან წლამდე იზრდება და შეადგენს: 2010 წ. – 126,4 ლარს, 2012 წ. – 156,2 ლარს, 2015 წ. – 154,5 ლარს, 2018 წ-ს -180 ლარს. ამ დროს ერთი დოლარის ექვივალენტი, 2019 წ-ის ზაფხულის მდგომარეობით 2,97 ლარია. ციფრი სულ უფრო და უფრო ზემოთ და ზემოთ მიიწევს, ხალხს კი შემოსავლის წყარო პარალერულად არ ეზრდებათ და არც ეროვნულ ეკონომიკას უქმნიან, რომ დასაქმდნენ. საკითხავია, როგორ გართვან თავი ცხოვრების ამ უმძიმეს პირობებს? - არავის აღელვებს!

ქვეყანაში შემწეობას იღებს მოსახლეობის 9–10%, თუმცა მოწყვლადია 70% -ი. მათ რაოდენობას ხელოვნურად ამცირებენ. მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი შემთხვევითი შემოსავლების ხარჯზე ცხოვრობს. მიეჩვივნენ შენელებული სიკვდილის რეჟიმს. თუმცა არც კი იციან, რომ ყოველივე ამის რეალური მიზეზი, თვით შეერთებული შტატებია და მისი ჩვენდამი განხორციელებული კოლონიალური პოლიტიკა! რისდა მიუხედავად ახალგაზრდების მნიშვნელოვანი ნაწილი, უმეცრობიდან გამომდინარე, - აღმერთებენ მათ და მათ სატელიტ ევროპის განვითარებულ ქვეყნებს, რომლებსაც თავიანთი კეთილდღეობა, უმეტესწილად, დაშენებული აქვთ უცხო ქვეყნების ექსპლოატაციასა და ნაძარცვ ქონებაზე, რის გამოც ჩვენ უბრალოდ მათთან ახლოვ ვერ მივალთ!

ექსპორტ-იმპორტი (1000 აშშ დოლარში)

	2011წ.	2012წ.	2013წ.	2014წ.	2015წ.
ექსპორტი	2186421	2376635	2910637	2861045	2204684
იმპორტი	7072260	8056379	8022739	8601814	7730107
სალდო	- 4885839	- 5679744	-5112102	- 5740769	- 5525419 ¹⁵

უარყოფითი სალდო მაჩვენებელია იმისა, რომ ქვეყანამ არ აწარმოვა და მოიხმარა მეტი, საჭიროებს ეკონომიკურ აღრძინებას. მაგრამ ამის საშუალებას არ გვაძლევენ განზრახ უკვე 30 წელია, რომ მუდმივად ვიყვნეთ დამოკიდებულნი განვითარებულ კაპიტალისტურ ქვეყნებზე, რათა არ დაგვკარგონ, როგორც ბაზარი! მოიხმარონ ჩვენი ბუნებრივი სიმდიდრეები და არ განვითარდეს ჩვენში ეკონომიკური დარგები, რასაც ბუნებრივად მოყვებოდა ახალი ტექნოლოგიების დანერგვა, მეცნიერების განვითარება და ქვეყნის მათი გავლენის სფეროდან გამოყვანა, შეჩერდებოდა მიგრაცია, და გადავრჩებოდით ამ აპოკალიფსურ გლობალურ პროცესებში, რაც გვიქადის განადგურებას!

ტურიზმი, ახალი გიგანტური კორპუსები თუ მშვენიერი გზები, რაც ჩვენს თვალწინ შენდება, -ნუ იფიქრებთ რომ ქართველი ხალხისთვისაა. უპირველესი ყოვლისა იგი უცხოელებისთვისაა განკუთვნილი, კომფორტულად რომ იგრძნონ თავი და თანდითანობით ჩაგვენაცვლენ ჩვენ,!

მართალია, ახალ ცხოვრებას ფეხაყოლილი ადამიანები ჩართულია ვაჭრობასა თუ ტურიზმის ბიზნესში, მაგრამ ისინი ქვეყნის საერთო სოციალურ -ეკონომიკურ სურათს ვერ შეცვლიან. შეუძლებელია ვაჭრობა, მეძავეობა თუ გარყვნილობა იყოს ერის სულიერი მისია! ქვეყანა დაემსგავსა ერთიან სავაჭრო მოედანსა და საბოჭეთს , ნუთუ ამისთვის ვართ გაჩენილები?!

დროა მივხვდეთ, რომ არ არის ეს ჩვენი ცხოვრების წესი.!

დღეს “გაგვაქვს“ სპილენძის მადანი, კონცენტრატი, ფერო, ხე-მასალა, ავტომანქანები (სხვისი ნაწარმი), თხილ-კაკალი, სასუქები, ყურძნის ნაწარმი და წყალი, – ესაა მთელი ჩვენი ძირითადი ავლადიდება, რაც შეიძლება ბევრად მეტი ყოფილიყო. არადა, საბჭოთა კავშირის დროს ხომ ვაწარმოებდით ა/მანქანებს, თუნდაც ცუდს, მაგრამ ხომ ვაწარმოებდით და სპეციალისტებიც გაგვაჩნდა, დასავლეთის კეთილი ნების პირობებში ხომ შეგვეძლო უკეთესის წარმოება, გაგვეუმჯობესებინა ხარისხი, მაგრამ არა.

ვაწარმოებდით ელმავლებს, ზღვის კატერებს, ლითონმჭრელ ჩარხებს, მანგანუმს, შავ ლითონს, ნაგლინს, სპილენძს, ელშემდუღებელ და რადიოლოგიურ მოწყობილობას; რიგ ხელსაწყოებს, ტელევიზორებს, გამომთვლელ მანქანებს და სხვა პროდუქციას. მაგრამ ეკონომიკური კავშირების გაუქმების გამო, მათ მწარმოებელი ქარხნები ჯართად გაგვატანინეს თურქეთში და მათზე სიზმარით მოგონებალა დაგვრჩა. ასე ვიქცეით ინდუსტრიალური ქვეყნიდან ჩამორჩენილ აგრარულ, კოლონიალურ ქვეყნად, რომელიც მთლიანად დამოკიდებულია უცხოეთზე.

კეთილი ნების პირობებში ხომ შეეძლო დასავლეთს ჩვენი აღორძინება, თუ ისინი მართლაც ჩვენი მეგობრები არიან? მაგრამ არა, ჩვენ მათ ვჭირდებით მხოლოდ სუსტები, ადვილად რომ გვმართონ, ვიყვნეთ მათი მსახურნი და რაც შეიძლება მალე რომ გადავჯიშ-გავნადგურდეთ, რაც ვერ გაუცნობიერებია მავანს!.

ჩვენთან ინვესტიციებს აბანდებენ ისეთი განვითარებული ქვეყნები, როგორცაა: ინგლისი, გერმანია, დანია, ამერიკა, აზერბაიჯანი, რუსეთი, თურქეთი, შვეიცარია, განსაკუთრებით ებრაელები და ცხადია, ისინი ჩვენი განვითარებით არ იქნებიან დაინტერესებულები. თუმცა თავად ეს ქვეყნები მოქცეულია ტრანსნაციონალურ კომპანიათა მარწუხებში, რომლებიც ერთიან „სამინისტროებად“ შემოკვრიან მსოფლიოს.

საქართველოში მოქმედ 100 უმსხვილეს კომპანიათა შორის მხოლოდ რამოდენიმე თუ დაკავებული პროდუქციის წარმოებით. მათი უდიდესი ნაწილი, რომელიც ეკუთვნით უცხოელებს, დასაქმებულია მომსახურების სფეროში, სადაც თავისუფლად შეეძლოთ ჩვენსავე ბიზნესმენებს ელვაწად მთავრობის სათანადო თანადგომის პირობებში.

არასამთავრობოთა ინფორმაციით ბოლო შვიდ წელიწადში, ანუ 2011 წლიდან აქეთ, მასწავლებელთა საკვალიფიკაციო გამოცდები (მინიმალური ზღვარი) გადალახა – მხოლოდ პედაგოგთა 25 %-მა!

ასეთი დაბალი განათლების მქონე პედაგოგექტივმა რა ახალი თაობა უნდა აღგვიზარდოს? თუმცა განათლების პოლიტიკა მიმართულია დაკნინებისკენ!

მსოფლიო ეკონომიკური ფორუმის ანგარიშის მიხედვით, სასკოლო განათლების ხარისხით საქართველოს 137 ქვეყნებს შორის, თურმე 106-ე ადგილზე ყოფილა!

ამ დროს თავს „ევროპელებად“ ვთვლით და ფეხქვეშ ვეგებით დასავლეთს, ვთხოვთ სტრუქტურებში გაწევრიანებას და იმას აღარ ვფიქრობთ, ვჭირდებით კი ჩვენ მათ, ამ დაგლახავებულ მდგომარებაში, და თუ ვჭირდებით, მაშინ რა ხარისხში?!

მთლად ვერ გაგვიცნობიერებია ის გარემოება, რომ მტერი თუ მოყვარე უნდა ვეძიოთ არა ცხრა მთას იქით, არამედ აქ, ჩვენსავე სამეზობლოში, ვისთანაც გაგვაჩნია შემხებლობა და ვისი კულტურის თანამოზიარენიც ვართ. დროა ვიფიქროთ კულტურის ერთიანი კავკასიური სახლის შექმნაზე, სხვა გზა გადარჩენისა არ გაგვაჩნია. თუ ოდებუდაც კავკასია იყო მსოფლიოს ცივილიზაციის სათავე, არა ზოგადად ადამიანთა მოდგმის, არ გაგიკვირდეთ, ეს ასე იყო, შუმერებზე არ გაგეცეთ ჭკუა, ისინიც აქედან, სამხრეთ კავკასიიდან, ოდებუდაც ვანის ტბის სანახებთან არსებული „ურუკ“, „არატუს“, -ქალაქ-სახელმწიფოებიდან არიან ჩასულები,-დღესაც კავკასიას ეკუთვნის ვალდებულება კაცობრიობის გადაარჩენისა, როგორც თავისი ნაშობის, რომ სწორ გზაზედ დააყენო. იდეა საყოველთაო ხსნისა და გადარჩენისა,- აქედან უნდა განეფინოს მსოფლიოს!!!

დღეს კავკასიის პირმშო, -კავკასიური რასისის მოწინავე ეთნიკური ჯგუფი,- **ქალდეური ებრაელები**, უპირველესი ყოვლისა კავკასურ, ანუ თეთრ რასსას, ანტი ბუნებრიობის დროშის ქვეშ მიაქანებს უფსკრულისაკენ, რათა მათ ხარჯზე თავად გადარჩეს და მოევიდინოს მსოფლიოს მფლობელად.

დროა ვიღონოთ რამ მის შესაჩერებლად!

დასავლეთისთვის ჩვენ მხოლოდ ნადავლს წარმოვადგენთ და გვიჭირს ამის გაცნობიერება.

შუა საუკუნეებშიც მივილტვოდით ევროპისაკენ, ისე როგორც XX ს-ის დასაწყისში, მაგრამ რა მივიღეთ? ამას ვერ ხვდება ბნელი და უმეცარი ადამიანი. ასე იქნება მუდამ, რამეთუ მათი ურთიერთობის სტანდარტების მიხედვით არასოდეს ვიქნებით მათთვის მისაღები და პირიქით, რამეთუ ისინი ყოველთვის იყვნენ დამპყრობლები, ჩვენ კი დაპყრობილები!

დასავლეთის ინტერესები ჩვენს მიმართ უნდა გავიგოთ ბზ.ბზეჟინსკის „დიდი შახმატის დაფა“-ში გადმოცემული აშშ-ს ინტერესების ჭრილში, რომელიც დაუფარავად აცხადებს პრეტენზიას მსოფლიოს ბატონობაზე. ამ მიზნიდან გამომდინარე კი მის გეგმებში შედის ევრაზიის კონტინენტის მთლიანი დაპყრობა და მასზე თავისი სუვერენიტეტის განვრცობა, ლიბერალური დემოკრატიისა და ადამიანის უფლებების დაცვის ეგიდის ქვეშ. რეალობაში კი, ეს

მას კი არა, „არამედ მის პატრონ, ებრაულ-მასონურ გართიანება „ილუმინატს“ სჭირდება, მსოფლიოს ლეგალურ ხელისუფლებაში მოსვლისთვის!

მისი ამ მოქმედების სფეროში ჩართულია რუსეთიც, რამეთუ მისი ხელისუფლებაც სიონისტურია. ბოლოს კი გართიანებული ძალებით შეებრძოლებიან ისლამურ სამყაროს და ჩინეთს! ჩვენ მათ მხოლოდ ფეხის სადგმელად ვჭირდებით მომავალ საბრძოლო მოქმედებებში და რომ ხელის ბიჭს ფუნქცია შეუსრულოთ!

ვერ გაგვიაზრებია ის გარემოება, რომ აშშ თუ რუსეთი,- ისრაელის მიერ მართვადია და ჩვენ ხან ერთს მივეტმასნებით და ხანაც მეორეს. ამ დროს სამივე ერთი სხეულის ცალკეული ნაწილებია. მოვლენებს ვერ ვაფასებთ ისტორიული განვითარების კრილში.

რუსეთსა და აშშ-ს შორის დაპირისპირებას მხოლოდ მოჩვენებითი მნიშვნელობა უნდა მიენიჭოს, ისე როგორც ოდებდაც რუსეთსა და გერმანიას შორის არსებობდა. თუნდაც მათ შორის მოხდეს სისხლის ღვრა, ისიც ურთიერთ შეთანხმების შედეგად უნდა მოვიაზროთ, რაც სანქციონირებული იქნება მათ მესვეურ ილუმინატტთა მიერ!

აი ასეთ პირობებში განა შეიძლება გულუბრყვილობა გამოიჩინო და „ბიძია სემს“ სთხოვოს „რუსი დათვის“ წინააღმდეგ დახმარება, რა თქმა უნდა არა! ისინი უბრალოდ ებრაელების ურემში შებმული ხარებია.

ხსნა საკუთარ თავში უნდა ვეძიოთ, როგორც ეს მოიმოქმედა თვით ებრაელმა ერმა...და არ უნდა შეეყუროთ სხვას ხელში!

მსოფლიო იმართება ერთი ცენტრიდან და „სისხლის გამოშვებაც“ მისი სანქციით ხდება, არ აქვს მნიშვნელობა მის რომელი ფრთის ქვეშ აღმოვჩნდებით.

იუდაიზმი უძლეველია და მტრობს ბუნებრიობას, ცდილობს შექმნას თავისი ანტიბუნებრივი სამყარო!

ამ ორმოტრიალში რომ გადავრჩეთ ან უნდა შეიცვალოს მსოფლიოს გლობალური მმართველობა „რასსობრივი მმართველობით“,რისთვისაც საჭირო ახალი მიმდინარეობა და ბრძოლაა ეროვნულობისათვის, ანდა ვალიაროთ ჩვენი „ებრაელობა“ და შეუერთდეთ საკაცობრიო დანაშულისაკენ მიმავალ ებრაულ რასასას, სხვა გზა გადარჩენისა, არ გაგვაჩნია!!!

აშშ თუ დაიწყებს ომს რუსეთის წინააღმდეგ, ისიც იმ მიზნით, რომ მოსპონ რუსები, რამეთუ მათ რუსეთი სჭირდებათ რუსების გარეშე, რა დროსაც გაგვასწორებენ ჩვენც მიწასთან.

ტყუილად არ სურთ ებრაელებს ძველითგანვე „გოგას“ მოსპობა, რომელშიც მიიჩნევენ რუსეთს.

თუმცა „გოგად“- შეიძლება მივიჩნიოთ ასევე ცენტრალური სამხრეთ ამიერკავკასიაც. რადგან აქ ამ მხარეს, ჯერ კიდევ ძველ დასასრულამდე, სპარსეთის მეფის- ნაცვლის სახელის გამო, რომელსაც საკუთრებაში ჰქონდა გადაცემული მტკვრის შუა ტანობის მარჯვენა მხარე,-ეწოდებოდა „გოგაშენი““, „გორგანი,“ და ასშ, საიდანაც შემდეგ წარმოსდგა სამხრეთ საქართველოს სახელი „გეორგია“. აღნიშნულის გამო ეწოდებოდა აგრეთვე ადრე სევანის ტბას „გოგჩა“ და დღესაც არის მესხეთში სოფელი “გოგაშენი“.

მტრულ ძალებს, რომელთა კლანჭებშიც საქართველოა, ჩვენს ხელმძღვანელთაგან ვერავინ გასცემს ხმას, რამეთუ მათი დანიშნულება და ვალდებულება შეასრულონ მათი არია! ამიტომაც აზრი არ აქვს წარუვდგინოთ რამენაირი პროგრამა ცხოვრების განვითარების საკითხზე. საამისოდ ისინი მითითებებს იღებენ გაეროს, აშშ-ს საელჩოსა და მსოფლიო საფინანსო სისტემებიდან(მსოფლიო ბანკი, სარეზერვო ფონდი, რეკონსტრუქციის ბანკი, უნესაიდი და სხვა), რომლებსაც ჩვენები მხოლოდ კანონისა და დადგენილების სახეს აძლევენ.

ჩვენ ვერაფერს გავხდებით მარტონი საერთაშორისო სიონიზმთან ბრძოლაში. ამიტომაც ჩვენი ბრძოლა მხარდაჭერილი უნდა იყოს საერთაშორისო თანამეგობრობის მშრომელი მასების მიერ და პირიქით. უნდა მოქმედებდეს კაცობრიობის განთავისუფლების ერთიანი საერთაშორისო ორგანო!

რომ არ მიუხვდეს ხალხი მიმდინარე ისტორიულ პროცესებს და არ იფიქრონ მომავალ საფრთხეებისგან თავის დაღწევაზე, სიონისტები აქტიურად იყენებენ „იეჰოვას მოწმეთა“ სექტას, რომელსაც თითქმის მსოფლიოს ყველა სოფელსა და ქალაქის უბანში გახსნილი აქვს სამლოცველო კლუბები და კვირაში 3-ჯერ მასობრივად ლოცულობენ, თუ როგორ გადაირჩინონ სული „აღსასრულის დღეს“, რომელიც ვითომდა მოახლოებულია, რათა ამ გზით ადვილად ააღებინონ ხალხს ხელი აქტიურ ცხოვრებაზე, რომ დაეუფლნენ მათ საერთო ქონებას, მათი პარტნიორი ტრანსნაციონალური კომპანიები, რომლებსაც გადანაწილებული აქვთ ფუნქციები მიმდინარე ისტორიულ პროცესებში.

მოკლეთ საერთაშორისო სიონიზმს ჩვენი ცხოვრების არც ერთი ასპექტი კონტროლის გარეშე დატოვებული არ აქვს!

სექტა ორიენტირებულია გაჭირვებულ, პროტესტის უფლების მქონე ადამიანებზე, რომლებსაც მცირედიტაც ეხმარებიან და ისინიც დიდი სიამოვნებით წევრიანდებიან მათთან, თუმცა ვერც კი წარმოუდგენიათ, თუ რას უმზადებს იგი მათ!.

ამ ბნელ საქმეში „იეჰოვას მომწმეებს“ ეხმარება ქრისტიანული ეკლესიაც თავისი დუმილით, რომელმაც კარგად იცის მათი ჩანაფიქრი, მიზეზი კი საერთო იდეოლოგიური პლატფორმაა!

ადამიანთა გონების დეზორიენტაციითაა დაკავებული აზიური რელიგიებიც, რომლებიც მოუწოდებენ მრევლს, არ გასცდნენ კასტურ ჩარჩოებს და დაკმაყოფილდნენ მხოლოდ ბუნებრივი მოთხოვნილებებით. მიზანი კი, არ გაცნობიერდნენ მიმდინარე პროცესებში და არ მოითხოვონ ცხოვრების გაუმჯობესების პირობების, რაც შეუქმნის მდიდართა კლასს გარკვეულ პრობლემებს.

აღნიშნულიდან გამომდინარე ადვილი მისახვედრია, რომ ყველა რელიგია იმართება ერთი ცენტრიდან და ეს ცენტრიც „გლობალისტთა“ ხელშია!

ქართველ ხალხს ჯერამც ვერ წარმოუდგენია, თუ რა წყობილებაში უხდებათ ცხოვრება და მთავრობის მიმართ ისეთივე პრეტენზიები გააჩნიათ, როგორც შეიძლება ჰქონიყოს საბჭოთა მთავრობის მიმართ. წარმოდგენა არ აქვთ, რომ „თავისუფალი და დემოკრატიული“ საქართველოს სახელით მათ თავს მოხვეული აქვთ ტრანსნაციონალურ ოლიგარქატს დაქვემდებარებული ეროვნულ-ბურჟუაზიული არისტოკრატის დიქტატურა, რომელიც დაინტერესებულია მხოლოდ საკუთარი კეთილდღეობით და არა ეროვნულ-დემოკრატიული, თუ სოციალური ღირებულებების დაცვა-განვითარებაზე. ეს მათთვის მეორე ხარისხოვანია!

საბიუჯეტო სისტემაში დასაქმებულებიც იმდენად კომფორტულად გრძნობენ თავს, რომ სახელმწიფო გაიგივებული აქვთ საკუთარ თავთან და რომ კომფორტის ზონა არ დაკარგონ, დასმულ კითხვებზე ფიქრობენ მხოლოდ იმაზე, რომ როგორმე გითხრან უარი, რათა მივმართოთ სასამართლოს, სადაც ბიუჯეტის სასარგებლოდ მოგვიწევს ბაჟის გადახდა, რასაც თავადვე განკარგავენ. საკითხის დადებითად გადაწყვეტას კი შეიძლება მოყოლოდა ზემდგომთა შენიშვნები და ამას გაურბიან. შედეგად ადამიანები წვალობენ, რომელთა ბედიც ჩინოვნიკებს სულაც არ აღელვებთ.

ყოველივე ამის მიზეზი კი ისაა, რომ თანამშრომლებს სამსახურებში იყვანენ არა მომზადებისა და გამოცდილების, არამედ ნაცნობობის, ახლობლობისა და პარტიული ნიშნის მიხედვით, რაც საერთო სახელმწიფო -ადმინისტრაციულ პერსონალს ერთმანეთის ნათესაურ კასტად აყალიბებს!

ზედა ეშელონებში უშუალოდ გადაწყვეტილების მიმღებებთან ვერ შეხვალთ, რომ დამატებით რაიმე აუხსნათ, რამეთუ ყველაფერს ვერ დაწეროთ ქაღალდზე. მთელი სახელმწიფო სისტემა, თავისი სტრუქტურული ერთეულებით მოქცეულია „დაცვის კორიდორში“ და ამის შესაძლებლობა წართმეული გვაქვს. მაშასადამე ხელისუფლება გამიჯნულია ხალხისგან, რაც მის ანტიხალხურობაზე მიგვანიშნებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში ასე არ უნდა იყოს. რამეთუ აკრძალულია ყველაფერი რაც არ არის ნებადართული, არადა უნდა იყოს პირიქით. ყველაფრის

რეგლამენტირებას ვერ შეძლებ! ასეთი რამ კი დემოკრატიის პირობებში არ უნდა არსებობდეს, რაც მის სიყალბეზე მიგვანიშნებს!

ვეწევი საადვოკატო საქმიანობას და კარგად ვიცი თუ რაც ხდება ამ მიმართულებით. ხალხისთვის სათანადოდ არავინ ზრუნავს, თუ არა მათი მუდმივი წნეხის ქვეშ მოქცევაზე! სახელმწიფო ცდილობს ხალხს არ მისცეს საშუალება საკუთარი თავის მონურ მდგომარეობაში ყოფნის შეცნობის, რომ არ შეეცადნენ მისგან გამოსვლას.

მოკლედ, ჩვენში ბიუროკრატიზმი ნორმადაა ქცეული, სოფლები კი მიტოვებულია უპატრონოდ! ვითომც დემოკრატიულ ქვეყანაში რეგიონები იმართება ცენტრალიზებულად.

ქართველი კაცის ამაყი ფსიქო-ტიპი – ათწლეულებია დაინგრა, უფრო სწორედ მას შემდეგ, როგორც კი ქართველი ქალი, ოჯახის დედა,-საშოვრზე გავიდა ქვეყნის გარეთ.

აღნიშნულის გამო უამრავი ოჯახი დაინგრა, დედის შემყურე მოზარდ თაობებში გაჩნდა მშობლების შეურაცმყოფელი გამონათქვამები. ხშირად მოისმენთ ვაჟთაგან: „ჩემს დედას ...“ ანდა „ბოზიშვილი ვიყო...“, ხოლო ქალიშვილები გამოთქვამენ: „მამაჩემის ბოზი ვიყო...“, და სხვა საზიზღრობას.

რა არის ეს, თუ არა შედეგი ჩვენი მრუდე ცხოვრების, განვითარების ალგორითმი დაგვერღვა! რა გვექნება მომავალში -ადვილი მისახვედრია!

ახალგაზრდა თაობა რომ არ ჩაეძიოს ყოველივე ამ სიავის ფესვებს, მაწნე ძალები მათ თავს ახვევს ნარკომანიას, ალკოჰოლიზმს, ძალადობას, პროსტიტუციას, აზარტულ თამაშებს, ერთ სქესიანთა ქორწინებას და რიგ სხვა სიბინძურეს, რომლის დაძლევაც პოლიტიკური ნების გარეშე შეუძლებელია და ახალგაზრდობა უნებლიოდ ექცევა მათი გავლენის ქვეშ.

ამის გამო ძალე გათამაშდება „ტრაგედიები – ტრაგედიებზე“, როგორც ეს ნათქვამი აქვს ალენ დალესს.

ამდენად, ზოგადხსენებული ანალიზი არსებული ვითარებისა ქვეყანაში მოწმობს იმ გარემოებას, რომ ვიმყოფებით უმძიმეს მდგომარეობაში, საიდანაც გამოსვლაზე ხელისუფლება არ ზრუნავს, უბრალოდ უუნაროა, რამეთუ აშშ-სა და ეროვნული ოლიგარხატის ინტერესების მატარებელია და ალბათ წარმოდგენაც არ აქვს, თუ როგორ გადაწყვიტოს ხალხის წინაშე მდგომი პრობლემები.

ამისათვის მმართველი გუნდი სათანადოდ უნდა ერკვეოდეს მიმდინარე ისტორიულ პროცესებში ,რისთვისაც სჭირია დიდი ცოდნა, რასაც ვერ მოთხოვ ახლად ჩამოყალიბებულ ახალგაზრდა კადრებს, რომლებიც მხოლოდ ოლიგარხატისა თუ დასავლეთის ნების გამტარებლებია!

შეუძლებელია მათ იცოდნენ, რომ ჩვენი უკუღმართი ცხოვრების მატრიცა, შედგენილია არა გუშინ, “ცივი ომის“ წინ, ანდა 1917 წ-ს, არამედ ბევრად ადრე, ჯერ კიდევ ჩვენს წელთაღრიცხვამდე -იუდაისტთა მიერ „თორის“ სახით, რომლის შესაბამისად ვითარდება მსოფლიო ისტორია ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში და არის საფრთხე, რომ იგი დამთავრდება მოშიახოს კარიბჭესთან. ყოველივე ეს რომ დაინახოს გონიერმა პოლიტიკოსმა უნდა შეემდლოს განვლილი პერიოდის ერთიან პროცესად, ერთიან მოვლენად გააზრება, რომელიც ჯერ კიდევ არ არის დასრულებული!

2019 წ-ის გაზაფხულზე მქონდა რა საუბარი ქვეყანაში არსებული მძიმე მდგომარეობაზე საქართველოს ეროვნულ-მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოს ელიზბარ ჯაგელიძესთან, რომელიც „ეროვნული პრობლემების შემსწავლელი კომისიის ხელმძღვანელია და ვალდებულია ქვეყნის გადარჩენისთვის იღონოს რამე, - მიპასუხა: „ვინ უნდა ითავოს ვითარების გამოსწორება, როდესაც ამის გაკეთება თვით მთავრობას არ სურს და საამისოდ არც სხვა პოლიტიკური ძალა მოიძებნება“, მართალია იგი. თუმცა ამ დროს თავად ბ-ნი ელიზბარი 85 წლისაა, სამწუხაროდ ავადმყოფობს, აქტიურობა იმდენად აღარ შეუძლია, იშვიათად ჩნდება სამსახურში და იგიც, ისე როგორც საქართველოს ინტილიგენციის სხვა 4000-მდე წარმომადგენელი, ბიძინა ივანიშვილისაგან იღებს თუ ღებულობდა ყოველ თვიურად 500 ლარს „დახმარებას“, რაც ცხადია ანეიტრალებს მას და რაღა შეიძლება მოთხოვო კაცს? სხვა კი მის ადგილას ბევრ სასიკეთოს გააკეთებდა და ხსენებულ სამსახურსაც ქვეყნის გარდაქმნის შტაბად გადააქცევდა! თუ ასეთი ფუნქცია არ გააჩნია აკადემიას, მაშინ რაღა აზრი ჰქონია ასეთი აკადემიის არსებობას?

საუბარი მქონდა ასევე ამავე მეცნიერებათა აკადემიის ვიცე პრეზიდენტ, ბ-ნ როინ მეტრეველთან, რომელიც კურირებს იდეოლოგიურ მიმართულებას, განვუმხილე, რომ ბიბლიაში ვხედავ „ებრაელთა შეთქმულებას“ და რომ ამ „შეთქმულების“ შესაბამისად მტრული ძალები მოქმედებენ საქართველოს მიმართ და თუ შეუნიშნავს მასც, და სად არის გამოსავალი? მინდოდა ამ მხრივ მისგან რაიმე ჭკუის სასწავლებელი რამ გამეგო, ან/და რომ ერჩია რამე. ამ დროს იგი მიყურებდა გაოგნებული, არა კეთილ მოსურნის თვალებით და ერთი სული ჰქონდა მალე დამეტოვა მის კაბინეტი. განმიცხადა მხოლოდ ის, რომ „საქართველოს ისტორიის სპეციალიცტია, არ აინტერესებს ბიბლია და რომ ამ საკითხებზე შემემლო მიმემართა საპატრიარქოსათვის!“ ამ დროს ქართველი ერის იდეოლოგიის სადაროჯოზე „მდგომი“ ბ-ნი როინი ვალდებული იყო დაინტერესებულიყო სათქმელით.

ასე ჩემო მკითხველო, კომფორტის ზონა არავის სურს დატოვოს! ამ დროს

ეს წიგნი დამაწერინა ჩვენი ხალხის უმძიმესმა მდგომარეობამ და თავი შემოვდე სასწორზე, რომ როგორმე ერთი აგური მეც დამედო მათ საკეთილდღეოდ ისტორიული ტაძრის მშენებლობაზე, რასაც ვერ მოთხოვ ყველას! მაგრამ ქვეყნის ბედზე პასუხისმგებლობის გრძნობა ყველას ხომ მაინც უნდა გვაწუხებდეს.

რატომ ვართ ასეთ უმძიმეს მდგომარეობაში, საიდან იღებს იგი სათავეს და სადაა გამოსავალი, - ამ კითხვებზე პასუხის მისაღებად გავაანალიზე არა მარტო კომუნისტური იდეოლოგიის კრახის მიზეზები, არამედ ჩაუყვევი ისტორიულ ლაბირინთებს უახლოესი პერიოდიდან, - ცივილიზაციის გარიჟრაჟამდე, კრიტიკულად გავაანალიზე ბიბლიაც და მასთან ერთად არა ერთი ისტორიული წყარო, და აღმოვაჩინე შემდეგი:

1. ძველი აღმოსავლეთის ცივილური დოგმების, მითებისა თუ ზოგიერთ ქვეყნის მეფეთა ბიოგრაფიული ცნობების მნიშვნელოვანი ნაწილი გადატანილია - **„მოსეს რჯულში“**;

2. „მოსეს რჯულში“ ანუ „თორში“ დაშიფრულია ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების გეგმა, რომლის განსახორციელებლად მინიშნებებმაც წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა წიგნებში მიიღო „საგზაო რუკის“ სახე;

3. „თორმა“ განაპირობა ებრაული ერის შექმნა, ხოლო რენესანსის პერიოდში მათ წინ მდგომმა სციალურ-ეკონომიკურმა პრობლემებმა, - მისი ებრაულ რასსად გადაქცევა. ასევე თავის დროზე იუდეის სახელმწიფოს ჩამოყალიბება, რაც ეფუძნება იმ გარემოებას, რომ ებრაელები „რჩეული ერია“ და თუ დაიცავენ „მოსეს რჯულს“, მოსპობენ ყველა ერსა და რელიგიას დედამიწაზე, და გამეფდებიან მთელს მსოფლიოზე. ამ პირობით მოხიბლულნი მიყვებიან იუდაიზმს და საკუთარი ინტერესებიდან გამომდინარე ყველაფერზე მიდიან;

4. მიზნის მისაღწევად ბოლო 2000 წლის განმავლობაში ებრაულმა ერმა, გადაზრდილმა რასსად, ყველა ღონე იხმარა საბოლოო მიზნისთვის მისაღწევად, თუმცა ჯერ კიდევ ვერ მიუღწევია მისთვის. საამისოდ შექმნეს ქრისტიანობა, სიონიზმი, მარქსიზმი (კომმუნიზმი) და გლობალიზმი, რაც მათი აზრით მიგვიყვანს მოშიახოს (ანტიქრისტეს) გამეფებამდე, რომლის შემდეგაც დაიწყება ერთი მხრივ ებრაელთა ოქროს ხანა, მეორე მხრივ კი დანარჩენ კაცობრიობის გადაშენების დაჩქარებული პერიოდი;

5. ებრაელობა „ბიბლიურმა მიზანმა“ ფაქტობრივად აქცია კაცობრიობის დაუძინებელ მტრად და სწორედ მათი ბრალია, რომ დღეს ჩვენ და არა მარტო, - ვიმყოფებით ასეთ უმძიმეს მდგომარეობაში, რის შესახებაც ხმამაღლა არ ლაპარაკობენ;

6. ქრისტიანული, მარქსისტული და გლობალური იდეოლოგიით ებრაელებმა ფაქტობრივად დაიმონეს ადამიანები სულიერად და

მატერიალურად, რაც თანდითანობით გადაზარდეს ინდივიდიდან, - სახელმწიფოებრივ მასშტაბებში, და ბოლოს გადავიდნენ პლანეტარულ დონეზე. ჩვენი დღევანდელი მდგომარეობა კი არის შედეგი არა სსრკ-ს კრაზისა, რომელიც თავის მხრივ გვევლინება „ბიბლიური შეთქმულების“ შედეგად, არამედ თვით ამ შეთქმულების მესამე ეტაპის, - მარქსისტული ფაზის წარმატებით დაგვირგვინების შედეგია!

ყოველივე ეს თუ როგორ განახორციელეს სიონისტურმა ძალებმა, გვექნება საუბარი მომდევნო თავებში.

ნაწილი II. კომუნისტური შეთქმულების წინამძღვრები, მისი ბუნება და მიზანი

§-1. სოციალიზმის წარმოშობის ისტორიული წინამძღვრები

პოლიტიკური ლექსიკონის მიხედვით „სოციალიზმი“ ლათინურიდან მომდინარე ფრანგული სიტყვაა და ნიშნავს – საზოგადოებრივს, ისე როგორც „კომუნიზმი“ – საერთოს.

„სოციალიზმი“ მომდინარეობს კაპიტალისტური წყობიდან და წარმოადგენს კომუნიზმის პირველ ფაზას, ხოლო მის პირველ ეტაპს, – ანუ გარდამავალ პერიოდს, – „პროლეტარიატის დიქტატურა“.¹

კომუნისტურ იდეოლოგიას საფუძვლად დაედო კარლ მარქსის (გენრიხ მორდენხაი ლევი) და ფრიდრიხ ენგელსის მიერ XIX ს-ის პირველ ნახევრის დამლევს შექმნილი „შრომის განთავისუფლების კავშირი“, გარდაქმნილი კომუნისტურ პარტიად და მის კვალობაზე მიღებული კომპარტიის მანიფესტი.

აღნიშნული მოძღვრება მოგვიანებით განავითარა ვ.ლენინმა და ამის გამო ამ მოძღვრებას უწოდეს „მარქსიზმ-ლენინიზმი“.

პირველად კომუნისტური წყობილება, როგორც მას დასავლეთში ეძახდნენ, დამყარდა რუსეთში 1917 წლის ოქტომბრის სოციალისტური რევოლუციის შედეგად, რომელსაც ხელმძღვანელობდა მარქსისტული მიმართულების ბოლშევიკური პარტია.

„გარდამავალ პერიოდში“ პროლეტარიატმა აიღო ძალაუფლება ხელში და დაამყარა თავისი დიქტატურა, 1919 წლიდან კი „ბოლშევიკურ პარტიას“ ეწოდა კომუნისტური.

ახალ წყობილებას საფუძვლად დაედო მუშათა და გლეხთა კავშირი.

გარდამავალ პერიოდში რევოლუციონერებმა მოსპეს „ადამიანის მიერ ადამიანის ექსპლუატაცია“ და მასთან ერთად კერძო საკუთრება, ფაბრიკა-ქარხნები გადასცეს სახელმწიფოს, ხოლო მიწები – გლეხებს. სახალხო მეურნეობა კი გადაიყვანეს გეგმიურ მმართველობაზე. ეს ასე ვთქვათ მეცნიერული კომუნიზმის თვალსაზრისით.

„გოთის პროგრამის კრიტიკაში“ მარქსი კომუნიზმს გვიხატავს, როგორც კაცობრიობის განვითარების უმაღლეს საფეხურს, რა დროსაც უკვე აღარ არსებობს კერძო საკუთრება, გაუქმებულია სახელმწიფო და კლასობრივი ურთიერთობანი, და ადამიანს გადალახული აქვს თავის შრომის შედეგებთან „გაუცხოება“, რაც მოიაზრება როგორც მაღალ-განვითარებული თემურ-გვაროვნული წყობილება.

მარქსიზმი შედგება სამი ძირითადი ნაწილისაგან:

1. კაპიტალისტური პოლიტიკური ეკონომიისგან;
2. ისტორიული მატერიალიზმისა და
3. მეცნიერული კომუნიზმისაგან.

პირველი დაფუძნებულია ინგლისელ ეკონომისტ ადამ სმიტისა და დავით რიკარდოს „ღირებულებების“ თეორიებზე;

მეორე, – გერმანელ ფილოსოფ ჰეგელისა და ლუდვიგ ფოიერბახის შრომებზე, უპირატესად პირველის „დიალექტიკაზე“;

მესამე კი – ანრი სენ-სიმონის, შარლ ფურიესა და რობერტ ოუენის „უტოპიურ სოციალიზმზე“. თუმცა ესენიც თავის მხრივ სათავეს იღებს XIII-XIV სს-ში შემუშავებული მოძღვრებებიდან, როდესაც დაიწყო ქრისტიანული რელიგიის „ღარიბთა ფილოსოფიით“ მოდერნიზება. ღარიბთა ფენებში რეფორმატორები ხედავდნენ კაცობრიობის გადამრჩენ ძალას. მათი ინტერესებიდან გამომდინარე საკუთრების უფლებაზე უარის თქმის შესახებ ამუშავებდნენ თეორიებს. ქრისტიანული რელიგია შეიცავს კომუნისტური იდეოლოგიის მარცვალს და მის განვითარებაზე მსჯელობდნენ.

როგორც ცნობილია ადრე ქრისტიანულ ეპოქაში „სულის გადარჩენის“ მიზნით მორწმუნეები ყიდიდნენ თავიანთ უძრავ-მოძრავ ქონებას და ერთიანდებოდნენ „რელიგიურ საძმოებში“, სადაც ყველაფერი ჰქონდათ საერთო. რეფორმატორებს სურდათ ამ ინსტიტუტის ახლებურად გააზრება და აღორძინება.

არსებული წყობილებით უკმაყოფილოები გამოდიოდნენ რევოლუციური ლოზუნგებით, მაგალითად, ჩეხეთში „მუსიტების მოძრაობის“ დროს, რასაც ადგილი ჰქონდა XV ს-ში (იან გუსი), „გლეხთა ომის“ დროს გერმანიაში, XVI ს-ში (მიუნცერი). რევოლუციონერები მოუწოდებდნენ ხალხს დაემხოთ „ფულისა და ქონების“ ძალაუფლების მქონე ხელისუფლება, და დაემყარათ სამართლიანი საზოგადოებრივი წყობილება, სადაც იქნებოდა ხალხთა უფლებრივი თანასწორობა, მათ შორის ქონებრივი.

ამ იდეის საფუძვლად კი რევოლუციონერები მიიჩნევდნენ „ქრისტეში ყველას თანასწორობის“ დოგმას, რაც არ შეიძლება დარღვეულიყო ქონებრივი უთანასწორობის ნიადაგზე.

XVII-XVIII სს-ში ინგლისში – დ. უინსტენლისა და საფრანგეთში – გ. ბაზეფის გაჩენით საფუძველი ჩაეყარა, ე.წ. „ეგალიტარულ კომუნიზმს“, რასაც მოჰყვა ამ ქვეყნებში ბურჟუაზიულ-დემოკრატიული რევოლუციები, ხოლო მას, –საერთო კომუნისტური იდეოლოგია.

გაჩნდნენ „თემები“, სადაც ხალხთა შორის არსებობდა თანასწორობა და თავისუფლება და ერთობლივად ფლობდნენ საერთო საკუთრებას, რითაც

ფაქტობრივად გადაწყვეტილ იქნა არსებული კონფლიქტი „კერძოსა და საერთოს“ შორის, თუმცა მას დიდი გაქანება არ მოყოლია.

კომუნისტური ცხოვრების წესს, დაფუძნებულს ჰუმანიზმზე, პირველად სისტემური სახე მისცეს თ.მორმა და ტ.კამპანელამ XVI – XVII სს–ში საკუთარ ნაშრომებში, ხოლო ფრანგმა მორლიმ და გ.მაბლიმ – XVIII ს–ში.

მათ წინა პლანზე წამოწიეს აცკეტიზმი და „თანაბრად განაწილების“ პრინციპი, პრობლემას კი ხედავდნენ პოლიტიკასა და მორალში.

შემდეგ კი,–ფურედან მარქსამდე პერიოდში მოხდა კომუნიზმის კონცეპციის ეკონომიკურ რელსებზე გადაყვანა. რევოლუციონერები ძირითად პრობლემას ხედავდნენ „კაპიტალისადმი შრომის“ დაქვემდებარებაში. დღის წესრიგში დადგა წარმოებულ პროდუქციაზე დახარჯული შრომის მიხედვით განაწილების აუცილებლობა.

სოციალისტური საზოგადოების თეორიული მოდელის შექმნაზე მუშაობა დაიწყო ინგლისელმა რობერტ ოუენმა, რუსეთში კი ა.გერცენმა და ნ.ჩერნიშევსკიმ.

ამ მხრივ რობერტ ოუენმა პირველი პრაქტიკული ნაბიჯები გადადგა და შოტლანდიის სოფ. ნიუ–ლენარკში, სადაც დირექტორად მუშაობდა ქალაქის ფაბრიკაში, 1800 წელს მუშებს დაუწესა სოციალური გარანტიები. ასევე მოიქცა იგი აშშ–იც, ინდიანას შტატში, სადაც 1825 წელს დაარსა შრომითი კომუნა „ახალი ჰარმონია“, თუმცა მას გაქანება არ მოყოლია.

მალევე ევროპის წამყვან ქვეყნებში დაიწყო ბურჟუაზიული წყობილების წინააღმდეგ გამოსვლები. კერძოდ, საფრანგეთში (ლიონის აჯანყება 1831 – 1834წწ.), ინგლისში (ჩარტერული მოძრაობა 1830–1850 წწ.), სილეზიაში (ფეიქრების აჯანყება – 1844 წ.) და სხვა.

აი ამ პერიოდში არენაზე გამოდიან გერმანიიდან საფრანგეთში გაქცეული რევოლუციონერები იაკობ ვენედი და ტეოდორ შუსტერი.

მათ სხვა გერმანელ ემიგრანტებთან ერთად 1833 წ. პარიზში დაარსეს „გერმანიის სახალხო კავშირი“. თუმცა მთავრობამ მალევე აკრძალა და მათ, მის ნაცვლად 1834 წელს დაარსეს ახალი საიდუმლო ორგანიზაცია „განდევნილთა“ ანუ „უარყოფილთა კავშირი“.2

ამ ორგანიზაციის მიზანი იყო „გერმანიის განთავისუფლება და რეალურად ადამიანის უფლებების განხორციელება“. სურდათ შეექმნათ „სოციალისტური რესპუბლიკა“, სადაც პატივს მიაგებდნენ თავისუფლებას, თანასწორობასა და სამოქალაქო ღირსებას.

ცხადია, ისინი განმსჭვალულნი იყვნენ „საფრანგეთის ადამიანისა და მოქალაქის უფლებების დეკლარაციის“ სულით, რომელიც აცხადებს, რომ

- ადამიანები იბადებიან თავისუფლები და თანასწორები, რომელთა შორის სხვაობა შეიძლება ეფუძვნოდეს მხოლოდ საერთო ინტერესებს;

- რომ ნებისმიერი პოლიტიკური კავშირის მიზანი შეიძლება იყოს ადამიანის ბუნებრივი და მისგან განუყოფელი უფლებების: თავისუფლების, საკუთრების, უსაფრთხოებისა და ჩაგვრისადმი წინააღმდეგობის გაწევაზე უფლებების დაცვა;

- სუვერენული ძალაუფლების წყარო შეიძლება იყოს მხოლოდ ხალხი;

- თავისუფლება შეიძლება გამოხატო ნებისმიერი ფორმით, თუ იგი სხვას არ მიაყენებს ზიანს;

- კანონი კრძალავს მხოლოდ იმ მოქმედებას, რომელიც მიაყენებს სხვას ზარალს ან/და აკრძალულია კანონით, და სხვა და სხვა,...

„განდევნილთა კავშირის“ წევრები გატაცებული იყვნენ უტოპიურ – რევოლუციური კომუნიზმის იდეებით.

მათვე დაადგინეს საზოგადოებრივ კლასთა ანუ მქონებელთა და უქონელთა, უფრო სწორედ ექსპლოატატორთა და ექსპლოატირებულ კლასთა არსებობა, რაც მოგვიანებით დაიჩემა **კ.მარქსმა**.

1836 წელს „განდევნილთა კავშირი“ გაიხლიჩა და მათგან, რომელთა შემადგენლობაშიც იყო 500 კაცი, 400-მა გამოყოფილმა დამოუკიდებლად შექმნა **„სამართლიანთა კავშირი“**, რომლის ხელმძღვანელებად არჩეულ იქნენ ფეხსაცმლის მკერავი – **გენრიხ ბაუერი**, სტამბის ამკრეფი – **კარლ შაპპერი**, მესაათე – **იოსეფ მოლლი** და მკერავი – **ვილგელმ ვეიტლინგი**, რომლებსაც უმაღლესი განათლების მქონე პირებიც ჰყავდათ.

1839 წელს **გ.ბაუერმა**, **კ.შაპპერმა** და სხვამ, ხელისუფლების მიერ დევნის გამო მიატოვეს პარიზი და გადავიდნენ ლონდონში, სადაც 1840 წელს შექმნეს **„გერმანიის მუშათა საგანმანათლებლო კავშირი“** და იგი აქციეს კომუნიზმის აგიტაციის ცენტრად.

„სამართლიანთა კავშირის“ მთავარი ცენტრი იყო ლონდონი და მას გააჩნდა თავისი პოლიტიკური ქსელი გერმანიაშიც, ურთიერთობდნენ ინგლისის ჩარტერულ მოძრაობასთან.

1845 წელს მათ მონაწილეობა მიიღეს საერთაშორისო კავშირის **„მომხედემოკრატების“** შექმნაში და მათვე შეუერთდნენ. ამ კავშირში გაერთიანდნენ ინგლისელები, ფრანგები, გერმანელები, იტალიელები, პოლონელები და სხვები, რომელთა ამოცანასაც წარმოადგენდა სოციალისტურ-რევოლუციური იდეების გავრცელება.

„სამართლიანთა კავშირი“ იყო საიდუმლო ორგანიზაცია და მას მასონთა მსგავსად გააჩნდა ტერიტორიულ-იერარქიული მოწყობა. ტერიტორიული

ერთეულები კი ზედა ინსტანციებში ირჩევდნენ თავიანთ წარმომადგენლებს, ხოლო ისინი, თავის მხრივ ორგანიზაციის ცენტრალურ კომიტეტის წევრებს. ცენტრალური კომიტეტის წევრები კი ეწეოდნენ შემოქმედებით საქმიანობას.

ამ დროს კარლ მარქსს ახალი დამთავრებული ჰქონდა უმაღლესი (დაამთავრა 1841 წ.), გააჩნდა ფილოსოფიის დოქტორის ხარისხი და 1842–1843 წლებში „ახალი რეინის გაზეთში“, რომლის რედაქტორიც იყო ფილოსოფოსი მოზეს გესი, -ჟურნალისტად მუშაობის ორწლიანი გამოცდილება.

მოზეს გესი, რომელიც ფაქტობრივად „კომუნიზმისა“ და „სიონიზმის“ სათავედ ითვლება, მიიჩნევდა, რომ „თავისუფალ შენობას“ უნდა შეეცვალა კაპიტალისტური სისტემა, რომელიც დაფუძნებული იყო ადამიანის მიერ ადამიანის ექსპლოატაციაზე.

ეს იდეა კარლ მარქსმა აიტაცა და შემდგომ განვითარა. ამ შეხედულებით 1843 წელს იგი შეხვდა პარიზში „სამართლიანთა კავშირის“ წევრებს და მათთან დაამყარა ურთიერთობა. ფრიდრიხ ენგელსი კი ამ კავშირის წევრებს გაეცნო 1842 წელს ლონდონში, სადაც მამის ფირმის საქმიანობასთან დაკავშირებით იყო ჩასული.³

„სამართლიანთა კავშირის“ დევიზი იყო: „ყველა ხალხი – ძმებია“, ხოლო სტრატეგიული მიზანი, – დედამიწაზე „ღვთის სასუფევლის“ დამყარება, რომელიც დაფუძნებული იქნებოდა „ახლობლის სიყვარულზე, თანასწორობასა და მართლმსაჯულებაზე“, ანუ იდეოლოგიურ პლატფორმად გამოყენებული ჰქონდათ ქრისტიანული რელიგია, რომელსაც ახლებური ტრაქტობკა უნდა განეცადა.

წესდებით „კავშირი“ ითვალისწინებდა „კაცობრიობის ბატონყმობიდან გამოხსნას და რაც შეიძლება სწრაფად ქონების გაერთიანებას“, ისე როგორც ამას ადგილი ჰქონდა ქრისტიანობის შემოღებისას. ვფიქრობ, ეს იქნებოდა ქრისტიანული მრწამსის ხელახალი გავრცელება, მხოლოდ იმ განსხვავებით, რომ ამ ჯერად „სამმო“ უნდა ყოფილიყო არა ცალკეული სამონასტრო კომპლექსების სახით, არამედ უნდა მოეცვა მთელი ნაცია, სახელმწიფო.

ამ დროს, „სამართლიანთა კავშირის“ მთავარი იდეოლოგი იყო ვილმჰელმ ვეიტლინგი. იგი ჯერ კიდევ 1835 წლიდან ეწეოდა კომუნიზმის პროპაგანდას და ამ მხრივ გამოცემული ჰქონდა კიდევ ნაშრომი: – „კაცობრიობა როგორია და როგორი უნდა იყოს“?, რაც შემდეგ დიდად იქნა შეფასებული მარქსის მიერ. ბროშურა დაწერილია ბიბლიურ სტილში და იწყება ასე: „და როცა დაინახა ქრისტემ ხალხი, დანადგლიანებულმა უთხრა მოწაფეებს: სამკელი ბევრია, მომკელი კი ცოტა“...

ვეიტლინგი გამსჭვალული იყო სენ-სიმინის, ფურიესა და ოგიუსტ ბლანკის იდეებით.

1839 წელს, ფრანგული საიდუმლო ორგანიზაცია „წლის დროინდელი საზოგადოების“ განადგურების შემდეგ ვეიტლინგი გადავიდა შვეიცარიაში და იქ განაგრძო პოლიტიკური საქმიანობა.

ვეიტლინგმა კომუნისტური იდეა განავითარა ნაშრომში „საწყალი ცოდვილის სახარება“, რომელშიც გააკრიტიკა კაპიტალიზმი.

ვეიტლინგის მტკიცებით დემოკრატიის საფუძველი არა ხმის მიცემისა და პარლამენტის საქმიანობის თავისუფლებაშია, არამედ შრომის უფლების გარანტიის უზრუნველყოფაში და იმ უფლებაში, რომელიც შეიძლება გააჩნდეს კომუნისტური საზოგადოების ადამიანს, რომლისკენაც გზა გადის შეიარაღებასა და რევოლუციაზე..., მისი აზრით კაპიტალისტებს, ვაჭრებს, მღვდელთმსახურებს და სხვა ამგვარ პარაზიტულ ფენებს არჩევნებში მონაწილეობის უფლება არ უნდა ჰქონოდათ..

ეს მისგან მომდინარეობს კაპიტალიზმიდან სოციალიზმში გარდამავალ პერიოდში პროლეტარული დიქტატურის დამყარების თეორია და არა კარლ მარქსსა თუ ლენინ-სტალინისაგან, რომლებიც ბრმად ითვალისწინებდნენ მის მოძღვრებას.

ვეიტლინგის აზრით დიქტატურის პერიოდში დროებითი რევოლუციური მთავრობა იმ დრომდე უნდა ყოფილიყო ხელისუფლებაში, ვიდრე მსოფლიოს ნებისმიერ ქვეყანაში იქნებოდნენ მეფეები, მდიდრები ან/და მათი მომხრენი.

აქ, მკითხველისათვის გასგები უნდა იყოს ის გარემოება, რომ ვეიტლინგის იდეოლოგია სათავეს იღებს „მოსეს რჯულიდან“ და მასში ჩადებულია სიონიზმის სული, ებრაელთა შეთქმულების იდეა, რასაც შემდგომ თანდითანობით მიხვდებით!

მას ენა, საზღვრები და სამშობლო, – კაცობრიობისათვის მიაჩნდა ისეთივე უაზროობად, როგორც რელიგიური დოგმები და შემუშავებული ჰქონდა კომუნისტური საზოგადოების მოდელი, რომელშიც დედა აზრად ჩადებული იყო ბიბლიური კონცეფციები.

ვეიტლინგის წიგნი „საწყალი ცოდვილის სახარება“ შეიცავს ისეთ თავებს, როგორიცაა: „რწმენა,“ „სიყვარული“, „იმედი“, „ბიბლია“, „მშენებელი და ძმანი მისნი“, „ურწმუნოება და ეჭვიანობა“, „ფსალმუნი და კალამბური,“ „წარმატება და საოცრება“, „ტრაპეზი“, „ძმური საღამო“. „იესო ქადაგებს საკუთრებისა და სასჯელის გაუქმებას“.

ქრისტეს ძირითად სწავლებაში ვეიტლინგი ხედავს ერთობლივ შრომასა და მოთხოვნილების დაკმაყოფილებას. მის პრინციპად მიაჩნია თავისუფლებისა

და თანასწორობის დაცვის პრინციპი. მსხვერპლის გაღება გამოწვეული უნდა იყოს თანამეგობრობის გავრცელებით.

აღწერილი აქვს იესოს პიროვნება, მისი ცოდვილებთან ურთიერთობა, და როგორ მოგზაურობს იგი მათთან ერთად; როგორ პოულობს ქრისტე მათ მხარდაჭერას, უარყოფს ოჯახს, ქადაგებს ომს, პატივს არ სცემს ქონებასა და თავს ესხმის საკუთრების უფლებას. ქრისტიანული იდეოლოგია ვეიტლინგს მიჩნეული აქვს საკუთარი ხედვების პლაცდარმად.

მოკლეთ, ვეიტლინგი გვევლინება ებრაელთა ადრე ბიბლიურ-ქრისტიანული და კომუნისტურ შეთქმულებათა დამაკავშირებელ ხიდად. იგი მათ ერთი მეორისაგან არ ყოფს და ცდილობს პირველის მეორეში გადაზრდას, რაც ცხადია გამოწვეულ იყო ახალი წარმოებითი ურთიერთობით, რომელმაც მთავარი შემომქმედი, - მუშა უუფლებოდ დატოვა. ამგვარი მიდგომით ვეიტლინგმა ებრაელთა ძველი და ახალი შეთქმულება, რომელიც პრინციპში ერთი მთლიანი ბიბლიური შეთქმულების განხორციელების მეორე და მესამე ეტაპებია, - ერთ მთლიან პროცესად წარმოგვიდგინა, მიმართული მარტივობიდან რთულობისაკენ, უფრო სწორედ, ინდივიდიდან მთელი ქვეყნის გავლენის ქვეშ მოქცევისაკენ, რაც შემდეგ გლობალიზმის ეპოქაში წარიმართა მთელი მსოფლიოს დაქვემდებარებისაკენ.

აი, ეს კაცი ვეიტლინგი 1846 წელს ბრიუსელში შეხვდა კ.მარქსს და ცხადია, მათ ერთმანეთი იდეებით უფრო გაამდიდრეს.

ამავე 1846 წ-ს მარქსმა და ენგელსმა ბრიუსელში ჩამოაყალიბეს, ე.წ. „საკორესპოდენტო კომიტეტი“, რომელიც კომუნისტური იდეების პროპაგანდის ცენტრს წარმოადგენდა.

1847 წ-ის იანვარში „სამართლიანთა კავშირმა“ მარქსსა და ენგელსს შესთავაზა გაეღრმავებინათ ურთიერთობა, ამათ კი მათ მოსთხოვეს წესდების შეცვლა, რამეთუ მათი ღირებულებები ძირითადად ბაზირებულ იყო ქრისტიანულ იდეოლოგიაზე, მარქსისტებისა კი, სოციალურ-კლასობრივ ღირებულებებზე. შედეგად იმავე წლის ივნისში გამართულ კონფერენციაზე „სამართლიანთა კავშირი“ და „ბრიუსელის კომიტეტი“ ერთმანეთს შეერწყნენ და ეწოდათ „შრომის განთავისუფლების კავშირი“.

ენგელსის წინადადებით დევიზი: „ყველა ხალხი – ძმებია“, შეცვალეს მარქსის სიტყვებით: „პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა შეერთდით!“

1847 წ-ის ივნისის კონფერენცია, რომელზედაც გაერთიანდნენ ხსენებული ორგანიზაციები, ითვლება „კომუნისტური კავშირის“ პირველ კონგრესად.

„სამართლიანთა კავშირის“ წესდება თუ ლაპარაკობდა კაცობრიობის განთავისუფლებაზე „საკუთრების გაერთიანებით და თანაც დაუყოვნებლივ“,

„კომუნისტთა კავშირის“ ახალმა წესდებამ კი მიზნად დასახა: „ბურჟუაზიული წყობილების დამხობა და ბურჟუაზიული ხელისუფლების მოსპობა, პროლეტარიატის გაბატონება და ახალი უკლასო საზოგადოების ჩამოყალიბება, სადაც არ იქნებოდა „კერძო საკუთრება“.

მარქსსა და ენგელსს დაევალებათ „კომუნისტური კავშირისათვის“ მოემზადებინათ საპროგრამო დოკუმენტი და მათაც 1848 წ-ს წარუდგინეს „კომუნისტური პარტიის მანიფესტი“, რომელიც ძირითადად ეყრდნობოდა ვეიტლინგის შეხედულებებს.⁴

მანიფესტში ნათქვამია: (ძირითადი დებულებები)

– ბურჟუაზიამ მსოფლიო ბაზრის ექსპლუატაციით ყველა ქვეყნის წარმოება და მოხმარება გახადა კოსმოპოლიტური;

– ძველი ადგილობრივი და ნაციონალური კარჩაკეტილობისა და საკუთარი წარმოების პროდუქტებით არსებობის ნაცვლად მან ჩამოაყალიბა მრავალმხრივი კავშირები, და ისინი გახდნენ ერთმანეთზე დამოკიდებული, როგორც მატერიალურად, ისე სულიერად;

– ბურჟუაზია განადგურების მუქარით ყველა ერს აიძულებს შემოიღოს წარმოების ბურჟუაზიული ფორმები და იგი ქმნის თავის მსგავს მსოფლიოს;

– ბურჟუაზიამ ქალაქს დაუქვემდებარა სოფელი, ცივილიზებულ ქვეყნებს – განუვითარებელი ქვეყნები, დასავლეთს – აღმოსავლეთი;

– ბურჟუაზია სულ უფრო მეტად სპობს წარმოების საშუალებების, საკუთრებისა და მოსახლეობის დაქუცმაცებულობას, და ხდის მათ მონოპოლურს;

– ბურჟუაზიამ შეამჭიდროვა მოსახლეობა, მოახდინა წარმოების ძირითადი საშუალებების ცენტრალიზაცია და მოაქცია საკუთრება მცირეთა ხელში;

– აღნიშნულის კვალობაზე მოხდა ასევე პოლიტიკის ცენტრალიზაცია. დამოუკიდებელი ოლქები ერთ ნაციად, ერთ სახელმწიფოდ ჩამოყალიბდნენ;

– ბურჟუაზიული წარმოების კრიზისები შვებას მხოლოდ ახალი ბაზრების დაპყრობა-ათვისებაში ხედავენ;

– ბურჟუაზიამ დაბადა პროლეტარიატი, რომელიც მასვე დაასამარებს;

– ყველა იმ კლასთაგან, რომლებიც ბურჟუაზიის წინააღმდეგია, მხოლოდ პროლეტარიატია რევოლუციური, ყველა დანარჩენი კი განადგურდება მსხვილი მრეწველობის განვითარების კვალობაზე, პროლეტარიატი კი მისი საკუთარი პროდუქტია. საშუალო ფენა: მცირე მრეწველები, წვრილი მოვაჭრეები, ხელოსნები და გლეხები, – ყველა, ბურჟუაზიას ებრძვის მხოლოდ იმისთვის, რომ გადაურჩნენ დალუპვას. შესაბამისად ისინი არ არიან რევოლუციურები და კონსერვატიულებია.

უფრო მეტიც, რეაქციულებია, რამდენადაც ცდილობენ ისტორიის ბორბლის უკან შემობრუნებას;

- არ არიან სანდონი ლუმპი-პროლეტარებიც, რამეთუ ხშირად იყიდებიან;
- პროლეტარების ბედი ყველა ქვეყანაში ერთნაირია, მათ დაკარგული აქვთ ნაციონალური სახე;
- ყველა კანონის, მორალის, თუ რელიგიის მიღმა დგას ბურჟუაზიის ინტერესები;
- პროლეტარიატს შეუძლია დაეუფლოს საერთო საწარმოო ძალებს მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ იგი მოსპობს და მითვისებს არსებულ ფორმას;
- პროლეტარიატს არ აქვს ისეთი, რაც მათ უნდა დაიცვან, მათ უნდა ყველაფერი დაშალონ, რაც იცავდა და უზრუნველყოფდა საკუთრების არსებობას;
- კომუნისტები სხვა პროლეტარულ პარტიებისაგან იმით განსხვავდებიან, რომ სხვადასხვა ეროვნების მქონე პროლეტარების ბრძოლაში ისინი გამოყოფენ ძირითადს, რომელიც მათ ნაციონალურ ინტერესებზე მაღლა დგას;
- კომუნისტები წარმოადგენენ ყველა ქვეყნის მუშათა პარტიების ნაწილს;
- კომუნისტთა უახლოესი ამოცანაა, როგორც ყველა დანარჩენ მუშათა პარტიების, - პროლეტარული კლასის ფორმირება, ბურჟუაზიის ბატონობის დამხობა, პროლეტარიატის მიერ პოლიტიკური ძალაუფლების ხელში აღება და კერძო საკუთრების მოსპობა;
- კაპიტალი არა პირადი, არამედ საზოგადოებრივი ძალაა;
- ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში ცოცხალი შრომა არის მხოლოდ დაგროვილი შრომის ნაზარდი, კომუნისტურ საზოგადოებაში კი - დაგროვილი შრომა - არის მუშათა სასიცოცხლო პროცესის გაფართოება, გამდიდრება და გაადვილების საშუალება;
- ბურჟუაზიულ საზოგადოებაში წარსული ბატონობს აწმყოზე, კომუნისტურ საზოგადოებაში კი - აწმყო ბატონობს წარსულზე;
- მუშებს არ გააჩნიათ სამშობლო;
- ეროვნული საზღვრები და ხალხთა წინააღმდეგობანი სულ უფრო და უფრო იკარგება ბურჟუაზიის, ვაჭრობის, მსოფლიო ბაზრის ერთგვაროვანი წარმოების, და მათი ცხოვრების პირობების განვითარების კვალობაზე;
- არსებობს მუდმივი ჭეშმარიტებები, როგორცაა თავისუფლება, სამართლიანობა და ა.შ., რაც საერთოა ყოველგვარი საზოგადოებრივი განვითარების, - ყველა სტადიისათვის. კომუნიზმი აუქმებს მათ, ასევე - რელიგიასა

და ზნეობას, ნაცვლად მათი განახლებისა, ანუ კომუნიზმი ეწინააღმდეგება კაცობრიობის მიერ განვლილ ისტორიას.

მანიფესტში **გადმოცემულია** აგრეთვე საზოგადოების რევოლუციური გარდაქმნის 10–პუნქტიანი გეგმა, რომელიც ითვალისწინებს მიწის საკუთრების ექსპროპრიაციას; რენტის შემოღებას; მაღალ პროგრესულ გადასახადებს; მემკვიდრეობის უფლების გაუქმებას; ემიგრანტთა ქონების კონფისკაციას; ცენტრალიზებული საბანკო სისტემის შემოღებას; სახელმწიფოს ხელში სატრანსპორტო საშუალებების გადაცემას; წარმოების საშუალებების გაზრდასა და გეგმიურ მმართველობას; საყოველთაო შრომით ვალდებულებებს; სამრეწველო არმიის შექმნას; მიწათმოქმედების მრეწველობასთან გაერთიანებას; მის საფუძველზე ქალაქსა და სოფელს შორის არსებული განსხვავების თანდათანობით გაუქმებას; ბავშვთა საზოგადოებრივ აღზრდასა და უფასო განათლებას, მათ მატერიალურ წარმოებასთან დაკავშირებასა და სხვა.

მანიფესტში **გაანალიზებულია** წვრილ ბურჟუაზიული, გერმანული, კონსერვატიული და უტოპიური სოციალიზმისა და კომუნიზმის ფორმები.

კომუნისტებს გერმანიის პროლეტარიატი მიაჩნდათ ყველაზე მოწინავე მუშათა კლასად ევროპაში და სწორედ მათზე ამყარებდნენ იმედს, რომ მისით დაიწყებდნენ მსოფლიო სოციალისტურ რევოლუციას. გერმანიაში იყო მაღალი ეროვნული კულტურა, ძლიერი ეროვნული სახელმწიფო და ამის გამო ებრაელებს უჭირდათ დაწინაურება. რევოლუციის იქ დაწყების ერთ-ერთი მიზეზიც ეს იყო.

კომუნისტები არ მალავდნენ თავიანთ მიზნებს და ღიად აცხადებდნენ, რომ მიაღწევდნენ მას, თუკი დაამხოვდნენ არსებულ წყობილებას.

„მანიფესტში“ გადმოცემულია სხვა მრავალი პროგრამული ხასიათის თეზისიც, რომელიც შემდგომ მარქსისტების მიერ გამოყენებულ იქნა არა მარტო რუსეთის 1917 წლის ოქტომბრის რევოლუციის შემდეგ, - პროლეტარიატის დიქტატურის პერიოდში, არამედ მის შემდგომაც კი, - ვიდრე დაიშლებოდა სსრკ. ბევრს მათგანს იყენებენ ახლაც **„გლობალისტები“**⁵.

აღსანიშნავია, რომ თვით სსრკ–ს შექმნა-განვითარების ისტორია ბევრად იყო დამოკიდებული ხსენებულ „მანიფესტზე“, რამეთუ იგი წარმოადგენდა კომუნისტური საზოგადოების განვითარების ძირითად დოქტრინას.

ამ „დოქტრინის“ საფუძველზე განეიტრალებულ იქნა მანამდე არსებული განსხვავებანი **„სოციალიზმსა“** და **„კომუნიზმს“** შორის. პირველი იქნა ცნობილი მეორის პირველ ეტაპად, ხოლო მის პირველ საფეხურად პროლეტარიატის დიქტატურა.

გამოჩენილი ეკონომისტი იოსეფ შუმპეტერი, თავის წიგნში **„კაპიტალიზმი, სოციალიზმი და დემოკრატია“**, რომელიც მიეძღვნა მარქსიზმის დოქტრინას,

„მარქსიზმს“ უწოდებს „რელიგიის ქვეშ გაყალბებულს“, რომელიც პირდება ხალხს სიცოცხლეშივე სამოთხეს.⁶

ი.ვეიდერმერისადმი 1852 წლის 5-მარტს გაგზავნილ წერილში მარქსი აღნიშნავს, რომ მას არ აღმოუჩენია კლასები, არც მათი ერთმანეთისადმი ბრძოლა და არც მათი ეკონომიკური ანატომია, რაც მანამდე აღმოჩენილ იყო ბურჟუაზიულ – ისტორიკოსთა მიერ.

„რაც მე გავაკეთე – აღნიშნავს იგი, – ისაა ახალი, რომ:

1. კლასების არსებობა დავაკავშირე წარმოების განვითარების გარკვეულ ფაზებთან;
2. კლასობრივი ბრძოლა მივიყვანე პროლეტარიატის დიქტატურამდე;
3. და რომ ეს დიქტატურა თავად წარმოადგენს ყოველგვარი კლასების მოსპობისა და უკლასო საზოგადოებაში გადასვლის მექანიზმს.“ამ ნაწილში მარქსი ფაქტობრივად იჩემებს ვეიტლინგის თეორიას.

კომუნისტები მსოფლიოში პირველად ხელისუფლებაში მოვიდნენ რუსეთში 1917 წელს, თუ არ ჩავთვლით პარიზის კომუნას და დაიწყეს ზემოხსენებული კომუნისტური დოქტრინის ცხოვრებაში გატარება. 1920 წლიდან კი „მარქსიზმს“ ეწოდა „მარქსიზმ-ლენინიზმი“.

აქ მთავარი ისაა, რომ გავიგოთ, რაც 1917 წლის რევოლუციის შემდეგ მოხდა: სამოქალაქო ომი, პროლეტარიატის დიქტატურა, კოლექტივიზაცია, ინდუსტრიალიზაცია, ტროცკიზმთან ბრძოლა და სხვა, რასაც მილიონობით ადამიანის სიცოცხლე შეეწირა, და რაც კარგად ვიცით, და მასზე აღარ შეგვჩერდება, – მარქსიზმი თუ კომუნიზმი წარმოიშვა არა როგორც ბურჟუაზიულ-კაპიტალისტური წყობილების ობიექტური, პოლიტიკურ-ეკონომიკური განვითარების ისტორიული შედეგი, არა როგორც მუშათა კლასის შრომის განთავისუფლების ერთადერთი საშუალება, სოციალური სამართლიანობის დამყარების ერთადერთი გზა, – როგორც გვასწავლიდნენ მამები, არამედ როგორც ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ „შეთქმულების“ განხორციელების მესამე ეტაპი, – სხვისი ქონებისა და ძალაუფლების ხელში ჩაგდების მიზნით სახელმწიფოებრივ მასშტაბებში, რომელიც შემდეგ უნდა გადაზრდილიყო მსოფლიო მასშტაბებში, გამომდინარე კაცობრიობის განვითარების ბიბლიური კონცეფციისა.

ებრაელთა შეთქმულების მეორე ეტაპი გახლდათ ქრისტიანობის შემოღება, რასაც მოყვა ებრაელთა მიერ რომის იმპერიაში შემავალი მოსახლეობის ინდივიდუალურ საკუთრებაში არსებული ქონებისა და მათი სულიერების ხელყოფა.

პირველ ეტაპად კი უნდა მოვიაზროთ თვით იუდაიზმის ჩამოყალიბება, „ქანაანის დაპყრობა“ და იუდეის სახელმწიფოს შექმნა.

ამჟამად კი ვიმყოფებით ბოლო, წინარე ეტაპზე, რასაც „გლობალიზმს“ ვეძახით და რაც დამთავრდება მოშინახოს გამეფებით, რომელიც არ უნდა ავრიოთ ანტიქრისტეში.

მოშინახოს გამეფებით ებრაელები შეეცდებიან დაამთავრონ კაცობრიობის განვითარების 2000-ს წლოვანი ბიბლიური პერიოდი და მერე დაიწყონ ებრაელთა ბატონობის ოქროს ხანა, თუ კაცობრიობამ მისცა მათ ამის საშუალება. ამისათვის კაცობრიობამ მათ უნდა დაუპირისპიროს ანტიქრისტე, რომელიც სათავეში ჩაუდგება ანტიებრაულ მოძრაობას.

§-2. რამ განაპირობა იმ პირთა ქმედება, რომლებიც მოგვევლინენ რეფორმისტ-რევოლუციონერებად, ვინ იყვნენ ამ მოძრაობის ფუძემდებლები და რა მიზანს ემსახურებოდნენ ისინი?

ჯერ კიდევ ძველ მსოფლიოში ებრაელები გამოირჩეოდნენ მკვეთრად გამოკვეთილი თვითშეგნებით, ხოლო მას შემდეგ, როგორც კი დაკარგეს სამშობლო და ეროვნული სუვერენიტეტი, როგორც ეთნოსი, რომ არ გამქრალიყვნენ თავიანთ „ეროვნულ წარმომავლობას“ დაუბრუნეს „რჩეული ხალხის“ სტატუსი (ნათქვამია ბ.ნეთანიაგუს წიგნში – „სიონიზმი ხუთი მამის მიხედვით“).

XVIII ს-ის შუა ხანებში იუდაიზმის, ისე როგორც სხვა რელიგიების წინაშე, პირველად გაჩნდა გაქრობისა საფრთხე, მომდინარე „აზრის თავისუფლებიდან“, რამდენადაც მაშინ მეცნიერებამ ყველა დოგმასა თუ მისტიკურ თეორიას გამოუცხადა ომი, დაწყებული „განმათავისუფლებელი მოძრაობები“ კი ადვილად ლახავდნენ მანამდე არსებულ ტრადიციებს.

ამ ზოგად ახალი სოციალურ-ფილოსოფიური ტალღის პირობებში, თუ ევროპის აბორიგენი მოსახლეობა რჩებოდა ადგილზე და მათ ტრადიციული ღირებულებების შენარჩუნებაში ეხმარებოდა მათივე ხელისუფლება, და რელიგიის მსახურნი, მათგან განსხვავებით დამოუკიდებლად დიასპორებში მცხოვრები ებრაელები კი რელიგიურ მხარდაჭერას ვეღარ ღებულობდნენ, იყვნენ დაუცველნი, და აღმოჩნდნენ ადათ-წესებისა და ეროვნული სახის დაკარგვის საფრთხის წინაშე. ამ ახალ მოვლენას, რასაც შემდგომ ევროპული რაციონალიზმი ეწოდა, ებრაელებმა დაუპირისპირეს თავისი რელიგიური და ეროვნული ასპექტების (იუდაიზმისა და ებრაელობის) განურჩევლობა, ანუ ერთობა, ერთობლიობა, რამაც შემდგომ დაუდო საფუძველი ებრაელი ერის რასსად გადაზრდაში.

პრობლემისადმი ამგვარმა მიდგომამ ებრაელობა გახადა შეუვალი, თუმცა ამასვე ავალებდა მათ, მათივე ძირითადი კანონი „თორიც“. როგორც ჩანს მსოფლიოში დაქსაქსულ მდგომარეობაში მყოფ ებრაელებს მისადმი პასუხისმგებლობის გრძნობა ჰქონდათ შესუსტებული და აი ამ ახალმა ვითარებამ აიძულა დაბრუნებოდნენ თავიანთ სულიერ ფესვებს.

ებრაელთა დიასპორების ერთდაგვარ „ციხე-სიმაგრეებად“ გადაქცევამ გამოიწვია ადგილობრივი მოსახლეობის გაღიზიანება და მათაც ებრაელების მიმართ გამოიჩინეს გარკვეული უნდობლობა.

ევროპის აღორძინების ფონზე ებრაელები აღმოჩნდნენ იმ დილემის წინაშე, რომ ძირითად მოსახლეობას არ უნდა ჩამორჩენოდნენ. ამისათვის მათ საკუთარი თავის წინაშე დააყენეს ფილოსოფიურად გადაუჭრელი საკითხი: რა იქნეს ცნობილი „ერად“ და მიიჩნიონ თუ არა მათ თავიანთი თავი ერად?

და თუ მიიჩნევდნენ ებრაელები თავიანთ თავს „ერად“, მაშინ მათ, უნდა ებრძოლათ ეროვნული მონოლითურობისა და დამოუკიდებლობისათვის, რისთვისაც არ უნდა დალოდებოდნენ სხვა ერებისაგან წყალობას, და თავად უნდა მოეპოვათ ღირსეული ადგილი ცის ქვეშეთში. ამისათვის მათ აიყვანეს საკუთარი ისტორიის ბედი ხელში და დაიბრუნეს „წმინდა ერის“, „რჩეული ხალხის“ სტატუსი. ამგვარად ისტორიულ მემკვიდრეობა მიღებულმა ერმა კვლავაც თავი წარმოგვიდგინა კაცობრიობის მხსნიად.

რა თქმა უნდა, ყოველივე ეს ერთი ხელის მოსმით არ მომხდარა და მას წინ უძღოდა იდეოლოგთა თეორიული კვლევა-ძიებები.

ბოლოს კი ყოველივე ეს ჩამოყალიბდა „სიონისტური“ მოძრაობის სახით, რაც „სახლში დაბრუნებას“ ნიშნავს. ამ მოძრაობის ძირითადი მიზანი იყო და არის, – მსოფლიოს სხვადასხვა ქვეყნებში მცხოვრებ, სხვადასხვა ენაზე მოლაპარაკე ებრაელთა ინტერესების დაცვა, მათი ეროვნულ-რელიგიური ერთიანობა – მონოლითურობის უზრუნველყოფა და ისტორიულ სამშობლოში დაბრუნებაზე ზრუნვა, რაც სხვადასხვა ასპექტში განიხილება. ერთ-ერთი მადგანი კი კომუნისტური საზოგადოების ჩამოყალიბება იყო, სადაც ებრაელებს შეეძლებოდათ ხელისუფლებაში მოსვლა შემდგომ მისი მსოფლიო ებრაულ იმპერიაში გადაზრდის მიზნით.

ასე და ამგვარად ებრაელებმა ევროპულ რენესანსს, თავისუფალ აზროვნებასა და მისგან წამოსულ ანტისემიტიზმს,- დაუპირისპირეს თავისი უძველესი მასონური მიმდინარეობა-„სიონიზმი“, რომელიც თუმცა ასე გამოკვეთილად არ იყო ასახული ისტორიულ წყაროებში, მაგრამ ებრაელებს იგი სისხლში ჰქონდათ გამჯდარი, გამომდინარე მათივე რელიგიიდან.

მე–XVIII ს–დან, როცა ფული გახდა ძალაუფლების განმსაზღვრელი ძალა, სიონიზმმა კონკრეტული თეორიის სახეს მიიღო.

ამასთან დაკავშირებით მოვიხსენიებ ბავარიის პროფესორ იოგან ადამ ვეისჰაუტის მიერ 1776 წ–ს, ვიტყვოდი არა შექმნას, არამედ ხელახლა , მანამდე არსებული ებრაული მასონური ორგანიზაცია „ილუმინატის“ აღორძინებას, რომელიც გადაიქცა სიონიზმის მთავარ მასულმდგმულებელ წყაროდ.

როდესაც ამ ორგანიზაციაში გაწევრიანდნენ როტშილდები, „ილუმინატებმა“ მიიღეს სამოქმედო ინსტრუქცია, რომელშიც ნათქვამია:

1. ისარგებლეთ იმით, რომ მთლიანად ხალხი, უფრო მეტად მომხრეა ბოროტების, ვიდრე სიკეთის;
2. იქადაგეთ ლიბერალიზმი;
3. კლასობრივი ომის პროვოცირებისათვის გამოიყენეთ თავისუფლების იდეა;
4. რამდენადაც ილუმინატორების მიზანი გამართლებულია, მის შესასრულებლად გამოიყენეთ ყველა საშუალება;
5. უფლება მოტყუებაზე ნებადართულია;
6. ჩვენი რესურსი და მათი ძალა უნდა დარჩეს შეუმჩნეველი იმ დრომდე, ვიდრე არ შეიძენენ იმ სიძლიერეს, რომელსაც წინ ვედარავინ აღუდგება;
7. ბრბოს ყურადღება გადაიტანეთ მის ფსიქოლოგიაზე, ადვილად რომ მართოთ;
8. გამოიყენეთ ალკოჰოლური სასმელები, ნარკოტიკები, კორუფცია და ყველა სოციალური მანკიერება ახალგაზრდობის სისტემური ხრწნისათვის;
9. ყველანაირი საშუალებებით მიიტაცეთ საკუთრება;
10. გამოიყენეთ ლოზუნგები, როგორცაა თანასწორობა, თავისუფლება, ძმობა და ისინი ხალხის ბაგეებში ჩადეთ ფსიქოლოგიურ ომის საწარმოებლად;
11. ომის მსვლელობას უხელმძღვანელებთ ისე, რომ ორივე მეზობელი მხარე – უფრო მეტად ჩაიფლნენ ვალეებში, ხოლო სამშვიდობო კონფერენციები ისე წარმართეთ, რომ ვერცერთმა მხარემ ტერიტორიული უპირატესობა ვერ მოიპოვოს;
12. „ილუმინატის“ ორდენის წევრებმა თავიანთი სიმდიდრე უნდა გამოიყენონ იმისათვის, რომ ხელისუფლებაში მოვიდნენ ისეთი კადრები, რომლებიც გამგონნი იქნებიან მათი მოთხოვნების. ისინი ისე უნდა გამოიყენოთ, როგორც პაიკები კულისებს მიღმა თამაშის დროს, ხოლო მათი მრჩევლები სამმსოფლიო მმართველობისათვის ბავშვობიდანვე უნდა აღზარდოთ;
13. აკონტროლეთ პრესა;

14. კონფლიქტური სიტუაციების შექმნის შემდეგ, ჩვენი აგენტები უნდა გამოჩნდნენ, როგორც ხალხთა მასების მხსნელები;
15. შექმნით სამრეწველო კრიზისები და ფინანსური პანიკა, უმუშევრობა, შიმშილი, კვების პროდუქტების უკმარისობა და ყოველივე ეს, გამოიყენეთ ბრბოთა მასების სამართავად, რათა მათ, ყოველი ვინც გზაზე გადაგველობება მოვსპოთ;
16. შეაღწიეთ მასონთა საიდუმლო ორგანიზაციებში და გამოიყენეთ ისინი „ილუმინატთა“ სასარგებლოდ;
17. აუხსენით სისტემური მოტყუების ფასი, გამოიყენეთ მაღალფარდოვანი ლოზუნგები და ფრაზები. გულუხვად დაპირდით მასებს, მიუხედავად იმისა, შესრულებადია თუ არა ისინი;
18. შეიმუშავეთ დეტალური გეგმები პრობლემის გადასაწყვეტად, მოსახლეობის სწრაფად დამორჩილების მიზნით იმსჯელეთ ქუჩური ბრძოლების წარმოების მეთოდებზე;
19. ომის დამთავრების შემდეგ, კონტროლის საწარმოებლად გამოიყენეთ ჩვენი აგენტები მათ საიდუმლო მრჩევლებად;
20. შექმნით უმსხვილესი მონოპოლიები, რომლებიც წარიმართებიან მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის მეშვეობით;
21. ეკონომიკის დანგრევისა და ნედლეულის რესურსების ხელში ჩაგდების მიზნით დააწესეთ მაღალი გადასახადები და არათანაბარ პირობებიანი კონკურენცია. მოაწყეთ თანამშრომელთა საბოტაჟი და დააფინანსეთ მათი მოწინააღმდეგეები;
22. შექმნით საჭირო რაოდენობის საბრძოლო საშუალებები და სამხედრო – პოლიტიკური სისტემები;
23. ლიდერები და გაერთიანებული მსოფლიო მთავრობის წევრები თანამდებობაზე დანიშნეთ დირექტორთა გადაწყვეტილებით;
24. გაბრიყვების, დამარცხებისა და კორუფციაში გარევის მიზნით შეაღწიეთ საზოგადოების ყველა კლასში, ფენასა და მთავრობაში. ასწავლეთ მათ ისეთი თეორიები და პრინციპები, რომელიც ჩვენ ვიცით, რომ ყალბია;
25. ნაციონალური და საერთაშორისო კანონმდებლობა გამოიყენეთ ცივილიზაციის ნგრევისა და ხალხის სამართავად.⁶ მოწოდებები აშკარა ანტისაკაცობრივია.

XVIII ს–ის დამლევიდან სიონისტურ-მასონური იდეები ლეგალიზებული ხდება და მას პირველად ვხვდებით „რელიგიური სიონიზმის“ ასპექტში ვალენსკი გაონის შრომებში, რამაც საფუძველი ჩაუყარა გერმანიიდან ამერიკის

შეერთებულ შტატებში ემიგრირებულ ებრაელებს 1843 წ-ს შეექმნათ ნიუ-იორკში სიონისტური იდეების პრაქტიკულად განმახორციელებელი მასონური ორგანიზაცია – „ზნაი – ბრიტი“ („აღთქმის შვილები“).⁷

ვფიქრობ, „სიონიზმის“ და მასთან ერთად მარქსიზმის, გნებავთ რუსული კომუნიზმის იდეა, ებრაელებს გაუჩნდათ მას შემდეგ, როგორც კი შეიტყეს პეტრე I-ის ანდერძის არსებობის შესახებ, რომელიც რუსეთის მომავალ მეფეებს მოუწოდებდა, თუ როგორ დაეპყროთ ევროპა და მსოფლიო, რაც ერთობ წინააღმდეგობაში მოდიოდა ებრაელთა „მსოფლიო შეთქმულებასთან“. პეტრეს ანდერძი პირველად გამოქვეყნდა პარიზში 1812 წ-ს, თუმცა არაა გამორიცხული მანამდეც სცოდნოდათ ებრაელებს მისი არსებობა.

„ზნაი-ბრიტის“ მიზანია „კაცობრიობის ინტერესებიდან გამომდინარე“ ებრაელთა ერთობისა და მათი ინტერესების დაცვა. მას მსოფლიოს 42 ქვეყანაში გააჩნია თავისი წარმომადგენლობა.

ამ მოვლენათა ფონზე ჯერ კიდევ სრულად ჩამოუყალიბებელმა სიონისტებმა, „რეფორმიზმს“ ფეხაყოლილი მუშათა კლასი მოიაზრეს მომავალ სოციალურ გარდაქმნებში მთავარ მამომრავებელ ძალად და მათ ასამომრავებლად შექმნეს რიგი პოლიტიკური ორგანიზაციები, რის შესახებაც ზემოთ მოგახსენეთ, და რაც ბოლოს დაგვირგვინდა მოზეს გესის პოლიტიკური მოწაფის, -კარლ მარქსის მიერ 1847 წ-ს „მსოფლიოს კომუნისტური კავშირის“ შექმნით.

„პრაქტიკული სიონიზმის“ შესახებ თეორიული მასალა პირველად გამოქვეყნა მოზეს გესმა 1860 წ-ს, მის მიერვე გამოცემული წიგნის, - „რომისა და იერუსალიმის“ სახით, რაც ფაქტობრივად ამოქმედდა უკრაინაში, ბელორუსიასა და რუმინეთში 1880 წ-ს განხორციელებული ებრაელთა დარბევების შემდეგ.

ამ მოვლენათა კვალობაზე 1882 წ-ს შეიქმნა მორიგი სიონისტური ორგანიზაცია „ხაზად ციონი“, რომელიც დაკავდა აღმოსავლეთ ევროპიდან დევნილ ებრაელთა პალესტინაში გადასახლებით, რათა იქ აღედგინათ თავიანთი ისტორიული სახელმწიფო ისრაელი. მაშინ, კერძოდ კი 1882-1903 წწ-ში „ხაზად ციონმა“ პალესტინაში გადაასახლა 25 000 ებრაელი.

პალესტინაში ებრაული სახელმწიფოს აღდგენის იდეა პირველად გაუჩნდა გერმანელ ებრაელ ჟურნალისტს – თეოდორ გერცლს, რომელმაც 1895 წ-ს. დააფუძვნა „პოლიტიკური სიონიზმი“, სხვადასხვა ენაზე მოლაპარაკე ებრაელთათვის კი საურთიერთობო, საერთაშორისო ენად, - პოლონელმა ებრაელმა ლაზერ ზამენგოფმა 1887 წ-ს შექმნა „ესპერანტოს“ ენა, რომელსაც სადღეისოდ ასიათასობით მიმდევარი გააჩნია. ამ ვითარებათა ფონზე 1875 წ-დან ებრაულ საზოგადოებაში ანონიმურად ჩნდება „სიონის ბრძენთა კრების ოქმები“, რომლებიც ფაქტობრივად გვამცნობენ „სიონისტთა“ ახლებურად მოდერნიზირებულ მიზნებსა და ამოცანებს.

აი მათი მცირე ამონარიდებიც:

ოქმი №1.

„... ცუდი ინსტიტუტების ადამიანები ბევრად სჭარბობენ კეთილებს, ამიტომაც საუკეთესო შედეგებს მათ მართვაში მივაღწევთ შეშინებითა და ძალადობით და არა აკადემიური მსჯელობით...“

პოლიტიკური თავისუფლება იდეაა და არა ფაქტი. ეს იდეა უნდა გამოვიყენოთ, როცა საჭირო გახდება ხალხთა ძალების მოზიდვა პარტიისაკენ, თუ ეს გადაწყვეტს სხვა მმართველი პარტიის დამხობას. ეს ამოცანა ადვილი გადასაწყვეტია, თუ მოწინააღმდეგე თვითონ დაავადდება თავისუფლების იდეით, ე.ი. ლიბერალიზმით და იდეებს შეეღვევა. სწორედ აქ გამოჩნდება ჩვენი თეორიის გამარჯვება.

მმართველობის მოშვებულ სადავეებს ხელთ ვიგდებთ ახალი ძალა, რადგან ხალხთა ბრმა ძალას არ შესწევს უნარი გასტანოს ერთი დღეც კი ხელმძღვანელის გარეშე და ახალი ხელისუფლება დაიკავებს ძველის, ლიბერალიზმისაგან დასუსტებულის ადგილს.

... თავისუფლების იდეა განუხორციელებელია, რადგან არავის ძალუძს მისი ზომიერად გამოყენება. საკმარისია ადამიანს მისცე მცირე ხნით თვითმმართველობის უფლება, რომ უმაღლესად გადართავს თავისუფლებასში.

პოლიტიკას არაფერი აქვს საერთო მორალთან. მმართველი, რომელიც ხელმძღვანელობს მორალით აპოლიტიკურია, ე.ი. მისი ტახტიც მორყეულია. ვისაც ძალაუფლების სათავეში ყოფნა უნდა ცბიერიც უნდა იყოს და პირმოთნეც.

უდიდესი ადამიანური თვისებები – გულღიობა და პატიოსნება, - პოლიტიკაში მანკია, რადგან ამ თვისებებს შეუძლიათ მტერზე ადვილად დაამხონ მმართველი. ეს თვისება უნდა გახდეს გოისტური სამეფოს ატრიბუტები, ჩვენ კი არავითარ შემთხვევაში არ უნდა ვისარგებლოთ მისით.

ჩვენი სამართალი ძალაშია, რაც განყენებულია და არავითარ აზრს არ შეიცავს. ეს ნიშნავს მომეციო რაც მინდა, რათა მივიღო დამამტკიცებელ საბუთად, რომ მე თქვენზე ძლიერი ვარ... უნდა შემოღებულ იქნას სამართალი ძლიერისა და ამ უფლებებით შეჩერდეს ძველი კანონები, გარდაიქმნას დაწესებულებები და გაბატონდეს ის, რომელიც წამოგვიყენებს თავის მოთხოვნებს.

ხელისუფლების მერყეობის პირობებში ჩვენი ძალაუფლება უძლეველი იქნება, მოიკრებს ძალებს და ბოროტებისაგან დაუმარცხებელი გახდება, რასაც ჩვენ ამჟამად ჩავიდენტ..., იგი აღადგენს ლიბერალიზმით დაღლილ ხალხთა სწორი მსვლელობის მექანიზმს. შედეგი ამართლებს საშუალებას. ჩვენს გეგმაში ყურადღება მივაპყროთ არა კეთილსა და ზნეობრივს, არამედ საჭიროსა და სარგებლიანს.

ჩვენს გეგმაშია გადმოცემული სტრატეგიული განვითარების ხაზი, საიდანაც გადახვევა დაუშვებელია, რამეთუ აღმოვჩნდებით საუკუნეების მანძილზე ნაშენის დანგრევის რისკის წინაშე.

... მოქმედებისას მხედველობაში უნდა ვიქონიოთ ბრბოს სისაძაგლე, მერყეობა და არამდგრადობა, საკუთარი ცხოვრების, კეთილდღეობის, პატივისცემისა და შეუცნობადობის თვისება. უნდა გავითვალისწინოთ, რომ ბრბო,- ბრმაა და უგუნური, არ აქვს მყარი შეხედულება, ბრმას კი სხვა ბრმა მიყავს უფსკრულისაკენ. მათ პოლიტიკის არაფერი გაეგებათ.

მხოლოდ იმ ადამიანს შეუძლია პოლიტიკოსობა, ვინც ბავშვობიდან ემზადებოდა მმართველობისათვის. თავის თავზე დამოკიდებული განწირულია,... ბრბოში გეგმა კარგავს თავის მთლიანობას და მიზანს ვერ აღწევს. ქვეყნის კეთილდღეობისათვის მიზანშეწონილია ძალაუფლება თავმოყრილი იყოს ერთი პასუხისმგებელი პირის ხელში. აბსოლიტური დესპოტიზმის გარეშე ცივილიზაციის არსებობა შეუძლებელია, რომელსაც ქმნის არა მასა, არამედ მისი ხელმძღვანელი. ბრბო ბარბაროსია, რომელიც თავის ხასიათს ავლენს ნებისმიერ შემთხვევაში. როგორც კი ბრბო ხელთ იგდებს თავისუფლებას, უმაღლეს აქცევს მას ანარქიად,- ბარბაროსობის უმაღლეს ფორმად.

... გოი ხალხი გაბანძებულია სპირტიანი სასმელებით, ახალგაზრდობა - კლასიციზმითა და ნაადრევი გარყვნილობით, საითკენაც უბიძგებდა მათ გასართობ ადგილებში ჩვენი აგენტები, გუვერნიორები, ლაქიები, მოურავები, და ქალები. ჩვენი პაროლი – ძალა და თვალთმაქცობაა. ძალა იმარჯვებს პოლიტიკურ საქმეებში, ... ძალადობა უნდა იყოს პრინციპი, ხოლო ცბიერება და თვალთმაქცობა, –ხელისუფალთათვის წესი, რომელსაც არ სურს დაუთმოს გვირგვინი ახალი ძალის აგენტებს. ბოროტებაა ერთადერთი საშუალება მიზნის მიღწევის, ამიტომაც არ უნდა ვთქვათ უარი მოსყიდვაზე, მოტყუებაზე და ლალატზე, თუ იგი დაგვეხმარება მიზნის მიღწევაში. პოლიტიკაში უნდა შეგეძლოს სხვისი საკუთრების მითვისება ყოყმანის გარეშე.

მსოფლიოს დაპყრობისაკენ მიმავალ ჩვენს სახელმწიფოს უფლება აქვს ომის საშუალებები შეცვალოს ნაკლებად შესამჩნევი და მიზანშეწონილი დასჯის მექანიზმებით, რასაც უნდა ახლდეს ბრმა მორჩილობაზე დაფუძნებული ტერორი,... უღმობელი სიმკაცრე სახელმწიფო ძალის მახასიათებელი ფაქტორია,... გამარჯვებისათვის უნდა მივმართოთ ძალადობასა და თვალთმაქცობას. ანგარიშსწორების დოქტრინა იმდენად ძლიერია, რამდენადაც მისი გამოყენების საშუალება არსებობს,... საკმარისია გაიგონ, რომ ჩვენ უძლეველნი ვართ, რომ უმაღლეს შეწყვეტენ წინააღმდეგობის გაწევა.

ჯერ კიდევ ძველ დროში წარმოუთქვიათ სიტყვები: „თავისუფლება, თანასწორობა და ძმობა“. ეს სიტყვები ბევრჯერ გაიმეორეს შეუგნებელმა

თუთიყუშებმა, რომლებიც წამოეგნენ ამ სატყუარს და დაანგრეს ქვეყნის კეთილდღეობა, პიროვნების ჭეშმარიტი თავისუფლება. გონიერმა ინტელიგენტმა გოებმა ვერ გაიგეს წარმოთქმული სიტყვების მნიშვნელობა(განყენებულობა), ვერ მიხვდნენ, რომ ბუნებაში არ არსებობს თანასწორობა. რამეთუ თვით ბუნებამ დაადგინა გონების, ხასიათებისა თუ შესაძლებლობების უთანასწორობა. ვერ განსაჯეს, რომ ბრბო ბრმა ძალაა, რომ მათი ხელმძღვანელობისათვის მათ მიერ პოლიტიკაში არჩეული ხალხი ისეთივე ბრმაა, როგორც თვით ბრბო, თუნდაც გენიოსები იყვნენ – პოლიტიკაში უმეცრები იქნებიან. გოებმა ეს არ იციან.

სიტყვები „თავისუფლება“, „თანასწორობა“ და „ძმობა“, -ჩვენი აგენტების წყალობით ჩვენს რიგებში აყენებდა მთელ ლეგიონებს... ამ სიტყვებმა ჭიებივით გამოხრეს გოების კეთილდღეობა, მოსპეს მშვიდობა, სიმშვიდე, სოლიდარობა, და დაანგრეს სახელმწიფოს საფუძვლები, რამაც ხელი შეუწყო ჩვენი გეგმების განხორციელებას.

ჭეშმარიტი არისტოკრატის ნანგრევებზე ჩვენ წარმოვშვით ჩვენი ინტელიგენცია. მათი ცენზი განვსაზღვრეთ სიმდიდრისა და ცოდნის მიხედვით, რომელსაც სათავეში ჩაუყენეთ ჩვენი სწავლულები.

... ანგარებამ, სიხარბემ და გაუმადლობამ, – შეიძლება ადამიანში წარმოშვას ინიციატივა.

ოქმი №2.

ჩვენთვის აუცილებელია, რომ ომებმა შესაძლებლობის ფარგლებში არ განსაზღვრონ ტერიტორიული უპირატესობები. ეს ომს გადაიყვანს ეკონომიკურ რელსებზე, რაც ჩვენთვის მიუღებელია,... ჩვენმა აგენტურამ დაპირისპირებული მხარეები უნდა მოიქციოს გავლენის ქვეშ, მაშინ ჩვენი შევძლებთ საერთაშორისო სამართლის ძალით ცალკეულ ხალხების უფლებებს ხელყოფას,...

ჩვენს მიერ პუბლიკიდან ამორჩეულმა ადმინისტრატორებმა კი არ უნდა შეასრულონ ხალხის მმართველთა როლები, არამედ უნდა შეასრულონ პაიკის როლები, ჩვენს თამაშში. ჩვენი მეცნიერების, გენიალური მრჩევლებისა და სპეციალისტების მეშვეობით, რომლებსაც ბავშვობიდან ვღზრდით მსოფლიო საქმეების მმართველებად,- მითითებებს მიიღებენ ჩვენი პოლიტიკური გეგმების შესაბამისად, დაკვირვებისა და ისტორიული გამოცდილებიდან გამომდინარე.

გოები მიუკერძოებელი ისტორიული გამოცდილებით კი არ ხელმძღვანელობენ, არამედ თეორიული ცოდნით, შედეგისადმი დამოკიდებულების გარეშე. ამიტომ ჩვენ მათთან არაფერი გვექნება საერთო და, საჭირო დრომდე დაე იმხიარულონ, ვიდრე არ გაუჩნდებათ ბრმა ნდობა მეცნიერებისადმი, დაე იყოყოჩონ ცოდნით, რათა აამოქმედონ მეცნიერებიდან

ამოკრეფილი მთელი თავისი ცნობები, რომლებიც ჩვენი აგენტების მიერ მომზადებულია ჩვენთვის სასურველი მიმართულებით განვითარებისათვის.

არ იფიქროთ, რომ ჩვენი მტკიცება უსაფუძვლოა. მიაქციეთ ყურადღება ჩვენს მიერ შექმნილ დარვინიზმის, მარქსიზმის, ნიცშიზმის (ფრეიდიზმს?) წარმატებებს ამ სწავლების გამხრწნელი ძალა ჩვენთვის აშკარაა.

წარმატებისათვის უნდა ვიქონიოთ კავშირი წარსულსა და მომავალთან მიმართებაში.

თანამედროვე სახელმწიფოების ხელში უდიდესი ძალა პრესაა, რაც ჩვენს განმგებლობაშია, მის წყალობით მოვაქციეთ ხალხები ჩვენი გავლენის ქვეშ და დავაგროვეთ ოქრო. მართალია გავიღეთ მსხვერპლიც, სადაც ერთი ჩვენიანის სიცოცხლე უფლის წინაშე უტოლდება ათიათასი გოის სიცოცხლეს.

ოქმი №3.

დღეს შემიძლია გაცნობოთ, რომ მიზანს თითქმის მივადწიეთ, რჩება მცირედი სივრცე და ჩვენს მიერ განვლილი გზა შეკრავს იმ სიმბოლური გველის წრეს, როგორცდაც გვაქვს წარმოდგენილი. როცა ეს წრე შეიკვრება ევროპის ყველა სახელმწიფო ჩვენს ხელთ აღმოჩნდება.

თანამედროვე კონსტიტუციური სასწორის წონასწორობა დარღვეულია, რადგან ჩვენ ისე დავაყენეთ, რომ არ გაჩერდება, სანამ პირისაგან მიწისა არ აღიგვება მისი მფლობელი. გოები ვარაუდობენ, რომ სასწორი საკმაოდ მყარად აქვთ გამოჭედილი და ელოდნენ, რომ გაწონასწორდებოდა, მაგრამ მფლობელი... მბრძანებლები დაჩრდილულნი არიან თავიანთი წარმოდგენებით, რომლებიც უპასუხისმგებლო მმართველობით იტყუებენ თავს...

ხელისუფლების მოყვარენი, ხელისუფლების ბოროტად გამოყენების სურვილის აღსაძვრელად, - ერთმანეთს დაუპირისპირეთ, განვავითარეთ მათში ლიბერალური ტენდენციები დამოუკიდებლობისაკენ. შევავარაუდოთ ყველა პარტია და ყველა ამბიციის სამიზნედ ხელისუფლება ვაქციეთ. ხოლო სახელმწიფოები, - არენად, სადაც იმართება არეულობები.

... კიდევ ცოტაც და უწესრიგობა განმტკიცდება ყველგან. დაუღლემა მოლაპარაკებებმა ორატორთა შეჯიბრებად აქციეს პარლამენტის სხდომები.

... ძალაუფლების ბოროტად გამოყენება საბოლოოდ მოამზადებს ყველა დაწესებულების დაცემას და გონდაკარგული ბრბო ყველაფერს თავდაყირა დააყენებს.... კონსტიტუციაში შევიტანთ ფიქტიურ უფლებებს, რასაც არანაირი ძალა არ ექნება. ყველა ეს, ე.წ. „ადამიანის უფლებები“ მხოლოდ იდეაში თუ იარსებებს, პრაქტიკულად მათი შესრულება შეუძლებელია.

... პროლეტარს არავითარი სარგებელი არ ექნება კონსტიტუციისაგან, იმ გროშების გარდა, რასაც ჩვენ უყრით არჩევნებში ჩვენი აგენტებისათვის ხმის მისაცემად.

ჩვენი ხელმძღვანელობით ხალხმა გაანადგურა არისტოკრატია, რომელიც მისი ერთადერთი დამცველი და დამპყრებელი იყო. არისტოკრატის განადგურების შემდეგ კი მოხვდნენ კულაკთა უღელქვეშ.

ჩვენ აღმოვჩნდებით მუშათა განმათავისუფლებლები მათ უღლიდან, თუ კი ჩადგებიან ჩვენს რაზმში. ეს რაზმი შედგება სოციალისტებისაგან, ანარქისტებისაგან, და კომუნარებისაგან, რომლებსაც ვეხმარებით ვითომც ჩვენი სოციალური მასონობის საერთო საკაცობრიო სოლიდარობის წესიდან გამომდინარე.

არისტოკრატია დაინტერესებული იყო მუშები ყოფილიყვნენ მამდრები, ჯანმრთელები და ძლიერნი. ჩვენ კი პირიქით, დაინტერესებული ვართ გოების გადაშენებით. ჩვენი სურვილია მშრომელი იყოს ქრონიკული შიმშილისა და სისუსტის მდგომარეობაში, რადგან ამით ის საბოლოოდ დაგვემორჩილება. შიმშილი ქმნის მუშაზე კაპიტალის უფლებას უფრო უეჭველად, ვიდრე არისტოკრატის აძლევდა მას მეფის ძალაუფლება.

გაჭირვებითა და სიძულვილით წარვმართავთ მასებს და მათი ხელებით მოვსპობთ ყველაფერს, რაც წინ აღუდგება ჩვენს მიზნებს.

როცა დადგება ჟამი ჩვენი მეუფის კორონაციისა, იგივე ხელები გაანადგურებს ყველა ძალას, რაც წინააღმდეგობას გაუწევს ჩვენს საქმიანობას.

... ჩვენს ხელთ არსებული ოქროს საშუალებით შევქმნით საერთო ეკონომიკურ კრიზისებს, უმუშევრად დავტოვებთ ევროპის მთელ რიგ ქვეყნების მუშებს. ეს ბრბო სიამოვნებით დაერევა მათ, ვისაც ბავშვობიდან ვერ იტანდნენ თავიანთი უგუნურობის გამო.

... ჩვენს დესპოტიზმს შეუძლია მიზანმიმართული სიმკაცრით დააშოშმინოს ყველა ამბოხი და ამოძირკვოს ლიბერალიზმი..... საფრანგეთის დიდი რევოლუციაც ჩვენივე მომზადდა.

ამის შემდეგ ხალხი მიგვყავს ერთი გულის გატეხვიდან – მეორემდე, რათა საბოლოოდ დაემორჩილონ სიონური სისხლის მეფე – დესპოტს, რომელსაც ჩვენ განუმზადებთ მსოფლიოს. დღეს-დღეობით ჩვენ, როგორც საერთაშორისო ძალა, – უვნებელი ვართ, რადგან ერთი მხრიდან თავდასხმისგან გვიცავს სხვა სახელმწიფო... მეორე მხრივ... სიტყვა „თავისუფლება,“ ადამიანთა საზოგადოებას განაწყობს ყოველგვარი ძალის, თვით ღვთისა და ბუნების კანონზომიერების წინააღმდეგ. აი ამის გამო უნდა დაიკარგოს ადამიანთა ლექსიკონიდან ეს სიტყვა („წინააღმდეგობა“) ჩვენი გამეფების დროს. როგორც ცხოველური ძალის

პრინციპი, რომელიც ბრბოს აქცევს სისხლისმსმელ მხეცად. ეს მხეცები იძინებენ სისხლით დათრობის შემდეგ და ამ დროს შეიძლება მათთვის ბორკილების დადება, მაგრამ თუ მათ არ მისცემთ სისხლს, ღვიძავთ და იბრძვიან.

ოქმი №4.

... შევარყევთ ხალხის რწმენას და გოების გონებიდან ამოვძირკვავთ ღვთის სულიერების პრინციპს. არითმეტიკული გაანგარიშებით შევცვლით მათ მატერიალურ მოთხოვნებს. გოების გონებამ რომ ვერ მოასწროს ფიქრი, მათ ყურადღებას მივაპყრობთ მრეწველობასა და ვაჭრობაზე. ყველა ერი დაიწყებს გამორჩენის ძებნას და მისთვის ბრძოლაში ვერ შეგვამჩნევენ საერთო მტერს. იმისათვის, რომ საბოლოოდ მოვსპოთ და გავანადგუროთ გოების საზოგადოება „თავისუფლებით“, საჭიროა მრეწველობა ჩავიგდოთ ხელში.

...პირველობისათვის ბრძოლას, ეკონომიკური ცხოვრების ბიძგები წარმოქმნიან. მათ მოჰყვება იმედგაცრუება, საზოგადოება გახდება ცივი და უსულო. ხალხი ზიზღით განეწყობა დიდი პოლიტიკისა და რელიგიის მიმართ. მათთვის მთავარი იქნება ოქრო,... პრივილიგირებულთა მიმართ სიძულვილის გამო, გოების დაბალი კლასები დაუპირისპირდებიან ინტელიგენციას.

ოქმი №5.

ადმინისტრაციული მართვის ისეთი ფორმებს შევთავაზებთ საზოგადოებას, სადაც მექრთამეობა შეიჭრება მის ყველა სფეროში და გარიგების მარჯვე ხერხებით სიმდიდრეს მოიპოვებენ ნახევრად თაღლითები, სადაც იმეფებს აღვირაზსნილობა, და უზნეობას დაიცავენ დასჯის ღონისძიებით, სადაც სამშობლოსა და რელიგიისადმი გრძნობა დათრგუნული იქნება კოსმოპოლიტიკური შეხედულებებით...

ჩვენ შევქმნით მათთვის მართვის გაძლიერებულ ცენტრალიზაციას, რათა ყველა საზოგადოებრივი ძალა ჩავიგდოთ ხელში. მექანიკურად დავარეგულირებთ ახალი კანონებით ქვეშევრდომების პოლიტიკური ცხოვრების ყველა ასპექტს. ახალი კანონებით. ეს კანონები აღკვეთს ყველა სისუსტესა და თავისუფლებას, რაც გოებს ექნებათ დაშვებული. ჩვენი მეფობა დამყარებული იქნება ისეთ დესპოტიზმზე, რომ შეგვეძლება ნებისმიერ დროს და ნებისმიერ ადგილას გავანადგუროთ მოწინააღმდეგე, ... ჩვენ ძლიერები ვართ და ანგარიში უნდა გაგვიწიონ!

სახელმწიფოებს უმნიშვნელო გადაწყვეტილებების მიღებაც კი არ უნდა შეეძლოთ ჩვენთან შეთანხმების გარეშე. „ჩვენი წყალობით იმეფებენ მეფეები“.

წინასწარმეტყველთა მიერ ნათქვამია, რომ ჩვენ თვით ღმერთმა გამოგვარჩია მსოფლიოზე გასაბატონებლად. ამისათვის მან დაგვაჯილდოვა ნიჭით, რომ შევასრულოთ ჩვენი მისია.

მოწინააღმდეგე ბანაკს ნიჭი რომ ჰქონიყო – შეგვებრძოლებოდა და ბრძოლა იქნებოდა დაუნდობელი, და არნახული. მაგრამ დღეს სახელმწიფო მექანიზმი მუშაობს ძრავით, რომელიც ჩვენს ხელთაა. ესაა ოქრო, ჩვენი ბრძენების მიერ გამოგონილი პოლიტიკური ეკონომიის მეცნიერება კარგა ხანია მიაწიჭებს კაპიტალს სამეფო პრესტიჟს. კაპიტალმა უნდა მიაღწიოს მრეწველობისა და ვაჭრობის მონოპოლიის თავისუფლებას, რაც უნდა კეთდებოდეს მსოფლიოში უჩინარი ხელებით. ეს თავისუფლება პოლიტიკურ ძალას მისცემს მრეწველობას და შეავიწროვებს ხალხს,... ჩვენი მმართველობის მთავარი ამოცანა მდგომარეობს იმაში, რომ კრიტიკით დავასუსტოთ საზოგადოების გონება, გადავაჩვიოთ განსჯას, რომელიც წინააღმდეგობას იწვევს, გონებრივი ძალა მივმართოთ ფუჭი მჭერმეტყველებისაკენ. ... ჩვენ მივისაკუთრებთ ყველა პარტიის ლიბერალურ ფრაზეოლოგიას და მივაწოდებთ მათ ორატორებს, რომლებიც იმდენს ილაპარაკებენ, რომ ხალხი გადაღლიან და თავიანთ საწინააღმდეგოდ განეწყონ.

საზოგადოებრივი აზრის სადავეების ხელში ჩაგდების მიზნით უნდა გავავრცელოთ ურთიერთ საწინააღმდეგო მოსაზრებები ისე, რომ „გოები“ დაიბნენ მის ლაბირინთებში და მიხვდნენ, რომ უმჯობესია არ იქონიონ არანაირი წარმოდგენა პოლიტიკაზე, რადგან იგი უნდა იცოდეს მხოლოდ იმან, ვინც ხელმძღვანელობს საზოგადოებას, – ესაა პირველი საიდუმლო.

მართვის წარმატებისათვის აუცილებელია მეორე საიდუმლოც, რაც იმაში გამოიხატება, რომ გავამრავლოთ ადამიანური ნაკლოვანებები, რომ ამ ქაოსში ვერავინ გაერკვეს და ადამიანებმა ვერ გაუგონ ერთმანეთს. ასე დავთესთ პარტიებში განხეთქილებებს. ...პირადი ინიციატივების დასათრგუნვად, რომელიც შეგვიშლის ხელს. ... იმედის გაცრუება, მარცხი, ყოველივე ამით ჩვენ ისე გადავღლით გოებს, რომ შემოგვთავაზებენ ძალაუფლებას. დღევანდელი მმართველობის ნაცვლად კი ჩვენ შემოვიღებთ საშინელებას, ზემთავრობათა ადმინისტრაციის სახით, რომელსაც ხელები ექნება ყოველ მხარეს გაშლილი ხალხის დასაპყრობად.

ოქმი №6.

მალე დავიწყებთ უზარმაზარი მონოპოლიების დაარსებას, რომლებსაც ხელში ჩაუვარდებათ კოლოსალური სიმდიდრეები. მათზე იმდენად იქნება დამოკიდებული გოები, რომ პოლიტიკური კატასტროფის მეორე დღესვე დაიხრჩობიან სახელმწიფო კრედიტებში.

...ჩვენ ყველაფერი უნდა ვიღონოთ, რომ ჩვენი ხელისუფლება წარმოვადგინოთ დაჩაგრულთა მფარველად. გოების არისტოკრატია, როგორც ძალა, - აღარ არსებობს. ... თუმცა ტერიტორიების მეპატრონეებად ითვლებიან, რაც ჩვენდა საზიანოა. საჭიროა მათი ძალის გამოყენების გარეშე, მიწების გარეშე

დატოვება. ამისათვის უნდა გავზარდოთ მიწის ბეგარა, რაც მათ დაჩაგრავს და გაქრებიან.

პარალელურად უნდა გავაგრძელოთ ვაჭრობისა და მრეწველობის მფარველობა, განსაკუთრებით სპეკულაციისა, რაც დაუპირისპირდება მრეწველობას. სპეკულაციის გარეშე მრეწველობა გაამრუდებს კერძო კაპიტალს და დაეხმარება მიწათმოქმედთ, გაანთავისუფლებს მათ საბანკო ბეგარისაგან. ამიტომ საჭიროა მოვსპოთ მიწაც, გლებიც, კაპიტალიც და სპეკულაციის წყალობით ხელში ჩავიგდებთ ფულს, რითაც პროდუქტთა რიგებში ჩავაყენებთ ყველა ერს. გოები კი თაყვანს გვცემენ არსებობის უფლება რომ მოვაპოვებინოთ. გოების გასადატაკებლად გამოვიყენებთ ფართოდ გავრცელებულ ფუფუნების საგნებს. ავამაღლებთ ხელფასს, პარალელურად გავამვირებთ პირველი მოხმარების საგნებს, მესაქონლეობისა და მიწათმოქმედთა სფეროების დაქვეითებით. ... მუშაკებს შევაჩვევთ ანარქიასა და ალკოჰოლურ სასმელებს, გავაძვევებთ გოების ინტელიგენტებს.

გოებისათვის შეუმჩნეველი რომ დარჩეს ჩვენი მოქმედება, გავაბრიყვებთ მათ მუშათა კლასის ინტერესების დაცვითა და დიდი ეკონომიკური პრეტენზიებით, რასაც პროპაგანდირებას გაუწევენ ჩვენი ეკონომისტები.

ოქმი №7.

... სახელმწიფოში დავტოვებთ მარტო პროლეტარიატს, რამდენიმე ერთგულ მილიონერს, პოლიციელებსა და ჯარისკაცებს. მთელს ევროპაში, შემდგომ კი მსოფლიოში შევქმნით მტრობასა და უთანხმოებას, საიდანაც ორმაგ სარგებელს მივიღებთ; ხელთ გვექნება სახელმწიფო, სადაც ჩვენი შეხედულებისამებრ მოვაწყობთ არეულობებს ანდა ჩავაცხრობთ ასეთს, და მეორეც, ინტრიგებით ავბურთავთ სახელმწიფო კაბინეტებში, ეკონომიკურ-პოლიტიკურ მოლაპარაკებებს, ვიმუშავებთ საწინააღმდეგო ტაქტიკით. გოები ჩავვთვლიან მხსნელად, თუმცა მზად უნდა ვიყვნეთ, რომ ყოველგვარ წინააღმდეგობას ვუპასუხოთ ომით, თუ იგი წინ აღუდგება ჩვენს მიზნებს. პოლიტიკაში მთავარი საიდუმლოა სიტყვა არ უნდა ესადაგებოდეს დიპლომატის მოქმედებას. გოების სახელმწიფოს მთავრობა უნდა ვაიძულოთ გაითვალისწინოს „საზოგადოებრივი აზრი“, ევროპაში ძალაუფლების ასალაგმვად ერთ-ერთ ქვეყანას უკვე ვაჩვენეთ ჩვენი ძალა ტერორის სახით. სხვებიც თუ გაბედავენ ჩვენს წინააღმდეგ, პასუხს გავცემთ ამერიკულ, ჩინურ ანდა იაპონური ქვემეხებით.

ოქმი №8.

..უნდა ვიცნობდეთ ყველა იარაღს, რითაც დაგვიპირისპირდება მოწინააღმდეგე. სიმართლის ლექსიკონში უნდა მოვნახოთ ყველაზე ფრთხილი გამონათქვამები თუ კი მოგვიწევს ჩვენი გადაწყვეტილებების გამოთქმა... ჩვენი მმართველობა დაფუძნებულ უნდა იყოს ცივილიზებულ ძალებზე, რომელიც

უნდა შედგებოდეს პუბლიცისტებისაგან, იურისტებისაგან, პრაქტიკოსებისაგან, ადმინისტრატორებისაგან, დიპლომატებისაგან და ყველა იმ ხალხთაგან, რომლებიც ჩვენს სკოლებში იქნებიან განსწავლულები. მათ უნდა იცოდნენ სოციალური ყოფის ყველა საიდუმლო, პოლიტიკური ენა,... ადამიანთა ყველა ნაკლი და მანკი... ისინი არ უნდა იყვნენ გამოსულები გოებიდან.

...ჩვენს გარშემო თავს მოიყრის ბანკირები, მრეწველები, კაპიტალისტები! და რაც მთავარია მილიონერების მთელი პლეადა, სანამ ჯერ კიდევ საშიშია სახელმწიფოს საპასუხისმგებლო პოსტების მიღება ებრაელებისათვის, დროებით ჩვენ მას მივცემთ ისეთ ხალხს, რომელთა წარსულისა და ხასიათის გამო მათსა და ხალხს შორის ადვილად გაჩნდება უფსკრული. ამ დროს დაემუქრება რა ხალხს საფრთხე, ისინი მხარს დაგვიჭერენ, უკანასკნელ ამოსუნთქვამდე.

ოქმი №9.

... ათეული წლების შემდეგ ახალ ხალხს ჩავრიცხავთ დამორჩილებულთა სიებში. ჩვენ, ლიბერალურ-მასონური პაროლის სიტყვებს: „თავისუფლება, ძმობა, თანასწორობა“, - განხორციელების შემდეგ, შევცვლით იდეური სიტყვებით: „თავისუფლების სამართალი, თანასწორობის ვალი, ძმობის იდეალის სიტყვებით და გავაუქმებთ ყოველგვარ მმართველობას, გარდა ჩვენისას. თუ რომელიმე სახელმწიფო გამოგვიცხადებს პროტესტს, ისიც ჩვენი ნებით, რადგან მათი ანტისემიტიზმი დაგვჭირდება ჩვენი უმცროსი ძმების სამართავად.

სინამდვილეში ჩვენთვის წინააღმდეგობა არ იარსებებს, რადგან ჩვენი ზე ხელისუფლება განვითარდება ექსტრალეგალურ პირობებში, - რასაც შეიძლება ვუწოდოთ დიქტატურა.

.დღესდღეობით ჩვენ ვართ კანონმდებლები, მოსამართლეები, ანგარიშმწარმოებლები, ვსჯით და ვიწყალებთ ხალხს... ჩვენს ხელთაა დაუნდობელი სიხარბე, შურისძიება, ბოროტი სურვილი. ჩვენგან მოდის ყოველგვარი ტერორი...

ჩვენს სამსახურშია სხვადასხვა ხალხი, - მონარქიის რესტავრატორები, კომუნისტები, უტოპისტები, ყველა ჩავრთეთ მუშაობაში. ყველა მათგანი ლესავს ხელისუფლების უკანასკნელ ნარჩენებს. ცდილობენ დაამხონ დადგენილი წესები. ამ მოქმედებით ყველა სახელმწიფო შეწუხებულია... მზად არიან მშვიდობისათვის გაიღონ ყველაფერი, მაგრამ არ მივცემთ მშვიდობას, ვიდრე არ აღიარებენ ჩვენს ინტერნაციონალურ ზემთავრობას... ფული მთლიანად ჩვენს ხელთაა.

ჩვენთვის საშიშია თვალხილული გოების ხალხის ბრმა ძალასთან შეერთება... ხალხის ბრმა ძალა რჩება ჩვენს იმედად და მხოლოდ ჩვენ ვხელმძღვანელებთ მათ და წარვმართავთ ჩვენს სასარგებლოდ.

... ხალხს შევასწავლით იმ პოლიტიკას, რაც გვჭირდება.

... დროზე ადრე რომ არ მოისპოს გოების დაწესებულებები, ჩვენ ხელთ ვიგდებთ მათი მოქმედების მექანიზმებს. შევცვლით მათ ლიბერალური თვითნებობებით. შევეხებით იურისდიქციას, არჩევნების წესებს, პრესას, პიროვნების თავისუფლებას და რაც მთავარია განათლებასა და აღზრდას, როგორც ჩვენი თავისუფალი ყოფის ქვაკუთხედს. ჩვენ გავასულებლებთ, გავაბრიყვებთ და გავრყვნით გოის ახალგაზრდობას, ჩვენთვის საჭირო პრინციპებითა და თეორიებით, მოქმედი კანონების არსის შეუცვლელად, მათი ურთიერთგამომრიცხავი განმარტებებით მივალწევთ ერუდირებულ შედეგს. მთავრობებს შევიყვანთ შეცდომებში, თუ დაგვიპირისპირდებიან იარაღით აუფეთქავთ დედაქალაქებს, მეტროპოლიტენებსა და მიწისქვეშა გადასასვლელ სისტემებს, და გავანადგურებთ ქალაქებს.

ოქმი №10.

მასნობა, კანონმდებლობითი ძალა, ახალი რესპუბლიკური კონსტიტუციაა. მასონურ თვითმპყრობელობაზე გადასვლაა, „მსოფლიო მბრძანებლის“ გამოცხადების მომენტი, ავადმყოფთა აცრაა და სხვა მზაკვრობაა.

... მთავრობაც და ხალხიც კმაყოფილდება სანახაობით,...

ჩვენი პოლიტიკისათვის მნიშვნელოვანია ამ მომენტის გამოყენება, რაც დაგვეხმარება სხვადასხვა საკითხებში. მაგალითად სიტყვის, პრესის, რელიგიის თავისუფლების განხილვაში. ასოციაციის უფლებები, კანონის წინაშე თანასწორობა, პირადი ხელშეუხებლობა, კომუნალური გადასახადები. ამ საკითხების პირდაპირ ხალხის წინაშე დეტალურად განხილვა არ არის საჭირო და ზოგადი ფრაზებით უნდა შემოვიფარგლოთ ხოლმე.

...გადაწყვეტილი გვაქვს ყველა ერი ჩავროთოთ ჩვენს მიერ დაპროექტებული ახალი ფუნდამენტალური შენობის მშენებლობაში... ასე მოვახდენთ ჩვენს გზაზე არსებულ წინააღმდეგობების დაძლევას.

როცა მოვახდენთ სახელმწიფო გადატრიალებას, ხალხს ვეტყვით, ყველაფერი ცუდად იყო, ყველა იტანჯებოდა, ჩვენ აღმოვფხარით თქვენი ტანჯვის მიზეზი. ახლა შეგიქმნით და შემოგთავაზებთ უკეთეს ცხოვრებას.

... მაშინ ისინი აგვიტაცებენ ხელში იმედითა და აღტაცებით. ჩვენი გამეფების მთავარი იარაღი – კენჭისყრა, – თავის საქმეს შეასრულებს... მიგვიყვანს ერთპირობამდე. ამისათვის საჭირო იქნება ყველა მივიყვანოთ არჩევნებზე... რასაც ვერ მივალწევთ ინტელიგენტთა კლასებში. დავაქვეითებთ გოების ოჯახთა მნიშვნელობასა და მათ აღმზრდელობით ფუნქციას.

... ამ გზით შევქმნით ისეთ ბრმა ძალას, რომელსაც არ შეეძლება არაფრის გაკეთება ჩვენი აგენტების ხელმძღვანელობის გარეშე...

მართვის რეჟიმი უნდა შეიმუშაოს ერთმა გონებამ... ჩვენი გეგმების დანაწევრების საშუალებას არ მივცემთ მმართველებს, ანდა ბრბოს.

სხვადასხვა სახელწოდების ქვეშ ყველა ქვეყანაში იმოქმედებს ერთი და იგივე სისტემა.

... როდესაც სახელმწიფოს ორგანიზმში შევიყვანთ ლიბერალიზმის შხამს, მთელი მისი პოლიტიკური კომპლექცია შეიცვლება, სახელმწიფო დაავადდება სისხლის დაშლით. ისღა დაგვრჩება, დაველოდოთ აგონიას, ლიბერალიზმისაგან იშვება კონსტიტუციური სახელმწიფო, რომელიც შეცვლის გოების მხსნელ თვითმპყრობელობას. კონსტიტუცია კი, როგორც ვიცით, განხეთქილების, უთანხმოების, კამათის, უნაყოფო პარტიული აგიტაციისა და პარტიული ტენდენციის სკოლაა. ... მთავრობას შევცვლით პრეზიდენტის კარიკატურით. ... პრეზიდენტი იქნება ჩვენი სურვილების შემსრულებელი. მერე პრეზიდენტის არჩევის უფლებას მივცემთ პარლამენტს, თუმცა ასეთ შემთხვევაში არ მივცემთ მას კანონების შეცვლის უფლებას. პრეზიდენტი გახდება თავდასხმის ობიექტი... მას ექნება თავის დასაცავად ხალხის ნდობის მანდატი. დაემორჩილება არმია, დამოკიდებული იქნება პარტიასა და სენატზე. იგი ჩვენი ბრძანების თანახმად ანულირებას გაუკეთებს იმ კანონებს, რომლებსაც მიუღებლად ჩავთვლით. ამ ხერხით მოგვეცემა შესაძლებლობა თანდათან, ნაბიჯ-ნაბიჯ გავანადგუროთ ყველაფერი, რაც თავიდან ჩვენი მიზნების შესანიღბად იყო შეტანილი კონსტიტუციაში, როცა დადგება დრო ყოველგვარი მართვა მოექცევა ჩვენი თვითმპყრობელობის სადავეებში, შეუმჩნევლად გავაუქმებთ ყოველგვარ კონსტიტუციას...

ჩვენი მპყრობელობის აღიარება შეიძლება კონსტიტუციის გაუქმებამდეც, მაშინ, როდესაც უწესრიგობით და მმართველთა სისუსტით დატანჯული ხალხი იყვირებს, მოგვაშორეთ ესენი და მოგვეცით ერთი მეფე, რომელიც გაგვაერთიანებს და მოსპობს უთანხმოების მიზეზს, – საზღვარგარეთს, ეროვნულობას, რელიგიას, მოგვცემს მშვიდობას. ...

... მსგავსი სურვილების საჯაროდ გამოცხადებისათვის აუცილებელია განუწყვეტლივ ირეოდეს ყველა ქვეყანაში ხალხთა ურთიერთობა და მთავრობა, რათა გადაიღალოს ხალხი, გათიშულობით, მტრობით, ბრძოლით, სიძულვილით, ტანჯვით, შიშით. ასეთ შემთხვევაში გოებს სხვა აღარავინ ეყოლება დამხმარე გარდა ჩვენი.

თუ ხალხს მივცემთ ამოსუნთქვის საშუალებას, ჩვენი გეგმების შესრულების სასურველი დრო აღარ დადგება.

ოქმი №11

... პრესისა და სინდისის თავისუფლება, ასოციაციის თავისუფლება, უნდა გაქრეს ადამიანის რეპერტუარიდან ანდა ძირეულად უნდა შეიცვალოს იგი, ... არასოდეს გავითვალისწინებთ ხალხის შეხედულებებს, ჩვენ მხოლოდ მათ მანიპულირებას გაუწევთ. ... ყურადღებას არ მივაქცევთ მათ სურვილებს, ... ხალხს არ გაუყოფთ ძალაუფლებას.

გოები ცხვრის ფარაა, ჩვენ კი მგლები, თქვენ იცით რა მოსდის ცხვრებს, როცა მგელი იჭრება ფარებში? ისინი ყველაფერზე დახუჭავენ თვალებს, რადგან შევეცდებით მათი მტრების დამორჩილებისა და პარტიების გაუქმების შემდეგ დაუბრუნებთ წართმეული თავისუფლება... ღირს კი ლაპარაკი იმაზე, თუ რამდენხანს მოუწევთ ლოდინი? რისთვისაც მოვიფიქრებთ და ჩაუდებთ გოებს მთელ ამ პოლიტიკას, არ მივცემთ საშუალებას განჭვრიტონ მისი კულუარები. იმისათვის, რომ შემოვლით მივალწიოთ იმას, რაც მიუღწეველია ჩვენი გაბნეული ტომისათვის პირდაპირი გზით, რამაც გამოიწვია საიდუმლო მასონური ორგანიზაციის შექმნა, რომლის მიზანიც არ იციან, ... მალე ავღმართავთ შენობას ჩაყრილ საფუძველზე.

ოქმი №12.

.. კანონები შედგენილი იქნება ჩვენი პროგრამის შესაბამისად.... პრესა დაგვეხმარება სასურველი ვნებების გაღვივებაში, რაც სინამდვილეში იქნება უსამართლო და ცრუ. ხალხთა უმრავლესობა ვერ გაუგებს მას რა ფუნქცია აკისრია საჯაროდ. ძვირადღირებულ გონებრივ პროდუქტს ცენზურის წყალობით შევცვლით სახელმწიფოსათვის სასარგებლო სტატიებით, შევზღუდავთ პრესას. დავაჯარიმებთ ურჩ გამომცემლებს სახელმწიფოს სასარგებლოდ... თავდამსხმელთა რიგებში ჩავნერგავთ ჩვენს წარმომადგენლებს, რომლებიც თავს დაესხმიან იმ პუნქტებს, რომელთა გამოცვლასაც გადავწყვეტთ. არც ერთმა შეტყობინებამ არ უნდა გაჟონოს საზოგადოებაში ჩვენი ნებართვის გარეშე. ამას ახლაც ვაღწევთ. ახალი ამბები შემოდის რამდენიმე სააგენტოების მეშვეობით, აქ ხდება მათი ცენტრალიზება. ეს სააგენტოები იქნება ჩვენი ძალაუფლების ქვეშ და გამოაქვეყნებენ მხოლოდ იმას, რასაც დავავალებთ. თუ ჩვენ დავიმორჩილებთ გოებს, რომ მსოფლიოს უყურონ იმ ფერადი მინებით, რომლებსაც ავაფარებთ თვალებზე, ვერც ერთ სახელმწიფოში ვერ იარსებებს ძალა, რომელიც შეგვაფერხებს გოების სულიერების მართვაში, რა იქნება მაშინ, როდესაც გამოვაცხადებთ მსოფლიოს მბრძანებელს?!

...ყოველი ადამიანი, რომელიც შეეცდება გახდეს გამომცემელი, ბიბლიოთეკარი, ტიპოგრაფიის მფლობელი, მოვალე იქნება მიიღოს შესაბამისი დიპლომი (სერტიფიკატი), რომელიც შეცდომის დაშვების შემთხვევაში უმაღვე ჩამოერთმევა. ჩვენი მთავრობა არ დაუშვებს, რომ ხალხმა იოცნებოს პროგრესის სიკეთეზე. ვინ არ იცის, რომ ეს მოჩვენებითი სიკეთე პირდაპირი გზაა უაზრო

ოცნებამდე, რომლის შედეგად წარმოიშვა ანარქიული ურთიერთობანი ადამიანებსა და სახელმწიფოს შორის... პროგრესის იდეამ მიგვიყვანა ყოველგვარ ემანსიპაციამდე,... ყველა ლიბერალი არსში ანარქისტია... თითოეული მათგანი მისდევს თავისუფლების აჩრდილს და ვარდება თავნებობაში...

.. შევზღუდავთ ავტორებს, რომ გამოსცენ ისეთი ლიტერატურა, რომელიც ნაკლებად კითხვადი იქნება. ლიტერატორებს დაუწესებთ გადასახადებს და დავუმორჩილებთ ჩვენს ნება-სურვილს. ვინც არ დაგვემორჩილება, ის ვერ გამოსცემს თავისნაწარმოებს, ... ვინც ჩვენი წინააღმდეგი იქნება მოვსპობთ,... ჩვენი მთავრობა უმეტესი გამომცემლობების მესაკუთრე იქნება. მათ მეშვეობით გავანეიტრალებთ კერძო და დამოუკიდებელ პრესის საზიანო მოქმედებას,... თუ დავრთობთ ნებას 10 ჟურნალისტის არსებობაზე, ჩვენთვის ვიყოლიებთ 30 ჟურნალისტს,... ჩვენს მიერ დაარსებული პრესა იქნება ურთიერთ წინააღმდეგობრივ, რომ ნდობით განიმსჭვალოს მკითხველი.

პირველ პლანზე დავაყენებთ ოფიციალურს, მეორე პლანზე კი -გულგრილ მკითხველთა დამაინტრიგებელ გამომცემლობებს...მესამეზე, – დავაყენებთ ვითომც ჩვენს ოპოზიციას,... როგორც ჩვენი ანტიპოდი. ოპოზიცია მას ჩათვლის თავისი თავის ორგანიზაციად და გაგვიხსნის კარტებს.

ჩვენი გაზეთები იქნება სხვადასხვა მიმართულების, – არისტოკრატიული, რესპუბლიკური, რევოლუციური, ანარქიული და სხვა, ვიდრე იარსებებს კონსტიტუცია, რომელსაც ასე ხელი ექნება. თითოეული განსჯის ნებისმიერ საზოგადოებრივ აზრს. როდესაც ვითარება დაიძაბება, ეს ხელები საზოგადოებრივ აზრს წარმართავს ჩვენთვის სასურველი მიმართულებით, რადგან აღელვებული კარგავს განსჯის უნარს და ადვილად ემორჩილება შთაგონებას. ის სულელები, რომლებიც იფიქრებენ, რომ იმეორებენ თავიანთი ბანაკის გაზეთების აზრს, სინამდვილეში გაიმეორებენ ჩვენს შეხედულებებს... წარმოიდგენენ, რომ მისდევნენ თავიანთ პარტიას, სინამდვილეში კი გამოჰყვებიან ჩვენს დროშას, რომელსაც ავუფრიალებთ მოსატყუებლად.

ცენტრალური ბეჭდვითი ორგანოს სახელით უნდა შევიმუშაოთ გეგმა, მოვაწყოთ ლიტერატურული შევსებები,...ჩვენი აგენტები გვამცნობენ სიგნალებსა და პაროლებს.ოფიციალურ გაზეთს ჩვენი ორგანოები გაუმართავენ ყალბ სროლას, რითაც მოგვეცემა საბაზი უფრო დაწვრილებით გამოვთქვათ საკუთარი მოსაზრებები, რაც ერთობ მომგებიანი იქნება ჩვენთვის,... ჩვენ საჭიროებისამებრ ავლძრავთ და დავაცხრობთ ადამიანთა პოლიტიკურ ვნებებს... დავბეჭდავთ ხან სიმართლეს, და ხანაც სიცრუეს, ურთიერთ გამომრიცხავ ცნობებს. ყოველთვის ფრთხილად მოვსინჯავთ ნიადაგს, ვიდრე გადავადგამთნაბიჯს,.. ... ყოველთვის ვაჯობებთ ჩვენს მოწინააღმდეგებს, რადგან

ჩვენს განკარგულებაში იქნება ბეჭდვითი ორგანოები. პრესის მესამე ჯგუფი უარყოფს ნასროლ ქვებს ოპოზიციათა სასარგებლოდ.

ყველა ბეჭდვითი ორგანო საფრანგეთში ერთმანეთთან დაკავშირებულია პროფესიული საიდუმლოებებით, ... რაც არ გაგვცემს ჩვენ. საზოგადოებრივ აზრს ჩვენს სასარგებლოდ წარმართავს ჟურნალისტი.

ჩვენი ინტერესები გადაწვდება პროვინციებს, სადაც უნდა გაღვივდეს ეს სასოება და ლტოლვა,... ვიდრე ძალაუფლებას არ ჩავიგდებდით ხელში. პროვინციებს ავუმხედრებთ დედაქალაქს თავისი შეხედულებებისამებრ.

... არ დაუშვათ რომ პრესამ გვამხილოს,... უნდა იფიქრონ, რომ თითქოსდა ახალი რეჟიმი ისე იცავს ხალხის ინტერესებს, რომ დანაშაულიც კი არ ხდება,...

ოქმი №13.

პურის საჭიროება აიძულებს გოებს დადუმდნენ და გახდნენ ჩვენი მორჩილი მსახურნი. მათი რიგებიდან ჩვენი აგენტები, ჩვენი ბრძანებით პრესაში გამოაქვეყნებენ ისეთ სტატიებს, როგორც ჩვენს ოფიციალურ გამოცემებში ვერ გამოაქვეყნებენ. აზრთა ჭიდილის პროცესში ჩვენ აღვასრულებთ ჩვენს გეგმებს და პუბლიკამდე დავიყვანთ მომხდარ ამბებს. ვერავინ შეცვლის ერთხელ გამოქვეყნებულს. ამასობაში პრესა ახალ საკითხებზე მიიპყრობს ხალხის ყურადღებას. ამ საკითხების განხილვას კი დაიწყებენ ისეთი უგუნური ადამიანები, რომლებიც ვერ მიმხვდარან, რომ არაფერი გაეგებათ იმ საქმის, რაზეც კამათობენ, პოლიტიკური საკითხები გასაგები უნდა იყოს მხოლოდ მათ ხელმძღვანელებისათვის.

...ბრბოს შეხედულებები შეამსუბუქებს ჩვენს შეხედულებებს, ისინი დაიწყებენ ჩვენი საქმის მოწონებას. ჩვენი მოწონება კი იქნება გაერთიანება საერთო საქმისათვის, რა დროსაც წინ წამოვწევთ სამეწარმეო საკითხებს. ამ დროს მათ თუნდაც ერთმანეთი დაუჭამიათ. მასები დაგვეთანხმება და ისვენონ პოლიტიკური კამათისაგან ახალი საქმის დაწყების პირობით, ვიდრე ისინი მოიფიქრებენ რაიმეს, ჩვენ მოვიზიდავთ მათ გართობით, თამაშებით ვნებებითა და გასართობი სახლებით,... მათ პრესის საშუალებით შევთავაზებთ საკონკურსო შეჯიბრებებს ხელოვნებაში, სპორტში. ამგვარი გართობები კი მათ გონებას ჩამოაშორებს ისეთ საკითხებს, რომელთა გამოც მათთან მოგვიწევდა კამათი.

დამოუკიდებელ აზროვნებიდან რაც უფრო და უფრო დავაშორებთ ხალხს, დაგვიახლოვდებიან და ჩვენთან შემოვლენ დიალოგში. ჩვენ მათ შევთავაზებთ საფიქრალს და ჩვენვე განვუსაზღვრავთ საფიქრალის მიმართულებას. ლიბერალ – უტოპისტთა ბედი საბოლოოდ გადაწყდება ჩვენი მმართველობის აღიარებით. მანამდე კი ისინი კარგ სამსახურს გაგვიწვევენ. ამიტომაც ხელახლა მივმართავთ გოებს მოიფიქრონ ვითომც ახალი ფანტასტიკური თეორიები.

ჩვენ გოებს თავს მოვახვევთ პროგრესის იდეას, რასაც ვერ მიხვდებიან, რომ ჭეშმარიტებიდან ვუხვევთ, რადგან ჭეშმარიტება ერთია და მასში პროგრესს ადგილი არ აქვს. პროგრესი,-ყალბი იდეაა, ემსახურება ჭეშმარიტების დაჩრდილვას, რათა ჩვენს, ებრაელების გარდა სხვა არავინ გაიგოს, რაში მდგომარეობს ამ სიტყვის მნიშვნელობა. როცა ჩვენ გავმეფდებით, ჩვენი ორატორები დიდ პრობლემებს ისე წარმოაჩენენ, რომ ბოლოს და ბოლოს დაემორჩილოს კაცობრიობა ჩვენს მმართველობას.

მაშინ ვინ დაექვედება, რომ ყველა პრობლემა ჩვენს მიერაა მოგონილი?

ოქმი №14.

როდესაც გავმეფდებით ჩვენ მოვსპობთ ყველა რელიგიასა და რწმენას, გარდა ჩვენისას, რომელმაც დაგვაკავშირა მსოფლიოს ბედთან. თანამედროვე ათეისტები, როგორც გარდამავალი საფეხური, ხელს არ უშლიან ჩვენს გეგმებს. ... მოსეს რელიგია მდგრადობით და თავისი სისტემით, მსოფლიოს ხალხებს მოიყვანს ჩვენდამი თაყვანის საცემლად.

... ჩვენს მმართველობას შეუსაბამებთ წარსულს,... გოების ადმინისტრაციის მმართველობის შეცდომებს გადმოვცემთ განსაკუთრებით მკვეთრ ფერებში. მათ მიმართ ისეთ სიძულვილს დავთესავთ, რომ ხალხმა მოისურვოს ბატონყმურ მდგომარეობაში ყოფნა, ვიდრე ყბადაღებულ თავისუფლებაში. ხელისუფალთა უსარგებლო ცვლილება, რომლითაც ვაქეზებდით გოებს, მათივე სახელმწიფოებრიობის ძირგამომთხრელად, იმდენად მობეზრდება ხალხს, რომ თანახმანი იქნებიან ჩვენგან აიტანონ ყველაფერი, ოღონდ კი ხელახლა არ მოუხდეთ მღელვარებისა და გაჭირვების გადატანა. ჩვენ ვამხელთ გოების მმართველობის ისტორიულ შეცდომებს...

ჩვენი პრინციპებისა და ღონისძიებების ძალა წარმოჩნდება ისე, რომ ძველი საზოგადოებრივი წყობის საპირისპირო იყოს.

ჩვენი ფილოსოფოსები განიხილავენ გოების რწმენის ნაკლს, მაგრამ ვერ გაბედავენ განიხილონ ჩვენი რწმენა და მისი მნიშვნელობა, რადგან მას ვერ შეიცნობს ვერავინ, ჩვენს გარდა. მოწინავე ქვეყნებში შევექმნით ბილწ, ამაზრზენ ლიტერატურას, ხელისუფლების სათავეში მოსვლისთანავე მოვიწონებთ მათ არსებობას, რათა რელიეფურად აღიწეროს პროგრამის კონტექსტი, რომელსაც შევთავაზებთ.

... ჩვენი ხალხი, აღზრდილია გოების სახელმძღვანელოდ, შეადგენენ მოხსენებებს, პროექტებსა და ჩანაწერებს, რომლის მიხედვითაც ვიმოქმედებთ ხალხთა გონებაზე და წარვმართავთ სასურველი მიმართულებით.

ოქმი №15.

როდესაც გავმეფდებით მთელს მსოფლიოზე ერთსა და იმავე დღეს მომხდარი სახელმწიფო გადატრიალების საშუალებით, შევეცდებით, რომ ჩვენს წინააღმდეგ არ მოაწიონ შეთქმულებები. დავხოცავთ შეუბრალებლად ყველას, ვინც იარაღით შეხვდება ჩვენს გამეფებას. სიკვდილით დავსჯით ყველა საიდუმლო საზოგადოებას, რომელიც ჩამოყალიბდება. ჩვენთვის ცნობილ საზოგადოებებს კი გადავასახლებთ ევროპიდან შორს. ასევე მოვექცევით იმ გოიმასონებს, რომლებმაც ბევრი იციან. ხოლო ისინი, რომლებსაც შევიწყალებთ, გადასახლების მუდმივი შიშის ქვეშ იქნებიან... ჩვენი გადაწყვეტილება იქნება საბოლოო და უაპელაციო. გოების საზოგადოებაში სადაც დავთესთ განხეთქილებასა და პროტესტანტიზმს, წესრიგის დამყარება შეიძლება მხოლოდ დაუნდობელი ღონისძიებებით,... სიკეთის მიღწევა, თუნდაც მსხვერპლის ფასად, იქნება ყველა – მმართველის მოვალეობა... მმართველობის ურყეობისათვის განმტკიცდება მისი სიძლიერე, რისთვისაც საუკეთესო საშუალება იქნება მისტიკური თვალსაზრისით მისი ხელშეუხებლობა, მისი, როგორც ღვთის რჩეულის აღიარებისა. ასე იყო ბოლო დრომდე რუსეთის თვითმპყრობელობა, – ჩვენი ერთადერთი მტერი მსოფლიოში.

ხალხი ხელს არ ახლებს, ვინც სიმამაცესა და სულის სიძლიერეს ავლენს.

ჩვენს გამეფებამდე მსოფლიოს ყველა ქვეყანაში უნდა გავამრავლოთ ფრანკო-მასონური ლოჟები, ჩავითრიოთ მათში ძლიერი და ცნობილი მოღვაწენი. ლოჟებს გავაერთიანებთ მხოლოდ ჩვენთვის ცნობილი მართვის ცენტრებში, რომლის შემადგენლობაში იქნება მხოლოდ ჩვენი ბრძენები. ლოჟებს ეყოლება თავიანთი წარმომადგენლები, რომლებსაც ეცოდინებათ პაროლი და პროგრამა. ამ ლოჟებში თავმოყრილი იქნება ყველა რევოლუციური და ლიბერალური ელემენტი, საზოგადოების ყველა ფენის წარმომადგენელი. ყველაზე საიდუმლო პოლიტიკური ჩანაფიქრები მხოლოდ ჩვენთვის იქნება ცნობილი. ლოჟის წევრთა შორის იქნება საერთაშორისო და ეროვნული პოლიციის ყველა აგენტი. მათი სამსახური ჩვენს საქმეებში შეუცვლელი იქნება. პოლიციას შეეძლება შენიღბოს ჩვენი საქმიანობა, გაუსწორდეს დაუმორჩილებლებს და ა.შ.

საიდუმლო საზოგადოებაში ყველაზე ხშირად შედიან აფერისტები, კარიერისტები და ქარაფშუტები, რომლებთანაც ადვილად ვიმუშავებთ და რომლებიც აამუშავებენ ჩვენს დაპროექტებულ მანქანას. თუ მსოფლიოში დაიწყება მღელვარება, ეს იქნება ნიშანი იმისა, რომ იგი ჩვენი სურვილითაა შექმნილი. თუ სადმე შეთქმულებები მოეწყოს, მას აუცილებლად სათავეში ეყოლება ჩვენი ერთგული მსახური. მხოლოდ ჩვენ წარვმართავთ მასონთა მოძრაობას, რადგან ვიცით, მისი საბოლოო მიზანი. გოები ამას ვერ ხვდებიან,

რამეთუ კმაყოფილდებიან მხოლოდ წუთიერი ცნობისმოყვარეობით. ვერ შეამჩნევენ, რომ მომხდარი მათი ინიციატივით არ მომხდარა.

ჩვენი სასამართლო პერსონალი იქნება არა უმეტეს 55 წლის ასაკის, რადგან მოხუცები იცავენ წინასწარ შექმნილ აზრს და ნაკლებად ემორჩილებიან ახალ ბრძანებებს. მოსამართლეები ბრმად უნდა ემორჩილებოდნენ ჩვენს კანონებს,... ყველას მივაჯაჭვებთ სახელმწიფოს ინტერესებზე.

...ჩვენ აღმოფხვრით ლიბერალიზმს ჩვენი მმართველობის ყველა მნიშვნელოვან უბანზე, რომელზეც დამოკიდებული იქნება ჩვენი საზოგადოებრივი წყობის ქვეშევრდომების აღზრდა...ჩვენი აბსოლუტიზმი ყველაფერში იქნება თანმიმდევრული,...ჩვენ გავაუქმებთ საკასაციო უფლებას,...

მკაცრად დავსჯით მოსამართლეებს მოვალეობის არაკეთილსინდისიერი შესრულებისათვის,... ჩვენ თვალყურს მივადევნებთ ადმინისტრაციის ყოველ ნაბიჯს, რათა ხალხი ჩვენით კმაყოფილი იყოს,... ჩვენს ხელისუფლებას ექნება პატრიარქალური მამობრივი მზრუნველობის სახე,... ხალხი მასში დაინახავს მამას,... ამის გამო ხალხი მათ მიიღებს ღმერთად, უფრო მაშინ, როდესაც მიხვდებიან, რომ მათი შეცვლა შეუძლებელი იქნება.

ჩვენი პოლიტიკის საიდუმლოებიდან გამომდინარე ხალხი არასრულწლოვან ბავშვს ჰგავს,... ბოროტის სამაგალითოდ დასჯაში აღზრდის უდიდესი აზრი დევს, ჩვენს კანონდამრღვევებსაც ასე დავსჯით. როდესაც ისრაელის მეფე წმინდა თავზე დაიდგამს ევროპის მიერ მოწოდებულ გვირგვინს, იგი გახდება მსოფლიოს პატრიარქი...

ოქმი №16.

კოლექტიური ძალების განადგურების მიზნით ჩვენ გავანადგურებთ კოლექტივიზმის პირველ საფეხურს, -უნივერსიტეტებს და ახალ მიმართულებით წარვმართავთ მათ. მათ პროფესორ-მასწავლებლებს მოვამზადებთ ახალი საიდუმლო პროგრამით, რომლებიც დასჯის მუქარით ოდნავადაც ვერ გადაუხვევენ. სწავლებიდან ამოვიღებთ სახელმწიფო სამართალს, პოლიტიკური ხასიათის საგნებს, მათ მხოლოდ ათეული პირი თუ ისწავლის,... უნივერსიტეტში არ დაუშვებთ იმ ბუბუქმწოდებლებს, რომლებიც დაინტერესებული იქნებიან პოლიტიკით, რაშიც მათივე მამები ვერ ერკვეოდნენ. პოლიტიკურ საკითხებში გაურკვეველობა გაამრავლებს უტოპისტებსა და არასასურველ ქვეშევრდომებს,... როდესაც ხელისუფლებაში მოვალთ სწავლიდან ამოვიღებთ ყველა არასაჭირო საგანს და ახალგაზრდობას ვაქცევთ ხელისუფლების მორჩილად,... კლასიციზმსა და ძველი ისტორიის შესწავლას, რომელშიც ცუდი მეტია ვიდრე კარგი, - ჩვენ შევცვლით მომავლის პროგრამით, ადამიანთა მეხსიერებიდან ამოვშლით გასული საუკუნეების ყველა ფაქტს, რომლებიც ჩვენთვის არასასურველი იყო. დავტოვებთ მხოლოდ მათ, სადაც აშკარად ჩანს გოების მმართველობის შეცდომები. სასწავლო

პროგრამებში გოები ერთვებიან ცნობისმოყვარეობისა და კეთილდღეობის გამო, ზოგი იმისთვისაც კი, რომ საშუალება მიეცეს პუბლიკის წინაშე თავისი აუხდენელი თუ უნიადაგო ოცნება განაცხადოს, სწყურია წარმატება და ტაშის კვრა, რაშიც ჩვენ ერთობ უღვთონი ვართ. თქვენ ვერ წარმოგიდგენიათ, რომ უჭკვიანესი გოებიც კი შეიძლება გულუბრყვილობით დაყვანილ იქნენ თავ მოტყუებამდე და ადვილად შეიძლება მათთვის თავგზის აზნევა,... თუნდაც აპლოდისმენტების შეწყვეტით...

ჩვენთვის არაფერია წარმატება, მთავარია გეგმით დასახული მიზნის მიღწევა. გოებმა კი შეიძლება წარმატებას გეგმაც შესწირონ. ამ გარეგნობით ვეფხვებს ცხვრების სუნი სდით, თავში კი არაფერი უყრიათ. ჩვენ შთავაგონეთ კოლექტივიზმის იდეა, ... ისინი ვერ ხვდებიან, რომ ეს ღვთის მიერ შექმნილი გონების კანონების საწინააღმდეგო მოვლენაა,... თუ ჩვენ შევძელით დაგვებრმავებინა მათი გონება, შეგვიძლია დავინახოთ რამდენად განუვითარებლებია ჩვენთან შედარებით,... რამდენად გამჭრიახები იყვნენ ჩვენი წინაპრები, როდესაც ამბობდნენ, რომ სერიოზული მიზნის მისაღწევად არ უნდა შეუშინდე წინააღმდეგობებს და გაიღო მსხვერპლი,... ჩვენ არ ვთვლით დაცემულ გოების რიცხვს,... რაც მთავარია გადავარჩინეთ ჩვენ ჩვენი ტომი დალუპვას.

სიკვდილი ადამიანის ბოლოა, დაუჩქარებთ ამას იმ ხალხს, რომლებიც გვიშლიან ხელს გეგმის შესრულებაში,... სიკვდილით დავსჯით მასონებს ისე, რომ გარდა მათი ძმებისა ვერავინ მიხვდება მათი სიკვდილის მიზეზს, თვით სიკვდილ მისჯილნიც კი, ... მოკვდებიან ვითომც ჩვეულებრივი ავადმყოფობით.. ასე გავანადგურებთ ყველას, ვინც შეეწინააღმდეგება ჩვენს ბრძანებებს. გოებს ვუქადაგებთ ლიბერალიზმს,... ჩვენი გავლენით გოების კანონთა შესრულება შემცირდება მინიმუმამდე. დავცემთ მათ პრესტიჟს. სასამართლოები საქმეებს განიხილავენ ჩვენი მითითების შესაბამისად. თვით სენატორები და უმაღლესი ადმინისტრაციის წარმომადგენლებიც კი ბრმად მიიღებენ ჩვენს რჩევებს. გოებს არ შეუძლიათ განჭვრეტა, თუ საით მიდის საკითხი. ისინი ხედავენ, მაგრამ ვერ ჭვრეტენ, ჩვენ კი ბუნებამ დაგვადგინა მათ მბრძანებლად და ხელმძღვანელებად.

როცა დადგება ჩვენი მმართველობის ნათელი ჟამი და დავაფუძნებთ ჩვენს კანონმდებლობას, ჩვენი კანონი კი იქნება მოკლე, ცოცხალი და მყარი, ყოველგვარი განმარტებების გარეშე, ჩვენ მაშინ მის ცოდნას მოვთხოვთ ყველას. მთავარი მოთხოვნა იქნება - „დაემორჩილე უფროსს!“ მაშინ მკაცრი პასუხისმგებლობის შიშით, ყოველგვარი მდგომარეობის ბოროტად გამოყენება აღიკვეთება,... ჩვენ მივაქცევთ ყურადღებას სახელმწიფო მანქანის მსვლელობას, რადგან მისი თავგასულობა გამოიწვევს ყველა დანარჩენი ნაწილის მოშლას. ბოროტმოქმედების არცერთ ფაქტს არ დავტოვებთ სამაგილითო დასჯის გარეშე. მაშინათვე გაქრება ადმინისტრაციული მმართველობა. მოსამართლეებს ეცოდინებათ, რომ გულმოწყალებისათვის დაისჯებიან. სწავლება დაიკავებს

ადგილს პრაქტიკულ ცხოვრებაზე, აუცილებელ წყობაზე, ადამიანთა ურთიერთ დამოკიდებულებასა და ცუდ,-ეგოისტურ მაგალითების აღმოფხვრაზე, ... განსხვავებულ ადამიანთა ერთად აღზრდა-უგუნურებაა.... მოვსპობთ თავისუფალ სწავლებას, ... მშობლებს მივცემთ უფლებას შვილებთან ერთად იარონ სკოლაში და მოუსმინონ ლექციებს, რაც დოგმატიკამდე იქნება აყვანილი, ..ჩვენ. ვმთანთქავთ თავისუფალი აზრის ყველა გამოვლინებას.

ოქმი №17.

ადვოკატურა ამართლებს სასტიკ, ჯიუტ, უპრინციპო ადამიანებს, რომლებიც სრულიად ლეგალურ ნიადაგზე დგანან. ისინი უარს არ ამბობენ ნებისმიერის დაცვაზე, ნებისმიერი საშუალებით. ამით ისინი სასამართლოს ხდიან ამორალურს. ამიტომაც ამ სპეციალობას მოვაქცევთ ვიწრო ჩარჩოში, რომელიც გამოხატული იქნება მხოლოდ საშემსრულებლო ჩინოვნიკობაში. ისინი ვერ გაეცნობიან საქმის ჩანაწერებსა და დოკუმენტებს. კლიენტებს დაიცავენ მხოლოდ სასამართლოზე გაკეთებული ჩვენებების მიხედვით. ჰონორარს კი მიიღებენ დაცვის ხარისხის მიხედვით. ასე ვაქცევთ ადვოკატებს ბრალდებულის სასარგებლოდ უბრალო მომხსენებლებად. მათგან ჩამოვაცალიბებთ არა ინტერესებზე, არამედ რწმენაზე დაფუძნებულ მიუკერძოებელ დამცველებს,... გოების სამღვდელოებათა დისკრედიტაციაც დაწყებული გვაქვს და ამით მათ მისიას გავაზიარებთ, ... მათი გავლენა ხალხში დღითი-დღე დაეცემა, წლები გვაშორებს ქრისტეს რელიგიის განადგურებამდე. სხვა რელიგიებს კი უფრო ადვილად გავუსწორდებით, კლერიკანებს მოვაქცევთ ვიწრო ჩარჩოებში და ექნებათ ნაკლები გავლენა.

როცა დადგება პაპის სასახლის დამხობის საბოლოო დრო, უჩინარი ხელი ხალხს მიუთითებს, მის მხარეს. როცა ხალხი მივა მასთან, ჩვენ გამოვალთ პაპის დამცველად, რათა ავლაგმოთ დიდი სისხლისღება. ამ დივერსიით ჩვენ შევალწევთ მის წიაღში და არ გამოვალთ იქიდან, ვიდრე ყველაფერს არ გავანადგურებთ იმ ადგილას.

იუდეის მეფე იქნება მსოფლიოს ნამდვილი პაპი, ინტერნაციონალური ეკლესიის პატრიარქი, მაგრამ სანამ ახალგაზრდობას არ გადავიყვანთ ახალ გარდამავალ სარწმუნოებაზე, შემდეგ კი ჩვენზე, აშკარად ხელს არ ვახლებთ ეკლესიას. მხოლოდ შევებრძოლებით კრიტიკით, რომელიც წარმოშობს სასაკლავოს,... ჩვენი თანამედროვე პრესა დამცირების მიზნით ამხელს რელიგიას სახელმწიფოს საქმეებში ჩარევაში და გოების უუნარობას, რომ ჩვენი მეფობა მიჩნეულ იქნეს ღმერთ ვიშნუს აპოლოგიად. ხელთ გვექნება სოციალური მართვის ზამბარები. ყველაფერის ნახვა შეგვეძლება ოფიციალური პოლიციის გარეშე,... სახელმწიფოს ინტერესებიდან გამომდინარე, სამარცხვინო კი არ იქნება ჯაშუშობა და დასმენა, არამედ საქებარი.

ჩვენი აგენტები იქნება საზოგადოების ყველა წრის წარმომადგენლები, გამომცემლები, ტიპოგრაფისტები, წიგნით მოვაჭრენი, ნოქრები, მუშები, ლაქები და ა.შ. პოლიციას ექნება მხოლოდ დამოწმებისა და მოხსენების ფუნქცია... ჩვენს მსოფლიო მეფობის ჟამს ყოველი ქვეშევრდომი მოვალე იქნება დაიცვას სახელმწიფო.

ოქმი №18.

როცა დაგვჭირდება დაცვითი ღინისძიებების გამკაცრება, მოვაწყობთ უწესრიგობის სიმულიაციას ან გამოვავლენთ უკმაყოფილობას და ეს მოგვცემს უარყოფითად განწყობილ პირთა ჩხრეკა-დაკავებისა და თვალთვალის მიზეზს...

... უნდა გვახსოვდეს, რომ ხელისუფლების პრესტიჟი კანონიერია, თუ იგი ხშირად აღმოაჩენს თავის წინააღმდეგ შეთქმულებას, რაც უღონობისა და უსამართლობის აღიარებაა. გოების პრესტიჟი დავამხეთ მათზე თავდასხმით. მათ თავს დაესხნენ ჩვენი აგენტები,- ბრმა ცხვრები, აღფრთოვანებულები ლიბერალური ფრაზებით, ... ვაიძულებთ გოი მმართველებს აღიარონ საკუთარი უმწიფობა,....

... გარეგნული ნიშნების მკაცრი დაცვით, ჩვენი მმართველი ძალაუფლებას გამოიყენებს არა თავისი ან/და დინასტიის სასარგებლოდ, არამედ ხალხისთვის, თუ კი ვინმე მის წინააღმდეგ რაიმე შეთქმულებას ჩაიფიქრებს. ასეთ შემთხვევაში ჩვენ არა თუ მას, არამედ მთელ მის საგვარეულოს მოვსპობთ. ამიტომაც ჩვენი მმართველის ძალაუფლებას დაიცავს თვით ქვეშევრდომები, რომლებიც გააღმერთებენ მას, თითქოსდა მასთან ყოფილიყო დაკავშირებული მთელი მათი კეთილდღეობა. ჩვენი მმართველი ყოველთვის გარშემორტყმული იქნება ვითომ ცნობისმოყვარე ქალებითა და მამაკაცებით, რომლებიც პირველ რიგებს დაიკავენ. სხვა რიგებს კი შეავსებენ ვითომც წესრიგის დამცველნი, რაც იქნება უსაფრთხოების თვალსაზრისით,. თუ ხალხში აღმოჩნდება რაიმის მთხოვნელი, პირველ რიგებში მყოფები გამოართმევენ მას თხოვნას და მის თვალწინ გადასცემენ მმართველს... დამნაშავეებს შევიპყრობთ ეჭვისთანავე.

ოქმი №19.

წავახალისებთ დამსმენებსა და აგიტატორებს, გავუმჯობესებთ ცხოვრების პირობებს... ამბოხებულები ფინიას ყეფას ჰგავს. ფინია სპილოს უყეფს და ვერ გრძნობს მის ძალას... პოლიტიკურ დამნაშავეებს, პრესტიჟის დასაგდებად დავაყენებთ ქურდების, მკვლელებისა და სხვა ბინძურ დანაშაულის ჩამდენი პირების გვერდით. საზოგადოება კი მათ თავის წარმოდგენაში გაუთანაბრებს საერთო კრიმინალებს. პრესაში კი შეთქმულთა მოწამეობრიობას წარმოვაჩენთ ხალხისთვის გაღებულ მსხვერპლად.

ოქმი №20.

... ჩვენი მოქმედების შედეგი გამოიხატება ციფრებით. როცა გავმეფდებით კერძო საკუთრებაზე შემოვიღებთ პროგრესირებად გადასახადებს, მდიდრებს გადავახდევინებთ მეტს... სოციალურ რეფორმებს დავიწყებთ ზემოდან...

ძალა, რომელსაც დაეყრდნობა ჩვენი მეფე, იქნება თანასწორობისა და მშვიდობის გარანტი, რაც მოსპობს ღარიბთა სიძულვილს მდიდრებისადმი...

ფულის ბრუნვიდან ამოსაღებად გოებისათვის მოვაწყეთ ეკონომიკური კრიზისებს, ... კაპიტალის კონცენტრაციით ამოვწურავთ ხალხისა და სახელმწიფოების შესაძლებლობებს,

..... ფულის გამოშვება უნდა შეესაბამებოდეს მოსახლეობის ზრდას, ... უნდა შევიმუშაოთ საწარმოო ძალთა ღირებულების ერთეული, ... შემოსავლებისა და გასავლების ბიუჯეტი უნდა იწარმოებოდეს ერთდროულად, ... ყოველი სესხი სახელმწიფოს უსუსურობისა და სახელმწიფო სამართლის უცოდინარობის დადასტურებაა, ... საგარეო ვალებს ვერ მოიშორებენ სახელმწიფოები, .../

ჩვენ არ დავუშვებთ ფულის გაყინვას, არ იქნება სახელმწიფო პროცენტისანი ქაღალდები, გარდა 1%-ანი სერიისა, ... ფასიან ქაღალდებს შეიძენენ სახელმწიფოებიც...

ოქმი №21.

...ხსენებულს დავუმატებთ საშინაო სესხის განმარტებას, ... ჩვენი სახელმწიფოსთვის არ იარსებებს რაიმე საგარეო, ... დაწესებული იქნება შეღავათები პირველ ხელმოწერებზე, მერე მოემატებათ ფასები,

... როდესაც ავალთ მსოფლიოს მბრძანებლის ტახტზე მოვსპობთ ფინანსურ ხრიკებს, გავანადგურებთ საფონდო ბირჟებსაც, რათა არ განიცადოს ფასებმა მერყეობა. ბირჟას შევცვლით სახელმწიფო საკრედიტო დაწესებულებებით. ყველა სამრეწველო ორგანიზაცია ჩვენზე იქნება დამოკიდებული...

ოქმი №22.

... ჩვენს ხელთაა უდიდესი ძალა, - ოქრო, ... ჩვენ შევძლებთ დავამტკიცოთ, რომ ვართ კეთილისმყოფელნი, რომ ჩვენ მოვუტანთ ტანჯულ დედამიწას სიკეთესა და პიროვნების თავისუფლებას, ... ჭეშმარიტი თავისუფლება კი მდგომარეობს პიროვნულ ხელშეუხებლობაში, ... ჩვენი ხელისუფლება იქნება დიდებული და უძლეველი, უხელმძღვანელებს ხალხებს და ყურს არ დაუგდებს ლიდერებსა და ორატორებს, რომლებიც გაჰკვივიან უაზრო სიტყვებს, ... ჭეშმარიტი სახელმწიფო ძალა არ დაემორჩილება არავის ნებას, თვით ღმერთისასაც კი.

ოქმი №23.

ხალხი მორჩილობას რომ მივაჩვიოთ საჭირო იქნება თავმდაბლობა. ამისათვის შევამცირებთ ფუფუნების საგნების გამოშვებას, რითაც გავაუმჯობესებთ ზნეობას, რაც დაცემულია...

... ავალორძინებთ კუსტარულ წარმოებას, რომელიც ძირს გამოუთხრის ფაბრიკანტების კერძო კაპიტალს,... კუსტარებმა არ იციან რა არის უმუშევრობა, ემორჩილებიან არსებულ წესრიგს, ე.ი. მთავრობას. უმუშევრობა ყველაზე საშიშია, ... ჩვენთვის ეს პრობლემა არ იარსებებს. აიკრძალება ლოთობა, როგორც ადამიანის წინააღმდეგ მიმართული დანაშაული,... ქვეშევრდომები მეფეში დაინახავენ ანგელოზისებურ სულს.

დღეს არსებული მთავრობა ხელმძღვანელობს ჩვენს მიერ დემორალიზებულ საზოგადოებას, რომელიც უარყოფს თვით ღმერთსაც კი, ბობოქრობს ანარქიის ცეცხლი. ამ მთავრობის შემცვლელმა მეფემ უნდა მოსპოს ასეთი საზოგადოება, რომ შემდგომ აღადგინოს ორგანიზებული მხედრობის სახით, რომელიც შეებრძოლებიან სახელმწიფოს,... უნდა დაითრგუნოს უგუნური ძალა, რომელიც ინსტიტუტებით მოძრაობს,...

ოქმი №24.

ახლა გადავალთ დავით მეფის დინასტიური ძირის გაძლიერების განხილვაზე. დავითის ტომის წევრები შეარჩევენ და მოამზადებენ მეფეებს არა მემკვიდრეობის, არამედ ნიჭისა და უნარის მიხედვით, გააცნობენ მათ პოლიტიკის იდუმალ საიდუმლოებებს. მართვის სადავეებს ვერ დაეუფლება ადამიანი, რომელსაც არ ეცოდინება ხელოვნების სამალავები, მხოლოდ ამ პირებს ეცოდინებათ პრაქტიკულად პოლიტიკურ-ეკონომიკური მიმდინარეობებისა და სოციალურ მეცნიერებების დაკვირვების საუკუნოვანი გამოცდილების შედეგად შედგენილი გეგმები. ერთი სიტყვით კანონთა კოდექსი, რომელიც თვით ბუნებამ დაადგინა ადამიანთა ურთიერთობების დასარეგულირებლად.

..მხოლოდ ძლიერნი და სასტიკნი მიიღებენ მმართველობის სადავეებს ჩვენს მბრძანებლისაგან... მეფის გეგმები უნდა იყოს უცნობი თვით მის მრჩეველთათვისაც კი.მხოლოდ მეფემ და მასთან ერთად განდგომილმა ბრძენმა უნდა იცოდეს მომავალი. მეფეში ქვეშევრდომები დაინახავენ საკუთარ ბედისწერას.

ტახტზე ასვლამდე მეფემ უნდა გაიაროს ბრძენებთან გამოცდა.

... იუდეის მეფე არ უნდა დაემორჩილოს საკუთარ ვნებებს, ...არ უნდა მიეცეს ცხოველურ ინსტიტუტებს... დავითის ტომიდან გამოსულმა მსოფლიოს მბრძანებელმა თავისი ხალხის სამსხვერპლოზე უნდა მიიტანოს პირადი სიამოვნებები და იგი უნდა იყოს სამაგალითო და უმწიკვლო“.⁸

როგორც ხედავთ „სიონის ბრძენთა კრების ოქმების“ სახით წარმოდგენილი „ილუმინატა“ ხსენებული ინსტრუქცია უფრო განვითარებული სახით, ფაქტობრივად წარმოადგენს სიონისტთა გრძელვადიან სამოქმედო პროგრამას.

ეს „ოქმები“ პირველად რუსეთში გამოქვეყნდა მწერალ სერგეი ნილუსის მიერ 1903 წელს, სანქტ-პეტერბურგის გაზეთ „Знания“-ში.

დაუბრუნდეთ ძირითადად, 1897 წელს ბაზელში გერცლმა მსოფლიოს ყველა კუთხიდან მოიწვია ებრაელთა წარმომადგენლები და ჩაატარა მსოფლიო ებრაელთა პირველი კონგრესი, რაც აქცია ყველა ებრაელთა „პოლიტიკურ თავშესაფრად“. ⁹

იმ ხანად ებრაელთა დარბევებმა პერმანენტული სახე მიიღო და იგი კვლავ განმეორდა 1903 – 1905 წწ-სა და 1918 – 1920 წწ-ში, რასაც მათი მცირე ჯგუფებად კვლავ პალესტინაში გადასახლებები მოყვა.

ვფიქრობ, ეს დარბევები თვით სიონისტთა მიერ უნდა ყოფილიყო ორგანიზებული, რომ აეძულათ უბრალო ებრაელობა გადასახლებულიყვნენ პალესტინაში მომავალი სახელმწიფო ისრაელის შესაქმნელად. წინააღმდეგ შემთხვევაში დარბევები ებრაელთა პოლიტიკური აზროვნების ესკალაციასთან ერთად არ განვითარდებოდა!

1906 წ-ს რუსეთის დუმამ, რიგ ლიბერალურ-დემოკრატიულ პარტიათა გავლენით მიიღო კანონი დასავლეთ რუსეთში მანამდე რეზერვაციებში მცხოვრებ ებრაელთა „თანასწორ უფლებიანობის“ შესახებ, რომლის შემდეგ ისინი გავრცელდნენ ქვეყნის აღმოსავლეთ ნაწილშიც და მიეცათ საშუალება მეტი აქტიურობით ჩართულიყვნენ რევოლუციურ-მარქსისტულ მოძრაობაში, რაც აისახა კიდევ მის შედეგებზე.

კომუნისტური მოძრაობა, როგორც შემდგომ გაირკვა, მოწყობილ იყო „ილუმინატთა“ მიერ „ტროას ცხენის“ ვარიანტში, რომ მოესპოთ მტრულად განწყობილი რუსეთის მთავრობა და თავად მოსულიყვნენ ხელისუფლებაში, ბიბლიური შეთქმულების შემდგომი განვითარების მიზნით.

ამდენად, უნდა ვიფიქროთ, რომ სიონისტური ორგანიზაციები, მათ შორის, მარქსისტულ-კომუნისტური, - მოგვევლინენ საიდუმლო ორდენ „ილუმინატის“ ლეგალიზებულ სტრუქტურებად ებრაელთა მსოფლიოზე გაბატონების მიზნით.

დღეს ეს ორგანიზაცია „ილუმინატი“ მსოფლიოს სამ ათეულ უმდიდრეს ოჯახთა ხელმძღვანელობით მართავს მსოფლიო პროცესებს და ახალი „მსოფლიო წესრიგი“ მათ დამსახურებაა.

მათ შორისაა ათი უმდიდრესი ოჯახი:

10. სლიმების, მფლობელი 50 მილიარდზე მეტი ქონების (მექსიკა);
09. დიუპენების, – 14 მილიარდის მფლობელი, ფეთქებადი ნივთიერების მწარმოებელი (აშშ);
08. ფერორის, 23 მილიარდის მფლობელი, მონტე-კარლო;
07. ბუშების, ნავთობმრეწველობის მფლობელი (აშშ);
06. ასტორების, 100 მილიარდის მფლობელი (აშშ);
05. თათების, 100 მილიარდის მფლობელი, ჩაი (ინდოეთი);
04. უოლტონების, 130 მილიარდის მფლობელი, კომერცია (აშშ);
03. როკფელერების, ნავთობმრეწველობა (აშშ);
02. ვინდზორების, ინგლისის სამეფო ოჯახი;
01. როტშილდების, მსოფლიო კაპიტალის 80% მფლობელი (აშშ).

ეს ოჯახები ერთმანეთში დანათესავებულები არიან და ქმნიან ერთიან დიდ საერთო ოჯახს, რაც მათ უფრო შეუვალს ხდის და ბევრი რამ ამის გამო მსოფლიოსათვის უცნობი რჩება.

§-3. ვინ იყვნენ ის რევოლუციონერ-მარქსისტები, რომლებმაც მოგვივლინეს კომუნიზმი და რა მოიმოქმედეს მათ?

მიუხედავად იმისა, რომ ებრაელები ზოგ შემთხვევაში იცვლიდნენ სოციალურ სტატუსს, ზოგჯერ რელიგიასაც კი, ისინი მაინც შინაგანად რჩებოდნენ ებრაელებად, რამეთუ არ წყვეტდნენ კავშირს ნათესავებთან, თემთან და იყვნენ ერთგულნი ისაერლის ხალხისა და მათი კანონებისა.

ამ მხრივ განსაკუთრებით გამოირჩეოდნენ რავინთა შთამომავლები, რომლებიც მიუხედავად იმისა, რომ იღებდნენ „რეფორმისტულ იუდაიზმს“ და კლასიკურ განათლებას, ტრადიციების ერთგულად მაინც რჩებოდნენ. შექმნილი ვითარებიდან გამომდინარე ეძებდნენ ებრაელი ხალხისა და მათგან გამოსული მუშათა კლასის ეკონომიკურ, სოციალური თუ ეროვნული პრობლემებიდან უნივერსალურ გამოსავალს, და თანაც მსოფლიოს მაშტაბით. რამდენადაც ებრაელები მიმოხილულ იყვნენ მთელ მსოფლიოში და თითქმის ყველგან ერთი და იმავე პრობლემების წინაშე იდგნენ. საუკეთესო გამოსავლად კი მიიჩნიეს კომუნისტური წყობილება. რამეთუ იგი მათ აძლევდა ხელს მოსულიყვნენ ხელისუფლებაში და შემდგომ განევრცოთ ეს წყობილება მთელს პლანეტაზე „მსოფლიო სოციალისტური რევოლუციის“ გზით, -რაც ნიშნავდა საბოლოო გამარჯვებასა და სახლში დაბრუნებას!

ამ მხრივ არსებული იდეები განავითარა კარლ მარქსმა, რომელიც იყო რავინის შვილი-შვილი. მან შექმნა მსოფლიოს მუშათა კლასის „განთავისუფლების თეორია“ და პროლეტარიატი მიიჩნია იმ ძალად, რომელსაც უნდა დაესამარებინა ყველა დანარჩენი კლასები.

მარქსი გაყვა რეფორმისტულ იუდაიზმს, რამაც ებრაელებს წაართვა ეთნო-ეროვნულობა და მანაც ამის გამო „პროლეტარიატი დატოვა“ ეროვნების გარეშე, რათა არ გამოჩენილიყო ებრაელთა როლი მარქსისტულ მოძრაობაში.

მისი აზრით პროლეტარიატს არ გააჩნდა არც „სამშობლო“ და არც „ეროვნება“. ასე აქცია მან კაცობრიობის განთავისუფლების თემა ზენაციონალურ საკითხად.

არცერთ ნაშრომში მარქსი არ იხსენებს ებრაელს მუშად, რამეთუ „ებრაელს მუშად“ მოიაზრებს მსოფლიოს დანარჩენ მუშათა ერთობლიობაში, სამშობლოს გარეშე, რათა მათ პატრიოტიზმზე არავინ დადავებიყო, რასაც უარყოფენ.

იდეოლოგიური თვალსაზრისით, რომ არ შეენიშნათ მარქსისტული თუ სხვა რევოლუციურ ორგანიზაციებში ებრაელთა დომინირება, რაც მათ ინტერესებზე მიანიშნებდა, მარქსმა ეროვნულ მახასიათებლებზე საერთოდ უარი თქვა და მნიშვნელობა გადაიტანა სოციალურ ფაქტორზე. ისტორიის მსვლელობას კი საფუძვლად დაუდო ხალხთა კლასობრივი და არა ეროვნულ-რასობრივი ინტერესები.

ასე დაიწყო მარქსმა გლობალური აზროვნება, რის საფუძველსაც აძლევდა მას, მაშინ მსოფლიოში არსებული ებრაელთა საერთო პრობლემები და არა მარტო, რამეთუ ებრაელები მსოფლიო ისტორიას ავითარებენ ბიბლიური კონცეფციით, და ამ დინებას ვერ გაექცეოდა. უნდა ჩაჯდომიყო მისგან განვითარებულ საერთო პროცესის შემადგენელ ნაწილად.

მარქსს აფინანსებდა ებრაელი მაგნატი ედმუნდ როტშილდი, რომელიც ასევე სხვა უმდიდრეს ებრაელებთან ერთად პალესტინაში ყიდულობდა მიწებს მომავალ ისრაელის სახელმწიფოს შექმნის მიზნით ებრაელთა ჩასახლებისათვის.

ისტორიული ანალიზი გვაძლევს საფუძველს ვთქვათ, რომ მარქსიზმი და ლეგალური სიონიზმი თითქმის ერთ კაც, - მოზეს გესისგან (1822–1872) იღებს სათავეს, რაც მიგვანიშნებს იმაზე, რომ ამ ორივე მოძრაობას ერთი საერთო მიზანი გააჩნდა, და ეს მიზანი შეიძლება ყოფილიყო მხოლოდ ებრაელთა გაბატონება დანარჩენ კაცობრიობაზე.

თუმცა, ეს ორი მოძრაობა თითქოსდა ერთი შეხედვით ურთიერთ საწინააღმდეგო ყოფილიყო და მათ არაფერი ჰქონიყოს საერთო. მაგრამ ეს ერთი შეხედვით, რეალურად კი სიონიზმი და მარქსიზმი ერთი მედლის ორ მხარედ უნდა მოვიაზროთ, როგორც აისბერგის ხილული და უხილავი ნაწილები.

მარქსიზმი იყო ხილული ნაწილი,-უმეცარ მუშათა კლასის გასაბრძოლებლად, რომელთა ხელითაც სურდათ შეექმნათ კომუნისტური საზოგადოების „ებრაელთა მსოფლიო იმპერიის პირველი საფეხური. **ხოლო სიონიზმი** -ფარული, რომელზეც იდგა თვით მარქსიზმი და ებრაული მოძრაობა, მიმართული ისრაელის სახელმწიფოს ჩამოყალიბებისაკენ, რომელიც კომუნისტური პროექტის დახურვის შემთხვევაში აიღებდა მის ფუნქციას მსოფლიო ებრაული იმპერიის შექმნის საქმეში.

უშუალოდ მოზეს გესს ეკუთვნის იდეა „რევოლუციური-სოციალიზმის მეშვეობით“ „ზეციური სამოთხის“ (კომუნიზმის) დედამიწაზე შექმნის თაობაზე.

გესი წერდა ებრაელებზე: „ეს ხალხი თავიდანვე მოწოდებულ იყო დაეპყრო მსოფლიო არა როგორც რომს თავისი კუნთების ძალით, არამედ თავისი ამადლებული სულით. ებრაელები თავისივე დაპყრობილ მსოფლიოში მოგზაურობენ და მათ მტრებს ვერ შესწევთ უნარი მათი მოსპობის, რადგან, როგორც თვით სული, ისინიც უხილავნი და მოუხელთებლებია. მათ აგონდებათ სამშობლო და მისი ადათ-წესები, და მისი კანონებისადმი იჩენენ პატივისცემას, რაც მალე გასხივოსნდება ახალ წყობაში“¹⁰.

გესს სჯეროდა, რომ ებრაელები დაბრუნდებოდნენ სიონში, ანუ ქანაან-პალესტინაში, მათივე „იშვიათობის დასადასტურებლად“.

20 წლის შემდეგ გესმა განაცხადა: „ებრაელებს მოაქვთ მსოფლიოს გამოსყიდვა და რომ ისინი იყვნენ ამ მაღალი მისიის ღირსნი, მათ უნდა შეინარჩუნონ თავიანთი ეროვნულობა“, რაც გაიგივებულია იუდაისტურ სარწმუნოებასთან.

გესის აზრით რევოლუცია ნიშნავს ებრაელი ხალხის სამშობლოში დაბრუნებას, ხოლო ებრაული, ანუ სოციალისტური რევოლუცია, – დიასპორებისადმი მიმართვას, თუ როგორ გადარჩნენ შექმნილ ვითარებაში.¹¹

ეს სიტყვები იქცნენ მარქსიზმის ამოსავალ წერტილად.

შეიძლება ითქვას, გესი იყო მსოფლიო კომუნისტური რევოლუციისა და კომინტერნის მამა.

ებრაელთა „განთავისუფლების“ ბოლო ეტაპად გესი მიიჩნევდა „ისტორიულ შაბათად“, რაშიც გულისხმობდა კომუნიზმს, რომელიც დაავგირგვინებდა კაცობრიობის ისტორიულ პროცესს და მის შემდეგ დადგებოდა „მესიონიზმის“ ანუ მოშიახოს ერა, რა დროსაც ებრაელთა ფეხქვეშ განითხოვდა მთელი მსოფლიო!

„სერგეი ბულგაკოვის სიტყვებით: „...სოციალიზმი მესიონიზმის აღორძინებისა და აპოკალიპტიკ კ.მარქსისა და ს.ლასალის ახალი საფარია, რომლებიც ცდილობენ აღორძინონ მესიონური სამეფო“¹².

კ. მარქსის მოძღვრება შეიძლება ჩაითვალოს ვილგელმ ვეიტლინგისა და მოზეს გესის სწავლების ლოგიკურ გაგრძელებად.

იმხანად შექმნილი ვითარებიდან გამომდინარე ჟურნალისტი გერცლი მოუწოდებდა ებრაელებს, შეექმნათ თავისი დამოუკიდებელი პოლიტიკა, თუმცა ასეთი პოლიტიკა ისედაც გააჩნდათ.

მსოფლიომ პირველად მისგან შეიტყო სიტყვა „სიონიზმი“, თუმცა მისი იდეა, როგორც ავღნიშნეთ სათავეს იღებს გესიდან. გერცლმა შექმნა თეორია ისრაელის ახალი სახელმწიფოს შექმნის შესახებ, როგორც ებრაელთა პრობლემების გადაწყვეტის ერთადერთი სწორი გზა.

გერცლი გრძნობდა, რომ ებრაელებს აქტიურობის გამო XX ს–ში მოუწყობდნენ შუასაუკუნეობრივ ტრაგედიებს და ევროპის ყველა ქვეყნიდან გააძევებდნენ მათ. მან თქვა: „ჩვენ გაგვყრიან და მოგვსპობენ“.¹³

სიონისტი ჟაბოტინსკი კი ებრაელებს ახსენებდა: რომ „ჰუმანიზმი დაფუძნებულია სისუსტეზე და მოუწოდებდა მათ, გაუთავებელი მტრობის პირობებშიც კი შეწინააღმდეგებოდნენ მტრებს, და საკუთარი თავისთვის შეეხედათ არა მოწინააღმდეგის თვალით, როგორც მათ საზემოქმედო ობიექტზე, არამედ საკუთარი თვალთ, როგორც ისტორიული პროცესების წარმმართველ ძალაზე და არ წასულიყვნენ მათთან არანაირ კომპრომისზე.

იგი აღნიშნავდა: „სიონიზმი ნიშნავს ებრაელთა ბრძოლას მომავლისათვის, ისრაელისათვის, რომელზეც დამოკიდებული იქნება მთელი მსოფლიოს მომავალი“.¹⁴

რავინ ხოდოს ედუარდ დავიდოვიჩის სიტყვებით, „ებრაელები მთავარი ნაციაა, რომელიც უნდა არჩინოს დანარჩენმა ერებმა“.¹⁵

„სხვებისადმი მიდგომის“ ეს ფორმულა თითოეულ ებრაელს ჩაჭედილი აქვს გონებაში და ცდილობენ გამოიყენონ ყველა შესაძლო შემთხვევაში. „შეთქმულების“ განხორციელების საქმეში ებრაელები მთავარ წინააღმდეგობას ხედავდნენ ძლიერი ეროვნული კულტურის მქონე ქვეყნებში, ცალკეულ სამეფოებსა და იმპერიებში. ამიტომაც მათი სამიზნე, უპირველეს ყოვლისა გახდა სწორედ ასეთი სახელმწიფოები, რის უტყუარ დადასტურებასაც წარმოადგენს საფრანგეთში, რუსეთსა და გერმანიაში განვითარებული მოვლენები.

კ.მარქსს თავისი „კაპიტალი“ და „რევოლუციის თეორია“, როგორც აშშ-ს კონგრესის 1938 წ-ს შექმნილი „ებრაელთა შეთქმულების“ შემსწავლელი კომისიის

მიერ მოძიებული მასალა მოწმობს, – შეუდგენია ებრაელთა „შეთქმულების“ შესაბამისად, რასაც მისადმი მაგნატ, – ბარუხა ლევის წერილიც ადასტურებს.

აი ისიც:

„თვით ებრაელი ხალხი გახდება თავისი თავის მესია, თუ იგი მსოფლიოზე გაბატონებას განახორციელებს ცალკეული რასების გაერთიანებით, მონარქიებისა და საზღვრების გაუქმებით, როგორც გათიშულობის საფუძვლების და მსოფლიო რესპუბლიკას გამოაცხადებს, რომელიც ყველგან ებრაელთა უფლებებს აღიარებს. კაცობრიობის ამ ახალი ორგანიზაციის პირობებში ისრაელის შვილები, რომლებიც გაბნეულებია მთელს დედამიწაზე, – ყველა ერთი რასისაა, ერთნაირი ტრადიციული განათლებით და ყველგან დიდი წინააღმდეგობის გარეშე შეუძლიათ გახდნენ ხელმძღვანელები. მით უფრო, თუ მუშათა მასებს თავს მოვახვევთ ებრაელთა ხელმძღვანელობას. ასე, პროლეტარიატის გამარჯვება ისრაელებს ხელში ჩაუგდება ყველა ნაციასა და მთავრობას და ისინიც შექმნიან მსოფლიო რესპუბლიკას. მაშინ ებრაული რასის მთავრობას შეეძლება კერძო საკუთრების გაუქმება ყველგან და ხალხთა ქონების განკარგვა. ასე მოხდება „თალმუდით“ გათვალისწინებული „აღთქმის“ რეალიზება, მესიის მოსვლის პერიოდში, რა დროსაც ებრაელები უკვე უნდა ფლობდნენ დედამიწის ყველა ხალხთა ქონებას“.¹

აი ვინ ყოფილა კომინისტური იდეის მთავარი სულის ჩამდგმელი?!

ვინმე ალფრედ ნოსსიგი 1922 წელს გამოცემულ წიგნში „ინტეგრირებული ებრაელობა“, აღნიშნავს: „... მსოფლიო სოციალიზმი მხოლოდ პირველი ეტაპია მოსეს პრინციპების განხორციელების საქმეში, მსოფლიოს დაპყრობის დასაწყისი, რის შესახებაც გვაუწყებდნენ წინასწარმეტყველნი. ამიტომ ყველა ებრაელი სისხლხორცეულად დაინტერესებული უნდა იყოს სოციალიზმის გამარჯვებით და უნდა იბრძოდეს ტაქტიკური თვალსაზრისით.“¹⁷

იმავე კონგრესის მასალებიდან ირკვევა, რომ ებრაელებს კომუნიზმი მიჩნეული აქვთ „ებრაულ მოვლენად“, ებრაელთა მიერ დაფინანსრებულიად, მათ მიერ მოგონილად და წარმართულად.

დაკითხვისას ებრაელებს განუცხადებიათ:

„ებრაელობა განზნევათ გახადა კოსმოპოლიტური, რომელიც ამ მხრივ ერთად-ერთია დედამიწაზე და ამ შესაძლებლობიდან გამომდინარე მათ უნდა იმოქმედონ, როგორც ნაციონალური და რასობრივი განსხვავებების გამაუქმებლებმა.

მსოფლიო უნდა წარიმართოს ებრაული სწავლებით, ხოლო ნაციათა ძმობა განხორციელდეს იუდაიზმის საფუძველზე. ყველა დანარჩენი რასები და რელიგიები კი უნდა მოისპოს“.¹⁸

ცხადია, ებრაელთა ამგვარი სურვილები სათავეს იღებს ძველი აღთქმიდან.

უილიამ დადლი პელლეს წიგნიდან მოტანილი გამონათქვამები მოწმობს იმ გარემოებას, რომ კომუნიზმის „მეცნიერული საფუძვლები“, რომლის შესაბამისად 1917 წ-ს ჩამოყალიბდა რუსეთში სოციალისტური წყობილება და იარსება 90-იან წლებამდე, შექმნილი იყო მარქსისა და ენგელსის მიერ, რომელშიც მოგვიანებით ჩაერთო ვლადიმერ ლენინიც, - არა მსოფლიო პროლეტარიატის ინტერესებიდან გამომდინარე, როგორც ამას აცხადებდნენ, არამედ თვით ებრაელთა მიზნებიდან გამომდინარე, რომ ხელთ ეგდოთ სხვა ქვეყნების ქონება და, ძალაუფლება, და რომ შემდგომ მოესპოთ მათი სახელმწიფოები.

ქ.მარქსი ოცნებობდა რა მომავალ მსოფლიო რევოლუციაზე, აცხადებდა, რომ მთლიანად უნდა მოისპოს არა მარტო რეაქციული რეჟიმები, არამედ რეაქციული ხალხებიც კი და ასეთებად რუსებსაც მოიაზრებდა, ხოლო მათ მოსპობას, - მიიჩნევდა პროგრესად.

ამ მხრივ ფ.ენგელსიც აცხადებდა, „სანამ რუსული სახელმწიფო არსებობს, არანაირ რევოლუციას არ ექნება წარმატება ევროპასა და მსოფლიოში“.

მარქსი პოლონელების გარდა ყველა სხვა სლავებს მიიჩნევდა „მდაბიო“ ერებად.

ენგელსის სიტყვებით „ევროპას მხოლოდ ერთი ალტერნატივა გააჩნდა, იგი ან უნდა დამორჩილებიყო სლავების უღელს, ანდა გაენადგურებინა ამ მტრული ძალების ცენტრი - რუსეთი“.

1853-1856 წწ.-ში, ყირიმის ომის დროს მარქსი და ენგელსი, ორივე მოუწოდებდა „ცივილიზებულ ნაციებს“ გადაეცვიათ ეს ომი მათ საერთო ომად, რუსეთის წინააღმდეგ.

ამ დროს ენგელსს შემუშავებული ჰქონია მოსკოვზე თავდასხმის გეგმაც და გამოუქვეყნებია პრესაში „რათა არ დაეშვათ „ნაპოლეონის შეცდომა“.

მარქსი აცხადებდა: „აუცილებლად უნდა განადგურდეს კრონშტადტი, ... ოდესის, კრონშტადტის, რიგის, სევასტოპოლისა და ფინეთის გარეშე დედაქალაქთან მიჭრილი მტრის არმიის პირობებში, ბლოკადაში მყოფი რუსეთს ველარაფერი შეეძლებაო“.¹⁹

მარქსის უმთავრეს მიზანს წარმოადგენდა რუსების განადგურება, მიზეზს კი მისთვის გადამწყვეტი მნიშვნელობა არა ჰქონდა. რას ნიშნავს ეს, თუ არა ფაშიზმს, რომელიც მიმართული იყო კაცობრიობის წინააღმდეგ.

ვფიქრობ მარქსისა თუ ენგელსის, როგორც ებრაელების, ანტირუსული იდეოლოგიის ჩამოყალიბებაში გადამწყვეტი როლი ითამაშა არა მარტო მოზეს გესმა, რომელიც მოუწოდებდა დიდ ბრიტანეთს, საფრანგეთსა და გერმანიას

შეექმნათ ერთიანი სახელმწიფო რუსეთის წინააღმდეგ, არამედ იმ გარემოებამაც, რომ XI ს-ში კიევის რუსეთმა გაანადგურა მათ სახელმწიფო- ხაზარის კაგანატი, აცხოვრებდნენ მათ რეზერვაციებში, არ ღებულობდნენ სახელმწიფო სტრუქტურებში, და ეპყრობოდნენ დისკრიმინაციულად, პეტრე I-ის ანდერძიდან გამომდინარე, რუსეთსას სურდა მსოფლიოს დაპყრობა, და როგორც პრეტენდენტი გზიდან ჩამოიცილეს.

ალბათ ამის გამო იყო, რომ ლენინმაც აირჩია „მარქსიზმი“, რომელსაც ერთი წვეთი სისხლი არ ჰქონდა რუსული. დედა მისი იყო შვედურ-ებრაული წარმომავლობის გერმანელი, გვარად ბლანკი. მამა კი- ნახევრად ჩუვაში, ნახევრად კალმიკი, თავად კი იზრდებოდა გერმანულ ყაიდაზე და ვერ იტანდა რუსებს.

ჯერ კიდევ 1905 წ-ის რევოლუციის დროს ლენინი შვეიცარიიდან მოუწოდებდა პეტერბურგელ ახალგაზრდებს, პოლიციელებისათვის სახეში შეესხათ მჟავა, ჯარისკაცებზე ზედასართულებიდან გადმოესხათ მდუღარე წყალი, ხოლო ცხენების საწინააღმდეგოდ გამოეყენათ ლურსმნები და ქუჩაში ეტყორცნათ ხელყუმბარები.

რუს მწერალ ი.ა. ბუნინის გადმოცემით, – „ლენინმა გაანადგურა მსოფლიოში უდიდესი ქვეყანა და მოსპო მილიონობით ადამიანი“.

საიდუმლო არქივების გახსნის შემდეგ აღმოაჩინეს ლენინის უამრავი ჩანაწერი, საიდანაც საშინელება იფრქვევა.

ლენინი წერს:

„ივანები“ უნდა გავასულელოთ.

„ივანების“ გასულელების გარეშე ჩვენ ძალაუფლებას ხელში ვერ ჩავიგდებთ“.

„რუსეთისათვის მიმიფურთხებია“.

„... რომ რამდენიმე ათეული წელი, არავითარ წინააღმდეგობის გაწევაზე არ შეეძლოთ ფიქრი“.

„სასამართლომ კი არ უნდა აკრძალოს ტერორი, არამედ დაასაბუთოს და პრინციპულად დააკანონოს“.

„უნდა წაახალისო მასობრივი ტერორი და მისი ძალა“.

„მწვანეთა სახელით (ჩვენ მათ მერე დავაბრალებთ) გავივლით 10–20 კმ-ზე და ჩამოვახრჩობთ კულაკებს, მღვდლებს, მემამულეებს. ჩამომხრჩობლებს გაეცით პრემია 100 000 რუბლი“.

„რაც მეტ ბურჟუებსა და სასულიერო პირებს დავხვრეტთ მით უფრო უკეთესი.“

ლენინის ჩანაწერებიდან 11.08.1918 წ.

პენზას, ამხანაგ კურაევს, ბოშს, მინკინს და სხვა პენზელ კომუნისტებს.

„ამხანაგებო! ხუთ მაზრაში განხორციელებული კულაკთა აჯანყება დაუნდობლად უნდა ჩაახშოთ. ამას ითხოვს მთელი რევოლუციის ინტერესი, რამეთუ ეხლა კულაკებთან ყველგან უკანასკნელი ბრძოლაა გადამწყვეტი“.

აჩვენეთ მაგალითი.

1. ჩამოახრჩეთ (აუცილებლად ჩამოახრჩეთ ხალხმა რომ დაინახოს) არა ნაკლებ 100 ცნობილი კულაკი, მდიდრები, სისხლისმსმელები.
2. გამოაქვეყნეთ მათი სახელები.
3. მათ წაართვით მთელი პური.
4. გუშინდელი დეპეშის თანახმად აიყვანეთ მძევლები.

მოიქეცით ისე, რომ ასი კილომეტრის მანძილზე ხალხმა დაინახოს, ლაპარაკობდნენ, იცოდნენ და ყვიროდნენ. ჩამოახრჩეთ სისხლისმსმელი კულაკები. შემატყობინეთ მიღება და შესრულება, თქვენი ლენინი“.

(РГАСПИ, Ф.2. оп.1.გ. 6898-автограф).

ლ.ტროცკისადმი გაგზავნილი წერილიდან 22.10.1919.

„იუდენიჩთან მორჩით (უსათუოდ მორჩით – მოსპეთ), ეს მეტად მნიშვნელოვანია. თუ თავდასხმა დაწყებულია და შესაძლებელია პიტერიდან კიდევ 20 000 მუშის მობილიზება, მათთან ერთად აიყვანეთ 10 000 ბურჟუიცი, მათ უკან დაუყენეთ ტყვიამფრქვევი და დახვრიტეთ რამდენიმე ასეული, მიაღწიეთ იუდენიჩზე ზეწოლა“?

(РГАСПИ, Ф.2. оп.1.გ. 11480-автограф).

აღნიშნული მეთოდით იუდენიჩზე თავდასხმის გამო ვერ იქნა მის მიერ პიტერი აღებული.

ნიჟნი ნოვგოროდში გაგზავნილ წერილში ვკითხულობთ: „ჩაატარეთ მასიური ტერორი, გამოიყვანეთ და დახვრიტეთ ასობითი მეძავი, რომლებიც ჯარისკაცებს, ყოფილ ოფიცრებს ათრობდნენ და ა.შ., არცერთი წუთი დაყოვნება“.

სარატოვში მისწერა: „არავის არაფერი კითხოთ და დახვრიტეთ შეთქმულები და მერყეები, არ გამოიჩინოთ იდიოტური დაყოვნება“.

ბაქოს მისწერა: „ბაქო მთლიანად გადაწვით“, ზურგიდან აიყვანეთ მძევლები და დაუყენეთ წინ იერიშზე მყოფ წითელ არმიელებს. ესროლეთ

ზურგიდან, წითელი მკვლელები დააგზავნეთ რაიონებში, სადაც მოქმედებდნენ „მწვანეები“ და მათი სახელით ჩამოახრჩეთ ჩინოვნიკები, მდიდრები, მღვდლები, კულაკები, მემამულეები. მკვლელებს გადაუხადეთ 100 ათასობით მანეთი..“

აღმოჩენილია ლენინის ოფიციალური ტელეგრამა, გაგზავნილი ფრუნზესადმი, სადაც ნათქვამია: „მთლიანად მოსპეთ კაზაკები“. ამ დროს 19.12.1919 წ. ლენინისადმი ძერჟინსკის მიერ გაგზავნილი წერილიდან ირკვევა, რომ მათ ტყვეთ ჰყოლიათ დაახლოებით ერთი მილიონი კაზაკი აყვანილი.

ამ წერილზე ლენინს დაუდია ვიზა: „ყველა დახვრიტეთ“!

ძერჟინსკისადმი 01.05.1919 წ-ს. გაგზავნილ №13666/2 წერილში ნათქვამია: „...აუცილებელია რაც შეიძლება სწრაფად მოამთავროთ რელიგიასა და მღვდლებთან დაკავშირებული საკითხი. მღვდლები უნდა დააპატიმროთ, როგორც კონტრრევოლუციონერები და საბოტაჟნიკები, დახვრიტეთ დაუნდობლად და ყველგან, და რაც შეიძლება მეტი. ეკლესიები დაკეტეთ და აქციეთ საწყობებად“.

19.03.1922 წ-ს ლენინმა მოლოტოვს მისწერა წერილი, გამოეყენებინათ მასობრივი შიმშილობა, რათა დამშეულთ გაექურდათ ეკლესიები და თან დაეხოცათ რაც შეიძლება მეტი ღვთისმეტყველი.20

უამრავ ანალოგიურ წერილს შეხვდებით არქივში და ისმის კითხვა, რისთვის ასეთი სისასტიკე, რაც შეიძლება მხოლოდ რუსი ერის მტერს შეეძლო გამოეჩინა!

პასუხი უნდა ვეძიოთ ბიბლიაში, საიდანაც იკითხება, რომ ებრაელთა ხსნა და მომავლის გზა, მსოფლიო ბატონებისაკენ,- გადის რუსეთზე, მისი (გოგას) მოსპობით, და სიონისტ-მარქსისტებიც ამ მიმართულებით არ იშურებდნენ ძალ-ღონეს.

1917–1923 წწ.-ში, მარტო რუსეთის ქალაქებში „წითელ ტერორს“ ემსხვერპლა ინტელიგენციის 460 000 წარმომადგენელი, რომელთა შორის იყო მხოლოდ აკადემიკოსები, პროფესორები, მწერლები და მხატვრები.

- 470 000 კაცი, მასწავლებლებისა და სტუდენტთა წრიდან; - 440 000 კაცი, პოლიციელებისა და ჟანდარმერიიდან ჩინოვნიკები;- 480 000 კაცი ინჟინრები, ვაჭრები, ოფიცრები, ფაბრიკატები;- 390 000 კაცი, თავადები და სასულიერო პირები; - 1500 000 კაცი კი მუშათა წრიდან!

1923 - 1930 წწ-ის „წითელი ტერორის“ მეორე ტალღას ემსხვერპლა ქალაქებსა და სოფლებში:

-სოფლებში - 11 750 000 კაცი, გაკულაკების დროს.

-ქალაქებში 2000 000 კაცი;

-სოფლებში – 16 000 000 კაცი, შიმშილითა და სასურსათო გაწერით;

-სოფლებში – 17 000 000 კაცი, იძულებითი კოლექტივიზაციის გამო;

1933–1937 წწ-ის. „წითელი ტერორის“ მესამე ტალღას კი ემსხვერპლა 2 600 000 კაცი.

რამდენად რეალურია დღეს ეს ცნობები, როდესაც სოციალიზმის მოძულენი საარქივო მასალას აყალბებენ,- ძნელი სათქმელია, მაგრამ, საგულისხმოა, რომ რეალობასთან იქნება ახლო!

უნდა აღინიშნოს, რომ 1917 წ-ის სოციალისტური რევოლუციის აქტივისტთა 90% იყო ებრაელი და თანაც მათი უმეტესობა მოსული უცხოეთიდან .²¹

1919 წ-ს მდგომარეობით პეტერბურგის მთავრობაში 387 დასაქმებულთაგან, – 16 იყო რუსი, 371 – ებრაელი. მათგან ნიუორკიდან მოსული კი 265 კაცი (Богумир).

ყოველივე ეს აშკარა დადასტურებაა იმისა, რომ სოციალისტური რევოლუცია ებრაელებმა გამოიყენეს რუსი ხალხისა და მათი სახელმწიფოს მოსასპობად, მათივე ხალხის ხელით, რასაც ვერ ხვდებოდა ბნელი და უმეცარი ადამიანი.

რამდენი რუსი მოკვდებოდა,- ებრაელებს სულაც არ ენადვლებოდათ, რადგან მათი მიზანი იყო ეს, რომ როგორმე ხელისუფლება ჩაეგდოთ ხელში და განადგურათ რუსი ხალხის სახელმწიფო. რუსი ხალხის მკვლელობისთვის კი რუს ჯარისკაც-რევოლუციონერებს უხდიდნენ ფულად პრემიებს და ისინიც დიდი სიამოვნებით ასრულებდნენ ამ დანაშაულებრივ საქმეს.

ებრაელთა „კომუნისტური შეთქმულების“, - რუსეთში განხორციელებული სოციალისტური რევოლუციის თაობაზე, არაერთი წიგნია დაწერილი, მათ შორის დუგლას რიჩის „კამათი სიონზე“, გენრი ფორდის „საერთაშორისო ებრაელობა“, ადოლფ ჰიტლერის „ჩემი ბრძოლა“ და სხვა, რომლებშიც ნათლადაა წარმოჩენილი ებრაელთა როლი ამ საქმეში, და მათგან მომავალი საფრთხეები. თუმცა ვერც ერთი ვერ გადმოსცემს იმ რეალობას, რასაც ფაქტობრივად ჰქონდა ადგილი მაშინ.

ლენინის სიკვდილის შემდეგ ანტირუსული ტერორი გააგრძელეს ხელისუფლებაში დარჩენილმა ებრაელებმა – ტროცკიმ, ზინოვიევმა, კამენევმა, სვერდლოვმა და მათ შორის სტალინმაც, რომელსაც მოვიხსენიებთ ქართველად, თუმცა მრავალთა მტკიცებით იგიც ებრაელი უნდა იყოს, ისე როგორც იეგოდა, ეჟოვი თუ სხვები, რომლებიც რომ არ ყოფილიყვნენ ებრაელები, ებრაელთა მიერ შექმნილი და ფინანსირებად სახელმწიფოს სათავეში ვერ აღმოჩნდებოდნენ.²²

ებრაელად უნდა მოვიხსენიოთ **ლავრენტი ბერიაც**, რამეთუ მისი გვარი ბიბლიაში მოხსენიებულია ერთ-ერთი ებრაული ტომის სახელით და ნაბუქოდონოსოროს მიერ დასავლეთ საქართველოში გადმოსახლებულ ებრაელთა შორის შეიძლება მისი წინაპარიც ყოფილიყო.²³

სტალინის გვარი „ჯულაშვილი“, რომელიც მომდინარეობს „ჯუგა“, „ჯუდა“, „იუდა“-დან, - ოსურ, სომხურ, ინგლისურ თუ სხვა ენებზე ითარგმნება, როგორც „იუდას“, ანუ „ებრაელის“ შვილი. „იუდა“ კი ძველ ივრიტზე „ლომს“ ნიშნავს, მაშასადამე სტალინი გვარად ყოფილა როგორც „**ლომიშვილი**“ და გაამართლა კიდევაც მან თავისი გვარიშვილობა. თუმცა მას რუსეთის იპერატორ ალექსანდრე II-ის უკანონო შვილ, -ნიკოლოზ პრჯევალსკის უკანონო შვილადაც მოიხსენიებენ, რის გამოც ქვეყნის გადასარჩენად თითქოსდა იგი ბედიის სამონასტრო კომპლექსის რუსმა მღვდელმა რუსეთში მიავლინა ებრაელთა გასანადგურებლად, რომლებიც ხელისუფლებაში მოვიდოდნენ. ასეთ შემთხვევაში სტალინი რომანოვად გვევლინება.

მე კი ვფიქრობ, სტალინი რომ არ ყოფილიყო ებრაელი, მას უბრალოდ მსოფლიოს მმართველი ებრაული ელიტა, თავისი ხელით შექმნილ სახელმწიფოს ხელმძღვანელად არ დაუშვებდა და თვითონაც ასე მკაცრად არ დაიცავდა ამ „შეთქმულების“ ძირითად დებულებას, რომელიც რუსთა წინააღმდეგ იყო მიმართული, თუმცა ყოველივე ეს ვარაუდია! მეორე მხრივ კი საკითხავია, თუ რუსეთის პატრიოტი იყო, მაშინ ასე დაუნდობლად რაღატო სპობდა რუს ხალხს?!

სტალინს ებრაელობის უამრავი ნიშანი გააჩნდა, დაწყებული საკუთარი და შვილების სახელებით, დამთავრებული მეუღლეებისა და თანამაცხოვრის გვარ-სახელებით, – **სვანიძე, ალელუევა, კაგანოვიჩი**.

სტალინის ებრაელობაზე ვინმე კლიმოვიც გვამცნობს წიგნში «Божий народ», რომ სტალინი ნახევრად ებრაელია. მის გვარის ფუძე «ДЖУГА», მრავალ ენაზე, მათ შორის ინგლისურზე, რომ ნიშნავს ებრაელს და რუსული „ЖИДИС“ პროტოტიპია. (იხ.საიტი <http://Samlib.ru/e/erik-a/lenin-stalin.Shtml>, წყარო: opuright Arq Ардаган эрик, გვ.2/2)

მისი შვილი-შვილს **ალექსანდრე ბურდონსკის** დნკ-ზე შეუმოწმებია თავისი სისხლი და დაუდგენიათ ებრაული წარმომავლობა.

მეორე მხრივ , თუ სტალინი ებრაული იყო, მაშინ რატომღა სპობდა სხვა ებრაელ ხელმძღვანელ მუშაკებს, დაწყებული ტროცკიდან, დამთავრებული მის ბლოკში შემავალ ცკ-ს წევრებამდე, რომლებიც არანაკლებ დაინტერესებულები იყვნენ რუსეთში სოციალიზმის გამარჯვებითა და რუსი ხალხის ხარჯზე მისი მსოფლიოში გავრცელებით, რაც შემდგომ თავად განახორციელა?

აქ საქმე გვაქვს გარკვეულ სირთულეებთან. კერძოდ, სტალინი, ეყრდნობოდა რა ლენინის შეხედულებებს, თვლიდა, რომ სოციალისტურ რევოლუციას შეეძლო რუსეთში ბოლომდე გამარჯვება და ხელისუფლების შენარჩუნება, კაპიტალისტური ქვეყნების გარემოცვაში, თუ კი ადგილობრივი კაპიტალისტებისა და ინტერვენტების წინააღმდეგ ერთობლივად გაილაშქრებდნენ მუშათა და გლეხთა კლასები, რასაც არ ეთანხმებოდა ტროცკი, რომელმაც ფაქტობრივად მოახდინა ოქტომბრის რევოლუცია და პირველ კაცად ითვლებოდა ხელისუფლებაში ლენინის შემდეგ.

ამ დროს ლენინი აღნიშნავდა, რომ „პროლეტარიატის დიქტატურა განსაკუთრებული ფორმაა მშრომელთა ავანგარდის,-პროლეტარიატისა და დანარჩენ მრავალრიცხოვან არაპროლეტარულ მშრომელთა (წვრილი ბურჟუაზია, წვრილი მეწარმეები, გლეხოზა, ინტელიგენცია და ა.შ.)ფენების, ანდა მათ უმეტესობას შორის,- კლასობრივი კავშირის,- კაპიტალისა და ბურჟუაზიის წინააღმდეგ ბრძოლაში, მათ სრულ განადგურებამდე, რესტავრაციის მცდელობის სრულ დათრგუნვამდე და სოციალიზმის საბოლოო გამარჯვებამდე,“ რომლის უარყოფაც დაუშვებელია.²⁴

ეს, ლენინის ერთ-ერთი პირველი განსაზღვრებათაგანია „პროლეტარიატის დიქტატურის“ შესახებ, რომელშიც მოგვიანებით კაპიტალიზმთან ბრძოლაში პროლეტარიატისა და გლეხთა კავშირმა განსაკუთრებული მნიშვნელობა შეიძინა.

ტროცკი კი თავისი „პერმანენტული რევოლუციის“ თეორიიდან გამომდინარე, გლეხოზას სოციალისტურ რევოლუციაში მუშათა კლასის მოკავშირედ არ განიხილავდა, მიიჩნევდა მათ რევოლუციის მტრად და თვლიდა, რომ გლეხთა წინააღმდეგ უნდა იმოქმედოს პროლეტარიატმა. ხოლო რუსეთის პროლეტარიატს საბოლოო გამარჯვებამდე რომ მიეღწია, საჭიროდ მიიჩნევდა მათ მხარდასაჭერად მსოფლიო პროლეტარული რევოლუციის დაუყოვნებლივ დაწყებას, რაც სურდა იმავე რუსი პროლეტარების ხელით. ეს კი არასტაბილურ ვითარებაში გამოიწვევდა „კომუნისტური შეთქმულებით“ გათვალისწინებული სტრატეგიული გეგმის ჩაგდებას. თუმცა სტალინმა ყოველივე ეს, გააძლიერა რა ქვეყანა, განხორციელა 20 წლის შემდეგ.²⁵

„მსოფლიო პროლეტარულ რევოლუციასთან“ მიმართებაში ლენინს სულ სხვა შეხედულებები გააჩნდა, რასაც იცავდა – სტალინი. ლენინი თვლიდა, რომ „არათანასწორი ეკონომიური და პოლიტიკური განვითარება კაპიტალიზმის კანონია. აქედან გამომდინარე, სოციალიზმის გამარჯვება შესაძლებლად მიაჩნდა ჯერ რამდენიმე, შემდეგ კი ერთ რომელიმე ცალკე აღებულ კაპიტალისტურ ქვეყანაში, რომლის პროლეტარიატიც ექსპროპრიაციას გაუწევდა თავისი ქვეყნის კაპიტალისტებს და მოაწყობდა სოციალისტურ წარმოებას. შემდეგ კი აღმოჩნდებოდა რა დანარჩენი კაპიტალისტური სამყაროს წინააღმდეგ,

მიიმზრობდა სხვა ქვეყნების დაჩაგრულ კლასებსაც და ამხედრებდა მათაც თავისივე კაპიტალისტების წინააღმდეგ, რა დროსაც საჭიროების შემთხვევაში დაეხმარებოდნენ სამხედრო ძალითაც.²⁶

ტროცკი აღნიშნავდა, რომ „... თავის ბრძოლაში არცერთი ქვეყანა არ უნდა დაელოდოს სხვა ქვეყანას, ...რამეთუ პარალელური ინტერნაციონალური მოქმედების იდეა არ შეცვლილა ინტერნაციონალური მოლოდინის იდეით. არ დაველოდებით სხვებს, ჩვენ ვიწყებთ და გავაგრძელებთ ბრძოლას ეროვნულ ნიადაგზე მთელი დამაჯერებლობით, რომ ჩვენი ინიციატივა სხვა ქვეყნებს მისცემს ბიძგს ბრძოლაში. და თუ ეს ასე არ მოხდა, უიმედო იქნება ფიქრი, ... რომ, რევოლუციური რუსეთი შეძლებს კონსერვატორულ ევროპას გაუწიოს წინააღმდეგობა, ანდა სოციალისტურ გერმანიას რომ შეეძლოს კაპიტალისტურ გარემოცვაში იზოლირებულად არსებობა“.²⁷

მოკლედ, ტროცკი ხაზს უსვამდა ერთ ქვეყანაში სოციალიზმის გამარჯვების შეუძლებლობას მთელს ევროპაში სოციალიზმის გამარჯვების გარეშე. აღნიშნულით კი სურდა რუსეთის განადგურება ძირშივე, რაშიც შეეწინააღმდეგა სტალინი.

ტროცკის აზრით სოციალიზმის სრული გამარჯვებისა და ძველი წესრიგის აღდგენისაგან დაცვის სრული გარანტიისათვის საჭირო იყო რამდენიმე ქვეყნის პროლეტარიატის ერთობლივი ძალისხმევა, რაც ლენინიზმიდან გამომდინარე სტალინისათვის დროებით მიუღებელი აღმოჩნდა, სწორედ ამან განაპირობა სსრკ-ში ტროცკისტთა წინააღმდეგ რეპრესიები კაპიტალიზმიდან სოციალიზმში გარდამავალ ეტაპზე.

1922 წ-ს გამოცემულ ბროშურაში „მშვიდობის პროგრამა“, ტროცკი წერს: „მშვიდობის პროგრამაში“ რამდენჯერმე გამეორებული გვაქვს დადასტურება იმისა, რომ პროლეტარულ რევოლუციას არ შეუძლია გამარჯვებით დამთავრება ეროვნულ ჩარჩოებში, რაც ვფიქრობ ზოგიერთ მკითხველს მოეჩვენება უარყოფითად. რამეთუ ჩვენი ხუთწლიანი საბჭოთა რესპუბლიკის არსებობიდან გამომდინარე ასეთი დასკვნა იქნებოდა დაუსაბუთებელი. ის ფაქტი, რომ მუშათა ხელისუფლებამ გაუძლოს მთელ მსოფლიოს, და ისიც ჩამორჩენილ ქვეყანაში, მოწმობს პროლეტარიატის კოლოსალურ სიძლიერეს, რომელსაც სხვა, მეტად განვითარებულ მოწინავე ცივილიზებულ ქვეყნებში შეეძლო ჭეშმარიტი საოცრების მოხდენა. მაგრამ, თუნდაც გაუძლოს პოლიტიკური თუ სამხედრო თვალსაზრისით, როგორც სახელმწიფომ, ჩვენ მაინც ვერ შევქმნით სოციალისტურ საზოგადოებას და ახლოდაც ვერ მივალთ მასთან... ვიდრე, ევროპის დანარჩენ სახელმწიფოთა ხელისუფლებაში იქნება ბურჟუაზია. ჩვენ იძულებული ვიქნებით ვებრძოლოთ ეკონომიკურ იზოლაციას, ვეძებოთ კაპიტალისტურ სამყაროსთან თანხმობა. ამავე დროს შეიძლება დაჯერებულად

ვთქვით, რომ ეს თანხმობა უკეთეს შემთხვევაში, შეიძლება დაგვეხმაროს ამა თუ იმ ეკონომიკურ ჭრილობის განკურნებაში და გადავდგათ წინ ესა თუ ის ნაბიჯი. თუმცა სოციალისტური მეურნეობის ნამდვილ აღმავლობას ადგილი ექნება მხოლოდ ევროპის წამყვან ქვეყნებში პროლეტარიატის გამარჯვების შემდეგ“²⁸.

აღნიშნული პოზიციით ტროცკი ცდილობდა თავის „პერმანენტული რევოლუციის“ თეორიის გადარჩენას, რათა რუსეთის რევოლუცია ექსპორტირებულ ყოფილიყო ქვეყნის გარეთ და „რუსეთის კომუნიზმი“ მაშვეთივე გადაქცეულიყო სამსოფლიო მოვლენად, რაც ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების პრაქტიკულ განხორციელებას მოასწავებდა. მაგრამ საკითხავია შეინარჩუნებდა კი იგი ძალაუფლებას? მოკლედ, ამ საქმეში ტროცკი ჩქარობდა, სტალინმა კი უფრო მოთმინება არჩია და შორს მხედველობა გამოიჩინა.

ამასთან დაკავშირებით XIV პარტკონფერენციის მასალებზე დაყრდნობით სტალინმა 1925 წ-ს გამოსცა ბროშურა, - „XIV პარტკონფერენციის შედეგების შესახებ“, რომელშიც ნათქვამია: „სოციალიზმის საბოლოო გამარჯვება გარანტიას ინტერვენციის მცდელობაზე ხელის აღების და თავს დავაღწევთ რესტავრაციას, რასაც შეიძლება ადგილი ჰქონდეს მხოლოდ გარედან სერიოზული მხარდაჭერის პირობებში, კერძოდ კი საერთაშორისო კაპიტალიზმის მხარდაჭერის პირობებში. ამიტომაც ჩვენი რევოლუციისადმი მხარდაჭერა სხვა ქვეყნების მუშათა მხრიდან, მით უფრო მათი გამარჯვება, თუნდაც რამდენიმე ქვეყანაში, შეგვიქმნის აუცილებელ პირობას, პირველ გამარჯვებულ ქვეყანას ინტერვენციისა და რესტავრაციისაგან თავის დაღწევის სრულ გარანტიას, რაც აუცილებელია სოციალიზმის საბოლოო – გამარჯვებისთვის“²⁹.

აქედან გამომდინარე ნათელი ხდება, რომ სტალინი ტროცკისგან განსხვავებით ანვითარებს რა ლენინურ იდეას, კი არაა მომხრე დაუყოვნებლივ განხორციელდეს „მსოფლიო პროლეტარული რევოლუცია“, არამედ აუცილებელ პირობადაც მიიჩნევს რუსული რევოლუციის საბოლოო გამარჯვებისათვის, სხვა ქვეყნების მუშათა კლასის მხარდაჭერას და უფრო დადებითად აფასებს, თუ კი მათშიც განხორციელდება პროლეტარული რევოლუცია. ანუ იგიც არ გამოირიცხავდა რევოლუციის ექსპორტს, რისთვისაც დაწყო კიდევაც მზადება მეორე მსოფლიო ომამდე 15 წლით ადრე, თანახმად შემუშავებული გეგმა „proza“-სა. მან უბრალოდ ტროცკის თეორია გაწელა დროში, ვიდრე არ მომძლავრდა თვით პროლეტარული სახელმწიფო.

კაპიტალიზმის რესტავრაციის საფრთხეს სტალინი ხედავდა ქალაქის კერძო მეწარმეებსა და სოფლებში, რომლებიც მისი აზრით მუდმივად, ყოველდღიურად და ყოველსაათს, სტიქიურად და მასობრივი მაშტაბებით ბადავდნენ კაპიტალისტებსა და ბურჟუებს“.

მათზე გამარჯვების საფუძვლად კი სტალინი მიიჩნევდა მუშათა და გლეხთა კავშირს, ინდუსტრიალიზაციას, ელექტროფიკაციას, გლეხთა კოოპერირებას, კაპიტალისტური ელემენტების შეზღუდვასა და მათ დამლევად და ვიდრე ამ პრობლემებს არ გადაწყვეტდა სტალინი მას უაზროდ მიაჩნდა „სოციალისტური რევოლუციის“ ექცპორტის განხორციელება.

ქვეყნის ნორმალური განვითარებისათვის სტალინს ხელს უშლიდა ტროცკისტული ბლოკის უიმედობა სოციალიზმის საბოლოო გამარჯვებაში და მათი მცდელობა დაეპირისპირებინათ ერთმანეთისათვის მუშათა და გლეხთა კლასი.

სტალინის ეს შეხედულებები მცდარი რომ არ გამომდგარიყო, რაც ტროცკიზმის უსიტყვო გამარჯვებას მოასწავებდა, იგი ყველაფერზე წავიდა და ცხოვრებაში გაატარა თავისი ხედვა, რასაც უამრავი ადამიანის სიცოცხლე შეეწირა

ტროცკის პოლიტიკის გამარჯვების შემთხვევაში კი სსრკ-ს მოიცავდა ქაოსი და ქალაქსა და სოფელს შორის ჩამოვარდებოდა მტრობა, რომელშიც გამარჯვებული გამოვიდოდა სოფელი. რევოლუციის დაუყოვნებლივი ექსპორტის შემთხვევაში კი, რაშიც აქტიურად ჩაერთობოდა სსრკ-ს შეიარაღებული ძალებიც, ქვეყანას მიიყვანდა კატასტროფამდე და საბოლოო ჯამში სსრკ, რომელიც ჯერ კიდევ არ იყო შემდგარი სრულყოფილ კომუნისტურ ქვეყნად, ვერ დამლევდა მსოფლიო კაპიტალისტურ სისტემას და მთლიანად განადგურდებოდა. მივიღებდით იმას, რომ ებრაელთა შეთქმულების „კომუნისტური პროექტი“ ჩავარდებოდა, რაც უარყოფითად აისახებოდა საერთო „ბიბლიური კონცეფციით“ გათვალისწინებულ მსოფლიოს განვითარებაზე, რასაც ვერ აპატიებდნენ სტალინს, რომელიც უფრო ბიბლიური სტრატეგი აღმოჩნდა, ვიდრე მარქსისტი.

ტროცკის შემდეგ სტალინმა დააპატიმრა მისი მომხრე 40 000 ოფიცერი, რომელთაგან 15 000 დახვრიტა, იგი ყველაფერზე მიდიოდა, რომ არ ჩავარდნილიყო „კომუნისტური შეთქმულების პროექტი“ და ტროცკთან მიმართებაში დაემტკიცებინა თავისი მართებულობა.

მისგან განსხვავებით ჰიტლერს მხოლოდ ერთი თანაპარტიელი, ვინმე ერსტ ტრიომი ყავს დასჯილი სიკვდილით .

უნდა აღინიშნოს, რომ „წითელი ტერორის“ მეორე და მესამე ტალღით გამოწვეული მსხვერპლი სტალინის სინდისზეა.

ტროცკისგან განსხვავებით, როგორც ჩანს სტალინმა უკეთ იცოდა, თუ რასთან ჰქონდა საქმე, რადგან ამაში, მას სემინარიიდან ბიბლიის ცოდნა დაეხმარებოდა, რომელიც არ უარყოფს კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების არსებობას.

ასე და ამრიგად ბოლშევიკურ ხელისუფლებაში სტალინი აღმოჩნდა იმ კაცად, რომელმაც ყველაზე უკეთ იცოდა, როგორც ებრაელთა „ბიბლიური შეთქმულების“, ისე მისგან მომდინარე ეტაპობრივი „კომუნისტური შეთქმულების“ არსი, და მათ შესასრულებლად ყველაფერზე წავიდა, გზიდან ჩამოიცილა ტროცკი და მისი ბლოკი, რომელსაც კპ ცკ ნახევარზე მეტი უჭერდა მხარს, და რასაც მოყვა 1937 წ-ის რეპრესიები.

სავარაუდოდ ტროცკთან იყო დაკავშირებული 1934 წ-ის მე-17 ყრილობის 1961 დელეგატიდან 1108 დელეგატის, მათ შორის ცკ-ს 130 წევრიდან 98-ის დახვრეტაც, რომლებიც კიროვს უჭერდნენ მხარს და შეიძლება თვით კიროვის მკვლელობაც კი, თუმცა ჯერ კიდევ ამ მხრივ ბევრი რამ ბურუსითაა მოცული.

სტალინის მმართველობის პერიოდში ლიკვიდირებულ იქნა ბურჟუაზია, როგორც კლასი, განსახელმწიფოებრივდა მათი ქონება და ჩამოყალიბდა საკოლმეურნეო წყობა, რასაც უამრავი ხალხის სიცოცხლე შეეწირა, შეძლებული გლეხობა კი რომელიც მიჩნეულ იქნა პარაზიტულ კლასად, – კულაკებად, მთლიანად გაანადგურეს, ზოგი ერთი მათგანი კი გადაასახლეს შორეულ რეგიონებში.

დიქტატურის დროს კი, -უმძიმეს პირობებში, გრანდიოზულ მშენებლობებზე, საპატიმროებსა, თუ საკოლმეურნეო ველზე მუცელ-პურად მომუშავე მილიონობით ადამიანი განმსჭვალული იყო იმ იმედით, რომ მომავალი ექნებოდათ ნათელი, მაგრამ რა იცოდნენ, რომ ყოველივე ამის მიღმა იმალებოდა ებრაელთა „შეთქმულება“, რომელიც მიზნად ისახავდა მათი ბოლომდე განადგურებას, დიახ ბოლომდე განადგურებას, რაც გრძელდება დღემდე და გაგრძელდება მოშიახოს გამეფებამდე, მერე კი უფრო უარესი დაგვემართება!

„ანტისოციალური ელემენტის“ იარლიყის ქვეშ უამრავ ადამიანს მოუსპეს სიცოცხლე, მილიონობით მოათავსეს საკონცენტრაციო ბანაკებში. მსხვერპლთა რიცხვი, რაც ზემოთ მოგახსენეთ, – ერთობ დამაფიქრებელია. მაგრამ ვინ იყო განმკითხავი, ბობოქრობდა, – „წითელი ტერორი“, რომლითაც შეფუთული იყო სიონისტთა განზრახვა მოესპოთ რუსი ერი და მათი ქონება ჩაეგდოთ ხელში.

ყველა და ყველაფერი ემორჩილებოდა ერთ კაცს, – იოსებ სტალინს, რომელსაც ეს „ტერორი“ მიღებული ჰქონდა ინერციით ლენინისაგან და როგორც იკვეთება, იგი თურმე თავად მართავდა „ბნაი ბრიტს“ რუსეთში, ლენინის შემდეგ (იხ.საიტი <http://www.inahe.net/print/post/459> Мариан Беленский(Главние еврейские тайны))

და თუ ნამდვილად სტალინი იყო მასონი, რის შესახებაც ზოგიერთი წერს ინტერნეტში, მაშინ გამოდის, რომ იგი ეწეოდა ორმაგ თამაშს, სუფთა პრორუსულ პროლეტარულს, -ხალხისთვის მოსაჩვენებლად და ებრაულ-მასონურს,-

შეთქმულების განსახორციელებლად. პირველის გარეშე კი,-მეორეს ვერ შესრულებდა, ამაშია სტალინის გენიალურობა!

ასე რომ არ ყოფილიყო სტალინი არ წაიყვანდა ქვეყანას შეთქმულების გზით, არ მოუსპობდა რუსეთს მოსახლეობას, ინტილგეციას, მქონებელთა კლასსა და არ გაიტანდა „სოციალისტურ რევოლუციას“ ქვეყნის გარეთ 2-ე მსოფლიო ომის შემდეგ !

ასევე, არ ითანამშრომლებდა ჰიტლერთან, არ დაეხმარებოდა მას პურით, არ გადასცემდა დევნილ ებრაელებს, არ მოასპობინებდა მას ომის პირველ დღეებში მილიონობით საბჭოთა ადამიანს და არ შეასრულებდა გადამწყვეტ როლს ისრაელის სახელმწიფოს ჩამოყალიბების საქმეში, ხოლო მანამდე არ შეუქმნიდა ებრაელებს შორეულ აღმოსავლეთში ავტონომიურ ოლქს!

როგორც ჩანს, მისთვის საბჭოთა ადამიანს არ გააჩნდა არანაირი ღირებულება, მისთვის მთავარი იყო გაემარჯვა იდეას, არ ჩავარდნილიყო მარქსისტული მოძღვრება!

ჰიტლერი, რომელიც ერთი შეხედვით ვითომც ეროვნებით გერმანელი იყო, გვარად ებრაელი შეკვლავრუბერია და ლენინის დედის ძმის შვილის-შვილი ყოფილა. მეორე მსოფლიო ომის პერიოდში ფინანსდებოდა ებრაელების მიერ, რათა შიშის ძალით აეძულათ უბრალო ებრაელები ევროპიდან გადასახლებულიყვნენ პალესტინაში, მომავალი ისრაელის სახელმწიფოს შექმნის მიზნით, მოესპოთ მაღალი კულტურის მქონე გერმანული სახელმწიფო, რაც უშლიდა ებრაელებს ხელისუფლებაში მოსვლას და ომის ხარჯზე გამდიდრებულიყო საერთაშორისო ებრაული ოლიგარხატი!.

ამდენად იკითხება ,რომ ორივე **ჰიტლერი და სტალინი ერთი და იმავე საქმეს აკეთებდნენ**, რაც გამორიცხული არაა ჰქონიყოს დავალებული ერთი საერთო ცენტრიდან. ამის თქმის უფლებას გვაძლევს ის გარემოება, რომ ორივეს მოქმედების შედეგები ჯდება ბიბლიური შეთქმულებით გათვალისწინებულ კონცეპციასა ჭრილში, რასაც მოგვიანებით მიხვდებით.

ამრიგად სიონისტ-მარქსისტთა „ერთი გასროლით“ მოკლულ იქნა არა ორი, არამედ სამი და მეტი კურდღელი, რამეთუ შექმნეს ისრაელის სახელმწიფო, გაანადგურეს გერმანული ნაციონალიზმი, რომლის პირობებშიც უჭირდათ ხელისუფლებაში მოსვლა, სოციალისტური რევოლიუცია გაიტანეს ქვეყნის გარეთ რუსეთის ხარჯზე და აქციეს იგი მსოფლიო სოციალისტური სისტემად, რომელიც გარდამავალ ფორმირებას წარმოადგენდა გლობალიზმის გზაზე!.

ამას გარდა, მნიშვნელოვნად შეამცირეს მსოფლიოს მოსახლეობა და ებრაელთა ტრანსნაციონალურმა კომპანიებმაც, მსოფლიო ოლიგარხატმა,- ნახა უდიდესი მოგება, რაც მათი საქმიანობის მთავარი მიზანია.

მოკლეთ, სტალინი მართავდა ებრაელთა მიერ შემუშავებულ, შექმნილ და მოგონილ სახელმწიფოს მათივე მიზნების შესაბამისად. სამომავლოდ ქმნიდა ებრაელთათვის მატერიალურ ბაზას, რასაც რუსი თუ საბჭოთა ადამიანი მიიჩნევდა თავისად. თუმცა ვერ ხვდებოდნენ იმ მიზეზთა გამო, რომ ქვეყანას აღარ ჰყავდა თვალის ამხელი ძველი ინტელიგენცია, ახლად ჩამოყალიბებულს კი, რომელიც კომუნისტური იდეოლოგიის გავლენისა და ტერორის შიშის ქვეშ იყო, უბრალოდ არ შეეძლო მისი დანახვა, თუმცა გინდაც დაენახა, ვერ დაიტანდა მასამდე. ხალხი იმყოფებოდა რევოლუციურ, პატრიოტულ თუ პარტიული ლოზუნგების ტყვეობაში!

მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ შექმნილი სოციალისტური ბანაკის ქვეყნების ხელისუფლებაშიც უმეტესწილად მოვიდნენ ებრაელები და საქმე წაიგდეს წინ!

მეორე მსოფლიო ომში დაღუპულ ექვს მილიონ ებრაელს კი, მათი რავინები მიიჩნევენ უმნიშვნელო დანაკარგად, იმ შედეგთან შედარებით, რასაც მიაღწიეს ამ არნახული სისხლისღვრით. ებრაელობა ხომ გადაქცეულია რელიგიურ რასად და მათი შევსება, როგორც ჩანს მათთვის დიდ პრობლემას არ წარმოადგენს, მთავარია დაუმტკიცონ კაცობრიობას, რომ ბიბლიით განსაზღვრული იუდეისტური მოძღვრება ღვთაებრივია და მის „საგზაო რუკას“ ხორცი ესხმევა, სძენენ მას მეტ დამაჯერებლობას ხალხის თვალში!

პირველ მსოფლიო ომში დაიღუპა 14 მილიონი ადამიანი, დაიჭრა და დასახიჩრდა – 20 მილიონი. მეორე მსოფლიო ომში კი დაიღუპა 50 მილიონი, დაიჭრა და დასახიჩრდა 90-მილიონი ადამიანი, ქონებრივი ზიანი კი იზომება ტრილიონებში.

ეს მსხვერპლი იუდაიზმის ალტართან კაცობრიობის მიერ გაღებული შესაწირია და საერთოდ, რაც კი რამ გაუღია ომების გზით ბოლო 2000 წ-ის განმავლობაში!

აშშ-ს ჯორჯიას შტატში მასონთა მიერ აღმართულ სტელაზე წარწერაა: “დედამიწაზე უნდა ცხოვრობდეს მხოლოდ 500 მილიონი ადამიანი!”

როგორც ჩანს ამ მიზნის მისაღწევად ილტვიან „ილუმინატები“.

ებრაელთა „შეთქმულებაზე“ ვლადიმერ პუტინმა იმდენად, რამდენადაც მსოფლიო ისტორია ვითარდება ბიბლიური კონცეფციით. კაცობრიობა ებრაელთა ტყვეობაშია და ისტორიულ სამსხვერპლოზე ისე მიყვება, როგორც შეწირული ბატკანი, რომელსაც ვერც კი წარმოუდგენია თუ რა ხდება მის თავს.

გვეტყობა, რომ კლონირებული არსებები ვართ, რადგან ვერც კი გაგვიგია თუ რა ხდება ჩვენს თავს! სრულფასოვანი მიწიერი წარმომავლობისანი რომ ვიყვნეთ, ასე არ დაგვემართებოდა, რამეთუ მოვლენებს მივუხვდებოდით ჭკუით თუ არა ინტუიციით მაინც!

1938 წ-ის აშშ-ს კონგრესის საგამომიებო კომისიის მიერ დადგენილია, რომ ებრაელებმა მთელი თავისი ისტორია მიუძღვნეს შეთქმულების რეალიზებას.

ამასთან დაკავშირებით დამატებით კიდევ მოვიყვან ამ საგამომიებო კომისიის მასალებიდან ამონარიდებს:³⁰

„რუსული რევოლუცია განხორციელებულია ებრაელთა მიერ. ჩვენ შევქმენით საიდუმლო ორგანიზაციები და დავგეგმეთ ტერორის ბატონობა. რევოლუციამ წარმატებას მიაღწია ჩვენი დამაჯერებელი პროპაგანდისა და ჩვენი მასობრივი მკვლელობების წყალობით, რათა შეგვექმნა ჩვენი ნამდვილი მთავრობა“.

/მ.ხერმალინი, ებრაელი, კომმუნისტი, ნიუ-იორკი 1917 (გვ.3)/

„ჩვენ, ებრაელებმა, დაუშვით შეუწყნარებელი შეცდომა. ჩვენ, რომლებიც ჩვენს თავს ვთვლიდით იმად, რომლებმაც მსოფლიოს მისცა მაცხოვარი, დღეს წარმოვადგენთ მხოლოდ იმათ, ვინც მსოფლიო დაანგრია და უბიძგა აქეთკენ და რომ ვართ მსოფლიოს ჯალათები. ჩვენ ვართ ისინი, ვინც შეგპირდათ ახალი სამოთხე, მაგრამ მოგეცათ ახალი ჯოჯოხეთი“.

/დოქტორი ოსკარ ლევი, „რუსული რევოლუციის მსოფლიო მნიშვნელობა“ (გვ.3)/

„კომუნიზმი – ებრაული მოვლენაა! ებრაელების მიერ მოფიქრებული, წახალისებული, დაფინანსებული და წარმართული...“ (გვ. 10).

„თქვენ შეატყობინეთ პრესას, რომ ჩვენ ვავრცელებთ რასობრივ და რელიგიურ შუღლს, – იმისათვის, რომ არსებობს შეთქმულება არაებრაელთა დამონებისა და ქრისტიანობის წინააღმდეგ. რომ ეს კომუნიზმი, რომელსაც ვითომდა რომ იძიებთ ებრაელთა ხელით, – თქვენს მხარეზეა... ებრაელები მსოფლიოს ღარიბებს გამოიყენებს იმისათვის, რომ ყველა ქვეყანა ჩაითრიონ მსოფლიო რევოლუციაში;

თქვენი ამერიკისა და რუზველტის კურსიც ამ შეთქმულების ნაწილს წარმოადგენს თავისი ეკონომიკური და პოლიტიკური ფორმით. შტატების პრობლემა ანალოგიურია გერმანიისა, რომლებმაც გაწმინდეს მთავრობა იუდაიზმის აგენტებისაგან“. (გვ.11).

„დიახ, არსებობს ებრაელთა მსოფლიო შეთქმულება ყველა ქრისტიანული მთავრობის დასამხობად და რომ მთელი დედამიწა იუდაიზმს ფეხით უნდა დაენთხას, დიახ, არის მტკიცებულება იმის დასადასტურებლად, რომ კომუნიზმი – ეს მხოლოდ „მსოფლიო ებრაელობაა მოქმედებაში!“.

„ჩვენ ჩაფიქრებული გვაქვს არაებრაელი გარდავქმნათ ებრაელად, ისე, როგორც ამას აკეთებენ კომუნისტები რუსეთში. ამისათვის დაგვჭირდება მხოლოდ სამი თაობა“.

/რავინი ლიუის ბრაუნი, „როგორ უცნაურია ღმერთის მხრიდან“, 1924 (გვ. 15)./

„ჩვენ, ებრაელები ვართ დამანგრეველები და ასეთებად დავრჩებით... რაც არ უნდა გავგიკეთოს სხვა ერმა, არასოდეს დაგვიკმაყოფილებს იგი მოთხოვნებსა და საჭიროებებს. ჩვენ ყოველთვის ვანგრევთ, იმიტომ, რომ ჩვენ, ჩვენი საკუთარი სამყარო გვჭირდება“.

/მორის სემიუელი, „თქვენ არაებრაელებო“ (გვ. 16)./

„იუდაიზმის დიდი იდეალი... იმაშია, რომ მთელი მსოფლიო უნდა იყოს გავსებული ებრაეული სწავლებით, ხოლო თანამეგობრობა, – დიდი იუდაიზმით. ცალკეული რასა და რელიგია კი უნდა მოისპოს“.

/„The Jewish World“, 9 თებერვალი, 1883 (გვ. 16). World/

„ჩვენ ძირითად მიზნისთვის, რომელსაც წარმოადგენს მსოფლიოზე გაბატონება, ჯერ არ მიგვიღწევია, თუმცა ახლოსაა, ვიდრე ამას ქრისტიანულ სახელმწიფოთა მცხოვრებნი ფიქრობენ. რუსული ცარიზმი, გერმანული იმპერია და მილიტარიზმი დამარცხებულია, ნგრევა ყველა ხალხებს შეეხება. ეს კი ის დროა, როდესაც იწყება ებრაელთა რეალური დომინირება მსოფლიოში“.

/სუდა შულდბუხი, „სიონის ბრძენებში“. (გვ. 16)./

„ებრაელთა სრული, განსაკუთრებული და ტრიუმფალური დაბრუნება მოხდება მაშინ, როდესაც მთლიანად განადგურდება გოგა (რუსეთი). ჩვენ შეგვიძლია მოველოდოთ მნიშვნელოვან ცვლილებებს მომავალ მსოფლიო ომისგან, რომელიც ევროპის ქვეყნებს თავს დასტრიალებს“.

/ებრაელი ხანუ და ოლდერსმიტი „British Israel Truth“, 1906 (გვ. 16)./

„მაშინ წარმოიშობა დედამიწის ყველა ხალხთა სრულიად ახალი ორგანიზაცია. დედამიწის რუკა, რომელიც ეხლა გამოიყენება, მაშინ, „მესონურ სამეფოში“ გამოუსადეგარი გახდება „სინათლის“ საფუძველზე, რომელიც მოდის წმინდა წერილებიდან, მოუთმენლად ველოდებით იერუსალიმის მსოფლიოს დედაქალაქად გამოცხადების“.

/„Rechtzeitig“, III, стр.321, и “Eine Münschenswertr Regierung”, (გვ. 35)./

„ებრაელები დაეუფლებიან დედამიწაზე ძალაუფლებას“.

/ებრაელი რასხელი, „Schrixtustden“, 1917 (გვ. 16)./

„უძლეველი, ებრაული სული, დღეს დომინირებს იქ, სადაც ადრე ვერ გვიტანდნენ. ჩვენ აღარ უნდა ჩავიკეტნეთ შუასაუკუნეებრივ გეტოებში, რადგან მოვიპოვეთ ბატონობა, რაც გვქონდა შეპირებული. ჩვენს გარეშე ვერცერთი ხელისუფალი მსოფლიოში ვერაფერს გააკეთებს, რადგან ჩვენ ვმართავთ ოქროს ბაზარს. არცერთი აზრი, რომელიც ჩვენს გემოვნებას არ შეესაბამება, – არ გამოქვეყნდება, რამეთუ ჩვენ ვმართავთ პრესას. არცერთი იდეა, რომელიც ჩვენს უკმაყოფილებას გამოიწვევს, ინტელექტუალურ სამყაროში არ გავა, რადგან ჩვენ ვართ გადამწყვეტნი თეატრში. ებრაულმა სულმა დაიპყრო სამყარო“.

/ებრაელი მარიც კონი, „სიონის ბრძენნი“, გვ. 27 (გვ. 18)./

„ჩვენ ჩავრთობთ პროლეტარიატს ოქროთი და ცდუნებებით. ისინი აიღებენ თავიანთ თავზე ვალდებულებას მოსპონ ქრისტიანული კაპიტალიზმი“.

„ჩვენ შევპირდებით მუშებს ისეთ ხელფასებს, რომელზეც არც კი უოცნებიათ. თუმცა მოხმარების საგნებზეც აუწევთ ფასს, ისე, რომ შემოსავალი უფრო მეტად გაგვეზრდებინა“.

„ამგვარად ჩვენ მოვამზადებთ რევოლუციისაკენ მიმავალ გზას, რომელსაც განახორციელებენ თვით ქრისტიანები, ხოლო ნაყოფს მოვიმკით ჩვენ“.

/რავინ რეიხხორენის შენიშვნა დიდ რავინ სიმონა ბენ იგუდას საფლავთან. (გვ. 18)./

„ვინ არ იცის, თუ რას წარმოადგენს გლანდები ადამიანის სხეულში? ახლა ნაციათა საერთაშორისო თანამეგობრობაში ებრაელები ბრძნული თვით დაცვით შესახლდნენ მის გლანდებში. ეს გლანდები კი ამ თანამეგობრობის ბირჟები, ბანკები, სამინისტროები, ყოველდღიური გაზეთები, გამომცემლობები, კომისიები, სადაზღვევო კომპანიები, საავადმყოფოები, და სახელისუფლო სასახლეებია“.

„არ იფიქროთ, რომ დასავლეთ ევროპის ებრაელები თავიანთი ადგილებიდან ერთი ნაბიჯით დაიხვეწენ უკან. ცხადია, ყველაფერი დარჩება ძველებურად, თუმცა ყველაფერი სწორაფად შეიცვლება. იერუსალიმი გახდება ახალი საპაპო. – იერუსალიმი იქნება როგორც საქმიანი ობობა, რომელიც ოქროს გამტარებით ქსოვს ბადეს და რომელიც გაბზრჭყვინდება მსოფლიოს თავზე. ამ ოქროს ქსელის ცენტრი კი, რომელთანაც დაკავშირებულია ყველა ხაზი, – იერუსალიმია“.

/ლუი ლევის ებრაული ლექსიდან, დეკლარირებული ებრაელ – არტისტ ბესეკოვის მიერ. (გვ. 18)./

„ვერც ერთი აგიტატორი ვერ შეძლებდა იმდენს, ვიდრე ეს შეძლო ორმა ებრაელმა გენრიხ გეინემ და ლუდვიგ ბერნემ, რომლებმაც მოახდინეს საფრანგეთის 1848 წლის რევოლუცია. ეს იყო ებრაელი ლევ ტროცკი, რომელიც

ხელმძღვანელობდა წითელ არმიას და რომელმაც გადაარჩინა რუსეთში კომუნიზმი. ეს იყო ებრაელი კარლ ლიბკნეხტი, რომელსაც ეხმარებოდა ებრაელი როზა ლუქსემბურგი, და მოაწყეს გერმანიაში „სპარტაკოთა“ აჯანყება. ეს იყო ებრაელი ბელა კუნი, რომელმაც უნგრეთში მოაწყო წითელი რეჟიმი. ეს იყო ებრაელი კურტ ეისნერი, რომელმაც მოაწყო სოციალისტური პუტჩი ბავარიაში. ებრაელთათვის რევოლუციური საქმიანობა წარმოადგენს საბოლოო განთავისუფლების გზას“.

/რავინ ლიუსიბრაუნი, „როგორ უცნაურია ღმერთის მხრიდან“, 1924. (გვ. 19)./

„ბრიტანეთი უძლიერესი იმპერიაა, თუმცა არსებობს მასზე ძლიერი ძალა სამყაროში, უფრო ძლიერი და მუდმივი, ვიდრე იმპერიები და დინასტიებია. 1937 წლის ებრაელობა არ არის 1898 წლის ებრაელობა. ჩვენ აღარ ვართ დანაწევრებული და დაუკავშირებელი მასსა. ჩვენ მათზე ძლიერნი ვართ“.

/რავინი სტივენ ს.უაიზ, ამერიკის დელეგაცია ციურიხში, 1937 (გვ. 19)./

„ერები შეიკრიბებიან ერთად, რათა თავყვანი სცენ ხალხის ღმერთს. ერების მთელი სიმდიდრეები გადავა ებრაელი ხალხის ხელში, ისინი გაყვებიან ებრაელ ხალხს ჯაჭვებით, როგორც ტყვეები, და პირქვე დაემხოებიან მათ წინაშე. მეფეები აღზრდიან მათ ვაჟებს, ხოლო დედოფლები მკერდით გამოკვებავენ მათ შვილებს“.

ებრაელები უნდა მეთაურობდნენ ერებს, ისინი მოუხმობენ ხალხებს, რომლებსაც იცნობენ და არ იცნობენ. ისინი სირბილით გაყვებიან მათ. ზღვის სიმდიდრეები და სიმდიდრეები ხალხის თავისით მივა ებრაელებთან. ხალხები და სამეფოები, რომლებიც ისრაელს არ მოემსახურება, – მოისპობიან. რჩეული ხალხი, ხალხის რძეს შესვამს, და მოწოვენ მეფეთა მკერდებს, შეჭამენ ქვეყნების ქონებას და შეიმოსებიან მათი დიდებით. ებრაელი იცხოვრებს კმაყოფილებითა და სიხარულით, მათი ბედნიერება იქნება უწყვეტი, მათი გული იხარებს; ისინი მომრავლდებიან მცენარეებით. ებრაელები ღმერთისგან დალოცვილი რასაა, ღმერთის მღვდლები და მსახურნი იქნებიან. მათი შთამომავლობა და მათი სახელები მუდმივად დარჩება, ყველაზე მცირე მათში გამრავლდება ათასჯერ, და ყველაზე უმდაბლესი იქცევა უდიდეს ხალხად, ღმერთი მათთან დადებს ახალ აღთქმას და იგი ხელახლა უხელმძღვანელებს მათ, ხოლო მათი ძალაუფლება ხალხებზე იქნება ასეთივე, და დიდი ნაბიჯებით ივლიან მიწიერი სიმაღლეებისაკენ. თვით ბუნება იქნება გარდაქმნილი თავისებურ სამოთხედ, და ეს იქნება კაცობრიობის „ოქროს საუკუნე“.

/ისადორლევი „Le Problem Juix“, Париж (გვ. 20)./

„ებრაელების განზნევა ისინი კოსმოპოლიტურ ერად აქცია. ისინი – ერთადერთი კოსმოპოლიტური ხალხია და ამ განსაკუთრებულობით ისინი უნდა

მოქმედებდნენ, როგორც ეროვნული და რასობრივი განსხვავებების გამწვანებლები და გამაუქმებლები. იუდაიზმის დიდი იდეალი არა იმაშია, რომ ებრაელები ოდესმე უნდა შეიკრიბნენ თემური თუ სეპარატისტული მიზნებიდან გამომდინარე, არამედ ებრაული სწავლებით უნდა გაივსოს მთელი მსოფლიო, შედეგად კი ეროვნებათა სამომში – ყველა რასა და რელიგია უნდა მოისპოს“.

„...ებრაელებმა მთელი სამყარო საკუთარ სახლად უნდა აქციონ და ახლა ხელებს შლიან სხვისი მიწების დასაუფლებლად;

...საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სფეროში დომინანტობით ისინი აკეთებენ ყველაზე მეტს ლიტერატურასა და მეცნიერებაში, თანდათანობით გარდაქმნიან არაებრაელთა სისტემებსა და აზროვნებასაც.

/ივ «The Jewish World», Лондон, 9 февруар 1883 (გვ. 21)./

„სხვა ხალხები და რასები დაყოფილია ეროვნებებად, მხოლოდ ჩვენ არა გვაქვს არანაირი თანამოქალაქეობა, სამაგიეროდ გაგვაჩნია განსაკუთრებული ერთმორწმუნეობა“.

„ებრაელი არავითარ შემთხვევაში არ გახდება ქრისტიანის ანდა მუსულმანის მეგობარი, ვიდრე არ დადგება დრო, როცა იუდაიზმის სინათლე, ერთადერთი გონივრული რელიგიის, – არ მოეფინება მთელ მსოფლიოს“.

„ჩვენი ეროვნება – ჩვენი მამების რელიგიაა და ჩვენ არ ვცნობთ სხვა ეროვნებას“.

„ბადა, რომელშიც აქცევს ისრაელი მთელ მსოფლიოს, დღითი -დღით იზრდება და ფართოვდება და მრავალმნიშვნელოვანი წინასწარმეტყველებანი, ნათქვამი ჩვენს წმინდა წერილებში, – აუცილებლივ აღსრულდება“.

/ადოლფ კრემიე, ებრაელები, „მანიფესტში“, იონათიანი, 6 სექტემბერი, 1920 (გვ. 21–23)./

„თქვენ ჯერ კიდევ ვერ აფასებთ ჩვენი დანაშაულის სიღრმეს. ჩვენ – თავდამსხმელი დამპყრობლები ვართ. ჩვენ ვართ მშვიდობის დამრღვევნი. ჩვენ ვართ ძირგამომთხრელი ელემენტები. ჩვენ დავეუფლეთ თქვენს ბუნებრივ სამყაროს, თქვენს იდეალს, თქვენს ბედს და ყოველივე ეს ერთმანეთში ავრიეთ და გავაცამტვერეთ. ჩვენ ვიყავით არა მარტო რუსეთის დიდი ომის, არამედ ყველა თქვენი ომის საფუძველი, არა მარტო რუსეთში, არამედ ყველა თქვენი რევოლუციის. ჩვენ მოვიტანეთ უთანხმოება, ჩხუბი, არეულობა და დეპრესია თქვენს ყველა პირად და საზოგადოებრივ ცხოვრებაში, და ჩვენ ამას კვლავაც გავაკეთებთ და არავინ იცის, კიდევ რამდენ ხანს გავაგრძელებთ ამის კეთებას“.

„არ დაგიტოვებთ მშვიდობა. ჩვენ აგიყვანეთ საკუთარ ხელში და დაგინგრიეთ მთელი თქვენი ლამაზი და კეთილშობილი სტრუქტურა, რომელიც

თქვენ შექმენით. შევცვალეთ მთელი თქვენი ისტორიის კურსი. ჩვენ ისე დაგიპყართ, როგორც არცერთმა იმპერიამ აფრიკა ანდა აზია“.

„ჩვენ ეს გავაკეთეთ ჩვენი სულის დაუძლეველი ძალისა და იდეების პროპაგანდირებით“.

„განა გასაკვირია, რომ თქვენ ვერ ხვდებით ჩვენს ჩანაფიქრს? ჩვენ ავღმართეთ ბარიერი თქვენი პროგრესის გზაზე“.

„თქვენ, ქრისტიანებო, წუხდებით და ჩივიხართ თქვენს ცივილიზაციაზე ებრაელთა გავლენის გამო. თქვენ აცხადებთ, ინტერნაციონალისტები ხართო, თუმცა ვიმყოფებით თქვენს შორის კომპაქტურ უმცირესობაში, ჩვენი ტრადიციებით, ინტერესებით, მცდელობებითა და მიზნებით, – განსხვავებული თქვენგან და აცხადებთ, რომ საქმის ამგვარი ვითარება, – თქვენი სწორი განვითარების საფრთხის შემცველია. თითქოსდა ვხელყოფდეთ თქვენს ინტერესებს, ვამარცხებდეთ თქვენს მიზანს, რომელსაც უწესრიგობაში მოყავს თქვენი ბედი. არ წარმოვადგენდეთ თქვენთვის არანაირ საფრთხეს. თქვენს სამყაროს ყოველთვის მართავდა უმცირესობა და ეს უმნიშვნელო საქმედ მიგაჩნდათ. როგორია თქვენი მმართველი ჯგუფის შორეული წარმომავლობა, აღმსარებლობა და ზეგავლენა? მეორე მხრივ, რა თქმა უნდა, არსებობს ეს საშიშროება ჩვენგან, რაც მნიშვნელოვნად მეტი და საშიშია, ვიდრე თქვენ ეს გეჩვენებათ, გასაგებია?“

„მეთვრამეტე საუკუნის რესპუბლიკურმა რევოლუციებმა გაგვანთავისუფლა პოლიტიკური და სოციალური შეზღუდვებისაგან, და მოგვიტანა სიკეთე“.

/მარკუს ელი რავაჟი სტატიები „ებრაელთა რეალური ბრალდება“ და „წარგზავნილი არაებრაელებთან“, ჟურნალ „Century Magazine“ („Столетие“), იანვარი, თებერვალი, 1928 წ. (გვ. 25)./

„მარქსიზმი – ებრაული წინასწარ მეტყველობის თანამედროვე ფორმაა“.

/პროფესორი რაინხოლდი ნიბურის ებრაელთა რელიგიური ინსტიტუტში გამოსვლიდან, ნიუ-იორკი, 3-ოქტომბერი, 1934. (გვ. 26)./

„ზოგიერთი იმახის ეს მარქსიზმია, მე კი მას იუდაიზმს ვეძახი!“.

/რავინ ს.ს. უაიზ, მიმართვიდან, თავისუფალი სინაგოგა, ნიუ-იორკი (გვ. 26)./

„რევოლუცია, მისი თანასწორობითა და ძმობით, ისრაელის ვარსკვლავია“.

/из “L Universe Israelite”, Париж, 1867 წლის 5 სექტემბრის ნომერიდან. (გვ. 26)./

ჩვენ მოვსპეთ მესაკუთრეები რუსეთში, იგივე გვსურს გავაკეთოთ ევროპასა და ამერიკაში“.

/ებრაელი გრიგორი ზინოვიევი, მესამე ინტერნაციონალი, 1925წ. დეკემბერი (გვ. 26)./

„რაც შეეხება ნებისმიერს, ვინც არ იცის, რომ რუსეთში არსებული რევოლუციური მოძრაობა ებრაულია, შემოდის მხოლოდ ვთქვა, რომ იგი მოტყუებულია ჩვენი საწყალი პრესის დუმილით“.

/ხილერ ბელოკი „G.K. s Weekly“, 1937 წლის 4 თებერვალი. (გვ. 26)./

„არსებობს ებრაელთა შეთქმულება ყველა ერის წინააღმდეგ, რომელიც თითქმის ყველგან ხელში იღებს ძალაუფლებას – ებრაული რევოლუციებითა და ებრაული ფინანსების წყალობით“.

/რენ, გროსი, „Le Nouveau Mercure“, პარიზი, 1927. (გვ. 26)./

„დადგა დრო, როდესაც ამერიკის პატრიოტმა ებრაელებმა უნდა იგრძნონ დიდი პასუხისმგებლობა იმ ავ საქმეზე (კომუნიზმი), რომელიც გამოგონილ და დაგეგმილ იქნა ისრაელთა ბანაკში“.

/ბ.ა.მ. შაპირო, ბროშურა „ამერიკის დიდი საფრთხე“. (გვ. 27)./

„...ნაციონალიზმი – ებრაელი ხალხის მტერია. დღეს, ისე როგორც ისტორიის ყველა ეპოქაში, დადასტურებულია, რომ ებრაელებს არ შეუძლიათ ცხოვრება ძლიერ სახელმწიფოებში, სადაც განვითარებულია მაღალი ეროვნული კულტურა“.

/из «The Jewish Sentinel», ჩიკაგო, 1936 წ. 24 სექტემბერი, ნოემბერი, (გვ. 27)./

„საბჭოთა რეჟიმის დამყარების შემდეგ ებრაელებს მიეცათ უფლებები, რომლის მსგავსიც განვითარებულ ქვეყნებში არა ჰქონიათ. სახელმწიფო, რომელიც ადრე სამსახურში არ იღებდა ებრაელებს, ეხლა იყვანს, ბელორუსიაში ჩინოვნიკთა 61% ებრაელია. ებრაელია – უკრაინის არმიის სარდალი; ებრაელია სახელმწიფო ბანკის პრეზიდენტი; ებრაელებს უკავიათ თითქმის ელჩების ყველა მნიშვნელოვანი პოსტი. უნივერსიტეტებში, სასამართლოებსა და მთავრობებში ახლა ებრაელები შეადგენენ უმეტესობას. ანტისემიტიზმი გამოცხადებულია სახელმწიფო დანაშაულად, და მისთვის სჯიან, როგორც კონტრევოლუციისათვის“.

/რავინი სტივენი ს. უაიზი, „Jewish Opinion“, 1933 წ. დეკემბერი (გვ. 28)./

„თანამედროვე სოციალისტური მოძრაობა, – ებრაელების გაკეთებული საქმეა. ებრაელებმა მათზე დატოვეს თავიანთი გონების ანაბეჭდი. მისი პირველი ხელმძღვანელებიც ებრაელები იყვნენ. დაუშვათ სოციალისტური ლიდერების უმეტესობა დაშორდა იუდაიზმს, მაგრამ როლი, რომელიც მათ შეასრულეს,

გათვლა მათზე როდი იყო დამოკიდებული. მათში ქვეცნობიერად მოქმედებდა მოსესეული იუდაიზმის ევგენური პრინციპები, მოციქულთა ძველი ხალხის სისხლი ცოცხლობდა მათ გონებასა და სოციალურ ხასიათში“.

„არსებული მსოფლიო სოციალიზმი – მხოლოდ მოსეს პრინციპის განხორციელების პირველი საფეხურია, დასაწყისი მსოფლიო რევოლუციისა, რომელსაც გვამცნობდნენ“.

„... როდესაც ჩვენ კარგად შევავსებთ ერთა ლიგას სოციალისტური სულით, ჩვენ შევძლებთ დავეუფლოთ, როგორც ჩვენს საერთაშორისო, ისე ნაციონალურ პრივილეგიებს.

ამიტომ ყველა ებრაული ჯგუფი, როგორც არ უნდა იყოს იგი, სიონისტური თუ დიასპორელი, ტაქტიკიდან გამომდინარე სისხლხორცეულად დაინტერესებული უნდა იყოს სოციალიზმის გამარჯვებით, რამეთუ მათ უნდა იბრძოლონ, არა მარტო პრინციპიდან გამომდინარე, არამედ იუდაიზმის განმტკიცებისათვის.

/ალფრედ ნოსიგი, „ინტენგრანული ებრაელობა“, ბერლინი, 1922 (გვ.29)./

„... სიმბოლო ებრაელობისა, რომლითაც მრავალი ასეული წელია იბრძვიან კაპიტალიზმის წინააღმდეგ, იქცა ასევე რუსი პროლეტარიატის სიმბოლოდ, რასაც წარმოადგენს მათ მიერ მოსკოვის წითელ მოედანზე აღმართული წითელი ხუთქიმიან ვარსკვლავი, რომელიც ძველად, როგორც ცნობილია იყო სიონიზმისა და ებრაელობის სიმბოლო“. /ნამგალი და ურო კი, მსოფლიოს ფონზე, ებრაელთა ძირითადი მიზნის სიმბოლური გამოსახულებაა./

/მ. კოგანი, „კომუნისტი“, 1918 წლის 12 აპრილი. (გვ. 34)./

(„ხუთქიმიანი ვარსკვლავი“ ძლიერების სიმბოლოდ გამოკვეთილი იყო სოლომონის ტაძრის კუთხის ქვაზე: (<http://rusidea.org/440407>))

„ებრაელი მგონი იქცა მსოფლიოს რეალურ მონარქად. ისეთი იმპერიები, როგორცაა რუსეთი, გერმანია, ავსტრია, საფრანგეთი, – მართავენ ებრაელები ისინი ხალხთა ლიდერებია“.

„მალე სხვა ქვეყნები და ნაციები მიზაძავენ მათ და ებრაელები დაინახავენ, რომ მათი წითელი დროშა მსოფლიოს თავზე ფრიალებს“.

/იერუსალიმის მთავარ საზოგადოებრივ კოორდინატორის ტელეგრამიდან. (გვ. 42)./

„ებრაელები არ არიან კმაყოფილები დექრისტიალიზაციით, ისინი ეწევიან იუდიზაციას, ანგრევენ კათოლიკურ და პროტესტანტულ რწმენას, ნერგავენ ნიჰილიზმის, პარალელურად მსოფლიოს თავს ახვევენ თავიანთ იდეასა და

ცხოვრების წესებს, მუშაობენ ძველი ამოცანის გადაჭრაზე, – ქრისტეს რელიგიის მოსპობაზე“.

ყველაზე დიდი საფრთხე თვით ებრაელის არსებობასა და მათ პრინციპებშია.

/ზესრარი ლაზერი „ანტისემეტიზმი“ გვ. 350 (გვ. 47).

ამდენად, ამერიკის კონგრესის დიესის კომიტეტმა დაადგინა ებრაელთა საყოველთაო შეთქმულების არსებობა, რაც ისედაც იკითხება ბიბლიიდან, რომ ისინი მიზნად ისახავენ მთელი მსოფლიოს დაპყრობას და მოსახლეობის საკუთარ ჭკუაზე ტარებას, თუ არა მათი უდიდესი ნაწილის მოსპობა.

აღნიშნული ინფორმაცია აშკარა დადასტურებაა იმისა, რომ ებრაული რასისა მოწოდებულია მოსპოს დანარჩენი კაცობრიობის კულტურა, სულიერება, ინდენტობა და მისი ნარჩენი ნაწილი გაიხადოს მომსახურე პერსონალად. ამ დროს კაცობრიობა“ საპირისპიროს არაფერს აკეთებს!

ებრაელთა იდეოლოგია სათავეს იღებს „თორიდან“ და მათ საიდუმლო წიგნ „თალმუდიდან“.

1. „რადგან შენ ხალხი წმინდა ბატონთან ხარ, ღმერთთან შენი, შენ აგირჩია ბატონმა, ღმერთმა შენი, რომ იყო შენ მის საკუთარ ხალხად ყველა ხალხთა შორის, რომლებიც დედამიწაზეა“.

(მეორე რჯულის კანონი, 7,6).

2. „და გადმოგცემთ მათ მეფეებს შენ ხელში, და შენ მოსპობ მათ სახელებს ცის ქვეშეთიდან: ვერავინ გაგიწევს წინააღმდეგობას, ვიდრე არ ამოძირკვავ მათ“.

(მეორე რჯულის კანონი, 7,24).

3. „გაგიხსნის შენ ბატონი თავის კეთილ განძთსაცავს, ცას, რომ მან მისცეს წვიმა თავის დროზე შენს დედამიწას, და რომ დალოცოს შენი ხელის ყველა საქმე, და მისცემ სესხს ბევრ ხალხს, თავად კი არ აიღებ სესხს [და იბატონებ ბევრ ხალხზე, ისინი კი შენზე ვერ იბატონებენ]. ბატონი შენ გაქცევს [ღმერთი შენი] თავად, და არა კუდად, და იქნები მხოლოდ სიმაღლეზე, და არა დაბლა, თუ დაემორჩილები შენ ბატონ ღმერთის წესებს, რომლითაც გამოძღვრავს დღეს შენ დაიცავი და შეასრულე“.

(მეორე რჯულის კანონი, 28, 12–13).

4. „და მოსპობთ ყველა ხალხს, რომლებსაც ბატონი, ღმერთი შენი, მოგცემს შენი! და არ შეიბრალოს ისინი შენმა თვალებმა; და არ ემსახურო მათ ღმერთს, რამეთუ ეს შენ მახედ გექცევა“.

(მეორე რჯულის კანონი, 7,16).

5. „რა მნიშვნელობა გააჩნია სინას მთას? ეს ნიშნავს მთას, რომელიც ასხივებს Sina, ე.ი. სიძულვილს მსოფლიოს ხალხებისადმი“.

(Sohabbath, fol. 89.col.1.).

6. „ყველგან, სადაც წავა ებრაელი, მან თავისი თავი მათ ბატონთა უფროსად უნდა აქციოს“.

(Sanhedrin, fol.19).

7. „თქვენ ისრაელნი მიჩნეული ხართ ადამიანებად, მაშინ როდესაც მსოფლიოს დანარჩენ ხალხებს არ შეიძლება უწოდოთ ადამიანები, არამედ მხოლოდ ცხოველები“.

(თალმუდი, BabaMezia, fol. 114, col.2.).

8. „ეს ყველა ებრაელისათვის კეთილი საქმეა, – დაწვი და დაანგრე არაებრაელის ტაძარი, ანდა ყველაფერი, რაც მას ეკუთვნის ანდა მისთვის გაკეთებული, და ფერფლი მოაბნიე, ქარში ოთხივე მხარეს ანდა გადაყარე წყალში. ამას გარდა, ყველა ებრაელის ვალდებულებაა ამოძირკვოს ყველა არაებრაელის ეკლესია და უწოდოს მას წყევლის სახელი“.

(Shulchan Aruch, Johre Deah. 143).

9. „ღმერთმა ებრაელებს მისცა ძალაუფლება ყველა ხალხთა ქონებასა და სისხლზე“.

(Scph, jp., 92,1).

10. „არა ებრაელი ხალხის სული მომდინარეობს ეშმაკისაგან და აქვთ ისეთივე სულები, როგორც რქიან პირუტყვს და ცხოველებს. არაებრალის ოჯახი ასევე რქიანი პირუტყვის ოჯახს წარმოადგენს“.

(Scheffa lal. 4.2., Memctchem p. 53, F221.). (გვ. 13–14)

როგორც ხედავთ ებრაელთა წიგნებიდან მოტანილი ციტატები, კონგრესის საგამოძიებო მასალა, სიონიზმისა და მარქსიზმის ფუძემდებელთა გამონათქვამები,-ერთმანეთს ეხმიანება და იუდაისტთა კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების არსებობის ერთიან და უტყუარ საერთო სურათს გვიხატავს.

მომავალზე **სტალინი აცხადებდა:** „ჩვენ, პარტიისა და ხალხის უამრავ საქმეს დაგვიწუნებენ და შეგვბილწავენ, უმეტესწილად საზღვარგარეთ. სიონიზმი, რომელიც იბრძვის მსოფლიო ბატონობისათვის, ჩვენივე წარმატებებისა და მიღწევების გამო ჩვენზე მკაცრად იძიებს შურს. იგი ჯერ კიდევ უყურებს რუსეთს,

როგორც ველურების ქვეყანას, როგორც ნედლეულის დანამატს. ჩემი სახელიც იქნება ცილწამებული და ამოსვრილი, მომაწერენ უამრავ ბოროტებას.

მსოფლიო სიონიზმი მთელი ძალებით შეეცდება ჩვენი კავშირის მოსპობას, რათა რუსეთს არასოდეს შეეძლოს აღდგენა. სსრკ ძალა – ხალხთა მეგობრობაშია. ბრძოლის მახვილი მიმართული იქნება ამ მეგობრობის დანგრევისაკენ, რათა რუსეთის განაპირა მხარეები ჩაიგდონ ხელში. აქ უნდა ვადიაროთ, რომ ჩვენ ჯერ კიდევ ბევრი რამ დაგვრჩა გასაკეთებელი, აქ ჯერ კიდევ ბევრი შრომაა ჩასადები.

განსაკუთრებული ძალით თავს წამოწევს **ნაციონალიზმი**. იგი გარკვეულწილად შეავიწროვებს ინტერნაციონალიზმსა და პატრიოტიზმს, მხოლოდ გარკვეული დროით. წარმოიშვება ნაციონალისტთა ჯგუფები ნაციების შიგნით და თავს იჩენს კონფლიქტები. ერის შიგნით გამოჩნდება უამრავი ბელადი, პიგმეი და გამყიდველი.

მთლიანად, სამომავლოდ განვითარება წარიმართება უფრო რთულად და ამაზრზენად, მოსახვევები იქნება ძლიერ მკვეთრი.

წავა საქმე ისე, რომ განსაკუთრებით აღმოსავლეთს შეავიწროვებს დასავლეთი, წარმოიშვება მკვეთრი წინააღმდეგობანი.

და მიუხედავად ყოველივე ამისა, როგორც არ უნდა განვითარდეს მოვლენები, დადგება დრო და ახალ თაობების ხედვა მიმართული იქნება ჩვენი სოციალისტური სამშობლოს საქმეებისა და გამარჯვებისაკენ. ისინი კვლავც ასწევენ თავიანთი მამებისა და პაპების დროშებს და ჩვენს მიმართ მოიხდიან ვალს, და ისინი თავიანთ მომავალს ააშენებენ ჩვენს წარსულზე. (ი.სტალინის საუბრის ჩანაწერები ა.კალანტაისთან).³¹

ვფიქრობ ეს უფრო სტალინის თავის მართლებას ბრიყვთა წინაშე, ვიდრე რეალობის აღიარება, რამეთუ ცდილობს თავი წარმოგვიჩინოს სიონიზმის მიღმა მდგომ ადამიანად და მის მტრად, ვიდრე მისი პოლიტიკის უშუალო გამტარებელად, რაც დასტურდება მოვლენათა განვითარების წინასწარი ცოდნით.

მომავალი თაობები კომუნისტურ იდეოლოგიას არ დაუბრუნდება, მაგრამ ბევრ რამეს მისგან აიღებენ.

მომავალი ეკუთვნის ეროვნულ კულტურას, ნაციონალურ, რასსობრივ-სოციალიზმს და მას უნდა მიეცეს გასაქანი, დრო და სივრცე მან უნდა დაიპყროს, წინააღმდეგ შემთხვევაში გადაშენება გვიწერია კაცობრიობას, როგორც არა ბუნებრივ გაუმართლებელ პროექტს! მსოფლიოს გლობალური მმართველობა უნდა შეიცვალოს რასსობრივი მმართველობით, სადაც სხვადასხვა ქვეყნების მოსახლეობასთან ისეთივე დამოკიდებულება უნდა ჰქონდეს ცენტრს, როგორც სიონისტურ-მასონურ, და იუდაისტურ ცენტრებს დიასპორებთან!!!

§- 4. ვლასოვის პროგრამა

ბოლშევიკური პარტიის ანტი რუსული, ანტი ხალხური ბუნება რომ არ სცოდნოდა მეორე მსოფლიო ომის დროს ტყვეობაში მყოფ და განდგომილ საბჭოთა გენერალ ვლასოვს, რომელიც ხელმძღვანელობდა „რუსეთის ხალხთა განთავისუფლების კომიტეტს“, 1944 წ-ის 14-ნოემბრის მანიფესტით არ მოუწოდებდა ხალხს ბოლშევიზმის წინააღმდეგ საბრძოლველად ისეთი, სიტყვებით, როგორიცაა:

„თანამემამულენო! ძმებო და დებო!

ამ მძიმე განსაცდელის ჟამს ჩვენ უნდა გადავწყვიტოთ ჩვენი ქვეყნის ბედი, ჩვენ ხალხის, ჩვენი საკუთარი ბედი.

კაცობრიობა იმყოფება დიდი ცვლილებების წინაშე. მიმდინარე მსოფლიო ომი წარმოადგენს დაპირისპირებულ პოლიტიკურ სისტემათა სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლას. იბრძვიან იმპერიალისტური ძალები ინგლისისა და ამერიკის შეერთებული შტატების მეთაურობით, რომელთა დიდებაც დაფუძნებულია სხვა ქვეყნებისა და ხალხების ექსპლუატაციასა და მორჩილობაზე. იბრძვიან ინტერნაციონალური ძალებიც სტალინისა და მისი ჯგუფის ხელმძღვანელობით, რომლებიც ოცნებობენ „მსოფლიო რევოლუციაზე“ სხვა ქვეყნების ეროვნული დამოუკიდებლობის მოსპობაზე. იბრძვიან თავისუფლების მოყვარე ხალხებიც, რომლებიც მოწადინებულებია იცხოვრონ საკუთარი ცხოვრებით, რომელიც განსაზღვრული აქვთ საკუთარი ისტორიული და ეროვნული განვითარებით.

არაა დანაშაული უმძიმესი, ვიდრე გააუუბედურო, როგორც ამას აკეთებს სტალინი, ქვეყნები და დათრგუნო ხალხი, რომლებიც ცდილობენ შეინარჩუნონ წინაპართა მიწები და საკუთარი ხელით სურთ შექმნან მათზე თავისი ბედნიერება. არაა დანაშაული მეტი, ვიდრე დაჩაგრო სხვა ერები და მათ თავს მოახვიო შენი ნება.

დანგრევისა და დამონების ძალა ფარავს თავის დანაშაულებრივ მიზანს. თავისუფლების, დემოკრატიის, კულტურის და ცივილიზაციის დაცვის ლოზუნგებით თავისუფლების დაცვაში, ისინი ცდილობენ სხვისი მიწების დაპყრობას. დემოკრატიის დაცვაში მათ ესმით საკუთარი პოლიტიკური სისტემის სხვა სახელმწიფოზე თავს მოხვევა. კულტურისა და ცივილიზაციის დაცვაში მათ ესმით კულტურის, ცივილიზაციისა და ძეგლების დანგრევა, რაც სხვა ხალხების ათასწლოვანი შრომითაა შექმნილი.

რისთვის იბრძვის ამ ომში რუსეთი? რისთვის სწირავს იგი უთვალავ მსხვერპლს და იტანჯება?ორი წლის წინათ სტალინს ჯერ კიდევ შეეძლო ხალხის მოტყუება სიტყვებით, სამამულო, განმათავისუფლებელი ომის სახელით.

ახლა წითელ არმიას გადალახული აქვს სსრკ საზღვრები და შესეულია რუმინეთში, ბულგარეთში, სერბიაში, ხორვატიაში, უნგრეთში და სისხლით რწყავს მათ მიწებს. ახლა ნათელი ხდება ბოლშევიკების ომის გაგრძელების ნამდვილი ხასიათი. მისი მიზანია – უფრო მეტად დაამკვიდროს სტალინის ტირანია სსრკ ხალხებზე და განავრცოს ეს ბატონობა მთელ მსოფლიოზე .

რუსი ხალხი მეოთხედ საუკუნეზე მეტია ითმენს ბოლშევიკური ტირანიის სიმძიმეს.

1917 წლის რევოლუციით, ხალხი, რუსეთის იმპერიის მცხოვრებნი, ცდილობდნენ სამართლიანობის, საერთო სიკეთისა და ეროვნული თავისუფლების დამკვიდრებას. ისინი აღდგნენ დრომოჭმული მეფის ხელისუფლების, ფეოდალური, ეკონომიკური და კულტურული ჩამორჩენილობის წინააღმდეგ. მაგრამ პარტიებმა და მათმა ხელმძღვანელებმა , რომლებმაც 1917 წ. თებერვალში ჩამოაგდეს მეფის ხელისუფლება, თავიანთი ორმაგი პოლიტიკისა და შემრიგებლობიდან გამომდინარე, არ აიღეს პასუხისმგებლობა მომავლის წინაშე და ხალხს იმედები გაუცრუეს. ხალხი გაყვა მათ ვინც პირდებოდა დაუყოვნებლივ მშვიდობას, მიწას, თავისუფლებასა და პურს, ვინც ასეთი რადიკალური ლოზუნგები წამოაყენა.

არაა ხალხის დანაშაული იმაში, რომ ბოლშევიკურმა პარტიამ, რომელმაც შეპირდა, შექმნიდა საზოგადოებრივ წყობას, რომელშიც იქნებოდა ხალხი ბედნიერი, და ამისათვის გაიღეს უამრავი მსხვერპლი, – ჩაიგდო რა ხელში ხალხის მიერ მოპოვებული ძალაუფლება, არამარტო არ შეასრულა ხალხის მოთხოვნები, არამედ თანდათანობით გაამყარა რა, მან თავისი ძალადობის მექანიზმი, წაართვა ხალხს მათ მიერ მოპოვებული უფლება, და ჩააგდო მუდმივ გასაჭირში, უუფლებოსა და ყველაზე უსინდისო ექსპლუატაციაში.

ბოლშევიკებმა წაართვეს ხალხს უფლება ეროვნულ თავისუფლებაზე, განვითარებასა და თვითმყოფადობაზე.

ბოლშევიკებმა წაართვეს ხალხებს სიტყვის თავისუფლება, რწმენის თავისუფლება, პიროვნული თავისუფლება, საცხოვრებელი ადგილისა და გადაადგილების თავისუფლება. თავისუფლება მეწარმეობის და შესაძლებლობა ნებისმიერ ადამიანს დაეკავა თავისი ადგილი, თავისი შესაძლებლობის მიხედვით. შეუცვალეს მათ ეს თავისუფლებები ტერორით, პარტიული პრივილეგიებითა და განუკითხაობით, რასაც ახორციელებენ ადამიანებზე.

ბოლშევიკებმა წაართვეს გლეხობას მათ მიერ მოპოვებული მიწა, მიწაზე თავისუფალი შრომის უფლება და თავისუფლად რომ ესარგებლათ თავიანთი შრომის შედეგებით. გლეხობა დააკაბალეს რა კოლმეურნეობების ორგანიზებით, აქციეს ისინი სახელმწიფოს უუფლებო ყმებად, რომლებიც ყველაზე მეტად ექსპლოატაციას განიცდიდნენ და არიან დათრგუნულნი.

ბოლშევიკებმა წაართვეს მუშებს უფლება თავისუფლად აირჩიონ პროფესია და სამუშაო ადგილი, გაერთიანდნენ და იბრძოლონ შრომის უკეთესი პირობებისათვის, მოახდინონ გავლენა წარმოებაზე. მუშები აქციეს სახელმწიფო კაპიტალიზმის უუფლებო მონებად.

ბოლშევიკებმა წაართვეს ინტელიგენციას ხალხთა კეთილდღეობისათვის თავისუფალი შემოქმედების უფლება და კვებავენ ძალადობით. ტერორითა და მოსყიდვით ცდილობენ აქციონ თავიანთი ყალბი პროპაგანდის იარაღად. ბოლშევიკებმა ჩვენი სამშობლოს მოსახლეობა ჩააყენეს მუდმივი სიღარიბის, შიმშილისა და სიკვდილიანობის პირობებში, სულიერ და ფიზიკურ მონობაში, და ბოლოს, ჩართეს დანაშაულებრივ ომში, მათთვის უცხოთა ინტერესების გამო.

ყოველივე ეს დაფარულია დემოკრატიზმის, სტალინური კონსტიტუციისა და სოციალისტური საზოგადოების ჩამოყალიბების სიცრუით. მსოფლიოში არცერთი ქვეყანა არ იცნობდა და არ იცის ცხოვრების ისეთი მძიმე პირობებს, როგორც ჩვენშია, ასეთი უზარმაზარ მატერიალურ რესურსების პირობებში, ისეთ უუფლებობასა და ადამიანის პიროვნულ დამცირებას, როგორც ეს იყო და არის ბოლშევიკური სისტემის პირობებში.

რუსმა ხალხმა სამუდამოდ დაკარგა რწმენა ბოლშევიზმის მიმართ, რომელთა დროსაც სახელმწიფო გახდა ყოველივეს მშთანთქმელი, ხოლო ხალხი – მის უუფლებო, უსახლკარო და უქონელ მონებად. მათ სწამთ უდიდესი საფრთხის, რომელიც თავს დასტრიალებთ, თუ ბოლშევიზმი შეძლებს თუნდაც დროებით დამკვიდრდეს ევროპის ხალხთა სისხლსა და ძვლებზე, მაშინ უშედეგო აღმოჩნდებოდა რუს ხალხის მრავალწლიანი ბრძოლა, რაც მათ უთვალავი მსხვერპლად გაიღეს. ბოლშევიზმი გამოიყენებს ხალხის მოქანცვას ამ ომში და საბოლოოდ დაგვაკარგვინებს წინააღმდეგობის გაწევის უნარს. ამიტომაც ყველა ხალხთა ძალა მიმართულ უნდა იყოს ბოლშევიზმის საშინელი მანქანის დასანგრევად და ყველა ადამიანს უნდა მიეცეს უფლება იცხოვროს და იშრომოს თავისუფლად, თავისი შესაძლებლობების შესაბამისად, დაამყარონ წესრიგი, რომელიც დაიცავს მათ თვითნებობისგან და არ მიითვისებენ ხალხის შრომის შედეგებს, ვინც არ უნდა იყოს იგი, მათ შორის სახელმწიფო.

აქედან გამომდინარე, რუსეთის ხალხთა წარმომადგენლებს, რომლებსაც გაცნობიერებული გვაქვს პასუხისმგებლობა ჩვენი ხალხის წინაშე, ისტორიის წინაშე და შთამომავალთა წინაშე, საერთო ბრძოლის ორგანიზების მიზნით ბოლშევიზმის წინააღმდეგ შევქმენით რუსეთის ხალხთა განთავისუფლების კომიტეტი.

კომიტეტი მიზნად ისახავს:

ა) სტალინური ტირანიის დამხობას, რუსეთის ხალხთა განთავისუფლებას ბოლშევიკური სისტემისაგან და რუს ხალხს რომ დაუბრუნოს უფლება, მოპოვებული 1917 წლის სახალხო რევოლუციით;

ბ) შეწყვიტოს ომი გერმანიასთან და დადოს მათთან მშვიდობიანი ხელშეკრულება;

გ) შექმნას ახალი თავისუფალი სახალხო სახელმწიფოებრიობა ბოლშევიკებისა და ექსპლოატატორთა გარეშე.

კომიტეტი რუსეთის ახალი სახელმწიფოებრიობის საფუძვლად მიიჩნევს შემდეგ პრინციპებს:

1. რუსეთის ყველა ხალხთა თანასწორობა და უფლება ნაციონალური განვითარების, თვითგამორკვევისა და სახელმწიფოებრივი დამოკიდებულების თაობაზე;
2. ეროვნულ-შრომითი წყობილების დამყარება, რომლის დროსაც სახელმწიფოს ყველა ინტერესი დაექვემდებარება ერის კეთილდღეობის ამალებასა და განვითარებას;
3. მშვიდობის შენარჩუნება და მეგობრული ურთიერთობის განვითარება მსოფლიოს ყველა ქვეყანასთან;
4. ოჯახისა და ქორწინების განმტკიცების მიზნით დიდი სახელმწიფოებრივი ღონისძიებების გატარება. ქალთა და მამაკაცთა თანასწორობის უზრუნველყოფა;
5. იძულებითი შრომის ლიკვიდაცია და მშრომელთა უფლებების უზრუნველყოფა თავისუფალ შრომაზე, რომელიც მათ მატერიალურ კეთილდღეობას შეუქმნის, და გაიღებს ისეთ ანაზღაურებას, რომელიც უზრუნველყოფს მათი კულტურული ცხოვრების დონეს;
6. კოლმეურნეობის ლიკვიდაცია, გლეხთათვის მიწის კერძო საკუთრებაში უვადოდ გადაცემა. შრომითი მიწათსარგებლობის თავისუფლება. საკუთარი შრომის პროდუქტების თავისუფალი განკარგვა. იძულებითი გაწერის აკრძალვა და საბჭოთა ხელისუფლებისადმი არსებული დავალიანების ჩამოწერა;
7. კერძო შრომითი საქმიანობის ხელშეუხებლობა ვაჭრობის, ხელოსნობის კუსტარული წარმოებისა და კერძო ინიციატივებზე დაფუძნებული უფლებების აღდგენა და ქვეყნის ეკ. ცხოვრებაში ჩართულობა;
8. ინტელიგენციას მიეცეს უფლება იღვაწოს თავისუფლად თავისი ხალხის საკეთილდღეოდ;

9. სოც. სამართლიანობის უზრუნველყოფა და მშრომელთა უფლებების დაცვა ყოველგვარი ექსპლოატაციისაგან, მიუხედავად მათი წარმომავლობისა და წარსული საქმიანობისა;
10. ყველასთვის განსხვავებულად უფასო განათლების, სამედიცინო დახმარების, დასვენებისა და სიბერის უზრუნველყოფის უფლების შემოღება;
11. ტერორისა და ძალადობის რეჟიმის მოსპობა. იძულებითი გადასახლებისა და მასობრივი გადასახადების ლიკვიდაცია. რელიგიის, სინდისის, სიტყვის, შეკრების, პრესის, ნამდვილი თავისუფლების შემოღება. პიროვნული ქონებრივი და საცხოვრებელი ადგილის ხელშეუხებლობის გარანტიის შემოღება. კანონის წინაშე ყველას თანასწორობის, დამოუკიდებლობის, სიტყვისა და სასამართლოს თავისუფლების შემოღება;
12. ციხეებისა და ლაგერებიდან ბოლშევიზმის პოლიტიკურ პატიმართა განთავისუფლება და მათი სამშობლოში დაბრუნება, რომლებიც დასჯილ იქნენ ბოლშევიზმის წინააღმდეგ ბრძოლისთვის. არავითარი შურისძიება და დევნა მათ მიმართ, ვინც შეწყვეტს სტალინისა და ბოლშევიზმის წინააღმდეგ ბრძოლას, განუსხვავებლად იმისა, იქცეოდა იგი ნებით თუ იძულებით;
13. სახალხო მეურნეობისადმი ომით მიყენებული ზარალის, – ქალაქებში, სოფლებში, ფაბრიკებსა და ქარხნებში, სახელმწიფოს ხარჯზე აღდგენა;
14. ომის ინვალიდებსა და მათი ოჯახებს გაეწიოთ სახელმწიფოდახმარება.

კომიტეტს გააჩნია თავისი შეიარაღებული ძალები, რუსეთის განმათავისუფლებელი არმიის, უკრაინის ტყვედ ჩაბარებულთა ჯარის, კაზაკთა რაზმისა და რიგი სხვა ნაციონალური ნაწილების სახით...

პრედა, 14 ნოემბერი, 1944 წ. ³²

ვლასოვის პოზიცია მართალია იმ ხანად ქვეყანაში არსებული ვითარების ანარეკლია, მდგომარეობიდან გამოსვლის გზებიც სწორად აქვს დასახული, ერთი გამონაკლისის გარდა, -საბჭოთა ჯარს დიახადაც ბერლინის აღებით უნდა დაემთავრა გერმანიასთან ბრძოლა. მაგრამ, როდესაც ჩვენები გერმანიის გარდა სხვა ქვეყნებშიც შეიჭნენ და იქ სოციალისტური რეჟიმები დაამყარეს, ეს უკვე იყო უტყუარი მტკიცებულება იმისა, რომ სსრკ-მ მოახდინა „სოციალისტური რევოლუციის“ „მსოფლიო სოციალისტურ რევოლუციად“ გარდაქმნა, რისთვისაც ემზადებოდა სტალინი თითქმის ბოლო 15 წლის განმავლობაში!

სტალინის შემდეგ ხელისუფლებაში მოსულმა რუსულ- უკრაინული გვარებით შენიღბულმა ებრაელებმაც ძველებურად ისე გააგრძელეს ქვეყნის მართვა მოლაღატეობრივ ბოლშევიკურ-კომუნისტური პროექტით, რომ რუსმა

თუ საბჭოთა ხალხმა ვერაფერი შეიტყო მისი ძირეულობის შესახებ, ვიდრე თავზე არ დაგვენგრა ქვეყანა!

სტალინის შემდგომ სსრკ-ს ხელისუფლებაში მოსულ პირთა ნამდვილი გვარებია:

– ნიკიტა სერგის ძე ხრუშოვი,	– პერლმუტდერი;
– ლეონიდ ილიას ძე ბრეჟნევი	– განაპოლსკი;
– ანდროპოვი	– მენჩმანი;
– ჩერნენკო	– შვარცმანი;
– ანდრეი ანდრეის ძე გრომიკო	– კაც ისააკ;
– მიხეილ ალექსანდრეს ძე სუსლოვი	– ზიუსს;
– დიმიტრი ფეოდორის ძე უსტინოვი	– ულბრიხტი;
– მიხეილ სერგის ძე გორბაჩოვი	– გაიდერ;
– ბორის ნიკოლოზის ძე იელცინი	– ელცინ;
– ვლადიმერ ვლადიმერის ძე პუტინი	– შალომოვი.

აღარ ვლაპარაკობ ედუარდ შევარდნაძეზე, ევგენი პრიმაკოვზე, ალექსანდრე რუცკოიზე, ბორის ბერიოზოვსკიზე, ვიქტორ გრიშინზე, ვლადიმერ ჟირინოვსკიზე, ლეიბა კუჩმაზე, იური ლუჟკოვზე, ბორის პონომორიოვზე, ალექსანდრე იაკოვლევიზე, მიხეილ სოლომონცევიზე, ალექსეი მეორეზე, სხვებზე და სხვებზე, რომლებიც ასევე ებრაელები იყვნენ და ხელისუფლებაშიც წამყვანი პოსტები ეკავათ³³.

ახლა, გავანალიზებთ რა ზოგადად „კომუნისტური შეთქმულების“ ისტორია, კონკრეტულად ვნახოთ თუ საიდან იღებს იგი სათავეს, რამ განაპირობა მისი წარმოშობა, როგორია მისი ბუნება, განვითარების ეტაპები და კიდევ რა დარჩათ ებრაელებს გასაკეთებელი მსოფლიოს „სრულ დაბყრობამდე“. თუმცა ჯერ შევეხებით ზოგადად თვით რელიგიის წარმოშობა–განვითარების მოკლე ისტორიას, მის არსს, და როგორ ჩაენერგა ამ საერთო რელიგიურ მოძრაობაში „მოსეს რჯული“, და რა მიაწერეს მას მანამდე არსებული რელიგიებიდან!

ნაწილი III. ებრაელთა ბიბლიური შეთქმულება. პოლიტიკა რელიგიის გაგრძელება და რელიგია პოლიტიკის!

§-1. უძველესი რელიგიების წარმოშობა – განვითარების მოკლე ისტორია და მისი გავლენა იუდაიზმსა და ქრისტიანულ რელიგიებზე.

„რელიგია“. (ლათ. „რელიგიო“ – ღვთის მოსაგობა, სალოცავი, კულტის საგანი) – საზოგადოებრივი აზროვნების ერთ-ერთი ფორმაა, რომლის საშუალებითაც ადამიანები აღიქვამენ რეალობას ილუზიურ-ფანტასტიკურ წარმოდგენებსა და მცნებებში. თავისი არსით ყოველგვარი რელიგია კი სხვა არაფერია, თუ არა ადამიანებზე ყოველდღიურად გაბატონებული გარე (ბუნებრივი) ძალების მათ გონებაში ფანტასტიკური ასახვა, რა დროსაც მიწიერი ძალები ღებულობენ არამიწიერ ხასითსა და საკრალურდება¹.

რელიგიური რწმენით შეხვრობილ ადამიანებს იმონებს მათ მიერვე შექმნილი წარმოსახული ძალები, რომლებიც მათ უპირისპირდება უცხო ძალების სახით და თითქმის განსაზღვრავენ მათ ბედს.

რელიგია ბუნებასა და საზოგადოებაში არსებულ ურთიერთობას ამახინჯებს, ანიჭებს მათ გამოგონილ ხარისხსა და თვისებებს, დეზორიენტირებას უწევს ადამიანებს სამყაროს შეცნობასა და გარდაქმნაში, და დამოკიდებულს ხდის მათ ბუნებრივ ძალებზე.

რელიგიის ძირითადი ნიშანია რწმენა ზებუნებრივის არსებობაზე. რელიგია მოიცავს რელიგიურ მსოფლმხედველობას, საკულტო მოქმედებებსა და რელიგიურ გრძნობებს. იგი გამოხატავს გაბატონებულ კლასთა და ჯგუფების ინტერესებს. რელიგია ხშირად გვევლინება სოციალურ-პოლიტიკურ მოძრაობაში ექსპლოატატორთა მედროშედ, რამეთუ თავად საზოგადოების პარაზიტული ზედნაშენის იდეოლოგიის განმსაზღვრელია. იგი საზოგადოებრივი აზროვნების გარდამავალი ფორმაა და დროთა განმავლობაში, როდესაც ხალხის განათლება მიაღწევს უმაღლეს დონეს, იგი თავისით გაუქმდება.

დაახლოებით 40 ათასი წლის წინათ, ჯერ კიდევ ნეოლითის ხანამდე, ვიდრე ჩამოყალიბდებოდა თემურგვაროვნული წყობილება, გამოქვაბულებში ცხოვრების დროს, ვიდრე დაიწყებდნენ სამიწათმოქმედო საქმიანობას, ადამიანები ძირითადად ირჩენდნენ თავს მონადირეობით.

დადგენილია რომ, რომელ ცხოველსაც ანიჭებდნენ უპირატესობას, ანუ რომელთა ხარჯზეც უხდებოდათ ძირითადად არსებობა, მას გამოსახავდნენ სადგომში და იწყებდნენ მის მიმართ მისტიურ თაყვანისცემას, ხოლო როდესაც მამაკაცები წავიდოდნენ სანადიროდ, სადგომში დარჩენილი ქალები, მათთვის

სულიერი დახმარების მიზნით, ნახატი კერპის წინ მართავდნენ ილუზიურ, მაგიურ სცენებს, რაც შემდგომ გადაიზარდა რელიგიურ ჩვევებში.²

ცხადია, მაშინ ადამიანები იკვებებოდნენ ასევე მცენარეული საკვებითაც, რომელთაგან ზოგიერთს გამოიყენებდნენ სამკურნალოდაც, რასაც არ შეიძლება არ გამოეწვია მათი გულთბილი დამოკიდებულება და მისი „გაღმერთება“. ასე წარმოიშვა „ტოტემიზმი“³.

თაყვანისცემას იჩენდნენ აგრეთვე ბუნებრივი ობიექტების (ქვები, კლდეები, მხეცის ეშვი და სხვა) მიმართაც, რომლებსაც გარკვეულ ძალას ანიჭებდნენ თავდაცვაში, მკურნალობაში, წარმატებულ ნადირობაში და სხვა, რასაც მიაწერდნენ ასევე ზებუნებრივ ძალებს. ამ მიმდინარეობას კი ეწოდა „ფეტიშიზმი“⁴.

ადრეული პერიოდიდან ადამიანებს ჩაესახა აგრეთვე „სულთა“ არსებობის შესახებ რწმენა. თითქოსდა ისინი ყოფილიყვნენ როგორც კონკრეტულ საგნებში, ისე მათ გარეშე დამოუკიდებლად. მაგალითად მტრედში „სული წმინდა“, ცალკე „ავი სული“ და სხვა, რომელთა მიმართაც გაუჩნდათ ერთ შემთხვევაში მოწიწებისა და პატივისცემის, მეორე შემთხვევაში კი სიძულვილის ან/და შიშის გრძნობა, რასაც „ანიმიზმი“ უწოდეს⁵.

ძველი ქვის ხანამდე, ვიდრე პატრიარქატი დამყარდებოდა ქალს, ოჯახის დედას, ცხადია გაბატონებული მდგომარეობა ეკავა და მისგან ამოიზარდა „ნაყოფიერების ღმერთი“, სიმბოლო ბუნების მისტერიისა.⁶

საზოგადოების თემურ-გვაროვნულმა წყობილებამ კი წარმოშვა „წინაპართა კულტი“, რომ თითქოსდა ყოფილ გარდაცვლილ თემისა თუ გვარის ბელადს გარდაცვალების შემდეგაც შეეძლო თავის ხალხზე ზემოქმედების მოხდენა და რომ არ გაენაწყენებინათ იგი უყურადღებობით, – ჰყავდათ ტრადიციულ პატივში და მასაც „აღმერთებდნენ“⁷.

ცხადია, ადამიანებს ძველთაგანვე ვერ შეეძლოთ ბუნებრივი მოვლენების ახსნა და მათ უკან მოაიზრებდნენ უხილავ ძალებს, რომლებსაც თავის დაცვისა თუ მომადლიერების მიზნით უგებდნენ კერპებს და სახელობით მოიხსენიებდნენ.

ყველა ეს რელიგიური მიმდინარეობები ხალხის კეთილდღეობისაკენ იყო მიმართული და ოჯახში, გვარსა თუ თემში, – სოციალურ თანასწორობის პრინციპს არ არღვევდა და იყო მათ სამსახურში .

კლასობრივ წყობილებაზე გადასვლით კი, – რელიგიური რწმენის ხასიათი თანდითანობით შეიცვალა და ხალხმა დაიწყო თემისა და ტომის ბელადების საკრალიზაცია, ანუ გაღმერთება. ასე გახდა ბელადი, როგორც ძალაუფლების მატარებელი, მორჩილთა თაყვანისცემის ობიექტი.

თანდითან მიაწერდნენ მას არა მარტო მიწიერ, არამედ ღვთაებრივ წარმომავლობას და თვისებებს. ასე დაიწყო რღვევა ხალხთა ზოგადმა სოციალურმა თანასწორობის პრინციპმა⁸.

შემდეგ, მთელი ტომის შიგნით იწყება სოციალური განშრევა (შრომის დაყოფა, გაჩნდა პროფესიები, ჩამოყალიბდა არისტოკრატია), რაც თანდითან გადავიდა რელიგიურ რწმენებსა და ჩვევებში, რელიგიამ კი ბელადთა ხელში შეიძინა სულიერ-პოლიტიკური იარაღის სახე. ღვთისმსახურთაგან ჩამოყალიბდა საზოგადოების პრივილეგირებული ფენა, – რომელსაც ეწოდათ ქურუმები, ქურუმობა კი გადადიოდა მემკვიდრეობით, თაობიდან თაობაზე.

თემთა გაერთიანებით გაჩნდა „პოლტეიზმი“, ანუ მრავალღმერთიანობა, იდეოლოგიური თანაცხოვრების (კოჰაბიტაციის) პირველი ფორმა მდიდართა და ღარიბთა, ანუ მონათმფლობელთა და მონათა კლასობრივ-ქონებრივ უთანასწორობას კი უზრუნველყოფდა ჰეგემონი, ანუ ბელადი. მის ძალაუფლებას კი განამტკიცებდა ქურუმი, მისი ღვთაებრივი წარმომავლობის პროპაგანდირებით. ასე თანდათანობით გაჩნდნენ ტაძრები და სამლოცველოები, სამღვდელოება კი გადაიქცა მუდმივმოქმედ ანტიხალხურ ინსტრუმენტად, რომელიც სულიერ ტყვეობაში ამყოფებს ადამიანებს.⁹

კლასობრივი წყობილების პირმშო ღმერთები, რომლებსაც მოგვიანებით დაუწყეს სახელობითი ტაძრების აგება, მიანიჭეს საზოგადოებრივი მნიშვნელობა და იქცნენ ეპოქის ისტორიულ ძალთა წარმომადგენლებად.

ასე შეიმოსა კაცობრიობა სიცრუის მანტიით.¹

¹ „ღმერთში“ მოიაზრება ყოვლისშემძლე, ზებუნებრივი უმაღლესი არსება, გააჩნია ვინ რა არსს დებს მასში.

მონოთეისტურ აბრამულ რელიგიებში ღმერთი განიხილება, როგორც აბსოლუტური პერსონოფიცირებული პიროვნება, – იეჰოვა, ქრისტე, ალაჰი, – როგორც უმაღლესი ჭეშმარიტება და სიყვარული.

პოლიტეისტური რელიგიები ღმერთს მიიჩნევენ სამყაროსა და ყოველი არსებულის, მათ შორის, ყოველი სულდგმულის, მათი ცხოველქმედების კანონებისა და არსის შემქმნელად.

ღმერთის საწყისად მიიჩნევა „სიკეთის გაღება“. მთავარი მცნებაა „თაყვანისცემა“, თაყვანისმცემლები კი მიიჩნევიან მორწმუნეებად.

ზოგიერთ ქვეყანაში ერთდროულად შეიძლება ყოფილიყო რამდენიმე ღმერთი, რომელთაგან ერთი იყო მთავარი, დანარჩენები კი მას მორჩილობდნენ და მისი ნების შემსრულებლებად მოიაზრებოდნენ.

ასეთ რელიგიებს უწოდებდნენ „მწვალებლურს“.

მსგავსი რელიგიები ძველად იყო შუმერში, ბაბილონში, ასურეთში, ეგვიპტეში, საბერძნეთში, რომსა და სხვა ქვეყნებში, ვიდრე არ გაჩნდნენ აბრამული რელიგიები (იუდაიზმი, ქრისტიანობა, ისლამი).

აბრამული რელიგიები თავის მხრივ ითვლებიან მონოთეისტურ რელიგიებად, რამეთუ აღიარებენ ერთღმერთიანობას, იუდაიზმი – იეჰოვას, ქრისტიანობა – იესო ქრისტეს (სამების იპოსტასით) და ისლამი – ალაჰს, რომლებიც მოიაზრებიან ყოველის შემძლეებად და თითქოს არიან ყველაგან და ყველაფერში. ადამიანებს კი არ ძალუძთ ჩასწვდნენ მათ არსში, რამეთუ ილუზიურ, საკრალურ ასპექტებში განიხილებიან.

ქართული ინტერპრეტაციით „ღმერთი“ შეიძლება გავიგოთ, როგორც „მაღალი“, მიუწვდომელი – ზეცა, რაც თავის მხრივ უსვამს ხაზს ჩვენს მისადმი უსუსურობას.

ათეისტები უარყოფენ თეიზმს და სწამთ, რომ არ არსებობს არანაირი ღმერთი და რომ ყველაფერი ბუნებრივ კანონებს ემორჩილება. არისტოტელეს შეხედულებით, ღმერთი სამყაროს შემოქმედი კი არაა, რომელსაც არ გააჩნია საწყისი დროა, არამედ იდეური მიზანია, საითკუნაც მისწრაფვის ბუნება და ადამიანები.

2005 წლის მონაცემებით, დედამიწის მოსახლეობის 33% იყო ქრისტიანი, 21% – ისლამისტი, 0,22% – იუდაისტი; დაახლოებით 14% – ინდუისტი; 6% – ბუდისტი; 6% – ჩინური რელიგიების მიმდევარი და 4% – სხვა ტრადიციული რელიგიების მიმდევარი. 16% კი – ათეისტი¹⁰.

აქვე ვიტყვოდი, მიუხედავად „ღმერთის“ ამა თუ იმ რელიგიურ ასპექტში ინტერპრეტაციისა, უფრო მართებული იქნებოდა თუ „ღმერთად“ მივიჩნევდით მთელ ჩვენს უსასრულო სამყაროს მმართველ კოსმიურ გონს, იდეათა საწყისს, როგორც ყოველის მშობელსა და ყოველში არსებულს.

ისე კი რაც შეეხება უხილავ საკრალურ ძალებს, ისენი რეალურად არსებობენ, თუმცა მათი მიჩნევა ღმერთებად არასწორი იქნება, რამეთუ წარმოადგენენ უფრო განვითარებულ, სიცოცხლის შემდგომ სულიერ სამყაროს.

მკ.წ.–ის IV–III ათასწ–ში ეგვიპტე შესდგებოდა თემობრიობაზე დაფუძნებული 40 ოლქისაგან, რომლებსაც სათავეში ედგათ სარწყავი არხების მესაკუთრეები, რომლებიც იმავე დროს წარმოადგენდნენ უმაღლეს სასულიერო პირებსაც, ანუ ქურუმებს.

მოგვიანებით ეს ოლქები გაერთიანდნენ ზემო და ქვემო ეგვიპტეთა სახელმწიფოებად, და დამოუკიდებლად დაიწყეს განვითარება.

ამ დროს, ცივილიზაციასთან ერთად იქ ჩნდება საზოგადოებრივი საქმიანობის მფარველი ღმერთები. მაგალითად, დამწერლობის მფარველი ღმერთი – „ტოტი“, სამართლიანობის მფარველი ღმერთი – „მაატი“ და სხვა. თუმცა, ქვეყნის მთავარ ღმერთად მიიჩნეოდა მზის განმასახიერებელი ღმერთი – „ატუმი“ ანუ „რა-ატუმი“¹⁰.

ფარაონი ითვლებოდა მის შვილად და წარმომადგენლად დედამიწაზე.

ქალაქ მემფისს ყავდა თავისი მფარველი ღმერთი „პტახი“, რომელიც ამავე დროს ითვლებოდა წყლის, მიწისა და გონების მფარველ ღმერთად¹¹.

მისი ტაძრის ქურუმები განაგებდნენ სახალხო მეურნეობის ცალკეულ დარგებს და ითვლებოდნენ ქვეყნის პირველ პირებად.

ეგვიპტეში განსაკუთრებული ადგილი ეკავა გარდაცვლილთა ღმერთ „ოსირისს“, რომელსაც მიაწერდნენ მკვდრეთიდან აღდგომის ძალას¹².

ეგვიპტის მრავალ ღმერთთანობა გაგრძელდა იქ აბრამული რელიგიების (იუდაიზმი, ქრისტიანობა, ისლამი) გავრცელებამდე.

მკ.წ.–ის IV–III ათასწ–ში შუმერებშიც იყო მრავალღმერთიანობა, საიდანაც ვფიქრობ, რომ გავრცელდა ეგვიპტეში.

აქაც თითოეულ თემსა და ქალაქს გააჩნდა თავისი მფარველი ღმერთი, რომლებიც უმაღლეს ძალებს განასახიერებდნენ.

მათ შორის განსაკუთრებული ადგილი ეკავა ნაყოფიერების, იგივე ქალღმერთ – „ინანნას“, რომელიც მატრიარქობიდან იღებს სათავეს. იგი ითვლებოდა ქ.ურუკის მფარველ ღმერთადაც.

შუმერთა პანთეონში უმაღლეს საფეხურზე იდგა ღმერთი-ღუმუზი“, რომლის პროტოტიპად უნდა მოვიაზროთ „ოსირისი“. იგიც „ხორბლის თესლის ბედის განმასახიერებელ, გარდაცვლილ და მკვდრეთიდან აღმდგენელ“ ძალის მქონედ მოიაზრებოდა და მიაწერდნენ სასიცოცხლო ძალას. ღმერთი „ღუმუზიც“ სათავეს იღებს შუამდინარეთში მიწათმოქმედების შემოღებიდან.

ნობილეს პრემიის ლაურიატი ჯორჯ ალფრედოვის აზრით-მეცნიერების საფუძველი ცოდნაა, რელიგიისა კი-რწმენა. ალბერტ ეინშტეინიც აღნიშნავს: „...სუსტი ტვინები, რომლებიც შეპყრობილია შიშით... თავიანთ ნავთსაყუდელს რწმენაში ხედავენ“.

ადრეულ პერიოდში შუმერში გაჩნდა ასევე სამართლიანობისა და ჩაგრულთა მფარველი ღმერთი „შამაში“, რომელიც ამავე დროს „ცისა და დედამიწის მსაჯულად“ მოიაზრებდნენ.¹³

აქაც, ისე როგორც ეგვიპტეში ფარაონ-მეფეები, რომლებიც იმავე დროს უმაღლეს სასულიერო პირებად ითვლებოდნენ, თავიანთ თავებს მიიჩნევდნენ მთავარი ღმერთის წარმომადგენლებად.

სწორედ ამან განაპირობა ის გარემოება, რომ მათ ასე ხანგრძლივად, ათასწლეულების მანძილზე შეძლეს ჰყოლოდათ ხალხი უმეცრებასა და მორჩილებაში.

ამდენად, „ღმერთი“ და „რელიგია“ ექსპლუატატორთა ხელში აღმოჩნდა ხალხთა მასებზე ბატონობის საუკეთესო მექანიზმად.

ასე და ამრიგად, ქურუმები და სამეფო ხელისუფლება ხელი-ხელ ჩაკიდებული, როგორც ერთი-მეორის დანამატი და ერთი-მეორისაგან განუყოფელი, ერთი მეორისაგან მომდინარე, - უძველესი დროიდან მოყოლებული დღემდე, ხალხთა მასების მოტყუებითა და მორჩილებაში ყოფნით უზრუნველყოფენ საკუთარი კეთილდღეობის მარადისობას!

მითოლოგიურად ამ ქვეყნიური წესრიგი, ისე როგორც სამყაროს, – მიიჩნეოდა კოსმიური წესრიგის განუყოფელ ნაწილად, მის საწყისად კი თვით ღმერთი ითვლებოდა, კოსმიური გონის სანაცვლოდ.

ამგვარი ხედვიდან გამომდინარე ადამიანური ცხოვრების, ისე როგორც საზოგადოებრივ თუ სახელმწიფოებრივი მოწყობის, მათი ერთმანეთთან და სამყაროსთან ურთიერთობის საწყისად მიიჩნიეს (პერსონოფიცირებული) ღმერთი. შესაბამისად, ძველი აღმოსავლეთის ქვეყნებში მეფეები თავის ძალაუფლებისა და მათ მიერვე მიღებული კანონების სათავეებად მიიჩნევდნენ ქვეყნის მთავარ ღმერთს, რათა უფრო ურყევი ყოფილიყო მათ მიერ, მათი სახელით მიღებული კანონები და დადგენილი წესები.

1. ეგვიპტის მეფე „პტახოტეპას დარიგებაში“ (ძვ.წ. XXVIII ს.) ხაზგასმულია, რომ ყველა ბუნებრივად ერთმანეთის თანასწორია, თუმცა დადგენილია მეფისათვის მისაღები ქცევის წესები და მონათა დისკრიმინაცია¹⁴.

2. „გელაკლეოპოლის მეფის შვილისადმი დარიგებაში“ (ძვ.წ. XXII ს.) აღნიშნულია ღმერთის ქება, და თუ ვინმე მოიქცევა უსამართლოდ ან/და კანონსაწინააღმდეგოდ, იმქვეყნად იგი ვერ მიიღებს ღვთის წყალობას, და ურჩევს შვილს, შეევედროს ღმერთებს დაუწერონ კანონები¹⁵.

3. ამ მხრივ საინტერესოა ეგვიპტის „მკვდრების წიგნიც“.

შუმერში, „ურუკაგანის რეფორმებში“ (ძვ.წ. 2318 წ.) ნათქვამია: „ლაგაშის მეფე ურუკაგანმა ლაგაშის ღვთაება „ნინგურისთან“ დადებული გარიგების თანახმად შეადგინა სარეფორმო კანონები, რომელშიც გათვალისწინებულია ქურუმთა შეღავათები, ხოლო სამეფო კარის სასარგებლოდ დაწესებულია გადასახადები და ჯარიმები“¹⁶.

„ურ-ნამმის კანონებში“ (ძვ. წ. 2104–2095 წწ.) აღნიშნულია სამეფო ხელისუფლების ღვთაებრივი წარმომავლობა და თუ ვინმე დაარღვევს დადგენილ წესრიგს ან/და კანონებს, ღმერთის სახელით მკაცრად დაისჯება“¹⁷.

„ლიფშით-იშთარის კანონები“ (ძვ.წ. 1934–1324 წწ.) ლაპარაკობს, რომ ღმერთ „უტუსა“ და „ენლილის“ დახმარებით, მან მეფე „ლიფშით-იშთარმა“, აკადელებსა და შუმერებს დაუდგინა კანონები, რომლის დამცველებიც დიდხანს და ბედნიერად იცხოვრებენ, ხოლო დამრღვევნი დაიტანჯებიან სიცოცხლის ბოლომდე“¹⁸.

„ემშუნის კანონები“ (ძვ.წ.1790 წ.), რომელიც თავის დროის საუკეთესო სამოქალაქო კოდექსად ითვლებოდა, მის შექმნასაც ღვთაებრივ ძალებს მიაწერენ¹⁹.

„ხამურაბის კანონები“ (ძვ.წ. 1755–1752 წწ.) მიჩნეულია ცისა და მიწის მსაჯულ „შამაშის“ ნებითა და „მარდუკის“ სიტყვით მიღებულად²⁰.

ამ კანონის ღვთაებრივი წარმომავლობის შესახებ ხაზგასმულია ასევე მის ეპილოგსა და პროლოგში.

ტექსტი გვამცნობს: „ცისა და მიწის დიდი მოსამართლე „შამაშის“ ნებით და „მარდუკის“ სიტყვით დაე ბრწყინავდეს ჩემს მიერ ქვეყანაში დადგენილი წესრიგი და არავინ იყოს მისი დამრღვევი და თუ ვინმე დაარღვევს მას, – ღვთის სახელით დაისაჯოს“.

კანონში გადმოცემულია ასევე ბაბილონის სამეფოს ადმინისტრაციული დაყოფის შესახებ ინფორმაცია, რომ იგი შესდგება 26 ქალაქისაგან და ჩამოთვლილია მათი მახასიათებლები, რაც ვფიქრობ გამოყენებული იქნა „მოსეს რჯულში“ ისრაელთა „12 ტომიდან“ წარმომავლობის შესახებ აღნიშვნისას.

„ხამურაბის კანონები“ მოწოდებული იყო ქვეყანაში არსებული სოციალური უსამართლობის უკვდავსაყოფად.

მან უდიდესი გავლენა იქონია მეზობელი ქვეყნების კანონმდებლობაზე, ვიდრე შემოვიდოდა იუდაიზმი, ზოროასტრიზმი და ქრისტიანობა.

„ხამურაბის კანონებსა“ და ამ რელიგიურ მიმდინარეობებს შორის უამრავი პარალელის გავლება შეიძლება.

ყოველივე ზემოხსენებულის ფონზე, როდესაც უკვე ცნობილი იყო რელიგიის მნიშვნელობა საზოგადოების მოწყობა-განვითარების საქმეში და რომ

უხილავ ღვთაების სახელით შეიძლება და ხალხთა მასების მართვა, მორჩილებაში ყოფნა და მათგან შემოსავლების მიღება, აი მაშინ, კერძოდ კი ძვ.წ. XI-X სს-ში, როდესაც ეგვიპტეს შეექმნა ჩრდილოეთიდან „ზღვის ხალხებად“ წოდებულთა შემოჭრის საფრთხე, რომლებსაც უკვე დაპყრობილი ჰქონდათ ხეთების იმპერია, და ემუქრებოდნენ ეგვიპტეს, ისე როგორც მის მეზობლად მყოფი მითანა და ასურეთი, ჩვენი ანალიზით, და არა ბიბლიის მიხედვით, ეგვიპტემ,- მათგან თავდაცვის მიზნით, პალესტინის ტერიტორიაზე, სინაის ნახევარ კუნძულის მარჯვენა ყელთან, ქვეყნიდან განდევნილ, საფრთხედ მიჩნეულ ჭარბ მონათაგან და იქ დაქსაქსულ, თემობრივ მდგომარეობაში მყოფ ეგვიპტე გადასულ ივერ-ებრაელებად წოდებულ ურია-ქალდეველთაგან, სხვა იქ ადგილობრივ მაცხოვრებლებთან ერთად, რელიგიურ საწყისზე შექმნეს მტრის შემაკავებელი, თეოლოგიური, ბუფერული სახელმწიფო იუდეა, რომლის წყალობითაც გადაკეტილ იქნა წითელ და ხმელთაშუა ზღვებს შორის არსებული, ეგვიპტეში შესასვლელი სივრცე!

და რადგანაც ახლად შექმნილი სახელმწიფო იუდეა იყო არა ბუნებრივად ჩამოყალიბებული და არა საზოგადოების კლასობრივი განვითარება-დიფერენციაციის ნიადაგზე, რომელსაც საფუძვლად დაედებოდა მონათმფლობელთა ინტერესები და დიქტატურა, და არა ქურუმთა ინტერესების გამომხატველი მონოთეისტური რელიგია, მრევლ-ქვეშევრდომთა წახალისების მიზნით,-წოდებული იუდაიზმად, რაც ლომს,ლომიზმს ნიშნავს, სტაბილურობის მიზნით საფუძვლად დაუდეს სემიტურ თემთა სავარაუდო პატრიარქების: აბრაამის, ისაკის, იაკობისა და მოსეს შესახებ მანამდე ზეპირსიტყვიერად არსებული თქმულებები, რამაც მას „რჯულის“ სახე შესძინა, და ინდენტობისათვის გაამაგრეს მამაკაცთა სავალდებულო წინდაცვეთით.

„რჯულის კანონი“ ითხოვდა მხოლოდ და მხოლოდ ისრაელთა ერთადერთ ღმერთ „იეჰოვას“ აღიარებას და სხვა ღმერთების გმობას, რათა მყარად მდგარიყო ცენტრალური ხელისუფლება,და განმტკიცებულიყო მისი ძალაუფლება. სანაცვლოდ კი მრევლს დაპირდნენ დანარჩენ ხალხებზე გამარჯვება და მთელს მსოფლიოზე გაბატონება. „რჯულის კანონის“ დარღვევა კი ისჯებოდა სიკვდილით. ასე ჩამოყალიბდა იუდეის თეოლოგიური სახელმწიფო, მისივე მოსახელე რელიგიის საფუძველზე.

შემდგომი ასწლეულების მანძილზე, ვიდრე მოვიდოდეთ ძვ.წ. V ს-მდე „რჯულის კანონი“ თანდათანობით იხვეწებოდა და იქმნებოდა წიგნების სახით, რომელსაც ეწოდა „მოსეს ხუთწიგნეული“ ანუ „თორი“.

ძვ.წ. VIII ს-დან ძვ.წ. II ს-მდე კი „რჯულის კანონი“ თანდათან გაამდიდრეს წინასწარმეტყველთა წიგნებით და მთლიანობაში მივიღეთ იუდაიზმის წიგნთა

კრებული „ძველი აღთქმის“ სახით, რაზეც დაწვრილებით მოგვიანებით გვექნება საუბარი.

თავის დროული იქნება თუ კი ვიტყვით, რომ „თორზე“ დიდი გავლენა იქონია ძვ.წ. VIII საუკუნეში ირანში წარმოშობილმა „ზოროასტრიზმმა“, რასაც „ცეცხლთაყვანმცემლობას“ ვუწოდებთ და აღიარებს უზენაესი სულის არსებობას.

მისმა დამაარსებელმა ზარატუსტრამ, პირველმა მიიღო სიკეთის ღმერთ „ახურა-მაზდასგან“ აღთქმა და იქცა „პირველ წინასწარმეტყველად“.

სწორედ მას შემდეგ ვხვდებით ისრაელში „წინასწარმეტყველებს“.

ზოროასტრიზმის მიხედვით მსოფლიოს განვითარების ისტორიის შინაარსი კი სხვა არაფერია თუ არა სიკეთე-სიავის ღმერთთა ურთიერთ ჭიდილი, რაც სიკეთის ღმერთის გამარჯვებით დამთავრდება და იგი განსჯის მათ, ვინც ამქვეყნიური ბოროტებით დახმარებას უწევდა, ბოროტების ღმერთ „ახრიმანს“ და მათ სატანჯველად ჩაყრის „ჯოჯოხეთში“, ხოლო სიკეთის მქნელთ მიეცემათ მარადიულ სიცოცხლე ზეციურ „სამოთხეში“²¹.

ამ იდეაზეა აგებული აპოკალიფსური სცენებიც, რაც მოწმობს იმას, რომ ბიბლიისტთა მიერ ზოროასტრიზმისგან პირდაპირ გადმოტანილია მისი ძირითადი შინაარსი რელიგიურ დოგმებად.

თუმცა თვით ქრისტეს არსი, რელიგიის ძირითადი ფორმულა აღებულია ძვ.წ. VI ს–ში ჩინეთში მოღვაწე ბრძენ ლაო-ძის „დაო-დეძინიდან“, რომელშიაც ნათქვამია:

„დაო მამაა ყოველი არსის“.²²

„დაო შობს ყოველ არსს“.²³

„უკვდავია სული უწმინდესი,

იგი მდებარია დაფარულისა,

საშო, საიდანაც იშვის.

დასაზამია ცისა და მიწის.

დაუსრულებლად იქმს და იბერის.

ვინც დაეუფლება უწმინდეს სულს, გაუკვდავდება“.²⁴

„დიადი დე დაოდან ამოვლინდება.

დაო უსახიერია და აუხსნელი.

და უძიროა და წყვდიადოვანი,

მაგრამ უმაღლესი ყოფიერებაა,

ყოველი არსიც მისით იშვის“.²⁵

უნდა ვიგულისხმოთ, რომ თუ ეგვიპტელებს ისრაელის ბუფერული სახელმწიფოს შექმნა აინტერესებდათ მტრის შესაკავებლად, რადგან მისით მთლიანად იკეტებოდა სინაის ყელი, ებრაელმა ქურუმებმა კი იგი შემოსავლის ძირითად წყაროდ აქციეს, რადგან ადამიანს არ გაგიჩნდება სხვა აზრი, როდესაც გაეცნობი „მოსეს რჯულის“ კანონს, რომელიც საგადასახადო კოდექსი გეგონება.

ეს ერთი შეხედვით, მაგრამ თუ სიღრმისეულად ჩავუკვირდებით „მოსეს რჯულს“, დავინახავთ რომ მასში შეფუთულია ებრაელთა შეთქმულების მატრიცა, რომელიც შემდეგ განვითარებულ იქნა კონცეპტუალურად წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა წიგნებში, რამაც „საგზაო რუკის“ სახე მიიღო. სწორედ ამ „კონცეპტების,, მიხედვით ებრაელი რავინები დღესაც სახავენ ძირითად „მიზანთან“ მისასვლელ გზებს, რომლებსაც გავლენის ქვეშ მყოფ სტრუქტურების მეშვეობით თავს ახვევენ ცალკეულ ქვეყნებს!

§-2. ბიბლია ზოგადად²⁶

ბიბლია (ბერძნულად „ბიბლია“ – წიგნები) – იუდეურ და ქრისტიანულ რელიგიების „წმინდა“ წიგნთა კრებულია.

ბიბლია შესდგება „ძველი და ახალი“ ალთქმებისაგან. პირველს ეკუთვნის წიგნები, რომლებიც დაწერილია ძველ ებრაულ ენაზე და რომლებსაც აღიარებენ იუდეური და ქრისტიანული რელიგიები. მეორეს კი – ის წიგნები, რომლებიც ძირითადად შედგენილია ბერძნულ ენაზე და აღიარებენ მხოლოდ ქრისტიანები.

„ძველი ალთქმა“ მოიცავს „მოსეს ხუთწიგნეულს“ და წიგნებს: ისუს ნავინს, ისრაელის მოსამართლეებს, ეზრას, ნემს, ესთერს, იოვას; ფსალმუნებს, სოლომონის საგალობლებს, ეკლეზიესტობას, სიმღერებს; ისაიას, იერემიას, იერემიას გოდებას, ეზიკელს და 12 „მცირე წინასწარმეტყველთ“.

„ახალ ალთქმაში“ შედის 4 სახარება (მათეს, მარკოზის, ლუკასა და იოანეს), მოციქულთა საქმეები, მოციქულების 21 გზავნილი და აპოკალიფსი ანუ იოანე ღვთისმეტყველის წინასწარმეტყველებანი.

ეს არის წიგნები, რომლებიც შედის მართლმადიდებლურ სახარებაში. მაგრამ არის კიდევ არა კანონიკური წიგნები: იუდიფის, ტოვეთის, სირაქონის შვილ იესოს სიბრძნენი და სხვა, რომლებსაც ითვალისწინებს ეკლესია. არის ასევე წიგნები, რომლებსაც არ ითვალისწინებს ეკლესია.

თანამედროვე „ძველი ალთქმის“ ზოგიერთი ფრაგმენტი წარმოიშვა და არსებობდა ზეპირსიტყვიერად წერილობით გაფორმებამდე რამდენიმე ასეული წლით ადრე. მაგალითად, „მოსამართლეთა წიგნის“ თავი V-ე წარმოიშვა დაახლოებით ძვ.წ. XIII ს-ში.

ძვ.წ. XI ს-ში, კერძოდ კი ძვ.წ. 1020 წ-ს ისრაელის ჩამოყალიბებულ სახელმწიფოს იდეოლოგიური დასაბუთებისა და ჟამთა აღწერისათვის

ებრაელებმა გამოიყენეს ფინიკიური დამწერლობა და იმთავითვე დააფიქსირეს მანამდე ზეპირსიტყვიერად არსებული მითები, მაგალითად „მოსამართლეთა წიგნი“.

მითებს ჩვენამდე არ მოუღწევიათ, მაგრამ ბიბლიაში შემონახულია მათზე მითითებები, მაგალითად „სოლომონის საქმეებზე“, „იეჰოვას ომებზე“ და „გმირის წიგნის შესახებ“.

ძვ.წ. IX–VIII სს–ში, გაჩნდა „ენოქისა“ და „იეჰოვას“ წიგნები, რომლებიც შემდეგ შევიდნენ ძველ აღთქმაში.

ენოქის წიგნი შეიქმნა ისრაელში და მისით გამოიკვეთა ისრაელის თემის იდეოლოგია, რომელიც შემდეგ გაერთიანდა ეფრემის თემის ირგვლივ. ხოლო იეჰოვას წიგნი – იუდეაში, რომელმაც განამტკიცა ამ თემის იდეოლოგია და მეფე დავითის დინასტიის ავტორიტეტი. თავდაპირველად ორივე თემი გაერთიანდა და ეწოდა სახელმწიფო იუდეა.

ეს სახელმწიფო, ძვ.წ. IX ს-დან, სოლომონ მეფის გარდაცვალების შემდეგ, გაიყო ორ ნაწილად, ჩრდილოეთს ეწოდა ისრაელი, სამხრეთს კი იუდეა.

დაახლოებით ძვ.წ. VII ს–ში ხსენებული წიგნები გააერთიანეს ერთ წიგნად. თუმცა მანამდე, კერძოდ, ძვ.წ. VIII ს–ში, უკვე ჩნდება პირველ წინასწარმეტყველ – ამოსისა და ოსიას წიგნები და პიველ ისაიას წიგნის ნაწილი, აგრეთვე მიქას წიგნი. მოგვიანებით წარმოიშვნენ ნაუმის, სოფონიასა და აბაკუმის წიგნები, რომლებშიც გამოხატულება ჰპოვა იმ დროს არსებულმა მონათმფლობელურმა კლასობრივმა წინააღმდეგობებმა.

ძვ.წ. 621 წ-ს, იერუსალიმის ტაძრის ქურუმებმა შეადგინეს კანონთა წიგნი, რომელიც „ძველ აღთქმაში“ შესულია „მეორე კანონის სახელით“ „ძველი აღთქმის“ დანარჩენი ნაწილი კი დაწერილია „ბაბილონის ტყვეობასა“ და მის შემდგომ პერიოდში.

ბაბილონის ომის დროს შედგენილ იქნა ერემია ღვთისმეტყველის წიგნი, ხოლო თვით ბაბილონში, იქ არსებულმა ქურუმებმა შეადგინეს, ე.წ. „ქურუმთა კოდექსი“, რომელშიც გაერთიანდა „ხუთწიგნეული“ და „ძველი აღთქმის“ კანონების 3/4.

ძვ.წ. V ს–ში ეზრამ და ნეემიიმ, რომლებიც ბაბილონიდან გადავიდნენ იერუსალიმში, როგორც სპარსეთის მეფისაგან უფლებამოსილებმა, გამოაქვეყნეს ქურუმთა კოდექსი „მოსეს რჯულის კანონის“ სახით და სავარაუდოდ მათვე ჩამოაყალიბეს „ხუთწიგნეული“ იმდაგვარად, როგორც ეს გადმოცემულია „ძველ აღთქმაში“.

მთლიანად „ძველი აღთქმა“ დაკომპლექტებული იქნა ძვ.წ. III ს-დან ახ.წ. I ს–მდე, ამ დრომდე გრძელდებოდა მისი ბერძნულ ენაზე თარგმნაც.

ადრე ქრისტიანული იდეოლოგიის ჩამოყალიბებისდა მიხედვით გამოჩნდნენ „ახალი აღთქმის“ ცალკეული წიგნები. მათ შორის დროში პირველი „აპოკალიფსი“, რომელიც დათარიღებულია ახ.წ. 68–69 წწ-ით.

I ს-ის დასასრულსა და II ს-ის დასაწყისში გამოჩნდნენ „გზავნილები“, რომლებსაც პავლეს და სხვა მოციქულებს მიაწერენ.

ქრისტიანობა, როგორც დამოუკიდებელი რელიგია, გაფორმდა II ს-ში. ამ დროისთვის კი უკვე დასრულებული იყო იესო ქრისტეს ისტორიული სახის ჩამოყალიბება და მისი მითიური ბიოგრაფიის შექმნა.

„მოციქულთა საქმეების“ ბოლო წიგნი ეკუთვნის II ს-ეს.

„ახალი აღთქმის“ არცერთი წიგნი არ ეკუთვნის იმ ავტორებს, რომელთა სახელებითაცაა ისინი შედგენილნი და რომლებდაც მიიჩნევენ ეკლესია.

ბიბლიის შინაარსი არაერთგვაროვანია. „ძველ აღთქმაში“ შეკრებილია მითები, ისტორიული ქრონიკა, საკანონმდებლო კოდექსი, ყოფითი მოთხოვნები, ნოველები, მორალური და ლირიკული ხასიათის პოემები, სამგლოვიარო, გამარჯვებისა და მსვლელობების სიმღერები, ფსალმუნები, საგალობლები და სატირა.

ბიბლიურ ლეგენდებში ფანტასტიკურადაა წარმოსახული არაბეთიდან პალესტინაში გადასულ ძველ ებრაელთა ისტორიული ფაქტები. მათ მიერ ამ უკანასკნელის „დაპყრობის“, თემურ-გვაროვნული წყობილების დაშლისა და მონათმფლობელური წყობილების წარმოშობის, ისრაელისა და იუდეის დაპყრობის, მის დაცემისა და სხვათა შესახებ.

თუმცა ისტორიული ფაქტები გადმოცემულია მასა რელიგიურ გამონაგონებთან ერთად არეული. მაგალითად, ებრაელების მიერ თავიანთი სახელმწიფოებრიობის დაკარგვა და მათ სხვადასხვა ქვეყნებში განზნევა წარმოჩენილია ფანტასტიკურად, როგორც იეჰოვას სასჯელი რჩეული ერის მიერ კანონდარღვევის გამო, რომლებსაც შემდგომ ვითომდა მაინც გადაარჩენს თავად, ან/და მის მიერვე მოვლინებული მესია, რომელიც შეეწირება ადამიანთა ცოდვებს მსხვერპლად.

წინასწარმეტყველთა წიგნები გაჯერებულია მესიის მოსვლის იმედით. „ახალი აღთქმის“ კონცეფცია ამოდის იმ გარემოებიდან, რომ თითქოსდა მესია უკვე იყო მოსული და იგი გახლდათ იესო ქრისტე.

„ძველი აღთქმის“ მესიონიზმისაგან განსხვავებით, „ახალი აღთქმის“ მესია – გამარჯვებული კი არ არის, არამედ მსხვერპლი, გაღებული ღმერთის მიერ ადამისა და ევას მიერ ჩადენილი ცოდვების გამოსასყიდად.

ამის შესაბამისად მესია გვევლინება არა მარტო ებრაელების, არამედ მთელი კაცობრიობის მხსნელად. ეს ხსნა კი ვითომდა უკვე „შედგა“, თუმცა არა პრაქტიკულად, რომელიც მთლიანად რეალიზებული იქნება ქრისტეს „მეორედ მოსვლისას“ და თანაც „ღვთის საშინელი სამსჯავროს“ შემდეგ.

„ახალ აღთქმაში“ დაწვრილებითაა გადმოცემული მითი ქრისტეს მიწიერი ცხოვრების, მისი ტანჯვის, სიკვდილისა და აღდგომის შესახებ.

„ახალი აღთქმის“ ზოგიერთ წიგნში გადმოცემულია პირვანდელი ქრისტიანული თემის (სადმოს) ზოგიერთი ისტორიული ცნობაც.

ბიბლიური წიგნების წარმოშობას ეკლესია მიიჩნევს ღვთიური ხილვის პროდუქტად, რომელთა ავტორობასაც მიაწერენ ბიბლიურ პერსონაჟებს, წინასწარმეტყველებს, მოციქულებსა და მათ მოწაფეებს.

ბიბლიის ეს „ღვთიური სულის“ ჩამდგმელობის დებულება გაკრიტიკებულია სპეციალური დარგის, – „ბიბლიური კრიტიკის“ მიერ.

„ბიბლიურმა კრიტიკამ“ ისარგებლა რა ტექსტობრივი და ფილოლოგიური ანალიზის მეთოდით, დაუპირისპირა ერთმანეთს ბიბლიის ცალკეული ძველი წიგნების სიები და მათი ტექსტები, – ხმელთაშუა ზღვისა და ძველი აღმოსავლეთის ხალხთა რელიგიურ ფოლკლორს, და მითიოლოგიით შედგენილ ტექსტებს, და მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ეკლესიური ხედვა არ შეესაბამება რეალობას.

ბიბლიის, უმეტესად კი მისი „ახალი აღთქმის“ კრიტიკას, შეეცადნენ ჯერ კიდევ ანტიკურ ხანაში (ცელსი, პორფირე და სხვა).

IX ს-ში ირანელმა ებრაელმა **ხივი ალ-ბალხმა** აღმოაჩინა რიგი შეუსაბამობანი „**მოსეს ხუთწიგნეულში**“ და გამოთქვა ეჭვი, რომ მათი ავტორი ყოფილიყო მოსე.

XI ს-ში იგივე აზრი გამოთქვა ებრაელმა ღვთისმეტყველმა **იბნ ეზრამაც**. ბიბლიის მეცნიერული კრიტიკის ფუძემდებლად ითვლება სპინოზა, რომელმაც ამ მხრივ თავისი შეხედულებანი გამოთქვა „**ღვთისმეტყველების – პოლიტიკურ ტრაქტატში**“ (1670). მასში მან თანმიმდევრულად ახსნა „ძველი აღთქმის“ წიგნების, კერძოდ კი „ხუთწიგნეულის“ წარმოშობა.

მან გაშიფრა იბნ ეზრას შენიშვნები და მასში დაინახა ის, რომ შეუძლებელია მოსე ყოფილიყო მისი ავტორი.

სპინოზა იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ „ხუთწიგნეულის“ შემდგენელი იყო ეზრა, რომელმაც შეკრიბა სხვადასხვა ავტორებისაგან ისტორიული ცნობები, ზოგ შემთხვევაში უბრალოდ გადმოწერა ისინი და დაუტოვა შთამომავლობას შემოწმებისა და წესრიგში მოყვანის გარეშე.

1753 წ-ს ფრანგმა ექიმმა **ჟ.ასტერუკმა გამოაქვეყნა წიგნი** „ვარაუდი პირველ თქმულებაზე“, რომელიც სავარაუდოდ „გამოიყენა“ მოსემ „დაბადების“ წიგნის დაწერისას. მასში მან გამოთქვა მოსაზრება, რომ „ხუთწიგნეულში“ ორი დამოუკიდებელი წყარო, ენუქისა და იეჰოვას წიგნებია გამოყენებული.

XIX ს-ის დასაწყისში გერმანელმა ბიბლიესტმა **დე ვეტტემ** დაადგინა, რომ „**მეორე კანონი**“ არის სწორედ ის წიგნი, რომელიც, როგორც ეს ნათქვამია „**მეოთხე წიგნში**“, მეფეთა 22–23–ე თავებში, აღმოჩენილი იქნა ტამარში იოსიის მეფობის დროს მღვდელ **ხილკიას** მიერ. ასე იქნა დადგენილი „მეორე კანონის“ გამოჩენა-წარმოშობის თარიღი, რაც ძვ.წ. 621 წელია.

XIX ს-ში გერმანელი ბიბლიესტების: **ფატკეს, რეისა, გრაფისა, კაიზერისა და ველგაუზენის** ძალისხმევით დადასტურებული იქნა, რომ „**ხუთწიგნეულის**“ წყაროები და „**იესო ნაავინის**“ წიგნები, და „**ქურუმთა კოდექსი**“, – წარმოიშვნენ არა უადრეს ბაბილონის ტყვეობისა, ანუ ძვ.წ. VI ს-ში.

ასეთივე კრიტიკული სამუშაო შესრულებული იქნა „**ძველი აღთქმის**“ სხვა წიგნების მიმართაც და გაკეთებული იქნა დასკვნა, რომ უმეტესი ბიბლიური პერსონაჟები მითიური პიროვნებებია.

XX ს-ის **არქეოლოგიურმა გათხრებმა** მესოპოტამიასა და ძველი აღმოსავლეთის სხვა ქვეყნებში, მათ შორის მკვდარი ზღვის მახლობლად, – დაადასტურეს ბიბლიური კრიტიკის დასკვნების სიმართლე.

„ახალი აღთქმის“ კრიტიკული კვლევისას მნიშვნელოვან შედეგებს მიაღწია XIX ს-ში **ტიუბინგენის სკოლამ**, ღვთისმეტყველ ბაუერის ხელმძღვანელობით. ამ სკოლიდან გამოვიდა დ.შტრაუსი, რომელმაც გავლენა მოახდინა „ახალი აღთქმის“ შემდგომ ბიბლიურ კვლევებზე და საერთოდ რელიგიის ისტორიაზე.

შტრაუსი ამოდის იქიდან, რომ „**ახალი აღთქმის**“ ძირითადი თქმულებები ეფუძნება მითებს, რომლებიც წარმოიშვნენ ძველი ებრაელების მესიის მოსვლის დაუღალავი მოლოდინის პერიოდში და რომლებიც თავის მხრივ უკავშირდება „**ძველი აღთქმის**“ მითიურ ცვლილებებს. ჩათვალა რა ყველაზე ძველ თქმულებად, „**მათეს სახარება**“, შტრაუსმა იგი მიიჩნია არა უადრეს I–II ს-ში შედგენილად.

„ახალ აღთქმისეულ“ კრიტიკაში მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა მემარცხენე ჰეგელისტმა **ბ.ბაუერმა**, რომელმაც დააფუძნა ვერსია იმის შესახებ, რომ „**ახალი აღთქმისეული**“ ნაწარმოები არის ადრე ქრისტიანული ეკლესიის მსახურთა ნამოღვაწარი.

ბაუერმა მიიღო ახალი, უფრო ზუსტი ქრონოლოგიური სქემა სახარებათა წარმოშობის შესახებ, რომლის მიხედვით სახარებათა შორის პირველი იყო **მარკოზის სახარება**.

ბაუერის ნამუშევარი უმაღლესად შეაფასა **ენგელსმა**, რომელმაც თავის წიგნში „წიგნი ხილვა“, დაგმო „ახალი აღთქმა“ როგორც ყველაზე „**ბნელი წიგნი**“. აპოკალიფსი გაშიფრა ბაუერმა, მისი სიმბოლოები და დაადგინა მისი დაწერის თარიღი.

XIX ს-ის დასასრულსა და XX ს-ის დასაწყისში ახალი აღთქმისეული კრიტიკა განავითარეს მითოლოგიური სკოლის ღვთისმეტყველებმა **უ.სმიტმა**, **ა.ნემოვესკიმ**, **დრევესომ** და სხვებმა.

დიდი ისტორია აქვს ასევე ბიბლიის „რაციონალურ კრიტიკას“, რომელთანაც მჭიდროდაა დაკავშირებული ათეიზმი.

XVII–XVIII სს-ში ბიბლიური ლეგენდებისა და მისი მორალის კრიტიკაში ღვაწლი შეიტანეს ასევე აღორძინების ეპოქის მოაზროვნეებმა, ფრანგმა სკეპტიკებმა **ბელიმ**, **მონტენმა**, **მელიემ**, **დ.უმარსმა** და XVIII ს-ის მატერიალისტებმა **გობსმა** და **ვოლტერმა**.

ბიბლიის კრიტიკის განვითარების მთელ მანძილზე მიმდინარეობდა დაუსრულებელი იდეოლოგიური ბრძოლა. ბიბლიის ნამდვილი ისტორიის მხილებამ მთლიანად დაანგრია იუდეურ-ქრისტიანული რელიგიის ყველა დოგმატი, რამაც გამოიწვია ძლიერი დაპირისპირება იმ საზოგადოებრივი კლასების, რომლებიც დაინტერესებულნი იყვნენ რელიგიური რწმენის შენარჩუნებით.

დაინტერესებული პირები იუდაიზმისა თუ ქრისტიანული რელიგიის განსამტკიცებლად იშველიებენ ცრუ მეცნიერულ გამართლებას და ცდილობენ ბიბლიას შეუნარჩუნონ პერსონაჟების ისტორიულობა.

ბიბლიის კრიტიკის თაობაზე უამრავი შენიშვნა მოიპოვება მარქსიზმ-ლენინიზმის კლასიკოსთა ნაწარმოებში. ბიბლიური ლეგენდების ისტორიულობის შესახებ დაწერილი აქვს **პ.ლაფარგს**, **მ.ნიკოლსკის**, **ბ.რანოვიჩს**, **ი.ვიპპერს**, **ი.ტრენჩინ-ვალდაპფელს**, **ა.რობერტსონს** და სხვებს.

როგორც „ძველი აღთქმის“, ისე „ახალი აღთქმის“ ნაწილში უამრავი წინააღმდეგობაა. მითები, ლეგენდები თუ სასწაულები, არ შეესაბამებიან გეოგრაფიულ და ისტორიულ ცნობებს. ბიბლიური კოსმოგონია, ანტროპოლოგია და ეთნიოგრაფია, – ცხადყოფს იმ საზოგადოების დაბალ დონეს მეცნიერებასა და კულტურაში, რა დროსაც ხსენებული თქმულებები იქმნებოდა. უნდა ითქვას, რომ ბიბლია, თავისი ისტორიულ-რეალური ხარისხით და მეცნიერული ღირებულების თვალსაზრისით, არანაირად არ დგას სხვა ხალხთა „წმინდა“ წიგნებზე მაღლა. მეტად წინააღმდეგობრივია **მორალური ნორმები**, რომელსაც ქადაგებს ბიბლია. მათში შეიძლება დაინახო მკვლელობის აკრძალვა და მოწოდება ხალხთა მასობრივი განადგურების შესახებ.

მითები კეთილსინდისიერი ცხოვრებისა და გარყვნილობის გამართლების შესახებ, სიმდიდრის განსჯა და ექსპლუატატორული მეთოდებით შემოსავლის მიღების გამართლება, და სხვა.

ბიბლიურმა მორალმა ასახა იმდროინდელი გაბატონებული სოციალური ფენების ინტერესები, როდესაც იქმნებოდა ბიბლიური წიგნები. ამიტომაც არანაირად არ შეიძლება მათი მიჩნევა მუდმივი მნიშვნელობის მქონე ზეისტორიულ წიგნებად.

ბიბლიური ლეგენდების ნათელი უსუსურობა იუდეველ და ქრისტიანულ ღვთისმეტყველებს აიძულებს მოუნახონ მათ ალეგორიული ახსნა. ამ მიზნით ახ.წ. I ს-ში ფილონ ალექსანდრიელმა, რომელიც ცდილობდა იუდეური რელიგია გადაექცია ელინისტური კულტურის წარმომადგენლებისათვის მისაღებად, ძველ აღთქმისეულ მითებს მოუძებნა სიმბოლური ახსნა.

ბიბლიის ალეგორიულ ახსნას იყენებდნენ ღვთისმეტყველები -**ორიგენი**, III ს., **მაიმონდი** (1135–1204) და სხვა. თუმცა ეკლესიის მიერ იგი შერაცხულ იქნა ერესად და აიკრძალა.

XIX ს-ში დიდი გაქანება ჰპოვა პროტესტანტულმა და სხვა მოდერნისტულმა მოძრაობებმა, რომლებიც ცდილობდნენ და დღესაც ცდილობენ ბიბლიური მითები დაუკავშირონ თანამედროვე მეცნიერულ მიღწევებს, მათი ყველაზე ფართო ალეგორიული და სიმბოლური ახსნებით.

კათოლიკური ეკლესია იძულებულია ბიბლიური ტექსტების ახსნისას პირდაპირი თუ ირიბად ლავირებდეს.

ამ მიზნით, **1902 წ-დან ვატიკანთან ფუნქციონირებს ბიბლიური კომისია**, რომელიც ბიბლიის კითხვისას წარმოშობილ კაზუსებზე აკეთებს კომენტარს.

არსობრივად, ბიბლიური მითების ყველა თანამედროვე ალეგორიული ახსნა, – მცდელობაა მათი აზრის ფალსიფიცირებისა, რათა შენიღბონ ამ მოძღვრების უსუსურობა.

დადგენილია, რომ იუდეის სახელმწიფოს ჩამოყალიბებისას და მასთან ერთად ბიბლიის შექმნისას ებრაელებმა გამოიყენეს იმხანად ახლო აღმოსავლეთში არსებული მით-ლეგენდები, იმ მიზეზთა გამო, რომ როგორც ყოველთვის ახალი წეს-წყობილების ჩამოყალიბებისას, ყურადღებას აქცევენ მანამდე არსებულ ეკონომიკურ, სამართლებრივ თუ პოლიტიკურ კონცეფციებს და რადგან მათაც უკვე დაკარგული ჰქონდათ საკუთარი თავდაპირველი სახელმწიფოებრიობის მოწყობის კულტურა, რაც გააჩნდათ პროტო-ისტორიულ სამშობლოში ურუკ-არატუსა და შუმერის ქალაქ-სახელმწიფოებში, ცხადია მოიშველიეს მეზობელი ქვეყნების მემკვიდრეობა, როგორც წინა პარაგრაფში ავლინებთ ეგვიპტური „მკვდრების წიგნი“, „გერაკლეოპოლისის მეფის დარიგებანი“ და სხვა. ასევე

ზემოხსენებული შუმერული კანონები, უპირატესად კი **ხამურაბის**. აგრეთვე **ზარატუსტრას** მოძღვრება, **ლაო-ძის „დაო-დე-ძინი“** და სხვა., რომლებიც ადასტურებენ მათსა და „აღთქმებს“ შორის პარალელების გავლების შესაძლებლობა.

მაგალითად, **მოსეს** ბიოგრაფია წარმოადგენს ძვ.წ. III ათასწ-ის მეორე ნახევარში მოღვაწე **აკადის მეფე – სარგონის** ბიოგრაფიის პროტოტიპს, რომელიც მითის მიხედვით იგიც მამის გარეშე გაზრდილა, გაჭირვების ჟამს დედამისს, ჯერ კიდევ ჩვილი ჩაუსვამს კალათაში, გაუსანთლავს და გაუტანებია წყლისთვის, რომელიც შემდეგ დაუჭერიათ, ამოუყვანიათ წყლიდან და გაუზრდიათ მეფის კარზე, სადაც მოგვიანებით თავად გამხდარა მეფე და „**დაუპყრია მიწები ზღვამდე**“.

მოსეც ხამურაბით ღმერთისაგან იღებს კანონებს“ და მასსავით ღმერთის სახელით ემუქრება ებრაელებს მის დასაცავად.

„**კათოლიკური ღვთისმეტყველების ლექსიკონის**“ მიხედვით „**ღვთის სიტყვა**“ მოპარულია კერპთაყვანმცემელებთაგან, მისი „**სამოთხე**“, „**ადამი**“ თუ „**ევა**“, – აცხადებენ რომ აღებულია მითებიდან. „**კიდობანი**“, „**არარატი**“, და **ნოეს** შვილთა სახელებიც, ისე როგორც, „**აბრაამის**“, მის შვილ „**ისააკის ღმერთშეწირვის**“ და „**სოლომონის მსაჯულობა**“, – გადმოტანილა „**ოთხ მოთხრობად წოდებული თხზულებიდან**“.

„**მესია**“ აღებულია ეგვიპტური „**მაჰადიდან**“, „**იესო**“ კი „**გორომიდან**“, რომელთა შორის 147 მსგავსება ყოფილა. ასევე, „**იესოსა**“ და „**კრიშნას**“ შორის უამრავ მსგავსებას ხედავენ.

ღმერთ **„ბელ-მარდუკის ვნებების“** შესახებ აშურის მონასტრის ბიბლიოთეკაში დაცული ცნობებიდან ვგებულობთ, რომ იგი ვიღაც ბოროტ მოქმედთან ერთად სახალხოდ დაუსჯიათ სიკვდილით. შემდეგ კი მასთან ჩასულა სამარეში ქალღმერთი, გაუცოცხლებია იგი და აღმდგარა მკვდრეთიდან, და ამაღლებულა ცად, დასჯის მომენტში კი ქაოსსა და ტრაგედიებს ჰქონია ადგილი.

ამ მითის გავლენაც აშკარად შეინიშნება „**ქრისტეს ჯვარცმასა და მის მკვდრეთიდან აღდგენა, ამაღლებაზე**“.

მთლიანად „**ბელ-მარდუკსა**“ და „**იესო ქრისტეში**“ რეალიზებულია შუმერულ ღმერთ „**დუმუზის**“, იგივე ეგვიპტის ღმერთ „**ოსირისის**“ მნიშვნელობის იდეა, რომ ხორბლის თესლი ჯერ კვდება, ლპება, შემდეგ კი განიცდის აღდგენას. ამ იდეასაა ამოფარებული, ასევე „**მეორედ მოსვლის**“ შემდეგ გარდაცვლილთა საღვთო განსჯასჯადობის თემა და ხელახლა „**მარადიული**“ სიცოცხლის მისტიკური კონცეფციაც.

მთლიანად, კაცობრიობის განვითარების შესაძლო ისტორია კი აღებულია ზარატუსტრასგან, რომელიც წარმოდგენილია „სიკეთისა“ და „ბოროტების“ ღმერთთა ჭიდილის სახით, რაც მთავრდება „სიკეთის ღმერთის“ გამარჯვებით, და რომლის შემდეგაც იგი გამართავს საღვთო სამსჯავროს.

იუდაიზმი „ძველ აღთქმას“ მიიჩნევს წმინდად, ქრისტიანობა კი – „ახალ აღთქმის“ ნაწილთან ერთად, „ძველი აღთქმის“ ნაწილსაც, ხოლო ისლამი, – მხოლოდ „ძველი აღთქმის“ ნაწილს.

„ძველ აღთქმას“ უკავია ბიბლიის 3/4 ნაწილი, „ახალ აღთქმას“ კი – 1/4. „ძველი აღთქმის“ ტექსტები და მათი შემადგენლობა იუდაიზმსა და ქრისტიანობაში ერთმანეთს არ ემთხვევა.

არა კანონიკური წიგნები იუდეურ ბიბლიაში საერთოდ არ მოიპოვება, მართლმადიდებლურ და კათოლიკურში – კი არსებობენ.

ამის შესახებ მართლმადიდებლურ ბიბლიაში მინიშნებულია, კათოლიკურში კი – მეორე ხარისხიანი კანონიკურადაა ცნობილი.

პროტესტანტები მათ არა წმინდა წერილებად, არამედ კანონიკურებად მიიჩნევენ, ანუ ადგილი აქვს ეკლესიათა მხრიდან ბიბლიისადმი არაერთგვაროვან მიდგომას.

„მოსეს წიგნები“ უმთავრესია „ძველ აღთქმაში“ და მას როგორც ავღნიშნეთ „თორს“ უწოდებენ. მათ შემდეგ სხვადასხვა წინასწარმეტყველთა სახელითაა შედგენილი 50-მდე წიგნი და გადმოცემულია „ძველ აღთქმაში“.

ერთ წიგნშია გადმოცემული ფილოსოფიური ხასიათის ტრაქტატები, საგალობლები, ფსალმუნები, ლირიკულ-ეროტიკული პოემა და ერთმანეთთან არც რელიგიითა და არც ღმერთით არ არიან დაკავშირებული.

„ახალი აღთქმა“ შესდგება 27 კანონიკური წიგნისაგან, რომლებიც დალაგებულია ეკლესიის მიერ მათი მიღების მიხედვით.

„ახალ აღთქმაში“ არა კანონიკური წიგნები არ მოიპოვება, ასე რომ, ბიბლია შედგება სხვადასხვა დროს დაწერილი სხვადასხვა ჟანრისა და ხასიათის წიგნებისაგან და მიუხედავად ამისა, იუდაიზმისა და ქრისტიანობის იდეური ერთობიდან გამომდინარე მათ ერთ წიგნად მოიაზრებენ.

მათ გამაერთიანებლად კი ქრისტიანობის იდეოლოგიები თვლიან რწმენის საფუძვლად მიჩნეულ ერთ საერთო ღმერთს. თუმცა უნდა ვიფიქროთ, რომ მათ გამაერთიანებლად „შეთქმულების“ იდეაა, რამეთუ, თუ თავად „თორი“ ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების ფაქტობრივი დადასტურებაა, ქრისტიანობა მისი მომდევნო ეტაპად უნდა მოვიაზროთ „მიზნისკენ“ მიმავალ გზაზე.

ახწ. IV ს-ის დამდეგს იერონ ნეტარს, ბიბლია გადაუთარგმნია ლათინურ ენაზე, რომელსაც თანდითანობით მოუპოვებია ავტორიტეტი და გავრცელებულა ხალხში, ბოლოს კი ქცეულა ოფიციალურ ტექსტად, რაც დადასტურებულა კათოლიკური ეკლესიის მიერ XVI ს-ში. თუმცა ამ ეკლესიასაც მრავლად შეუტანია მასში შესწორებები და დამატებები.

როგორც კათოლიკური, ისე მართლმადიდებლური ეკლესია თავიდან წინააღმდეგი ყოფილა ბიბლიის სხვადასხვა ენებზე თარგმნის, რისდა მიუხედავად IX ს-ში გამოჩენილა მისი სლავური ვერსიაც, შედგენილი ბერძენ კირილესა და მეფოდის მიერ.

XIX ს-ში კი ყველა ქრისტიანულ ეკლესიას დაუწყია ბიბლიის თარგმნა თავის ხალხთა ენებზე და დღეის მდგომარეობით იგი თითქმის მსოფლიოს ყველა ხალხთა ენაზეა ნათარგმნი, თუმცა ცოტა ვინმე თუ ხვდება მის რეალურ არსსა და მიზანს.

ქრისტიანები და მათი იდეოლოგიები ბიბლიას ჩაჭიდებიან როგორც სულიერების უმაღლეს ღირებულებას და თვლიან „წიგნთა წიგნად“, მიაჩნიათ, რომ იგი არის სიბრძნის, მშვენიერებისა და კეთილშობილების ეტალონი.

ბიბლიის შესაფასებლად მეტად მნიშვნელოვანია მასაში მოხერხებულად და ემპაკურად, ერთმანეთში არეული, მისი „მუდმივი“ და „ცვალებადი“ სახეებსა და მცნებებში სათანადოდ გარკვევა.

1979 წელს გერმანიის ფედერაციულ რესპუბლიკაში ეკუმენურ, ლუთერანულ-ევანგელისტთა და კათოლიკ-თეოლოგთა ჯგუფმა, რომელიც იხილავდა ეკლესიათა გაერთიანების საკითხს, – ბიბლია მიიჩნია ეკუმენური მიმდინარეობის ბაზისად, „ნორმათა ნორმად“ და ჩათვალეს, რომ იგი ჭეშმარიტების საბოლოო და უკანასკნელი ინსტანციაა. ხოლო ყოველივე, რაც კი რამ არსებობს ქვეყნიერებაზე, – მისით უნდა იზომებოდესო. ასე და ამ გზით სურთ სიონისტებს აქციონ „იუდაიზმი“ მსოფლიოს ერთადერთ რელიგიად, მოშიახოს(ანტიქრისტეს) სულიერების პლატფორმად, რათა მეტი დამაჯერებლობა შემატონ ბიბლიას, რომლის კონცეფციის მიხედვითაც ავითარებენ კაცობრიობას. აქედან გამომდინარე ბიბლიესტები ცდილობენ სულ უფრო მეტად აამაღლონ წმინდა წერილის მნიშვნელობა.

„ძველი აღთქმის“ განმარტების შესახებ ამერიკაში გამოცემული „თორმეტ ტომეული“ იუწყება, რომ „ეკლესიური ცხოვრებისა და რწმენისათვის, არსებობს მხოლოდ ერთი, საბოლოო და აბსოლუტური ავტორიტეტი, და ეს ცოცხალი იესო ქრისტეა, რომელიც გველაპარაკება წმინდა სულის მეშვეობით“. ამ დროს იგი მხოლოდ იდეალიზირებული პიროვნებაა, რომელიც თავის თავში აერთიანებს მხოლოდ თავისი ეპოქის გაბატონებულ კლასთა ინტერესებს და ებრაელ

ქურუმთა მზაკვრულ ჩანაფიქრს, თუ როგორ ჩამოაცილონ ქონებას მათი მფლობელები, და თავად დაეუფლნენ მას!

ამ დროს ცნობილი კათალიკოსი **დანიელ როპი** ბიბლიის შესახებ წერს, რომ იგი ერთადერთი წიგნია, რომელიც ამოუწურავია ღმერთისა და ადამიანის შესახებ, და რომ ქრისტიანული აღზრდა ითვალისწინებს არა მარტო ქრისტიანული რწმენის განმტკიცებას, არამედ ცხოვრებაში ბიბლიით ხელმძღვანელობასაცო.

ავტორიტეტთა მსგავსი განცხადებები ნიშანია იმისა, რომ „სულიერ მამებს“ მოსახლეობის განათლება მიაჩნიათ საკმაოდ მდარედ და არ სურთ მათი განვითარება.

„ძველი აღთქმას“ ებრაელები განიხილავენ როგორც მათ და არა სხვათა მიერ, ღმერთ იეჰოვას ხილვას, რომელშიაც წარმოდგენილია ღმერთის „რჩეულ ერთან“ გარიგების დადება, მათი მსოფლიოზე გაბატონების მიზნით.

„თორის“ გარეშე შეუძლებელი იქნებოდა იუდაიზმის არსებობა და იუდაიზმის გარეშე ებრაელი ერის, რომელთა ეთნო-ფუძეც ქალდეაა, ურეთი, რომლებიც თავის სათავეს იღებენ ამიერკავკასიის სამხრეთიდან. რაც შეეხება ისლამს, იგი ბიბლიას მიიჩნევს ყურანის მოსამზადებელ ეტაპად, მოსესა და იესოს კი – მუჰამედის წინამორბედ წინასწარმეტყველებად.

ასე რომ ბიბლია, რომლის უდიდესი ნაწილიც მითები და ფანტაზიებია, წარმოადგენს იუდაიზმის, ქრისტიანობისა და ისლამის სულიერების სათავეს. მისგან წამოსულ სულისკვეთებას კი გავლილი აქვს კაცობრიობის ყველა ძარღვი და სახსარი, რომლის შედეგსაც ვიძიებთ 2000 წელზე მეტია. რამეთუ კაცობრიობა ვითარდება ბიბლიური კონცეფციით, რომელშიც რეალიზებულია მხოლოდ ებრაელთა ინტერესები და სამწუხაროდ ამას ვერ ხვდებიან!

რელიგიური იდეოლოგიები ცდილობენ შეიჭრნენ ადამიანთა ფსიქიკაში და მართონ მათი სულიერი და სოციალური ცხოვრების ყველა ასპექტი. ყველა ღონეს ხმარობენ, რომ ყველა ერმა და ბერმა იცხოვროს ბიბლიის მიხედვით, რათა ერთობლივად განემზადნენ მესიის „**მეორედ მოსვლისთვის**“, და ეს „შეთქმულების“ ახალ საფეხურზე აყვანის პირობებში, რასაც“ მსოფლიოს ახალ წესრიგს „ვეძახით!

ამ მიზნით ბიბლიურ თემატიკაზე და უპირატესად იუდაიზმის გავრცელებაზე მუშაობს უამრავი ღვთისმეტყველი და ფსევდო მეცნიერი, გამოსცემენ დიდ რაოდენობით „სამეცნიერო“ და პოპულარულ ლიტერატურას, რომ მოიცვან ყველას გონება და გაგვხადონ ბიბლიასა და ეკლესიაზე დამოკიდებული. ამ მხრივ უპირატესად აქტიურობს „იეჰოვას მოწმეები“, რომელთა ჩანაფიქრი და ემმაკობა ხალხისთვის უცნობია. ხალხი ვერ ხვდება იმ

საიდუმლოებას, რომ ლოცვისას თუ არარსებულ საკრალურ ღმერთზე ფიქრისას, ადამიანები გადასცემენ ზევას თავის სასიცოცხლო ფსიქიკურ ენერგიას **გოლოგრამებისა თუ ესხატრონების სახით**, შედეგად კი იცლებიან რა „ნადული“ ენერგიისაგან, ანუ განიცდიან რა ცრუ ლუსტრაციას, - ჰგონიათ, რომ მათ „ღმერთი“ თითქოსდა რამეთი დაეხმარა! ამ დროს თავს იტყუებენ თვით რწმენით და რელიგიურ გიპნოზში ვარდებიან, რასაც საიდუმლოდ ინახავს ეკლესია.

„ბიბლიური ღვთისმეტყველების ლექსიკონი“ ბიბლიას არ მიიჩნევს ღვთის სიტყვად (იხ. მისი გვ. 11).

თუ ღმერთმა ებრაელებს მისცა „რჯულის კანონი“ ეგვიპტიდან გამოსვლისას და მათ ამ „რჯულის“ მიხედვით უნდა ეცხოვრათ, მაშინ რატომ არაფერია ნათქვამი ამის შესახებ მათ უძველეს ისტორიულ წყაროებში, აცხადებენ ისტორიკოსები.

„ხუთწიგნეულის“ ანუ „თორის“ ყველა დებულება აწყობდათ ქურუმებს, წინასწარმეტყველებს და საერთოდ გაბატონებულ ფენებს, და მათი არსებობის შემთხვევაში ისინი ყველა ღონეს იხმარდნენ, რომ არ დაეკარგათ ისინი.

ამიტომაც ვფიქრობთ და დადასტურებულიცაა, რომ ხსენებული „ხუთწიგნეული“ შეთხზულია მოგვიანებით და თანაც უკანა პერიოდის გააზრებით, რის შესახებაც უკვე გვქონდა მსჯელობა.

საეჭვოდაა მიჩნეული ებრაელთა ეგვიპტიდან გამოსვლაც, ისე როგორც მოსეს მიერ სინას მთაზე იეჰოვასგან „რჯულის კანონების“ მიღება და მის მიერ „ხუთწიგნეულის“ ავტორობა.

ამგვარ დასკვნამდე მისულია უკვე ხსენებული ფრანგი ჟ.ასტროკი (1684–1766), გერმანელი ვ.დე მეტე (1780–1849), კ.გრაფი (1815–1869), მ. გუფელი (1796–1866), ე.რეისი (1804–1891), ი.ველგაუზენი (1844–1918), ჰოლანდიელი ა.კიუმენი (1828–1891) და სხვები.

ძვ.წ. I ათასწლ-მდე პერიოდი ითვლება მეფეებამდე პერიოდად, რა დროშიც ძირითადად მოხდა პალესტინაში არსებული ებრაელთა თემურ-გვაროვნული წყობილების რღვევა და იუდეველთა სამეფოს წარმოშობა, რომელიც სოლომონის სიკვდილის შემდეგ, რასაც ადგილი ჰქონდა ძვ.წ. 933 წელს, – ორ ნაწილად: ისრაელად და იუდეად გაიყო. მთელი მათი არსებობის მანძილზე მათ შორის ურთიერთობა დამაბული იყო, რამაც ხელი შეუწყო იმ გარემოებას, რომ ძვ.წ. 722 წ-ს ისრაელი დაიპყრო ასურეთის მეფე **სარგონ II**-ემ, ხოლო მისი მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი წაიყვანა ტყვედ, მათ ნაცვლად კი გადმოასახლა ასურელები, რომლებსაც „**სამარიელები**“ ეწოდათ. მათ გამო კი ქვეყანამ დაკარგა „ეთნიკური“ სახე. თუმცა სამარიელებმა მაშინათვე მიიღეს იეჰოვას სარწმუნოება, მაგრამ მათ ებრაელები რატომღაც თავისიანებად არ თვლიდნენ.

იუდეამ თავისი დამოუკიდებლობა ას წელზე მეტი დროის განმავლობაში შეინარჩუნა და იგიც ძვ.წ. 586 წელს დაიპყრო ბაბილონის მეფე ნაბუქოდონოსორმა, და მისი მოსახლეობის ზედა ფენა კი ტყვედ წაიყვანა ბაბილონში ანუ დააბრუნა „ისტორიულ სამშობლოში“, თუმცა მათი რეალურ სამშობლოდ ურმია - ვანის ტბების სანახები უნდა ვიგულოთ.

დაახლოებით 50 წლის შემდეგ, ძვ.წ. 538 წელს კი – სპარსეთის მეფე კიროსმა, რომელმაც გაანადგურა ბაბილონის სამეფო, ტყვეობიდან გაანთავისუფლა ებრაელები და მათგან რამდენიმე ათეული ათასი თუ დაბრუნდა უკან.

მათ კიროსის თანხმობით ნაბუქოდონოსორის მიერ დანგრეულ სოლომონის ტაძრის ნანგრევებზე, VI ს-ის დამლევს დაიწყეს მეორე ტაძრის მშენებლობა, რომლის შემდეგაც მომდევნო პერიოდს უწოდეს მეორე ტაძრის პერიოდი.

მთელი ამ ხნის განმავლობაში გარდა ძვწ 167–163 წწ-ის, 1948 წლამდე, ებრაელებს თავიანთი სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა არა ჰქონიათ. დღეს კი ისრაელი რასსობრივ -რელიგიური და არა ეროვნული სახელმწიფოა!

მეორე ტაძრის აშენების შემდეგ, სადაც არ უნდა ყოფილიყო ებრაელი, ვალდებული იყო წელიწადში სამჯერ მისულიყო ხსენებულ ტაძარში და იეჰოვასათვის შეეწირა შესაწირი, რაც თავის მხრივ ქვეყნის დემოგრაფიული პოლიტიკის განმტკიცებას შეუწყობდა ხელს, შემოსავალი კი მოიყრიდა თავს რელიგიურ-პოლიტიკურ აპარატში, რითაც ცხადია გამდიდრდებოდნენ მათივე მესვეურები.

ძვ.წ. VI ს-ის დამლევისათვის იუდაიზმს უკვე გააჩნდა სამი წყარო: „ენოქის წიგნი“, „იეჰოვას წიგნი“ და მოსეს „მეორე კანონი“.

ქურუმებმა, კერძოდ კი ეზრამ, ისინი ერთმანეთს დაუკავშირა და მათგან შექმნა, ე.წ. „ქურუმთა კოდექსი“, რომელიც ძვ.წ. 444 წელს ახლად აშენებული სოლომონის მეორე ტაძრის წინ შეკრებილ ხალხში სახალხოდ გამოაქვეყნეს, როგორც „მორიგი აღთქმა“ და იგიც ფრაგმენტებადაა შეტანილი „ხუთწიგნეულში“.

„ქურუმთა კოდექსი“, უპირატესად იმითაა აღსანიშნავი, რომ მან განამტკიცა სისხლის სიწმინდის დაცვა და სათავე დაუდო, ვიტყვოდი-ებრაულ ფაშიზმს, რასთან დაკავშირებითაც ებრაელებს დაევაღათ გაეშვათ არაებრაელი ცოლები შვილებთან ერთად და აღარ დაეშვათ შერეული ქორწინება. ასე დაიწყეს გადარჩენაზე ზრუნვა.

ებრაელთა ნაციონალ-მოვინისტური იდეოლოგია კი, რომელიც მათ ისტორიას წითელი ხაზით გასდევს, გადაიქცა მათი დაცვისა და თვით გადარჩენის მთავარ მექანიზმად.

აღნიშნული ღონისძიებით ხელისუფლებამ შეძლო ებრაელი ხალხის ხელახლა რელიგიურ პლატფორმაზე გაერთიანება.

ამ „კოდექსის“ ფრაგმენტებითაა გაჯერებული „ლევანთა“, „რიცხვნი“, „დაბადება“ და „გამოსვლის“ წიგნები.

„ოთხივე წყარო“, რომელიც „ხუთწიგნეულის“ საფუძვლადაა მიჩნეული, ერთმანეთთან მექანიკურად კი არაა დაკავშირებული, არამედ მათი ცალკეული ნაწილები ერთმანეთში ჩართულ-მიერთებულია შინაარსობრივი მახლობლობის მიხედვით.

მვწ. VIII ს-ში, როდესაც ქვეყანაში შეიქმნა მძიმე ვითარება და გაჩნდა საფრთხე იმისა, რომ ხალხი დაკარგავდა იეჰოვასადმი რწმენას, რასაც მოყვა ბიბლიის ოფიციალურ „განმარტებაში“ მოხსენიებულ წინასწარმეტყველთა – ამოსისა და ოსიას წიგნების გაჩენა, აი მაშინ რწმენისაკენ შემობრუნების მიზნით, წინასწარმეტყველებმა არსებული ვითარება შეაფასეს როგორც ღვთის სასჯელი „რჯულის კანონის“ დაუცველობის გამო და ხალხს განუცხადეს, რომ უარესი მოელოდათ, თუ კი არ დაიცავდნენ იეჰოვას კანონს, და ხალხმაც იწამა.

მას მოჰყვა მეორე კონცეფციაც, რომ თითქოსდა ხალხი იტანჯებოდა იმის გამოც, რომ მათზე ყოფილიყო გადასული ადამისა და ევას ცოდვა, და რომ იგი საჭიროებდა გამოსყიდვას, საამისოდ კი მოვიდოდა მესია, დაამარცხებდა მჩაგვრელთ და წარუძღვებოდა ხალხს საბოლოო გამარჯვებამდე, რაც ასევე იწამა ხალხმა და ამ გზით ხალხი გადაყვანილი იქნა პროტესტის აქტიური ფაზიდან მესიის მოსვლის მოლოდინის პასიურ რეჟიმში!

შემდგომ, ამ მიმართულებით ქურუმებმა განავითარეს მუშაობა და წინასწარმეტყველთა სახელებით კვლავ მიიღეს რიგი ტექსტები, როგორიცაა მიქასა და პირველ ესაიას წიგნები (ამ უკანასკნელის ბიბლიაში არაა შეტანილი), რომელიც 66 თავისაგან შედგება, და რომელთაგან პირველი 39 თავი მის პერიოდს განეკუთვნება, დანარჩენები კი მისი სახელითაა მოგვიანებით შედგენილი.

მიქა და პირველ ესაიას სიტყვები გამოხატავენ ქვეყანაში არსებულ სოციალურ-კულტურული ხასიათის ბოროტებას, რომ თავყვანს სცემდნენ უცხო ღმერთებს და მოუწოდებდნენ ერთმანეთს, დაეცვათ ღვთისთვის მიცემული პირობა და აღესრულათ „მოსეს რჯული“, არადა უფრო მძიმე მდგომარეობაში აღმოჩნდებოდნენ. ამასთან ერთად გამზადებულიყვნენ მესიის მოსასვლელად, რომელიც სამსჯავროს მიუწყობდა დედამიწაზე.

ამ მიდგომამ ხალხში დაიწყო კრიტიკიზება და თანდითანობით პოპულარული გახდა. აცხადებდნენ წინასწარმეტყველნი: „სამართალს განიკითხავს იგი ერებს შორის და ამხელს უთვალავ ხალხს. მახვილისაგან სახნისებს გამოჰყედავენ და შუბებისაგან ნამგლებს, ერი ერზე აღარ აღმართავს მახვილს და აღარავინ ისწავლის ომს“ (ესაია, 2.4.).

ბაბილონის ტყვეობიდან იუდეველთა განთავისუფლებამ ბიძგი მისცა ახალი წიგნების გაჩენას. ესაიამ თავისი წიგნი გაამდიდრა 16 ახალი თავით, რასაც მეორე ესაია ეწოდა. ამ თავების ასეთი დათარიღება დასტურდება სპარსეთის მეფის კიროსის მესიად მიჩნევის ნიადაგზე, რომელმაც ბაბილონი დაიპყრო და ტყვეობიდან იხსნა იუდეველები.

სოლომონის ტაძრის აღდგენის შემდეგ კი ჩნდება წინასწარმეტყველ აგეას, ზაქარიასა და მალაქიას წიგნები. აგრეთვე ესაიას უკანასკნელი 11 თავი. დროის მიხედვით კი უკანასკნელ წინასწარმეტყველად გვევლინება დანიელი, დროს კი ძველ II ს-ის მე-60 წელი წარმოადგენს.

არანაკლებ საინტერესოა ფსალმუნების შედგენის ისტორიაც, რომელსაც დავით მეფეს მიაწერენ. მათში არაერთხელაა მოხსენიებული იერუსალიმის ტაძარი, რომელიც მის დროს საერთოდ არ იყო აშენებული.

136-ე ფსალმუნში ნათქვამია, თუ როგორ ტიროდნენ ებრაელები ბაბილონის მინდვრებში, როდესაც მათ ტყვეობაში მიერეკებოდნენ, რასაც ადგილი ჰქონდა დავითის სიკვდილიდან 400 წლის შემდეგ.

დადგენილია, რომ 150 ფსალმუნთაგან მხოლოდ 9 შეიძლება ეკუთვნოდეს ებრაელთა დატყვევებამდე პერიოდს. ტყვეობის პერიოდს კი 10. ხოლო ყველა დანარჩენი, – შემდგომ პერიოდს, რომლებიც თანდათანობით გაჩნდნენ. მათგან 10–12 ფსალმუნი ეკუთვნის მაკაბელთა აჯანყების ხანას, რასაც ადგილი ჰქონდა ძველ II ს-ის 60-იან წლებში. მთლიანად, ფსალმუნთა წიგნი შეიძლება ჩაითვალოს შექმნილად არა უადრეს ძველ-ის მე-100 წლისა, დავითის გარდაცვალებიდან თითქმის 1000 წლის შემდეგ და საკითხავია, როგორღა მიაწერენ მას?!

„ძველი აღთქმის“ მთლიანი კოდიფიკაცია და კანონიზაცია, რასაც აღიარებენ ქრისტიანებიც, მოხდა პალესტინის ქ.იამნის იუდეველთა სასულიერო აკადემიისა და რელიგიური ცენტრის მიერ ახვ 90-100 წწ-ში.

ისე კი „ძველი აღთქმის“ წიგნებმა არაერთი ცვლილება და რედაქტირება განიცადა შუა საუკუნეებამდე. აკლებდნენ და უმატებდნენ მათ ცხოვრებისეული საჭიროების მიხედვით. ერთი შეხედვით ყოველივე ეს ჭკვიანურია, მაგრამ ისმის კითხვა, სად არის ბიბლიის ღვთაებრივი წარმომავლობა, რასაც ასე ურცხვად, საუკუნეების განმავლობაში, –გვატყუებდნენ ხალხს და კვლავაც მისით გვმოდვრავენ?!

რამდენადაც ბიბლიურ-ისტორიულ მონათხრობთა საწყის პუნქტად მიჩნეულია პატრიარქ აბრაამზე, ისაკსა და იაკობზე თქმულება, მათი ცხოვრების არსებობის დადგენის მიზნით ინგლისელმა არქეოლოგმა ლეონიდ ვულმა XIX ს-ის 20-30-იან წლებში, ქ.ურში, საიდანაც ვითომდა იყო წარმოშობით აბრაამი,

აწარმოვა გათხრები, მაგრამ მან იქ მათი არსებობის შესახებ ვერანაირი საბუთი ვერ ნახა.

როგორც ბიბლიაშია ნათქვამი, აბრაამმა თავის თემთან ერთად თითქოსდა ხამურაბიც კი დაამარცხო, გამოდის, რომ იგი იმ დროისათვის ცნობილი პიროვნება უნდა ყოფილიყო და ისტორიაშიც დაეტოვა კვალი, მაგრამ არა, არ მოიძებნა, რაც მის არსებობაზე მიგვანიშნებს.

ქ.ებლაშიც წარმოებულმა არქეოლოგიურმა გათხრებმა, აბრაამის, ისაკისა და იაკობის შესახებ არანაირი ინფორმაცია არ მოგვცა. თუმცა აღმოეჩინათ იქ 5000-ზე მეტი წარწერიანი თიხის ფირფიტა, მაგრამ მათზე არაფერი ენახათ ისეთი, რომ შესაძლებელი ყოფილიყო ბიბლიასთან პარალელის გავლება.

არქეოლოგ-ბიბლისტი **ჯონ ვან სეტერსმა და ეპომას ტომპსონის** გამოკვლევებით დადასტურებულია, რომ პატრიარქ **აბრაამისადმი** თქმულებანი შედგენილია არა უადრეს ძვ.წ. I ათასწ-ის შუა პერიოდში.

იენის უნივერსიტეტის პროფესორ სეტერს აბრაამისადმი თქმულების წარმოშობა მიაჩნია გვიანდელად და თვლის, რომ იგი შეთხზული უნდა იყოს ბაბილონის ტყვეობის პერიოდში, ანუ ძვ.წ. 586–538 წწ-ში, ხოლო **„ქურუმთა კოდექსი“**, ტყვეობის შემდეგ.

უნდა გამოვრიცხოთ, რომ **აბრაამის, ისაკისა და იაკობის** შესახებ, მანამდე ყოფილიყო რაიმე ზეპირსიტყვიერი თქმულებები. თუმცა სეტერსი არც ამას ეთანხმება და დაუსაბუთებლად მიაჩნია მანამდე არსებულ ისტორიებიც.

კრიველვი აბრაამის ფიგურას მიიჩნევს მითად, თვით აბრაამს, ისაკსა და იაკობს კი,- მოიაზრებს არა ადამიანებად, არამედ თემთა ღმერთებად, რომლებსაც შეიძლება იმ დროს შუამდინარეთში სცემდნენ თაყვანს.

გერმანელ ბიბლოლოგებ **ნოტასა და ალტას დასკვნებით**, მითად გამოიყურება ასევე ისრაელთა წარმომავლობა 12 ტომიდან, როგორც იაკობის 12 შვილთა შთამომავალნი.

არსებობს მოსაზრება, თითქოსდა პალესტინის ტერიტორიაზე ისრაელთა სახელმწიფო ჩამოყალიბდა უფრო მეტ ტომთა გაერთიანებით და თანაც არა ნათესაური კავშირის, არამედ საერთო კულტის ნიადაგზე, როგორც ეს ზემოთ ავლნიშნეთ.

პალესტინაში ჯერ იყო „ელას“ კულტი, შემდეგ კი იგი შეცვალეს იქ შესულმა სემიტებმა ენოქით და იეჰოვათი.

დადგენილია, რომ ებრაელებს პალესტინაში უცხოვრიათ თემობრივ-კონფედერაციული პრინციპით, როგორც სამეფო ხელისუფლების პირობებში, ისე

მანამდე და სამეფო ხელისუფლების შემდეგაც, ვიდრე მოვიდოდეთ ელინისტურ ხანამდე.

ეჭვქვეშაა თქმულება, **მოსეს** თაოსნობით ებრაელთა ეგვიპტიდან გამოსვლის შესახებაც, თუმცა სიმართლეს შეესაბამება იქ გამოსაკვებად 70 ებრაელთა ოჯახის შესვლა. აღნიშნულთან დაკავშირებით ძველ XIII ს-ის დამლევს, ეგვიპტის მესაზღვრეებს **ფარაონ სეტი II**-სათვის წერილობით მოუხსენებიათ, რაც შემორჩენილია დღემდე, შედგენილი პაპირუსზე (ანასტაზი VI).

ეს ინფორმაცია ერთდაგვარ წინააღმდეგობაშია ბიბლიურ კონცეფციასთან, რომ ებრაელები ეგვიპტიდან გამოვიდნენ ძველ XV თუ XIII სს-ში. აქ პირველი ვარიანტი არ წავადგება, რამდენადაც მტკიცებულება სახეზე გვაქვს, რაც შეეხება მეორეს, – მისი გაზიარების შემთხვევაში, გამოდის, რომ ებრაელებს ეგვიპტეში მოუწიათ ბევრად მცირე დრო, ვიდრე 430 წელი, როგორც ეს ნათქვამია ბიბლიაში.

არის კიდევ ერთი მტკიცებულება, რომელიც შეიძლება ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნას დაუკავშიროთ. კერძოდ, „**ბენ ხასანის ფრესკა**“, რომელზეც გამოსახულია ეგვიპტელი ჩინოვნიკის მიერ ბავშვების, ქალებისა და წვერიანი მამაკაცებისაგან შემდგარი სემიტური ჯგუფის მიღება. ჯგუფი კი ჩინოვნიკს რაღაც საჩუქარს სჩუქნის. ფრესკაზე წარწერაა, რომ ჯგუფი შესდგება 37 კაცისაგან და მას ხელმძღვანელობს ვინმე **იბშა თუ აბიშა**. ფრესკა შესრულებულია ძველ XIX ს-ში.

ეს ინფორმაციაც არ იქნა მტკიცებულებად მიჩნეული ებრაელთა ეგვიპტეში შესვლის თაობაზე, მით უფრო, რომ ხსენებული ჯგუფი აღიარეს ვაჭრებად, რომლებიც ჩუქნიან ჩინოვნიკს საჩუქარს.

რა თქმა უნდა, იმ ხანად ხდებოდა ეგვიპტეში ებრაელთა გადასვლა, მაგრამ ხსენებული ფაქტები ბიბლიურ ვერსიას ვერ ამართლებენ.

აქედან გამომდინარე უნდა ვივარაუდოთ, რომ ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნის ისტორია და იქიდან მათი გამოსვლა, – მითია! მითია ასევე ებრაელთა ეგვიპტეში ყოფნის 430 წელიც, რომლის განმავლობაშიც თითქოსდა ხსენებული 70 ოჯახი გამრავლდა ერთ მილიონამდე და ეგვიპტის სახელმწიფოს თავისი სიმრავლით შეუქმნეს საფრთხე.

საეჭვოა ისიც, თითქოსდა გამოსვლისას მათ შეექმნათ 600 000 ჯარისკაცისაგან შემდგარი არმია. ასეთ პირობებში ეგვიპტიდან გამოსულთა საერთო რაოდენობა 3 მილიონამდე გაიზრდებოდა და თუ მათ მივუმატებთ მათ კუთვნილ პირუტყვსა და ქონებას, მაშინ გამოდის, რომ მათ ეგვიპტიდან გამოსასვლელად, რომელთა კოლონაც ასობით კმ-ზე გადაიჭიმებოდა, – დაჭირდებოდათ ბევრად მეტი დრო, ვიდრე ეს იკითხება ბიბლიიდან.

არც ეგვიპტეში და არც ახლო აღმოსავლეთის რომელიმე ქვეყანაში არ მოიპოვება ცნობა, რომ იმ ხანად ეგვიპტიდან გამოსულიყო ამდენი ხალხი.

არაა აღმოჩენილი ასევე ეგვიპტეში ებრაელთა სავარაუდო განსახლების არეალში, მათი იქ ყოფნის რაიმე დამადასტურებელი სამარხებიც. თანამედროვე მეცნიერებაც არ თვლის, რომ ადგილი ჰქონდა ეგვიპტიდან გამოსვლას, და რომ ყოველივე ეს – მითია.

მითად მიიჩნევა ასევე ებრაელების მიერ ქანაანის დაპყრობაც.

ძვწ. XIII–XII სს-ში, რა დროსაც ივარაუდება ებრაელების ქანაანში შესვლა, ქ.იერიხოვნის კედლები მანამდე 100 წლით ადრე ყოფილა დანგრეული გიკოსების მიერ და რომ იგი ებრაელებს არ დაუნგრევიათ.

თუ ეგვიპტიდან გამოსვლის 480-ე წელს ისრაელის მეფე სოლომონმა, თავისი მეფობის მე-4 წელს დაიწყო ღვთის ტაძრის მშენებლობა, რაც ძვწ X ს-ის მე-60 წელზე მოდის, დასტურდება, რომ ებრაელები ეგვიპტიდან გამოვიდნენ ძვწ XV ს-ში. ბიბლიაში ნათქვამია, რომ ებრაელები ეგვიპტეში აშენებდნენ ქალაქებს პიფომასა და რამზესს, რასაც შეიძლება ადგილი ჰქონიყო არა უადრეს ძვწ XIII ს-სა, რამზეს II-ის მეფობის დროს ანუ ძვწ XIII ს-ის დამლევზე ადრე მათ არ შეეძლოთ ეგვიპტიდან გამოსვლა, ქანაანში შესვლა კი XII ს-ში.

თუმცა, ესეც წინააღმდეგობაშია ბიბლიურ ცნობასთან, რომელშიც ნათქვამია ებრაელთა შებრძოლება ედომის სახელმწიფოსთან, რომელიც წარმოიშვა არაუგვიანეს XIII ს-ში .

გასული საუკუნის 50–იან წლებში ჩატარებული ინგლისელ არქეოლოგ კეტლინ კენონის გათხრებით დადასტურებულია, რომ ძვწ XV–XIII სს-ში ქ.იერიხოვნს გალავანი საერთოდ არ ჰქონია, უფრო მეტიც, იქ დასახლება საერთოდ არ ყოფილა.

ბიბლია კი მოგვითხრობს იქ არსებული კედლები ებრაელებმა დაანგრიესო. ფაქტობრივად კი ქ.იერიხონი თარიღდება ძვწ XII ს-ით.

ავტორის მტკიცებით, ებრაელებს ქანაანში შესვლისას იქ არსებული სხვა ქალაქები: **გაი და გიბეონიც** არ დაუნგრევიათ და იბრალებენ. გიბეონის დასახლებაც ძვწ XII ს-შია წარმოშობილი.

ამდენად, იესო ნავინისა და მსაჯულთა წიგნებიც, ქანაანის დაპყრობის თაობაზე – არა სარწმუნოა, თუმცა რაღაც ისტორიულ მარცვალს შეიცავს.

რიგ სხვა მოსაზრების თანახმად, ებრაელებმა ქანაანი კი არ დაიპყრეს ბრძოლით, ან და კი არ შექმნეს იქ ეგვიპტელებმა მათი სახელმწიფო, არამედ სხვადასხვა დროსა და სხვადასხვა საშუალებებით შეაღწიეს მასში და იეჰოვას რელიგიური კულტის საფუძველზე გაერთიანდნენ და დაარსეს სახელმწიფო იუდეა.დასტურდება,რომ ებრაელებს იქ ადგილობრივი მოსახლეობაც არ მოუსპიათ.

უნდა ვივარაუდოთ, რომ პალესტინაში შესვლიდან რამდენიმე ასეულ წელში ებრაელებმა თავად დაიწყეს ლეგენდების შეთხზვა ქანაანის დაპყრობასა და სხვათა შესახებ, რათა პრეტენზია გასჩენიყოთ დაკავებულ მიწაზე.

ისრაელის არქეოლოგ ი.ახარონის კვლევებით დადგენილია, რომ ძვ. წ. XIII-XII სს-ში პალესტინის ტერიტორიაზე, რასაც ბიბლიაში აგვიწერენ, არანაირი დასახლება არ ყოფილა და ხალხს თავისუფლად შეეძლო იმ ადგილებში დასახლებულიყვნენ, მათ შორის ებრაელებსაც.

იუდაიზმისა და ქრისტიანობის მიმდევართათვის არანაირი ეჭვი არ არსებობს იმისა, რომ ბიბლია ბოძებულია ღვთის მიერ, რომელიც ხალხს „ამცნობს“ სამყაროსა და თვით მათ შესახებ „ჭეშმარიტებას“.

აქედან გამომდინარე, ხსენებული „ჭეშმარიტება“ ბიბლიაში ბუნდოვნად კი არა, გასაგებად უნდა ყოფილიყო წარმოდგენილი, რასაც მისი წიგნები ვერ ადასტურებენ, ეთნოგრაფია და არქეოლოგია კი საპირისპიროს ლაპარაკობს.

ბიბლიისტი იდეოლოგები ყველა ღონეს ხმარობენ ბიბლიის, როგორც ღვთიური ცოდნის წყაროს, – შეუნარჩუნონ ავტორიტეტი და ცდილობენ არ შეამჩნიონ ხარვეზი.

როდესაც ებრაელებმა მასობრივად დაიწყო რომის იმპერიის ფარგლებში შეღწევა, იმ დროისათვის იქ უკვე არსებობდა პლატონის, არისტოტელეს, ეპიკურის, ლუკრეციისა და სხვათა ფილოსოფიური ნაშრომები გავრცელებული და ხალხთა კულტურაში გაბატონებული მდგომარეობა ეკავათ. აი ასეთ ვითარებაში ბერძნული კულტურის მეორე პლანზე გადატანის მიზნით, როგორც ზემოთ ავღნიშნეთ იუდეურ-ქრისტიანული რელიგიის მესვეურებმა განახორციელეს ბიბლიის კულტივირება.

„ძველ აღთქმაში“ ჩართეს „სამყაროს წარმოშობა“, „სამოთხის“, „ევასა და ადამის“, „ნოესა და წარღვნის“, „აბრაამისა“ და სხვათა შესახებ მითები და სასწაულები, რომელთა მსგავსიც ბერძნებს უკვე გააჩნდათ ზევსის, აპოლონის, გერმესისა თუ სხვათა სახით და ცხადია ანალოგიურ ლიტერატურას თუ თქმულებებს რომის იმპერიაშიც ჩვეულებისამებრ მიიღებდნენ.

ბიბლიის გაკეთილშობილებაში დიდი წვლილი შეიტანეს არისტობელმა და ფილონ ალექსანდრიელმა. ეს მათ შეიტანეს ბიბლიაში ხსენებული მითები და დაიწყეს მისი ახლებური ტრაქტოვკა.

ისინი მოღვაწეობდნენ ძვ. წ. 1 ს-ის მეორე ნახევარსა და ახ. წ. I ს-ის პირველ ნახევარში. მათ კვლევას გაჰყვა ასევე ალექსანდრიელი ორიგენიც (ახ. წ. 185–283) და კლიმენტი ალექსანდრიელი, რომელიც გარდაიცვალა ახ. წ. 217 წელს.

„ძველი აღთქმის“ ალეგორიულად გაგება-გადმოცემის პრაქტიკის დანერგვაზე მუშაობდნენ ებრაელი ღვთისმეტყველები: რაში (ახ. წ. I ს-ის შუა

პერიოდი); საადი გაიონე (892–942 წწ.); რაბი შელომი ბენ იცხატი (1040–1105) და მოსე მაიმონილდი (1135–1204 წწ.).

მათმა მოსაზრებებმა ასახვა ჰპოვა კაბალაშიც. საგულისხმოა, რომ ალეგორიული მიდგომის წყალობით ნებისმიერი ბიბლიური პერსონაჟი კარგავს ისტორიულ რეალობას და გარდაიქმნება აბსტრაქციულ იდეად. ამ დროს შეიძლება კონკრეტული შემთხვევის შესახებ მოთხრობა დავადგინოთ ღმერთის მიერ ხალხისადმი სავალდებულო წესად.

მოგვიანებით, ბიბლიის ცალკეული ელემენტების ალეგორიულად ახსნა – სინაგოგამ და ეკლესიამ ჯერ შეზღუდა, შემდეგ კი საერთოდ აკრძალა და გამოაცხადა ერესად.

ალეგორიის გამოყენებაში სინაგოგამ საფრთხე დაინახა იმაში, რომ მის თანმიმდევრულ გამოყენებას შეეძლო იუდაიზმის ძირითადი დებულებების შელახვა.

ზემოხსენებულ ალექსანდრიის სკოლის წარმომადგენლებს ანტიოქიის მთავარეპისკოპოსმა – **იოანე ოქროპირმა** (347–407 წწ) წინააღმდეგობა გაუწია, კაბადოკიის ეპისკოპოსმა – **ბასილი დიდმა** კი (329–379 წწ) ირჩია დუმილი.

შემდგომ, ეკლესიათა ერთი ნაწილი ბიბლიური ტექსტებისადმი ალეგორიულ მიდგომას თვლიდა გამართლებულად, მეორე კი მიიჩნევდა, რომ იგი სიტყვა-სიტყვით უნდა ყოფილიყო ახსნილი.

ეკლესიათა ამ დაპირისპირებამ ამ ბოლო პერიოდამდე შეინარჩუნა თავისი სახე.

თალმუდისტი საადი გაიონი აღნიშნავს ოთხ შემთხვევას, როდესაც ბიბლია ალეგორიულად უნდა იკითხებოდეს. ესენია: როდესაც ტექსტის პირდაპირი აზრი ეწინააღმდეგება რეალობას, გონებას, ბიბლიის სხვა ტექსტებს ან/და რავინის ტრადიციებს.

საადისებური მიდგომა დაშვებული იქნა „ახალი აღთქმის“ ტესტებთან მიმართებაშიც.

უნდა აღინიშნოს, რომ როგორც ძველ, ისე უახლოეს პერიოდში ბიბლიური ღვთისმეტყველები ბიბლიის ტექსტებს ალეგორიულად განმარტავენ იმიტომ, რომ მათ ასე აწყობთ, რათა გამოვიდნენ უხერხული მდგომარეობიდან, ზოგ შემთხვევაში კი გაამართლონ ბიბლიაში გადმოცემული ზღაპრები.

საბუნებისმეტყველო და საზოგადოებრივი მეცნიერების განვითარებამ უსუსური გახადა ეკლესია-სინაგოგთა განმარტებები ბიბლიისა და მისი ღვთაებრივი წარმომავლობის შესახებ. ამიტომაც მიმდინარე ეტაპზე

ბიბლიისტები ცდილობენ „ღვთის სიტყვას“ შეუნარჩუნონ ახალი მიდგომა და უკვდავყონ მისი მნიშვნელობა.

„ახალი აღთქმა“, „ძველი აღთქმისაგან“ განსხვავებული ისტორიული კონცეფციაა, თუმცა მის პლატფორმას იზიარებს.

„ძველი აღთქმა“ ისტორიული პროცესის სუბიექტად მიიჩნევს ისრაელს, ახალი კი – მთელ კაცობრიობას. „ძველი აღთქმა“ ნაციონალ-მოვინისტურია, ახალი კი ინტერნაციონალურ-კოსმოპოლიტური.

მოციქული პავლე ბრძანებს: „არ არსებობს არც იუდეველი და არც ბერძენი, არც მონა და არც თავისუფალი, არც კაცი და არც ქალი, ვინაიდან ყველა ერთი ხართ იესოში ქრისტე“ (პავლე გალათელთა 4:28).

ამგვარი მიდგომით ხაზი ესმება ახალ რელიგიურ იდეას, იეჰოვა ხდება ისრაელთან ერთად მთელი მსოფლიოს მფარველიც. თუმცა ამაში დასანახია ებრაელთა შეთქმულების განხორციელების ახალ ეტაპზე გადასვლა. პირველ ეტაპად კი თვით ისრაელის სახელმწიფოს ჩამოყალიბება და მის მიერ ქანაანის „დაპყრობა“ უნდა მივიჩნიოთ.

ქრისტიანობას ხალხისთვის სასიცოცხლო მნიშვნელობა რომ მიეღო, მათთვის ცხოვრების რადიკალური გაუმჯობესებისა და ბოროტების მოსპობის პერსპექტივა უნდა მიეცა, მაგრამ ამაოდ, ყველაფერი დარჩა უცვლელად. თუმცა მისით გზა გაეხსნა ებრაელებს ევროპისაკენ, გარდა იმისა, რომ დაუფლებოდნენ სხვის ქონებას.

ისტორიის სიკეთისაკენ შემობრუნება შეიძლებოდა „პირველი ცოდვის“ „გამოსყიდვის“ შემდეგ, პირველ ცოდვად კი, როგორც ვიცით მიიჩნეოდა ადამისა და ევას ცდუნება.

ცოდვის გამომსყიდველად კი, არც მეტი არც ნაკლები, გვევლინება თვით ღმერთი, რომელსაც ადამიანური სახე აქვს მიღებული, ანუ ის ადამიანი, რომელიც „ძველ აღთქმაში“ ღმერთის მიერ დასახელებულია „საიდუმლო არსებად“, მესიად, ქრისტედ.

დედამიწაზე გამოგზავნილი „საიდუმლო არსება“ ანუ ქრისტე, რომელიც ორ ბუნებოვანია, სრული ადამიანიცაა და სრული ღმერთიც, რაც რეალობაშია შეუძლებელი.

პავლეს გადმოცემით, რაღაც ისტორიულ მომენტში: „როცა მოვიდა სისავსე დროისა, ღმერთმა მოავლინა თავისი ძე, რომელიც დედაკაცისაგან იშვა და დაემორჩილა რჯულს“ (პავლე, გალათელთა 4:4). იგი აღმოჩნდა იესო ქრისტე, რომელიც „ყველა ადამიანის მაცხოვარია“ (პავლე, 1 ტომით 4:10).

ერთობ გაურკვეველია, თუ ღმერთმა შექმნა სამყარო და თანაც კარგად, რადგან თავისი ნამოქმედართ იყო კმაყოფილი და მასთან ერთად ადამიანი და კაცობრიობაც – მის გვირგვინად, რომლებსაც ყველა და ყველაფერი უნდა დამორჩილებიყო, მაშინ რაღამ განაპირობა მის გადასარჩენად მსხვერპლად გაეღო, არც მეტი, არც ნაკლები – საკუთარი შვილი, რომელიც სასიკვდილოდ „გამოაგზავნა“ დედამიწაზე, ანუ თავად ღმერთი შეწირვიყო თავისივე ნამოქმედარის გამოსყიდვას. რამეთუ რაც ძეა, იგივეა მამაც! და თუ ეს ასეა, მაშინ გამოდის, რომ მამაც გაიწვეპლა, დაედგა ეკლის გვირგვინი და ჯვარს ეცვა შვილთან ერთად!!!

ამგვარ ტრაქტოვკას, ეკლესიათა იდეოლოგები გაურბიან და ცალმხრივად აფასებენ „მომხდარს“. კაცობრიობის გადასარჩენად საჭირო იყო მსხვერპლის გაღება და გამღებმა „გაიღო კიდეც“. „ღირსი ხარ შენ წიგნის აღების და ბეჭდის ახსნის, რადგან დაკლულ იქმენ და შენი სახელით გამოგვისყიდე ღმერთისთვის, ყოველი ენისა და ერისა“ (აპოკალიფსი, 5:9).

აქ იესო ქრისტე ფიგურირებს „ბატკნის“ სახელით, როგორადაც „ახალი აღთქმის“ სხვა ნაწარმოებში არსად არ მოიხსენება და საკითხავია, იესო, ბატკნის სახით მსხვერპლად ეწირება ვის, – ღმერთს თუ სატანას?!

თუ ღმერთს, – თავის თავს როგორ შეეწირება, თუ მამას, – იგი მამაშიცაა და იგივე პრობლემას ვაწყდებით. და ბოლოს მივდივართ იმ დასკვნამდე, ვთქვათ რომ იგი ეწირება ეშმაკს, „ბოროტების წყაროს“, რათა აღარ დაუშვას დედამიწაზე ბოროტება, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ იგი ძლიერი ყოფილა ღმერთზე!

გამომდინარე იქიდან, რომ ადამი ჩადენილი ცოდვის გამო კაცობრიობის მამად მიუღებელი აღმოჩნდა, მის შემცვლელად იესო ქრისტე გამოგზავნილი იქნა „მეორე ადამად“, რომლის შემდეგაც უკვდავება უნდა გამეფებულიყო. მაგრამ არა, ყველაფერმა ძველებურად დაიწყო დენა და რადგან ასე განვითარდა მოვლენები, საკითხავია, როგორღა დაამარცხა ქრისტემ სატანა? (ლუკა, 10:18). რის და მიუხედავად პავლე მოციქული ლაპარაკობს: „სად არის სიკვდილო შენი ნეტარი? სად არის ჯოჯობეთო შენი ძლევა“ (პავლე 1 კორინთელთა, 15:55), რაც არ შესაბამება სინამდვილეს და ხალხის გასაბრიყვებლადაა გადმოცემული.

თავისთავად ცხადია, ქრისტეს შეწირვით ბოროტება, პირველი ცოდვიდან გაბატონებული დედამიწაზე, ავადმყოფობა, ტანჯვა, გაჭირვება, შიმშილი თუ ადამიანთა ჩაგვრა, ომები და სხვა ამგვარი, ყველაფერი უნდა დაკარგულიყო. მაგრამ არა, კვლავ განაგრძობს ისინი არსებობას. როგორც ვხედავთ კაცობრიობის ბედში არანაირი ცვლილება არ მომხდარა. მაშინ ისმის კითხვა, რაღა აზრი ჰქონდა მის შეწირვას, თუ იგი მართლა შეეწირა?! ამ მოგონილმა ფაქტმა უბრალოდ დამუხტა კაცობრიობა და სათავისოდ განაწყო რელიგიამ!

„დამარცხებული“ ეშმაკი კი ძველებურად განაგრძობს თავის აქტიურობას და ვერ ხსნიან ამ საიდუმლოების კვანძს, ჩვენ კი მის შესახებაც მოგვიანებით მოგახსენებთ.

ქრისტეს „გაცნობამდე“ იოანე ნათლისმცემელი ქადაგებდა: „**მოინანიეთ, ვინაიდან მოახლოებულია ცათა სასუფეველი**“ (მათე, 2:3).

ცხადია, იგი უკავშირდება ქრისტეს მოსვლასა და მის საქმიანობას, მაგრამ მისი მოსვლით რა შეიცვალა?

იყო შთაბეჭდილება, თითქოსდა ორი აქტით უნდა გადარჩენილიყო კაცობრიობა. პირველი აქტით ქრისტეს თავისი თავი უნდა შეეწირა, მეორე აქტით, ანუ მეორედ მოსვლით კი, – კაცობრიობა განესაჯა და მის მორწმუნეებთან ერთად ებრაელობაც გადაერჩინა, ებოძა მათთვის მუდმივი სიცოცხლე და უბრწნელი სამყარო. ეს ერთ-ერთი ქრისტიანული დოგმადაა ცნობილი ნიკეის კრების მიერ, მაგრამ რა? ამბობენ, ახლა დაველოდოთ „მეორედ მოსვლას“, რომელიც არც თუ შორეულში უნდა მომხდარიყო პირველი მოსვლიდან. მაგრამ ვერ ხსნიან მიზეზს, თუ რატომ გაიწელა ეს ასე დროში?

იესო აგზავნიდა რა მოციქულებს საქადაგებლად, აფრთხილებდა: „**ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, ვერ მოასწრებთ ისრაელის ქალაქების შემოვლას, რომ კაცის ძეგ მოვა**“ (მათე 10:23), **ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: „არ გადავა ეს მოდგმა, ვიდრე ყოველივე ეს არ მოხდება“** (მათე 24:34). კი მაგრამ მოხდა, სად არის მისი პირობის შესრულება? უპირველეს ყოვლისა ამ მოწოდებაში უნდა დავინახოთ მექანიზმი, რომლის წყალობითაც „განკითხვის“ შიშით მქონებელთ დაათმობინეს ქონება, რათა დაპატრონებოდნენ ებრაელები. ამიტომაც ეს „რელიგია“ მიუღებელი აღმოჩნდა თვით ებრაელთათვის.

აღთქმის მიხედვით მისი „მეორედ მოსვლა“ უნდა იყოს გრანდიოზული კოსმიური მოვლენა „...**ზეცა უნდა გვრგვინავდეს, უნდა დაიშალოს გავარვარებული კავშირები, მათ შორის მიწა და მისი საქმენი, ხოლო რაც მასზეა უნდა გადაიბუგოს**“ (II პეტრე, 3:10). მასთანაა დაკავშირებული აპოკალიფსიკ და ღვთის სამსჯავროც, რომლითაც მთავრდება კაცობრიობის ისტორია და იწყება ახალი მარადიული სიცოცხლე „**სულ სხვა ცასა და სხვა მიწაზე**“. თუმცა, როგორც ჩანს მხოლდ ებრაელთათვის. ამ საშინელებათა მოკლე ხანში დადგომის თაობაზე, ქურუმთა მხრიდან პროპაგანდას თუ ქადაგებას იმიტომ ჰქონდა ადგილი, რომ სულის „გადასარჩენად“ უმეცარ ხალხს, რაც შეიძლება მალე გაეყიდათ თავისი ქონება, და გაერთიანებულიყვნენ ქრისტიანულ სამშობებში, რათა ღვთიური სამსჯავროს დროს არ მოხვედრილიყვნენ მუდმივ ცეცხლში... (მათე, 25:41), მათ ქონებას კი დაეპატრონებოდნენ ებრაელები.

იოანე მოციქულის სიტყვებს: „**ვიხილე ახალი ცა და ახალი მიწა...**“. „**თქვა ტახტზე მჯდომმა: „აჰა, ვქმნი ყოველივე ახალს“**. „**აღსრულდა! მე ვარ ანი და ჰოე,**

დასაბამი და დასასრული. მე მივცემ მწყურვალს უსასყიდლოდ სიცოცხლის წყალს წყაროდან. გამარჯვებული დაიმკვიდრებს ამას. მე მისთვის ვიქნები ღმერთი და ის ჩემთვის – მე“ (იოანეს გამოცხადება, 21:1–8), – გააჩნია კულმინაციური მნიშვნელობა და ვერ ვხედავ, რომ ფილოსოფოსები თუ თეოლოგები მას უკავშირებდნენ ებრაელთა კაცობრიობის წინააღმდეგ არსებულ შეთქმულებას, არადა მას ენიჭება ებრაელთა მამხილებელი მნიშვნელობა, ხსნის საიდუმლოების კვანძს!

ასე დაწვრილებით მიმოვიხილავ ბიბლიას მხოლოდ იმისათვის, რომ ხალხმა გაიგოს, ჩვენი კულტურის სათავე ბიბლია, რომლის მიხედვით ვითარდება კაცობრიობა ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში, -არანაირი ღვთის სიტყვას არ წარმოადგენს!!!

მართალია ბიბლიაში ჩართულია რიგი ისტორიული ხასიათის ცნობები და ტრაქტატები, მაგრამ მათ შეთქმულების შესაფუთი მასალის როლი აკისრიათ. მათი წყალობით ებრაელი ქურუმები შეეცადნენ ადამიანთა გონება ყველაზე საყურადღებო საკითხებიდან გადაეტანათ ზოგად საცნობარო ინფორმაციაზე!

§-3. რამ განაპირობა ქრისტიანული იდეის გაჩენა?

მოგეხსენებათ, მესიის ანუ ებრაულად იესოს თემა, რაც ბერძნულად ქრისტეს, „მხსნელს“ ნიშნავს, ძველი აღთქმის წიგნებში კულტივირებას განიცდის, ჯერ კიდევ ძვ.წ. VIII ს-დან.

იესოს ავანსცენაზე გამოყვანით ქურუმებმა მძიმე პირობებში მყოფ ებრაელებს გაუჩინეს რწმენის იმედი, რომ ოდესღაც დადგებოდა დრო, როდესაც მოევლინებოდა მათ ღვთით ბოძებული მხსნელი, დასჯიდა ბოროტმოქმედთ და საბოლოო გამარჯვებამდე მიიყვანდა ებრაელ ხალხს, რაც სხვადასხვა ნაირადაა ინტერპირებული წინასწარმეტყველთა წიგნებში, გამომდინარე დროისა და ვითარებიდან გამომდინარე.

მესიის გამოცხადება კი სხვადასხვა მიზეზთა გამო სულ უფრო და უფრო იწელებოდა დროში და მისი მოვლინების იმედით ხალხს საუკუნეების მანძილზე აპურებდნენ სულ უფრო ახალ და ახალ „წინასწარმეტყველთა“ ზღაპრებით.

რეალურად რა იდეოლოგიურ დატვირთვას მიიღებდა იესო გამოცხადებისას, ჯერ კიდევ ბოლომდე არ იყო ნათელი, გარდა იმისა, რომ აღსასრულის დღეს დაამარცხებდა სატანას და ცოდვილებს ჩაყრიდა ჯოჯოხეთში, უცოდვილებს კი მისცემდა მარადიულ სიცოცხლეს. მოკლეთ, ის,- რაც იკითხება აპოკალიფსის სცენიდან.

მისი სულიერი არსის ჩამოყალიბება მოხდა თანდითანობით და საბოლოო სახე მიიღო ახ.წ-ს. II-ე ს-ში, რაშიც გადამწყვეტი როლი იქონია რომის იმპერიის მიერ ისრაელის დაპყრობამ, რასაც ადგილი ჰქონდა ახ.წ. I ს-ის 67-წ-ს.

ამ დროს ებრაელები, რომლებიც ათას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში ცხოვრობდნენ ეგვიპტის ჭიშკართან და ეწეოდნენ ალებ-მიცემობას, რჯულიდან გამომდინარე დახელოვნებულებიც იყვნენ სიმდიდრის დაგროვების საქმეში, აღმოჩნდნენ რა რომის იმპერიის შემადგენლობაში, სადაც უპირატესად „თავისუფალ მიწადმოქმედთა და მხედართა ფენის“ ხელში იყო ურიცხვი ნაძარცვი თუ ნაბოძარი უძრავ-მოძრავი ქონება, მაგრამ ბიზნესში ცოტა რამ თუ გაეგებოდათ, რადგან ქონება ძირითადად დაგროვილი ჰქონდათ ბრძოლის გზით,- საგულისხმოა, რომ ებრაელებს გაუჩნდებოდათ ამ ქონების უბრძოლველად ხელში ჩაგდების სურვილი, მით უფრო, რომ „კუნთების“ ძალით ამას ვერ გააკეთებდნენ. საამისოდ აშკარაა, რომ გამოიყენეს უკვე არსებული მესიის თემა, რასაც დაუმატეს მხოლოდ ის, რომ აღსასრულის დღე მოახლოებულია, და ვინც რაიმე სიმდიდრეს ფლობს, მას ღმერთი სამსჯავროს დროს ჯოჯოხეთში ჩაგდებს მუდმივ სატანჯველად. ხოლო მათ, ვინც არაფრის მქონეა,- დააჯილდოვებს მარადიული სიცოცხლით! მოკლეთ, საგულისხმოა, რომ შექმნეს ლეგენდა და ასე დააშორი-შორეს ებრაელებმა ქონება, მათ მფლობელებს, რომელსაც ცხადია თავადვე დაეპატრონებოდნენ სიმბოლურ ფასაებში. ქონება დაკარგულები კი გააწევრიანეს რელიგიურ სამშობებში, სადაც მათვე მოევლინნენ სულიერების სამართავად მღვდლრებად! ხოლო როდესაც მორწმუნენი მიხვდებოდნენ, რომ მოატყუეს, რომ არა და არ დგებოდა აღსასრულის დღე, რასაც იმავე თაობაში პირდებოდნენ, აი მაშინ, რომ არ მოეწყოთ საყოველთაო აჯანყება დაკარგული ქონების დაბრუნების მოთხოვნით, მათი გონება ქრისტეს „მთაზე ქადაგებით“ მიაჯაჭვეს სამარადისოდ არ არსებულ ზეციურ საკრალურზე და აქტიური პოზიციიდან გადაიყვანეს იმედის მომცემ მორჩილობით პასიურ რეჟიმში, რაც გრძელდება ღემდე!

„რელიგიურ სამშობებში“ ქონება დაკარგული მორწმუნეები კი თანდითანობით გადაიქცნენ ამ „სამშობთა“ ყმებად, მათ ქონებას დაპატრონებულები კი, - სასულიერო და ფეოდალურ ფენებად.

მრევლს კი რომ არ გაეგო თუ ვინ იყო რეალურად მათი მღვდელი წარმომავლობით, მღვდლები ზედმეტ სახელებად ირქმევდნენ წინასწარმეტყველთა და მოციქულთა სახელებს, რაც გრძელდება ასევე ღემდე.

ქრისტიანობის გაჩენის ჩვენეულ ვერსიას ადასტურებს თვით ქრისტეს მოქმედებაც, როდესაც მასთან მივიდა ახალგაზრდა და ჰკითხა, რა გავაკეთო ისეთი რომ მუდმივი სიცოცხლე დავიმკვიდრო,- ქრისტემ უპასუხა: „... გაყიდე

შენი ქონება მიეცი ღარიბებს და გექნება საუნჯე ზეცაში, მერე მოდი და გამომყევი“ (მათე, 19:21).

უნდა ვიფიქროთ, რომ როდესაც ქრისტიანული მოძრაობა სულ უფრო და უფრო გავრცელდებოდა ფართო მასებში, აღსასრულის დღე კი არა და არ დგებოდა, რასაც იმავე თაობაში პირდებოდნენ, და შეეძლო ამას ქონება დაკარგულთა სამართლიანი პროტესტი გამოეწვია, აი მაშინ, ვფიქრობ რომ მათ გასანეიტრალებლად შეიმუშავეს „ქრისტეს ქადაგება მთაზე“, რომელშიც ნათქვამია:

„ნეტარ არიან სულით ღარიბნი, ვინაიდან მათია ცათა სასუფეველი“;

„ნეტარ არიან მგლოვიარენი, ვინაიდან ისინი ნუგეშდებულ იქნებიან“;

„ნეტარ არიან თვინიერნი, ვინაიდან ისინი დაიმკვიდრებენ ქვეყანას“;

„ნეტარ არიან სიმართლისათვის მშვიერ-მწყურვალნი, ვინაიდან ისინი გაძლებიან“;

„ნეტარ არიან სიმართლისათვის დევნილნი, ვინაიდან მათია სასუფეველი ცათა“ და სხვა და სხვა(მათე, 5:1–12).

ამ ქადაგებით მორწმუნეთა გონება მიჯაჭულ იქნა არ არსებულ ზეციურ საკრალუზე!

როგორც ხედავთ „ქადაგების“ სიტყვები ესადაგება მოტყუებულ, ქონება დაკარგულ, გაწბილებულ ადამიანთა შესატყვის ფსიქიკას?!

„ქადაგება მთაზე“ საინტერესოა იმიტომაც, რომ მორწმუნეებს ამ ქვეყნიური ცხოვრება არარაობად უქციეს, რათა არსებული უსამართლობა არ მიეტანათ გულთან უკეთესი ზეციური მომავლის იმედით!

ეს „ქადაგება“ შემდეგ პავლემ განავითარა იმდაგვარად, რომ მქონებელიც და უქონელიც „იესო ქრისტეში“ გააერთიანა (პავლე გალათელთა, 4:28), და წაშალა ზღვარი არსებულ უსამართლობას შორის.

მოკლედ, მესიის თემა იყო რა მითოლოგიურად ცოცხალი მისი მოდერნიზებით ებრაელებმა ფაქტობრივად რომის იმპერია დაიპყრეს მატერიალურად და სულიერად, რაც უნდა იქნეს მიჩნეული „ბიბლიური მიზნისკენ“ მიმავალ გზაზე მეორე გრანდიოზულ ეტაპად.

როდის მიხვდება ამას ხალხი ჯერ კიდევ უცნობია, რამეთუ მას შემდეგ 2000 წ-ზე მეტი დრო გავიდა და ჯერამც არ აქვთ გაცნობიერებული, რომ იგი დანაშაულებრივი მიმდინარეობაა!.

ამაზე ნუ ამიტეხენ ისტორიკოსები დავას, ეს ფაქტია!

§-4. ბიბლიური მორალი

ბიბლიაში უამრავი ქცევის ნორმაა ჩადებული, მათ შორის ძველი აღთქმის „ათი მცნება“ და ქრისტეს „ქადაგებანი მთაზე“.

„ათი მცნება“ იუდაიზმის ეთიკური სისტემის ბირთვია, რომელსაც იზიარებს ქრისტიანობაც. ამ მცნებათაგან ერთ-ერთია „პატივი ეცი შენს მშობლებს, რათა შენი დღეები გაგრძელდეს“, – ნათქვამია არა მათდამი სიყვარულიდან გამომდინარე, არამედ ეგოისტური თვალსაზრისით, „რომ თავად იცოცხლო დიდხანს“!

რა თქმა უნდა, შეუძლებელია ეს მიიღო ღვთიურ შეგონებად.

„არა კლა“, – ეხება თუ არა ყველა ცოცხალს, – გაურკვეველია. ალბათ ეხება კანონსაწინააღმდეგო მკვლელობას. თუმცა იქვე „ძველ აღთქმაში“ უამრავ ადგილას ვხვდებით, როდესაც ღმერთი ავალდებულებს იუდეველებს ჩაიდინონ არნახული მკვლელობები.

აღიარებულია პრინციპი: „სიცოცხლე -სიცოცხლის წილ“, „თვალი- თვალის წილ“ (გამოსვლა 21:23–25).

ეგვიპტიდან ქანაანში შესვლამდე ისრაელებს გზად უნდა გაევლოთ რიგი ქვეყნები და თუ რომელიმე მათგანის მოსახლეობა გაუწევდა წინააღმდეგობას, – ღვთის წყალობით მათ ისინი უნდა ამოეწვიტათ.

ასე მაგალითად, როდესაც დაადგენენ ბაშანის გზას, მათ წინააღმდეგ გამოვიდა ბაშანის მეფე ყოგი და ჯარით შეებრძოლა.

უფალმა მოსეს პირით უთხრა ისრაელებს: „ნუ გეშინიან მისი, რადგან ხელში ჩაგიგდებ მას და მთელ მის ჯარს, მთელ მის ქვეყანას. იმასვე უყოფთ მას, რაც უყავით სიხონს, ამორეველთა მეფეს, ხეშბინში რომ ცხოვრობდა“.

ისრაელებმაც მუსრი გაავლეს მათ, მის ვაჟებსა და მთელ მის ქალაქს, ისე, რომ არავინ დარჩენილა და დაისაკუთრეს კიდევ მათი ქვეყანა (რიცხვნი, 21:33–35).

ისრაელთა წესი იყო, რომელ ხალხსაც სძლევდნენ უნდა გაევლოთ მუსრი და თანაც არა საკუთარი, არამედ ღმერთ იეჰოვას სახელით, რომელიც მთელ სამყაროს ღმერთად მოიაზრებოდა.

ამ მხრივ სამაგალითოა ებრაელთა შებრძოლება მადიანელებთან, რომლებიც დადანაშაულდნენ მასში, რომ მათმა ქალებმა თავისკენ გადახარეს მათი ვაჟები და მათაც დაიწყეს საკუთარი რწმენისადმი ღალატი.

ამის გამო და იეჰოვას დავალებით ებრაელებმა ყველა მათი მამაკაცი მოკლეს, ხოლო მათი ცოლები და ბავშვები ტყვედ წაიყვანეს, მიიტაცეს მათი ქონება, მამული და პირუტყვი“ (რიცხვნი, 31:7–9).

აღნიშნულის შესახებ შეიტყო რა მოსემ, ჰკითხა ებრაელებს: „**თქვენ ცოცხალი დატოვებთ ყველა ქალი?** და როდესაც მიუგეს დადებითი პასუხი, მან ბრძანა: „გაწყვიტეთ ბავშვებში ყველა მამროვანი და ყოველი ქალი, რომელსაც შეცნობილი ჰყავს მამაკაცი, ხოლო ყოველი დედროვანი ბავშვობაში, რომელსაც არ შეუცვნია მამაკაცი... ცოცხალი დატოვებთ“ (რიცხვნი, 31:15–18) და ასეც მოიქცნენ.

ასეთი იყო ისრაელთა მასწავლებელი და ბელადი მოსე, რომელსაც ვითომდა არანაირი ცოდვა არ ედვა, რომელმაც მარტო ხბოს კერპის დამზადების მოტივით ამოწყვიტა სამი ათასზე მეტი ებრაელი.

იესო ნავინმაც, რომელიც მოსეს შემდეგ ებრაელ ხალხს ჩაუდგა სათავეში, იეჰოვას დავალებით არაერთი ცოდვა ჩაიდინა. მთლიანად მოსპო ქ.იერიხონის მოსახლეობა, მათ შორის მათი სახედრებიც, ერთი გამონაკლისის, – მეძავი ქალის გარდა, რომელთანაც იმალებოდნენ მისი ჯაშუშები (ი.ნავინი, 6:20–22).

იესო ნავინმა მთლიანად ამოწყვიტა, ასევე ქ.გაის მოსახლეობაც, რომელიც 12 ათას კაცს ითვლიდა (ი.ნავინი, 8:25–26).

და ყოველივე ეს სრულდებოდა არა ღმერთ იეჰოვას კანონის დარღვევის გამო, არამედ აღასრულებდნენ მას.

როდესაც **მეფე საულმა** მოსპო ამალიკეტიანთა ყოველი მოსახლე და მხოლოდ მათი მეფე აგაგა დატოვა ცოცხალი, რაზედაც უფალი გაუწყრა, ამის შემდეგ მან იგი საკუთარი ხელით გადაჭრა (I მეფეთა, 15:11), (ფსალმუნნი 131:1).

დავითიც გამოდიოდა ხოლმე და თავისიანებთან ერთად ესხმოდა გეშურელებს, მერიზიანელებს და ყამალაკელებს, რომლებიც უძველესი დროიდან ცხოვრობდნენ ქანაანის მიწაზე და არცერთი მათგანი არ დატოვა ცოცხალი, ხოლო მათ ქონებას თავადვე დაეპატრონა (I მეფეთა, 27:8–9).

დავით მეფე ხალხს სპობდა არა ჩვეულებრივი, არამედ „სადისტური“ მეთოდებით. მაგალითად, ქ.რაკვას აღებისას მისი მაცხოვრებლები ხერხის ქვეშ გაატარა, ზოგი კი გავარვარებულ ღუმელში ჩააგდო. ასევე მოექცა ყამალაკელებსაც (II მეფეთა, 12).

ეს, ასე ვთქვათ საუბარია იმ დავითზე, რომელსაც მიაწერენ ტკბილხმოვან ფსალმუნების შექმნასა და ღვთისადმი მოშიშობას.

რანაირი მორალია ეს, ვერ წარმომიდგენია! არადა აქ ვხვდებით არა ისრაელთა ჩვევას, არამედ თვით ღმერთ იეჰოვას დანაწესს, რასაც სამწუხაროდ ქრისტიანებიც იზიარებენ. ვფიქრობ ასეთი სიმკაცრე გადმოცემულია მხოლოდ იმისთვის, რომ ებრაელთა მტრები, მათივე ხასიათიდან გამომდინარე დაშინებული ყოფილიყვნენ!

„არ იქურდოთ“, „არ იმრუშოთ“, – ცნებასთან დაკავშირებით. ეს წესი პირველად თვით ღმერთი იეჰოვამ დაარღვია, როდესაც მან მოსეს პირით შეუთვალა ეგვიპტეში მყოფ ისრაელებს, გამოსვლის წინ გაექურდათ ეგვიპტელები, რაც შესრულებულ იქნა (გამოსვლა, 3:21–22).

თავის დროზე იეჰოვა შეპირდა აბრაამს, რომ მის შთამომავლებს მისცემდა ყველაფერს, რაც კი რამ ქანაანის მიწაზე მოიპოვებოდა და ასეც მოიქცა. მაშინ, როდესაც იქ არსებულ ქონების შექმნაში არანაირი წვლილი არ მიუძღვოდათ ებრაელებს.

ამას არ დაჯერდა იეჰოვა და შეპირდა ისრაელს, რომ დამატებით კიდევ მისცემდა მიწებს ნილოსიდან ეფრატამდე და ბოლოს გააბატონებდა მსოფლიოზე, საითკენაც მიიღწვიან დღესაც ამ აღთქმიდან გამომდინარე.

„ნუ ისურვებ ახლობლის სახლს, ნურც ახლობლის ცოლს...“, – ლაპარაკობს მცნება, მაგრამ როგორც ჩანს სხვათა მიმართ დაშვებულად მიიჩნევა.

„არ იმრუშო“, აქაც წინააღმდეგობას ვაწყდებით, რამეთუ ებრაელთა პატრიარქებს უამრავი ცოლები ჰყავდათ და სწორედ „მრუშობამ“ შესძინა ებრაელებს მათთვის დამახასიათებელი „ხუცების“ ანუ თავგასულობის თვისება, რის პირველ გამოვლინებად შეიძლება მივიჩნიოთ თვით ისრაელის (იუდეას) სახელმწიფოს შექმნა და მთელი მათი შემდგომი ისტორია!

სოლომონს ჰყავდა 700 ცოლი და 300 საყვარელი (III მეფეთა, 11:3). მის ვაჟს, იუდეის მეფე როვოს კი, – 18 ცოლი და 60 საყვარელი (II ნეშტთა, 11:21).

ღმერთი კი არ სჯიდა მათ ამის გამო, არამედ საყვედურობდა მათ ქალების კერპთაყვანისმცემლობის ნიადაგზე.

დავით მეფემ თავის საყვარლის ქმარი იობი განზრახ მოაკვლევინა თავისიანებს ომში, რომ მას დარჩენოდა მისი მეუღლე (II მეფეთა, 11:15).

მსგავს ფაქტებს უამრავს შეხვდებით ბიბლიაში. ისმის კითხვა, ვისთვისდა იყო დადგენილი ხსენებული ნორმები?! ქრისტიანული ეთიკა თავისი შინაარსით ეწინააღმდეგება „ძველი აღთქმის“ მორალს, თუმცა აღიარებს მის საფუძვლებს.

როგორც ჩანს, ბიბლიაში ერთიანი ეთიკური სისტემა არ არსებობს. შეგვიძლია ასეთივე წარმატებით დავედავოთ ქრისტიანულ მორალსაც.

საკითხავია დაიცვა კი რომელიმე ღვთისმეტყველმა ან/და მეფემ თუ გლეხმა „**მთაზე ნაქადაგარი**“, რა დროსაც ქრისტე ამბობდა: „თქვენ გსმენიათ რომ თქმულა, „თვალი-თვალის წილ“, „კბილი-კბილის წილ“.

„მე კი გეუბნებით თქვენ, წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს, არამედ, თუ ვინმემ მარჯვენა ლოყაში გაგაწნას, მეორე ლოყაც მიუშვირე“.

„ვინც მოისურვებს შენს განკითხვას და შენი მოსასხამის წაღებას, სამოსელიც თან გაატანე მას“.

„ვინც ერთ მილზე წაყოლა გაიძულოს, ორზე გაყევი“.

„ვინც გთხოვოს, მიეცი; ზურგს ნუ შეაქცევ, ვისაც შენგან სესხება სურს“ (მათე, 5:38–42).

აქ მთავარია „წინ არ აღუდგე ბოროტს“ ყველა დანარჩენი მისი ინტერპრეტაციაა. „სიბოროტეში“ კი უნდა ვიგულისხმოთ იმ დროს არსებული ძალადობრივი ცხოვრების წესი, რომლის დაცვაზეც გადამისამართება განიცადა ქრისტიანულმა ფსიქოლოგიამ, თუმცა გათვლილი ებრაულ „მიზანზე“.

აღნიშნულით ებრაელებს აუნთეს „მწვანე შუქი“.

თუმცა ყოველივე ეს შეუძლებელია, რამეთუ ეწინააღმდეგება ადამიანურ ბუნებას, მის ინსტიქტებს, რომელშიც რეალიზდება თვით ადამიანის ცხოველური მხარე და რომელსაც კი არ მართავს გონება, არამედ თვით გონება ემორჩილება მას.

ბიბლიური ეთიკა გასაგებია და აღარ გავაგრძელებ, უნდა მივხვდეთ, რომ გათვლილია იუდაიზმით გათვალისწინებულ ებრაელთა მიზანზე!

§–5. ქრისტეს ისტორიულობის შესახებ²⁷

„ახალ აღთქმაში“ მთავარი, – იესოს ისტორიულობის დადგენაა, რამეთუ მას გადამწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება, მით უფრო, რომ მისი აღიარება, – საფუძვლად უდევს რელიგიურ მოძღვრებას.

ქრისტე რწმენის სიმბოლოა. „გვწამს იესო ქრისტესი, რომელიც იშვა სული წმინდისა და ქალწული მარიამისაგან, განკაცდა, იტანჯა, ჩვენი გულისათვის ჯვარს ეცვა, დაიმარხა, აღსდგა და მესამე დღეს ცად ამაღლდა“, ნათქვამია ნიკეის კრების გადაწყვეტილებაში.

ქრისტიანული რელიგიის ისტორიაში მცდელობა, წარმოედგინათ ქრისტე არა ისტორიულ, არამედ მისტიფიცირებულ ფიგურად, ეკლესიის მიერ შერაცხულ იქნა ერესად.

ქრისტეს მხოლოდ ღვთის წარმომადგენლად აღიარებამ – წარმოშვა მონოფიზიტმი, რაც სხვა ეკლესიებისათვის მიუღებელია, გარდა სომხეთის, რომელზეც აშკარად შეინიშნება ზოროასტრიზმის გავლენა.

ქრისტიანობა მყარად დადგა იმ პოზიციაზე, რომ ქრისტე იყო ადამიანი და ისტორიული პიროვნება, რის უარყოფაც მთელ მის მოძღვრებას ნაცარტუტად აქცევს. ათეისტისათვის ამას მსოფლმხედველობითი მნიშვნელობა არ გააჩნია. გასაგებია, რომ ყოველი რელიგიის სათავეებთან ვიღაც პიროვნებები დგანან, რომელთა გარეშეც შეუძლებელია მათი წარმოშობა და ეს ქრისტიანობასაც ეხება.

აქ კი საკითხავია, იყო კია რეალურად ქრისტიანული რელიგიის დამფუძნებელი კაცი, რომელსაც სახელად ერქვა „იესო“, თუ იგი მოგონილია?

ამ მხრივ იესოს ბიოგრაფიულ მონაცემებში გარკვეულ სირთულეებს ვაწყდებით.

„ახალი აღთქმის“ წიგნებში, სახარებათა გარდა ისინი სხვაგან არსად არ გვხვდება. ყველა შემოიფარგლება მინიმუმებით, რაღაც ამბებსა და ვითარებებზე, რომელთა შესახებაც კონკრეტულად შეუძლებელია.

მათესა და ლუკას სახარება იწყება იესოს ცხოვრების აღწერით დაბადებიდან. მეორე სახარება კი – იესოს ბიოგრაფიით ზრდასრული ასაკიდან, როდესაც იგი მიდის იოანე ნათლისმცემელთან მოსანათლად.

პირველ ორ სახარებაში იესოს ჩასახვისა და მისი ბავშვობის შესახებ, მცირე და წინააღმდეგობებით აღსავსე ბუნდოვანი ინფორმაციაა გადმოცემული. მათეს მიხედვით მეფე იროდისაგან გადასარჩენად ახალშობილ იესოსთან ერთად, მისი მშობლები გარბიან ეგვიპტეში, საიდანაც ბრუნდებიან იროდის სიკვდილის შემდეგ.

ლუკას სახარების მიხედვით კი, იესოს მშობლები ბეთლემიდან ბავშვთან ერთად მაშინათვე მიდიან ნაზარეთში, სადაც იესო გაატარებს ბავშვობის, ყრმობისა და ახალგაზრდობის წლებს, ვიდრე არ გახდება 30 წლის. ამ მხრივ ლუკა მხოლოდ ერთ ეპიზოდს აღწერს, თუ როგორ აღმოჩნდა იესო 12 წლის ასაკში იერუსალიმის ტაძარში, სადაც ხალხი გააკვირვა თავისი ცოდნითა და სიბრძნით.

დაწვრილებით თხრობას ვხვდებით სახარებაში მხოლოდ მაშინ, როდესაც იგი მოძღვრავს მოწაფეებს და ახდენს სასწაულებს და ბოლოს დევნის, ჯვარცმისა და ცად ამალლების დროს.

აღნიშნულიდან ამოიღო იესოს ბიოგრაფიის შესახებ რაიმე ცნობები, დამერწმუნებით, ერთობ ძნელია.

თვით სახარებანიც წინააღმდეგობებითაა აღსავსე. ცნობებს ერთი მეორეში რევენ. თვით ქრისტეს მოქმედებანიც არათანმიმდევრულია. მისი ქცევები, როგორც ეს სახარებაშია გადმოცემული, – არ ექვემდებარება გონივრულ ახსნას.

იესო თავის თავს თვლიდა მღვდლად, ხალხის მასწავლებლად, გააჩნდა სურვილი შეესწავლა ხალხისთვის ღვთიური სიბრძნე და რომ თან გაყოლოდნენ, და თანაც ლოგიკის მიხედვით მხოლოდ ებრაელები.

გვევლინება ღვთის მიერ შეპირებულ „მესიად“ დავითის გვარიდან, რომლის მოსვლის შესახებაც „ძველი აღთქმა“ გვამცნობს ჯერ კიდევ ძვ.წ. VIII ს–დან და თითქოს ყველა წინასწარმეტყველი გვაწვდის ცნობებს, მის მოვლინების შესახებ.

როდესაც მას მიმართავს ქანაანელი ქალბატონი, სავარაუდოდ სამარიელი, დაეხმაროს მის ქალიშვილს, რომელიც შეპყრობილია ავი სულით, იესო პასუხობს, რომ იგი მოვლენილია მხოლოდ „ისრაელის სახლის დაღუპულ ცხვრებთან და დახმარებაზე უცხადებს უარს“ (მათე, 15:24), თუმცა ის ქალბატონი დაჟინებით განაგრძობს თხოვნას დახმარების თაობაზე და აი, ამ დროს იესო იცილებს მას სიტყვებით: „არ არის კარგი, რომ შვილებს წაართვა პური და გადაუგდო ძაღლებს“ (მათე, 15:26), რაც ნიშნავს იმას, რომ იესო ისრაელებს მიიჩნევს თავის, ანუ ღვთის შვილებად, დანარჩენებს კი „ძაღლებად“ და ამ პოლიტიკიდან გამომდინარე ებრაელები სხვა ერის წარმომადგენლებს არ მიიჩნევენ ადამიანებად.

მოკლედ, ქრისტეს ეს სიტყვები ებრაული შოვინიზმის ქვაკუთხედად იქცა, თუმცა მას წინ „თორშიც“ უძღვის მსგავსი აზრის გამომხატველი გამონათქვამები, უფრო სწორედ მე-2 კანონში.

იმავე მათეს სახარებაში ვხვდებით იესოს საწინააღმდეგო აზრს, გამოთქმული მოციქულთა მიმართ: „წადით და მოიმოწაფეთ ყველა ხალხი, მონათლეთ მამისა და ძისა და სული წმინდისა სახელით“ (მათე, 28:19), რაც ნიშნავს იმას, რომ იგი მოგვიანებით შეტანილია სახარებაში. სავარაუდოდ მას შემდეგ, როგორც კი რომის იმპერიამ ქრისტიანობა გაიხადა სახელმწიფო რელიგიად.

იესო მოველინა ებრაელებს ხალხს „რჯულის კანონის“ სწავლებისა და მისი განმტკიცების მიზნით, და არა ახალი რწმენის შესაქმნელად.

ამ მხრივ იგი აცხადებს: „უმაღ ცა და მიწა გადაივლის, ვიდრე ერთი წერტილი ამოვარდება რჯულიდან“ (ლუკა, 16:17).

„გასაუქმებლად კი არა, აღსასრულებლად მოვედი“ (მათე, 5:17).

„ჭემმარიტად გეუბნებით თქვენ: „ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, არც ერთი იოტა და არც ერთი წერტილი არ გადაივლის რჯულისა, ვიდრე ყოველივე არ აღსრულდება“ (მათე, 5:18)

ამავე დროს იმავე მათეს სახარებაში ვხედავთ აღნიშნული აზრის გამომრიცხავ ქადაგებას.

„გსმენიათ რომ თქმულა: „არ იმრუშო, მე კი გეუბნებით, რომ ყველა, ვინც ქალს გულისთქმით უყურებს, მან უკვე იმრუშა მასთან თავის გულში“.

„თუ გაცდუნებს შენი მარჯვენა თვალი, ამოითხარე და გადააგდე, ვინაიდან უმჯობესია შენთვის, რომ ერთი ასოთაგანი დაგელუპოს, ვიდრე მთელი შენი სხეული ჩავარდეს გენიაში“.

„თუ შენი მარჯვენა ხელი გაცდუნებს, მოიკვეთე...“

ასევე ნათქვამია: „ვინც თავის ცოლს გაუშვებს, მისცეს მას გაყრის მოწმობა“.

„მე კი გეუბნებით: „ყოველი, ვინც თავის ცოლს გაუშვებს სიძვის მიზეზის გარეშე, იგი მას მრუშად აქცევს“.

„ვინც გაშვებულს შეირთავს, მრუშობს“.

„მე კი გეუბნებით თქვენ: „წინ ნუ აღუდგებით ბოროტს...“ (მათე 5:27–28). აშკარაა, რომ იესო არა თუ ქადაგებს „ძველ აღთქმას“, არამედ მის წინააღმდეგაც გამოდის და მორჩილობისაკენ მოუწოდებს ხალხს, ანუ უფრო დამონებისაკენ, გეგონება ხელისუფლების დაკვეთას ასრულებდეს, არადა მის სიტყვებში ებრაელთა ახალი პოლიტიკაა ჩადებული.

სახარებათა მხრიდან ქრისტეს ამბების არაერთგვაროვნად გადმოცემა დადასტურებაა იმისა, რომ ქრისტე რეალურად არ არსებობდა და „ძველ აღთქმაში“ მოხსენიებულ მესიას „ახალ აღთქმაში“ ქრისტეს გამოჩენით ასხამენ ხორცს „ძველ აღთქმას“, რათა მეტი დამაჯერებლობა შემატონ იუდაიზმს.

სახარების მიხედვით იესო დაიბადა ბეთლემში, რომელიც იერუსალიმის სამხრეთით მდებარეობს და თუ ეს ასეა, მაშინ როგორღა აღმოჩნდა იგი მშობლებთან ერთად იერუსალიმიდან შორს, ჩრდილოეთით, – ნაზარეთში?

გამოდის, რომ მისი მშობლები ბეთლემში სპეციალურად წავიდნენ, რომ იქ მონაწილეობა მიეღოთ მოსახლეობის აღწერაში, რის შესახებაც ლაპარაკობს ლუკა.

„იმ დღეებში გამოვიდა კეისარ ავგუსტოსის ბრძანება, აღეწერათ მთელი მოსახლეობა. ეს აღწერა პირველი იყო კვირინოსის მმართველობისას სირიაზე“.

„ყველანი მიდიოდნენ ჩასაწერად, თითოეული თავის ქალაქში“;

„იოსებიც წავიდა გალილეის ქ.ნაზარეთიდან იუდეას, დავითის ქალაქში, რომელსაც ეწოდება ბეთლემი, ვინაიდან იგი დავითის სახლისა და ტომისა იყო“;

„რათა ჩაწერილიყო მარიამთან ერთად, რომელიც მასზე იყო დანიშნული და იყო ორსულად“;

„მათი იქ ყოფნისას შეუსრულდა მარიამს მშობიარობის დღეები“;

„და იშვა ძე, თავისი პირმშო, შეახვია და მიაწვინა იგი ბავშვი, ვინაიდან სასტუმროში არ იყო ადგილი მათთვის“ (ლუკა, 2:1–7).

კვლევებით დადგენილია, რომ ამ დროს აღწერის შესახებ ისტორიამ არაფერი არ იცის (გერმანელი ისტორიკოსი ე.შიურერის მიხედვით).

იროდის მეფობის დროს კი – პალესტინაში აღწერის ჩატარება სულაც არ ყოფილა სავალდებულო.

სახარებაში საუბარია აღწერაზე, რომელიც ვითომდა ჩატარდა ჩვ.წ. 07 წელს, რა დროსაც იროდი უკვე სამი წლის გარდაცვლილი იყო.

კვირიანე კი იროდის დროს სირიის ლეგატად საერთოდ არ ყოფილა. ასე რომ, იესოს ბეთლემში დაბადების ვერსია ხელოვნურად მისადაგებულია „ძველ აღთქმას“.

რაც შეეხება ჯვარცმის დროს მომხდარ მიწისძვრას, მზის დაბნელებასა თუ სხვას, რაც აღწერილია სახარებაში, – მკვლევართა მიერ დადგენილი ვერ იქნა და იგიც მიჩნეულია მითად, თუმცა ეპიზოდი გადმოღებულია „ბელმარდუკის ვნებებიდან“.

მითია ასევე იროდის მიერ ახალშობილთა ამოწყვეტაც, რათა მათ რიცხვში მომხდარიყო ახალშობილი ქრისტე.

აღნიშნულის შესახებ ოფიციალურ ისტორიაში არაფერია ნათქვამი, იროდის სხვა ქმედებების შესახებ კი უამრავი ინფორმაციაა შემონახული.

იესოს ბეთლემში დაბადება – სახარების ავტორს კი დასჭირდა იმისათვის, რომ „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველ მიქას სიტყვები: „შენ კი, ეფრათას ბეთლემო, უმცირესი ხარ იუდას ათასეულთა შორის, მაგრამ შენგან გამოვა ხელმწიფე ისრაელში და ძველთაგან იქნება მისი წარმოშობა საუკუნო დღეებიდან. ამიტომ მიუშვებს მათ იმ დრომდე, ვიდრე არ შობს მას, რომელმაც უნდა შობოს“ (მიქა, 5:1–4)– გაემართლებინა.

რაც შეეხება ნაზარეთს, სადაც ვითომდა იესომ გაატარა ბავშვობა და ყრმობა, იგი იმ დროს საერთოდ არ ყოფილა, წარმოებული გათხრების შესაბამისად დასახელებული პუნქტი ნაზარეთი კი ჩნდება „ახალ აღთქმასთან“ ერთად.

ნაზარეთი არ მოიხსენიება ასევე იესო ნავინის მიერ დაპყრობილ ქალაქთა შორისაც. იგი არ მოიხსენიება ასევე იოსებ ფლავიის მიერ ჩამოთვლილ 45 ებრაულ ქალაქთა შორის.

პონტოპილატეს რეზიდენციაც მაშინ იერუსალიმში კი არა ზღვისპირა ქალაქ ცეზარეთში ყოფილა განთავსებული.

ამდენად ცხადი ხდება, რომ სახარების ავტორებმა პალესტინის არა თუ ისტორია, გეოგრაფიაც ცუდად იცოდნენ, ვერ გარკვეულან ასევე მათ საზოგადოებრივ ჩვევებში.

შეუძლებელია იესოს გაეყარა ვაჭრები ტაძრიდან, სადაც ვითომდა ცხოველებით ვაჭროდნენ, რამეთუ ქურუმები ტაძარში ცხოველებით ვაჭრობის ნებას არავის მისცემდნენ, ცხოველებით კი შეეძლოთ ევაჭრათ გარეთ.

მაშინ ხურდა ფულიც არ ყოფილა და იგიც მოგონილია. რაც შეეხება იესოს ტაძარში თვითნებობას, მას უბრალოდ ამის უფლებას არავინ მისცემდა.

სახარებაში ხშირია რომაელ ჯარისკაცთა მოხსენიება, მაშინ როდესაც იმ ხანად ისინი იქ საერთოდ არ ყოფილან, წესრიგის დასამყარებლად კი ადგილობრივებს უმსახურიათ.

რომაული ლეგიონების ჯარისკაცები იერუსალიმში გამოჩენილან იუდას ომის დროს ანუ ახ.წ. 66–73 წწ–ში (იოანე 19:24).

შეუძლებელია იწამოს კაცმა ისიც, რომ იუდეველთა, ე.წ. დღესასწაულ „პასექის“ დღეს იესო გაესამართლებინათ, რადგან სადღესასწაულო დღეებში განსჯა დაუშვებელი ყოფილა.

ამასთან ერთად სასამართლო ძალაუფლება ეკუთვნოდა არა სინედრიონს, როგორც ეს გადმოცემულია სახარებაში, არამედ რომის წარმომადგენელს. ხოლო როდესაც ეს უფლება სინედრიონს ჰქონია გადაცემული, მას შეეძლო იესოს გასამართლება არა მღვდელმთავრის სახლში, არამედ ტაძარში (მათე, 26:27, მარკოზი 15, ლუკა 22).

„პასექის“ დღესასწაულებზე იუდეველებს დამნაშავეს გამშვების ტრადიცია არ ჰქონიათ, ხოლო დასჯის იარაღად არა ჯვარი, არამედ „T“-ს მაგვარი ბოძი ჰქონიათ.

თუ იესოს უმანკოდ ჩასახვაზე შევჩერდებით, რასთან დაკავშირებითაც მის ღვთაებრივ წარმომავლობას ესმება ხაზი, მაშინ რაღა საჭირო იყო მისი დავითის გვარიდან წარმომავლობით მოხსენიება?

აღნიშნულის დასადასტურებლად მათეს გაკეთებული აქვს გენეოლოგიური ჯაჭვი აბრაამიდან-ქრისტემდე, რაც 42 თაობას ითვლის. ლუკას კი – ანალოგიური ჯაჭვი გაკეთებული აქვს ადამიდან იესომდე, რომელიც 56 თაობისაგან შედგება, ანუ 12 თაობით მეტი და თუ ამ 12 თაობას მოვაშორებთ, მაშინ იესოს წინაპრებად სულ სხვა ადამიანებს ვღებულობთ.

შეუსაბამობაა აშკარად, თუმცა მას „სახარებისტები“ ხსნიან, თითქოსდა მათეს აღეწერა მამის, ლუკას კი – დედის ხაზით.

ხსენებული ახსნა არასერიოზულია, რამეთუ მატრიარქატის შემდეგ დედის ხაზით შთამომავალთა აღრიცხვა არცერთ ხალხს აღარ ჰქონია, მით უფრო ებრაელებს, რომლებიც მამის ხაზს გადამწყვეტ მნიშვნელობას ანიჭებდნენ ძველად, დედის ხაზს კი მნიშვნელობა მიანიჭეს XX ს–ში.

მათეს ვერსიით იროდისაგან გადარჩენის მიზნით მცირეწლოვანი იესო ეგვიპტეში გაიყვანეს (მათე, 2:14,15). ლუკა კი ამაზე დუმს და გადმოგვცემს, რომ იგი მშობლებთან ერთად მთელი ცხოვრება პალესტინაში იყოვო.

პირველი სამი სახარების მიხედვით იესო არენაზე გამოსვლამდე, ვიდრე არ გახდებოდა 30 წლის, ცხოვრობდა გალილეიში, იოანეს სახარების მიხედვით კი გეგონება მან მთელი ცხოვრება გაატარა იერუსალიმში.

მათესა და მარკოზის მიხედვით იესო მონათლა იოანემ (მათე, 3:13–16, მარკოზი, 1:9), ლუკას სახარების მიხედვით კი, – იესო თავად გაინათლა, რადგან იოანე იმყოფებოდა ციხეში (ლუკა, 3:19–21).

მათეს მიხედვით იესო იერუსალიმში შევიდა „პასექამდე“ ოთხი დღით ადრე, იოანეს სახარების მიხედვით კი – ხუთი დღით ადრე.

იესოს ბიოგრაფიის თაობაზე მსგავსი შეუსაბამობანი უამრავია „ახალ აღთქმაში“. მთეს მიხედვით ორივე ჯვარცმული ავაზაკი ლანძღავდა იესოს (მათე 27:44), ლუკას მიხედვით კი, – ერთი ავაზაკი, მეორე კი მასზე ლოცულობდა (ლუკა, 23:39–42).

აღდგომის შემდეგ ქრისტეს გამოცხადებაც ხალხთან სხვადასხვანაირადაა წარმოდგენილი. იოანეს მიხედვით იესო უპირველეს ყოვლისა გამოეცხადა მარიამ მაგდანელს, შემდეგ კი მოციქულებს (იოანე, 20:14–24).

ლუკას მიხედვით იესო ჯერ გამოეცხადა ორ უცნობს, შემდეგ კი მოციქულებს (ლუკა, 24:13–36).

მარკოზი კი ამ ამბავს სამ ნაწილად გადმოგვცემს. იესო ეცხადება ჯერ მარიამ მაგდანელს, მერე ორ მოციქულს, შემდეგ კი დანარჩენებს.

მათესაც თავისი ვერსია გააჩნია. მის მიხედვით, იესო უპირველეს ყოვლისა გამოეცხადა ორ ქალს, მარიამ მაგდანელას და მის მეგობარს (მათე, 28:1–9).

ასე რომ, სახარებაში ყოველ ნაბიჯზე შეხვდებით იესოს ბიოგრაფიის შესახებ არაერთგვაროვან ცნობებს.

ასობითი მეცნიერი იკვლევდა რა იესოს ბიოგრაფიას მივიდნენ იმ დასკვნამდე, რომ „სახარება“ არ არის ისტორიული ცნობა, ხოლო იესო ქრისტე – ისტორიული პიროვნება, რაც უნდა იცოდეს ყველა მორწმუნემ თუ ათეისტმა და ბრმად არ უნდა სწამდეთ ბიბლია.

ამიტომაც „სახარება“ უბრალოდ ცნობილი იქნა სპეციფიკური ჟანრის მქონე ნაწარმოებად.

ამ მხრივ საინტერესო ინფორმაციებს ვაწყდებით **დავიდ შტრაუსისა და ერესტ რენანის წიგნებშიც.**

ასე რომ იესო ნაზარეთელი, რომლის მოძღვრების შესახებაც არაერთი წიგნია გამოცემული და 2000 წელზე მეტია გვაიძულებენ ვიაროთ მისი გზით, – რეალურად არარსებულია ცხოვრებაში.

თუმცა „ყურანი“ ლაპარაკობს: „იესო არ მოუკლავთ, მის ადგილას სხვა მოკლესო“ (ყურანი, IV:156).

ამდენად, იესოს მითი იშლება ცალკეულ ისტორიულ პრობლემებად და ბოლო 150 წ–ია ამოტივტივდება ხოლმე სხვადასხვა ვარიაციების სახით.

ყველაფერი გასაგებია. თუმცა ბიბლიამ რომ არ დაკარგოს თავისი მნიშვნელობა თეოლოგები ცდილობენ როგორმე მოარგონ იგი თანამედროვეობას.

ამ მიზნით ხდება მისი ძირითადი საკითხების ახლებური განმარტება და მოდელირება.

ამ მხრივ ნიშანდობლივია 1972 წელს პოლონურ და ესპანურ ენებზე გამოცემული ბიბლიები, რომლებშიაც აშკარად შეინიშნება მოდერნიზმი.

აღნიშნულ გამოცემებში ბიბლიას მიიჩნევენ არა სიმართლისა და ჭეშმარიტების ეტალონად, როგორც ამას ქადაგებდნენ, არამედ – სიმბოლოების კრებულად.

ლაპარაკია უმითო ბიბლიის გამოცემაზეც. ასევე „ახალი აღთქმის“ გამოცემის შესახებ, რომელშიაც გაშუქებული იქნება მხოლოდ იესოს ეთიკური ქადაგებანი, დანარჩენზე კი სურთ თქვან უარი.

ბიბლიის მოდერნიზმის სასტიკი წინააღმდეგია ვატიკანი. რადგან მას, როგორც ქრისტიანულ რელიგიაზე დაფუძნებულ თეოლოგიურ სახელმწიფოს, ბიბლიისა და ქრისტიანობის შერყევის შემთხვევაში, – არსებობა არ უწერია. ამიტომაც მათი ხელუხლებლივი შენარჩუნებისათვის იგი იბრძვის.

ბიბლიასა და ქრისტიანობას კი საფრთხე ემუქრება იმ მხრივ, რომ ადრე თუ გვიან მიხვდება ხალხი სიცრუეს და თანდათანობით შეაქცევენ ზურგს. ხოლო ეს რომ არ მოხდეს ქრისტიანობის მიმდინარეობები ხალხს ექაჩება სიბნელესა და უმეცრობისკენ, – „აღსასრულის დღის მოახლოების“ სისტემატური შეხსენებით. სწორედ ამიტომ იყო რომ, ხანგრძლივი დროის განმავლობაში ეკლესია ეწინააღმდეგებოდა ბიბლიის გავრცელებას, რათა ხალხს არ გაეგო მისი სიყალბე და ქრისტიანული რელიგიისათვის არ შეექციათ ზურგი!

§–6. ვის ინტერესებს ემსახურება ბიბლია?

ა) „ძველი აღთქმის“ მიხედვით,

რომ გავერკვეთ ვის ინტერესებს ემსახურება იუდაიზმი, საჭიროა დავინახოთ მისი მოთხოვნების დარღვევის შემთხვევაში ვინ შეიძლება ყოფილიყო დაზარალებული ან/და ვინ მიიღებდა სარგებელს სანქციის სახით.

„გამოსვლა“:

იჰოვა-მოსეს: 1. „არ გააკეთო არც ქანდაკება და არც არანაირი მსგავსება იმისა, რაც მაღლა ცაშია, დაბლა მიწაზე და რაც წყალშია, მიწის ქვემოთ“ (20:4). აშკარაა, რომ აკრძალვა მიმართულია ხალხის დამოუკიდებლობის წინააღმდეგ, რათა ქურუმებს მათი მრწამსის შეცვლით არ შელახიყოთ ავტორიტეტი და არ შემცირებიყოთ შესაწირების სახით შემოსავალი. მეორე მხრივ კი მცდელობაა, ხალხი მუდმივად ყოლოდათ რელიგიურ ტყვეობაში.

2. „არ აცოცხლო გრძნეული“ (22:18), – რათა მონოპოლია შეინარჩუნონ ხალხთა სულიერებაზე, კვლავ შემოსავლების შენარჩუნებისა და მისი გაზრდის მიზნით.

3. „ვინც იეჰოვას გარდა სხვა ღმერთებს შესწირავს მსხვერპლს, – უნდა განადგურდეს“ (22:20), მიზეზი, – იგივე შემოსავლების შენარჩუნებაა, რამეთუ შიში იწვევს ნების პარალიზებას. არადა რამდენი შემთხვევაა, როდესაც ერთი ქვეყნის ფარგლებში რამდენიმე აღმსარებლობას აქვს ადგილი.

4. „... შენი ვაჟებიდან პირმშო მე უნდა მომცე“ (22:29).

5. „ასევე ხბოც და ბატკანიც, შვიდ დღეს დატოვე თავის დედასთან და მერვე დღეს მე უნდა მომცე“ (22:30). სჭირდებოდა კი ღმერთს ისინი, თუ არა თვით მღვდელმთავრებს, თუ ვიტყვით სახელმწიფოს სჭირდებოდა, ისიც მითი იყო რადგან სახელმწიფო იყო თეოლოგიური.

6. „არ აჰყვე მრავალს ბოროტებაში და არ დაემოწმო დავაში ისე, რომ უმრავლესობას მიემხრო და სამართალი გაამრუდო“ (23:2), – აკრძალვას ხალხის ერთმანეთისადმი მხარდაჭერისა, რათა მასობრივი უკმაყოფილების შემთხვევაში არ შექმნოდათ საფრთხე ექსპლოატატორებს.

7. „წელიწადში სამჯერ გამიმართე დღესასწაული“ (23:14), რისთვის? თუ არა დამატებითი შემოსავლების მისაღებად და რომ ხალხი არ გავიდეს ქვეყნიდან, ყოფილიყვნენ რელიგიის მძევლები.

8. „იეჰოვა მოუწოდებს ისრაელს დაპყრობილ ქვეყნებში დაანგრიონ მათი სამსხვერპლოები, დაამტვრიონ მათი წმინდა სვეტები და აჩეხონ მათი წმინდა ბოძები“ (34:13), – რომ მათი მოსახლეობა გადავიდეს იუდაიზმზე, ხოლო ებრაელებს არ ჰქონდეთ საცდუნებელი მათკენ გადასვლის.

9. „ელაპარაკა იეჰოვა მოსეს: „წმინდა ჰყავით ჩემთვის ისრაელის საშვილოსნოს გამღები ყოველი მამრი, კაცისაც და ცხოველისაც, ჩემია ისინი“ (13:2). მერამდენედ მეორდება ღმერთის ეს მოთხოვნა, თუმცა ისინი ღმერთს კი არა, ქურუმებს სჭირდებოდათ, რომლებსაც გამოიყენებდნენ მღვდლებად, ჯარისკაცებად ან/და გაყიდვად მონად.

მოსე – ებრაელებს: „გახსოვდეთ ის დღე, როცა გამოხვედით ეგვიპტიდან, მონობის სახლიდან, რადგან იეჰოვამ თავისი ძლიერი ხელით გამოგიყვანათ იქიდან“ (13:3).

„ეგვიპტიდან ებრაელთა გამოსვლის“ საქმეში ღმერთი იეჰოვას ღვაწლზე ისე ხშირადაა მინიშნებები ბიბლიაში, რომ გრჩება შთაბეჭდილება, თითქოსდა ეს მითი ქურუმთა მიერ სპეციალურად ყოფილიყო შეთხზული, რომ ხალხისთვის დაემადლებინათ „მოპოვებული“ თავისუფლება და ღმერთის შიშით, უპრობლემოდ ეხადათ გადასახადები.

10. იეჰოვა ავალდებულებს ებრაელს: „გამოისყიდე ყოველი პირველი მოგებული ვირი ცხვრით, თუ არ გამოისყიდი კისერი გადაუმტვრიე...“ (13:13).

რა გამოდის, თუ კაცს არ ეყოლებოდა ცხვარი ან/და არ ექნებოდა მისი შემენის საშუალება, რომ გამოესყიდა მოგებული ვირის ჩოჩორი, მისთვის კისერი უნდა გადაემტვრიათ? ამით რა ხეირი ღმერთს, თუ არა მრევლში ღმერთისადმი შიშის დანერგვა და ხალხისგან დამატებითი შემოსავლების მიღება.

იქვე მოსე დასძენს: „ფარაონი სიჯიუტეს ავლენდა და არ გვიშვებდა, იეჰოვამ კი დახოცა ყოველი მათი პირმშო ეგვიპტის მიწაზე, კაცისაც და ცხოველისაც. ამიტომ ვწირავ იეჰოვას ყოველ მამრს, რომელიც საშვილოსნოს აღებს და გამოვისყიდი ყოველ პირმშოს ჩემს ძეთაგან“ (13:15). ე.ი. რადგან იეჰოვამ ეგვიპტეში მათი ბავშვები დახოცა და თქვენებს არ შეეხოვო, სანაცვლოდ აქ უნდა გამოისყიდოთ თქვენი ახალშობილებიო? – ასე გამოდის. და თუ ეს ასეა, მაშინ რაღაში გამოიხატებოდა ღმერთის სიკეთე, თუ კი ანალოგიურად მოექცეოდა თავისივე ხალხს?!

ხელს აძლევდა რა „ეგვიპტიდან გამოსვლის“ თემა იუდეველ ქურუმებს, მათ იგი აქციეს იუდაიზმის პლატფორმად.

11. იეჰოვა მოსეს: „მიწისაგან ამიგე სამსხვერპლო და ზედ შესაწირი დასაწვავი მსხვერპლი და მშვიდობის მსხვერპლი. შენი ცხვარი – ძროხა. ყოველ ადგილას, სადაც სამახსოვროს გავხდი ჩემს სახელს, მოვალ შენთან და გაკურთხებ“ (20:24), – მინიშნებაა საკულტო ნაგებობათა სისტემის შექმნაზე, რაც აუცილებელი იყო ერთიანი რელიგიური იდეოლოგიის მქონე სახელმწიფოსთვის და რომელშიც ქურუმთა ინტერესები იყო ჩადებული .

„ძველი აღთქმა“ გაჯერებულია ერთი და იგივე გადასახადების მრავალჯერადი გამეორებით და ჩვენც აღარ გავმეორდებით.

ცნობილ „ათ მცნების“ დარღვევაზეც სანქციის სახით დაწესებულია რიგი ქონებრივი გადასახადები და ცხადია მასაც ქურუმები დაეპატრონებოდნენ, პირველ ქურუმად კი თვით მეფე უნდა ვიგულოთ. თუმცა არც ის უნდა გამოვრიცხოთ, რომ შემოსავლების ნაწილი სახელმწიფოებრივ საჭიროებაზეც გაიხარჯებოდა, მაგრამ უფრო არა. იხ. „გამოსვლის“ 21–22 თავები.

აშკარაა, რომ რწმენის სანაცვლოდ ღმერთისთვის ებრაელებს უნდა ეხადათ მუდმივად გარკვეული ხარკი, რაც ცხადია ქურუმთა ხელში გადადიოდა.

მაშინ ცხოვრება ისე იყო მოწყობილი, რომ ქურუმების გარეშე ვერანაირად ვერ გამოხვიდოდი საქმიდან, სიკვდილი იყო, დაბადება, ქორწინება, ავადმყოფობა თუ ტრაპეზი, – ყველაფერზე საჭირო იყო ქურუმების თანხმობა და მათი კურთხევა, ხოლო თუ არ დაემორჩილებოდი, - სასჯელი გქონდა გარდაუვალი.

შესაწირთა შორის იყო: ოქრო, ვერცხლი, ბრინჯაო; ლურჯი ძოწეული, ჭიაფერი მატყლი, სელი, თხიური; ცხვრის ტყავები, ურთხეულის ძელები; ზეთი, ნელსაცხები; სარიდიონის თვლები და სხვა ძვირფასეულობა, რაც სჭირდებოდა არა თუ არარსებულ ღმერთს, არამედ მისი სახელით მოლაპარაკე ქურუმებს.

ქურუმებს ადვილად რომ ემართად ისრაელი „რჯულის კანონის“ მიხედვით და რომ არ გადასულიყო ხალხი სხვა აღმსარებლობაზე, მათ დაშინების მიზნით შეთხზეს ლეგენდა, თითქოსდა „ხბოს“ კერპის შექმნის გამო მოსეს ამოეწყვიტა სამი ათასი ებრაელი (32:26–8), რაც ცხადია არ შეესაბამება სინამდვილეს და ემსახურება შიშის დანერგვას.

აღნიშნული ლეგენდით კი „მოსეს რჯული“, რომელიც, როგორც ავღნიშნეთ საგადასახადო კოდექსი გეგონება, ქურუმებმა ყოველგვარ ადამიანურ ღირსებაზე მაღლა დააყენეს, რამაც განაპირობა ის, რომ ებრაელი ხალხი, საბოლოოდ ჩამოყალიბდა (უცვლელ), რელიგიოზირებულ საზოგადოებად, მათი თემობრივი კონფედერაცია კი გაერთიანდა, – იუდეის სახელმწიფოდ, რაც რა თქმა უნდა არ მოხდებოდა ეგვიპტის გარეშე.

„ლევიანები:“

1. **„დაიცავით ჩემი წესები და სამართალი, – აცხადებს იეჰოვა, – ვინც დაიცავს იცოცხლებს“** (18:15), – ვინც არ დაიცავს? გამოდის, რომ უნდა მოეკლათ? რაც ნიშნავს იმას, რომ იუდაიზმი იყო უპირობო რელიგია გათვლილი დიდ მიზანზე.

2. მოსე ხალხს: **„იმ დღემდე, სანამ ღმერთს შესაწირავს არ შესწირავთ, არ ჭამთ არც პური, არც მოხალული მარცვალი და არც ახლად შემოსული თავთავი. ეს არის სამარადისო წესი თქვენი თაობებისათვის, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეთ“**. (23:14).

აღნიშნულით რელიგიური ვალდებულება პირად უფლებაზე მაღლა დააყენეს. მაგრამ, ხომ გასაგებია, ვინ დგას მის უკან? მთელი ხალხის მასა კი მოიაზრება ქურუმთა ყმებად, მონებად, რაც ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ იუდაიზმი, უპირველესი ყოვლისა, გამოხატავს ქურუმთა, ანუ ექსპლოატატორთა ინტერესებს. ხოლო ხალხი, – ნაცვლად დაპირისპირებისა, მოხიბლული მსოფლიოზე გაბატონების იმედით, – ფეხდაფეხ მიყვება რელიგიურ დოგმებს.

3. **„თუ კვლავ ჩემს წინააღმდეგ ივლით და არ ისურვებთ, რომ მომისმინოთ, შვიდმაგად დაგცხებთ თქვენი ცოდვებისათვის“** (26:21), აცხადებს იეჰოვა და პირდება ებრაელებს:

„შემოგისევთ მინდვრის მხეცებს, ამოგიწყვეტენ შვილებს და მოგისპობენ შინაურ ცხოველებს, მცირე რიცხოვანს გაგხდიან და გზებს გაგიუკაცრიელებენ“ (26:22).

რა თქმა უნდა, ქურუმები „წინააღმდეგ სვლასა“ და „არ მოსმენებაში“ გულისხმობდნენ „რჯულის კანონის“ დაუცველობას, რაშიც გადამწყვეტი როლი საეკლესიო გადასახადებს უნდა მიკუთვნებოდა და სწორედ ეს აღელვებდა მათ.

„...მოგივლენთ ჭირს და მტრის ხელში ჩაცვივდებით“ (26:29).

„შეჭამთ თქვენი ვაჟებისა და თქვენი ასულების ხორცს“ (26:29).

„გაგანადგურებ თქვენს წმინდა მალღობებს და დავამხოთ თქვენს სასაკმევლებს, თქვენს გვამებს კი თქვენი ნეხვიანი კერპების ნამსხვრევებზე დავყრი და შეგიზიზღებთ“ (26:30), და ა.შ. და ა.შ., რასაც რა თქმა უნდა „ეგვიპტიდან ზღვის გაპობით გამომყვანი“, იეჰოვას მითით დაპურებული იუდეველი იჯერებდა და უსიტყვოდ ასრულებდა სახელმწიფოებრივად ქცეულ რელიგიურ მოთხოვნებს.

ქურუმები შემოსავლების მისაღებად იქამდეც კი მივიდნენ, რომ დაუშვეს ადამიანის ღმერთშეწირვა, ხოლო მის გამოსასყიდად დაადგინეს მაღალი ფასები.

4. იეჰოვა მოსეს: „უთხარი ისრაელის ძეებს, თუ ვინმე განსაკუთრებულ აღთქმას მისცემს იეჰოვას, რომ შესწირავს სულებს დადგენილი საფასურის შესაბამისად ოციდან სამოც წლამდე მამაკაცის საფასური იქნება 50 შეკელი ვერცხლი წმინდა ადგილის შეკელის მიხედვით“.

„ქალის „საფასური“ – 30 შეკელი იყოს, 5–20 წლამდე ბიჭის საფასური კი – 20 შეკელი და გოგოსი – 10 შეკელი.“

ერთი თვიდან ხუთ წლამდე ბიჭის საფასური – 5 შეკელია და გოგოსი – 3 შეკელი ვერცხლი“. (27:1–6).

5. „ყოველი მეთედი მიწისა, მიწის ნათესისა, ხის ნაყოფისა, – უფლისაა, უფლის წმინდაა“, აცხადებს ღმერთი.

„ყოველი მეთედი ხარ-პროხისა და ცხვრისა, ყოველი მეთე კომლის ქვეშ გამავალთა შორის უფლის წმინდაა“ (27:30–32).

როგორც ხედავთ „რჯულის კანონის“ ძალით, ქურუმები და მასთან ერთად თეოლოგიური სახელმწიფო, რომლის მესვეურებიც თავადვე იყვნენ, გვევლინებიან საერთო სახალხო საკუთრების მეთედის თანამესაკუთრებად.

აღნიშნული და არა მარტო, უფრო მეტი სიცხადითაა წარმოდგენილი მოსეს რჯულის „მეორე კანონში“, რისდა მიუხედავად თავს შევიკავებთ მის გაშუქებისაგან, რამეთუ „თორის“ არსი ნათელია. იგი წარმოადგენს რელიგიური მოტივით მოსახლეობისაგან გადასახადების დადგენა-აკრეფის ერთდაგვარ მანიფესტს, საგადასახადო კოდექსსა და რომ მან იმუშაოს დადგენილია უპირობო ნორმები, რომლებიც ითვალისწინებს სიკვდილით დასჯის მუქარით მხოლოდ შესრულებას. მაკონპენსირებლად კი ჩადებულია მსოფლიოზე გაბატონების

პირობა. თუმცა უპირატესობა ენიჭება გადასახადების გაღებას, „მეორე“ კი ამას ემსახურება. ამ ბოლო დროს ეს როლები შეცვლილია.

რაც შეეხება „თორის“ იდეის შეთქმულების „დამაჯერებელ“ ტექსტად გადაზრდაში, რაც განხორციელებულია წინასწარმეტყველთა წიგნებსა და „ახალი აღთქმაში“, მასაც გადასახადების გაღებისა და მეტი შემოსავლების მიღების იდეა უდევს საფუძვლად და არა სულიერება.

თუ პირველ შემთხვევაში გადამხდელად ვხედავთ ებრაელ ხალხს, მეორე შემთხვევაში, - რეგიონს, ევროპას და მთელ მსოფლიოს.

ბიბლიაში ჩადებული ყველა სხვა ინფორმაცია გამოყენებულია მხოლოდ შეთქმულების შესაფუთ მასალად .

„მალაქია“:

ღმერთი მალაქიას: „თქვენი მამა-პაპის დროიდან მოყოლებული გადადიოთ ჩემს წესებს და არ იცავდით მათ. დამიბრუნდით და მეც დაგიბრუნდებით“.

„განა მოჰპარავს ადამიანი ღმერთს რამეს?! მაგრამ თქვენ მპარავთ. ამბობთ: რას გპარავთ? მეთადებებსა და შესაწირავებს. მთელი ერი მწყევლით და მპარავთ“.

„მოიტანეთ მთელი მეთადეი საცავში, რომ იყოს საკვები ჩემს ხელში და გამომცადეთ ამაში, – ამბობს იეჰოვა... თუ არ გაგიხსნათ ცის კარიბჭეები და არ გადმოვცალო თქვენზე უხვი კურთხევა“ (3:7–10).

მალაქიას ამ სიტყვებში იხსნება კვანძი ჩემი ყველა ზემომინიშნებებისა, რომ ქურუმებს ძირითადად აინტერესებდა არა ხალხის გასაჭირი, არამედ მათ მიერ შესაწირის გაღება, რის გადაუხდელობის შემთხვევაშიაც იმუქრებოდნენ ღმერთის სახელით.

ბ) „ახალი აღთქმის“ მიხედვით

1. ქრისტე ამბობს: „არ იფიქროთ თითქოს რჯულის ან წინასწარმეტყველთა გასაუქმებლად მოვედი. გასაუქმებლად კი არა, აღსასრულებლად მოვედი“ (მათე, 5:17).

„რჯულის კანონი“ ან/და „წინასწარმეტყველნი“ ჩვენ უკვე ვიცით თუ რა მოთხოვნებს უყენებს ხალხს და აღნიშნულის შესახებ ჩვენი მოსაზრება ნათელია. ქრისტეს იდეოლოგია თუ პოლიტიკა მათგან არაფრით განსხვავდება.

აღნიშნულის დასადასტურებლად ქრისტე კიდევ ერთხელ გვიმეორებს:

2. „ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: „ვიდრე ცა და დედამიწა არ გადაივლის, არცერთი იოტა ან/და არცერთი წერტილი არ გადაივლის რჯულისა, ვიდრე ყოველივე არ შესრულდება“ (მათე, 5:18).

3. „... ჩემი მოძღვრება, ჩემი კი არაა, არამედ მისია, ვინც მე მომავლინა“ (იოანე, 7:16), ის კი მოავლინა იეჰოვამ, რომლის არსიც ჩვენთვის უკვე ნათელია.

ასე რომ, ქრისტეს არსი „ძველი აღთქმის“ ლოგიკური გაგრძელებაა და შესაბამისად ექსპლოატატორთა ინტერესების დაცვა.

ქრისტეს ქადაგება მთაზე „თვალი-თვალის წილ“ და სხვა ამგვარი, რაც გათვალისწინებულია მათეს სახარების მეხუთე თავის 38,39,43,44-ე პუნქტებით, – მინიშნებაა ბოროტებისადმი დათმობაზე, რაც კეთილსინდისიერ ადამიანს პასიურ მდგომარეობაში აყენებს, აიძულებს უარი თქვას თავის ბუნებრივ ინსტიქტებსა და უფლებებზე.

4. „... ყველა ვინც თავს აიმაღლებს, დამდაბლდება და ვინც თავს დაიმაბლებს – ამაღლდება“ (ლუკა, 14:11). რა თქმა უნდა, სხვადასხვა ვითარებაში ეს ასედაც არის და აქ ახალი არაფერია. თუმცა ამ მოწოდებით ქრისტე ცდილობს ადამიანთა ცხოვრება სტატიკაში ანუ უმოძრაობაში დატოვოს და მიგვანიშნებს, რომ იმ ხანად არსებულ მონათა კლასს თავისი მდგომარეობის გაუმჯობესებასა თუ ექსპლუატაციიდან თავის დაღწევაზე არც კი უნდა ეფიქრა, იყავით ისეთები, როგორებიც ხართ–ო!.

აქ „თავ ამაღლებულეხ“, იქ ღვთის სამსჯავროზე „დამდაბლება“ გელით–ო. ასე აპურებდა ხალხს. თუ იუდაიზმი ქურუმთა ინტერესებთან ერთად თეოლოგიური სახელმწიფოს ინტერესებს გამოხატავდა, რადგან ორივე ერთ არსს წარმოადგენდა, ქრისტიანობა მისგან განსხვავებით მხოლოდ გაბატონებულთა კლასის ინტერესების მატარებლად უნდა წარმოვიდგინოთ.

5. „... თუ თქვენ მიუტევებთ ადამიანებს მათ შეცოდებებს, თქვენც მოგიტევებთ თქვენი ზეციური მამა“ (მათე, 6:14). ამით, რა თქმა უნდა გზა ეხსნება ბოროტებას, რომლის დამცველადაც თვით ქრისტე გვევლინება.

თუმცა რა უყოთ სამართალს, რომელიც საზოგადოებრივი ურთიერთობის თანმდევი რეგულიატორია, ან/და რომელ ზეციური მამის „მიმტევებლობაზეა“ საუბარი, როდესაც იგი თვითონ რაზმავდა ებრაელებს უდანაშაულო ხალხის ამოსაწყვეტად, არის კი იგი სანდო?

6. „მოთმინებით მოიპოვეთ თქვენი სული“ (ლუკა, 21,19).

ამ ციტატას მივყევართ ნათქვამთან, რაც ცხადია ეხება მონებს, რომ მათ მოუთმინონ თავიანთ მფლობელებს, რომ ვითომდა იმ ქვეყნად „მოიპოვონ“ მარადიული სიცოცხლე.

7. „ნუ განიკითხავთ, რათა არ განიკითხოთ“ (მათე: 7:11), – მოწოდებაა ანარქიისაკენ, ხოლო ქრისტე, – ქაოსის მომხრედ გვევლინება.

8. „... თავის ადგილას ჩააბრუნე ეგ მახვილი, ვინაიდან ყველა მახვილის ამღები, მახვილითვე დაიღუპება“ (მათე, 36–52).

აღნიშნულით ქრისტე რჩევას იძლევა სპარტაკის აჯანყებიდან გამომდინარე და აფრთხილებს მონებს ძალის გამოყენებით განთავისუფლებაზე არც კი იფიქროთ, რამეთუ ისეთივე ბედი გეწევათ, როგორც ხსენებულ აჯანყებულებსო, ამაზე მიგვანიშნებს.

9. **„მე ნათელი ვარ წუთისოფლის, ვინც წამომყვება ბნელში აღარ ივლის, არამედ სიცოცხლის ნათელი ექნება მას“** (იოანე, 8:12).

ამას ლაპარაკობს „კაცი“, რომელიც მართლა კაცი კი არა, იდეალიზირებული პიროვნებაა, ოღონდ მოწოდებულია ამყოფოს ხალხი უმეცრებაში, მათივე მარცვა-ფსიქოლოგიური გაუვნებელყოფის მიზნით.

10. ქრისტემ თავის „ნეტარებებში“ დაგვანახა მხოლოდ გაბატონებულ კლასთა ინტერესები (მათე 5:3–10).

„ნუ შეიყვარებთ წუთისოფელს, ნურც იმას, რაც წუთისოფელშია, ვისაც წუთისოფელი უყვარს, მასში არ არის მამის სიყვარული“ (იოანე, 2:15). ამით ქრისტე მოუწოდებს ხალხს აიღონ ხელი აქტიურ ცხოვრებაზე, რათა მათ ქონებას დაეუფლნენ მდიდრები, რომელთა შორის, ცხადია უპირატესად იქნებოდნენ ებრაელები. ეს მოწოდება მთლიანად გამოხატავს ქრისტიანული რელიგიის ცბიერებას.

მოციქულთა სწორი პავლე, რომელიც აღიზარდა ფარისევლებში (იუდაისტური სექტა, რომლის ძირითადი ნიშანი იყო სიამაყე და ფარისევლობა), გახლდათ რავინ გამაალის ხელქვეითი, სწავლობდა მასთან „რჯულის კანონს“ და ცხადია მასაც ექნებოდა სურვილი გამოსულიყო რავინი, მაგრამ ქრისტიანად გვევლინება და აი, რას ბრძანებს:

11. **„... მიჰყევით მორჩილთ, ...“**

„ნურავის ნუ მიაგებთ ბოროტების წილ ბოროტს, ცდილობდეთ კეთილს ყოველი ადამიანის წინაშე“.

„...ყველა ადამიანთან მშვიდობიანად იყავით“.

„შურს ნუ იძიებთ თქვენთვის, ... ადგილი მიეცით უფლის რისხვას“ (პავლე რომაელთა, 12:16–20).

პავლეს ეს სიტყვები ქრისტეს გამეორებაა და მიმართულია იქითკენ, რომ არანაირი რეაგირება არ მოახდინონ სოციალურ თუ სხვა სახის უსამართლობაზე და განსჯა მიანდონ ღმერთს. აღნიშნულით მას სურს ადამიანებმა უარი თქვან საკუთარ ბუნებრივ ინსტიქტებზე, რომ მდაბიონმა რაიმე დისკონფორტი არ შეუქმნან ექსპლოატატორთა კლასებს.

12. პავლე მოუწოდებს: **„ყოველი სული დაემორჩილოს უმაღლეს ხელისუფლებას. ვინაიდან არ არსებობს ხელმწიფობა თუ არა ღვთისგან, ხოლო არსებულნი ღვთის მიერ არიან დადგენილნი“.**

„ამიტომაც ხელმწიფების მოწინააღმდეგე ეწინააღმდეგება ღვთის დადგენილებას, ხოლო მოწინააღმდეგენი მსჯავრს დაიტეხენ თავზე“.

„... თუ გსურს, რომ ხელმწიფებისა არ გეშინოდეს, კეთილი აკეთე და ქებას მიიღებ მისგან“.

„ვინაიდან იგი ღვთის მსახურია შენდა სასიკეთოდ“. ე.ი. გაბატონებულ კლასთა არსებობას მიიჩნევს ნორმად.

პავლეს მოწოდება – „თითოეული დარჩეს იმ მოწოდებაში, რომელშიც მოუწოდეს“ (პავლე კორინთელთა, 7:20), – ანუ მონა დარჩეს მონად, ბატონი – ბატონად, ავაზაკი – ავაზაკად და ა.შ. ნიშნავს იმას, რომ ახალი რელიგიით ვინმემ რაიმე შეღავათი არ მოითხოვოს. რაც მოწმობს იმას, რომ ქრისტიანული რელიგიის ღვთისმსახურები თავად წარმოადგენენ გაბატონებულ კლასთა ნაწილს და არიან მონათმფლობელებთან ალიანსში. იგი აცხადებს: „დაემორჩილეთ მონებო, თქვენს ხორციელ ბატონებს შიშითა და კანკალით, გულწრფელად, როგორც ქრისტე“ (პავლე ეფესელებს, 6:5).

ეს და სხვა ამის მსგავსი მოწოდებები სულაც შეიძლება თვით რომისა და ბიზანტიის იმპერატორთა დაკვეთით იქნა შეტანილი სახარებაში „რადგან მათ წისქვილზე ასხამდა წყალს!“

უშუალოდ რელიგიიდან სარგებლის მიღებაზე ბრძანებს:

„არა გვაქვს ჭამა-სმის უფლება? მოსეს რჯულში სწერია: „პირს ნუ აუკრავ მღეწავ ხარს. განა ხარზე ზრუნავს ღმერთი?“

„თუ სულიერი დაგითესეთ, განა დიდი ამბავია, რომ თქვენგან ხორციელი მოვიმკათ“?

„თუ სხვებს ძალაუფლება აქვთ თქვენზე, განა ჩვენ უფრო მეტად არა?“

„ნუთუ არ იცით, რომ მღვდელთ-მსახურნი ტაძრისგან ჭამენ, სამსხვერპლოს მსახურნი კი მსხვერპლიდან იღებენ წილს?“ (პავლე I კორინთელთა, 9:4, 11–13). ეს ჩვენეული შეფასების გულწრფელი აღიარებაა!

შემდეგ პავლე დასძენს:

„...უფალმა დაუწესა სახარების მქადაგებლებს სახარებისგან ცხოვრება“ (პავლე I კორინთელთა, 9:14), და მათაც იოლი ცხოვრება აირჩიეს და არა არსებული ღვთის სიყვარულის გამო.

აღნიშნულიდან გასაგებია, რომ ქრისტიანული რელიგიის მამები „შრომობენ“ არა ხალხის სულიერი განვითარებისათვის, არამედ საკუთარი და გაბატონებულ კლასთა ინტერესებიდან გამომდინარე.

„ყოველ შაბათს თითოეულმა თქვენთაგანმა გადადოს თავისთან და გადაიხადოს წარმატებისამებრ, რათა ჩემი მოსვლისას არ იწყებოდეს შეგროვება“.

„ხოლო, როცა მოვალ, ვისაც თქვენ ცნობთ სანდოდ, იმათ მივავლენ წერილებით თქვენი ძღვენის იერუსალიმში წასაღებად“ (პავლე I კორინთელთა, 16:2,3).

ახლა თქვენ წარმოიდგინეთ რა რაოდენობის „ძღვენი“ შეიკრიბებოდა მთელი რომის იმპერიაში, რასაც ადგილი ექნებოდა გარკვეული პერიოდულობით, და დღესაც ალბათ ასეა.

„ვინც ბევრი აკრიფა, ზედმეტი არ ჰქონდა, ხოლო ვინც ნაკლები, – არ აკლდა“ (პავლე II კორინთელთა, 8:15).

პავლეს ეს სიტყვები მიგვანიშნებს იმაზე, რომ მასსა და მისწაირებს, სულაც არ ენადვლებოდათ, ბევრს აკრეფდნენ თუ ნაკლებს, მთავარი იყო მუდმივად ეხადათ მორწმუნეებს გადასახადები.

„...ვინც ძუნწად თესავს, ის ძუნწად მოიმკის, ხოლო ვინც კურთხევით თესავს, ის კურთხევით მოიმკის“ (პავლე II კორინთელთა, 9:6), – ასე აინტრიგებდა ხალხს პავლე მეტის გადასახდელად.

„აჰა, მე ვამბობ: მოიქეცით სულიერად და არ აღასრულებთ ხორცის გულისთქმებს, ვინაიდან ხორცს სულის საწინააღმდეგო სურს, სულს კი, ხორცის საწინააღმდეგო“.

ამ სიტყვებით პავლეს მივყევართ ადრე თქმულამდე, სადაც იგი ქრისტესამებრ მოუწოდებს ხალხს ხელი აიღონ ამ ქვეყნიურზე და იფიქრონ მხოლოდ იმ ქვეყნიურზე.

„და თუ სულით იარებით რჯულის ქვეშ აღარ ხართ“, ე.ი. „მოსეს რჯულის“ ანუ იუდაიზმის მიმდევრები აღარ ხართ და ქრისტეს რწმენისანი გახდითო. ასე მიჯნავს პავლე ძველი და ახალი აღთქმების მიმდევრებს.

„ხორცის საქმეები აშკარაა: ეს არის სიძვა, ურწმუნობა და თავაშვებულება“. „კერპთმსახურება, მისნობა, მტრობა, ჩხუბი, რისხვა, შუღლი, უთანხმოებანი, მწვალებლობა“, „სიძულვილი, მკვლელობა, ლოთობა, გაუმადლობა და სხვა ასეთი, გეუბნებით წინასწარ, როგორც ადრე მითქვამს, რომ ამის ჩამდენნი ღვთის სასუფეველს ვერ დაიმკვიდრებს“, რაც რა თქმა უნდა არ არის ასე და მის უკან იმალება სულ სხვა რამ.

„ხოლო, რაც შეეხება სულის ნაყოფს: სიყვარულს, სიხარულს, მშვიდობას, სულგრძელობას, სახიერებას, ერთგულებას, სიმშვიდესა და თავშეკავებას, – ამათ წინააღმდეგი არ არის რჯული. ქრისტიანებმა ჯვარს აცვეს თავიანთი ხორცის ვნებები გულისთქმებთან ერთად“. რამეთუ „თუ სულით ვცოცხლობთ, სულითვე უნდა ვიარებოდეთ“ და „ნუ ვიქნებით პატივმოყვარენი, ერთმანეთის გამღიზიანებელნი და ერთმანეთის მოშურნენი“–ო (პავლე გალათელთა, 5:16–26), აღნიშნავს პავლე.

ამ სიტყვებით იგი ამ ქვეყნიურ სულიერ თუ ხორციელ საკითხებს ერთმანეთისაგან განაცალკევებს და რელიგიური დოქტრინიდან გამომდინარე დამოუკიდებელ მწკრივებად გვიხასიათებს, რაც საერთო ლოგიკასა და კანონზომიერებას მოწყვეტილია. მისთვის მთავარია ადამიანი იქცეს მოსიარულე ზომბად ვიდრე „წარსდგება მამის წინაშე“.

პავლე უმაღლავს ხალხს, რომ სიკეთე და ბოროტება, ისე როგორც სული და ხორცი ერთი მეორის გარეშე არ არსებობენ, ერთი მეორეს შეიცავს და ერთი მეორისაგან მომდინარეობს. თუმცა არც ის უნდა გამოვრიცხოთ, რომ არსებობს ასტრალური სულები, რომლებიც სხვა განზომილებაში არიან და ჩვენს სამყაროსთან უშუალო კავშირი არ გააჩნიათ, თუმცა შეუძლიათ მატერიალიზება და გვმართონ კიდევაც.

აღნიშნული ქადაგებით მოციქული თესავს უმეცრებას და ცდილობს მოწყვიტოს ადამიანი რეალობას, რათა ადვილად მიაჯაჭვოს არარსებულ ილუზიურ საკრალურს... რომლის მეშვეობითაც პირდება სამოთხეს.

პავლეს სიტყვები: „ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ, არამედ ამ წუთისოფლის სიბნელის მპყრობელთა წინააღმდეგ, ცისქვეშეთის ბოროტების სულთა წინააღმდეგ“ (პავლე ეფესელთა, 6:5,9,11,12), – არანაირად არ შეესაბამება რეალობას, რამეთუ „სიბნელე“ და „ბოროტება“ მომდინარეობს ძალაუფლების მპყრობელთა მხრიდან, რომელთანაც თავადვე კრძალავს დაპირისპირებას რელიგია, რომ უპრობლემოდ მიგვიყვანონ კაცობრიობის ისტორიულ სამსხვერპლოზე მოშიახთან!

§–7. რა შედეგი მოუტანეს ებრაულმა რელიგიებმა (იუდაიზმი, ქრისტიანობა, ისლამი) კაცობრიობას?

აბრამული რელიგიებიდან იუდაიზმი, რომელიც თავის მხრივ საფუძვლად დაედო ქრისტიანობასა და ისლამს, ყველაზე შედეგიანი აღმოჩნდა. მისი დამსახურებაა ჯერ კიდევ ძვ.წ. XI–X სს–ში, მესოპოტამიიდან და არა მარტო, დევნილ ურია-ქალდეველთაგან, პალესტინის ტერიტორიაზე, ქანაანში, თეოლოგიური სახელმწიფო იუდეის შექმნა და მისი მოქალაქეების ჯერ ებრაელ ერად, შემდეგ კი ებრაულ რასად გადაქცევა.

თვით სიტყვა „იუდეა“, – როგორც ვიცით ძველ ივრიტზე ნიშნავს ლომს, იუდაიზმი კი „ლომიზმს“, რაც ლომის ცხოველთა სამყაროში დაკავებული ადგილიდან გამომდინარე კაცობრიობის მპყრობელად მოიაზრება.

თავისი შინაარსით იუდაიზმი, ანუ მოსეს რჯული კაცობრიობის წინააღმდეგ შეთქმულების მატარებელია, რაც თუ არა, არ იქნებოდა არც იუდეის (ისრაელის) სახელმწიფო, არც ებრაელი ერი და არც ის უბედურება, რაც გვატყდება თავს ბოლო 2000 წლის განმავლობაში, მათ შორის „გლობალიზმი“ და მომავალი საფრთხეები, რომელიც გვიქადის მოშიახოს კარიბჭესთან მიყვანას.

თუ არ იქნებოდა იუდაიზმი მომავალი სახელმწიფო იუდეის (ისრაელის) მოქალაქეთა სატყუარად გამოყენებული, შეუძლებელი იქნებოდა სხვადასხვა წარმომავლობის ხალხთა ერთი იდეოლოგიის ქვეშ გაერთიანება და მათგან ერთ, ებრაულ ერად ჩამოყალიბება, რაც ერთი შეხედვით მარტივად ჩანს, მაგრამ რავინთა დიდი შრომის შედეგია.

იუდაიზმი ეყრდნობა ძირითადად „მოსეს ხუთწიგნულს“, რომელსაც ვეძახით „თორს“.

ეს კანონიკური კრებული არა მარტო „რჯულის კანონია“, არამედ ებრაელთა ქცევის „სამოქალაქო კოდექსიც“, რომელსაც ენაცვლება „თალმუდი“. იგი მათი ყოფიერების განმაპირობებელი ძირითადი კანონია, რომელსაც თავისი აქტუალობა დღესაც არ დაუკარგავს.

ასე იქნება, ვიდრე არ მიაღწევს ებრაელი ხალხი თავის ძირითად მიზანს, – მსოფლიო ბატონობას!

ეს, ასე ვთქვათ, ზოგადად.

„თორს“ თავისი მნიშვნელობა რომ არ დაეკარგა ებრაელი ქურუმები დრო და დრო სძენდნენ მას წინასწარმეტყველთა სახელით სულ უფრო და უფრო ახალ სიცოცხლეს, და შეთქმულებით დასახულ მიზანს გვიხატავდნენ უფრო ნათლად, რათა მეტი ნდობა გამოეწვია ხალხის და გაყოლოდნენ ამ რელიგიურ მიმდინარეობას. ასე გაგრძელდა ვიდრე ისრაელი არ მოექცა რომის იმპერიის შემადგენლობაში. ამ დროისთვის კი უკვე შედგენილ იყო „წინასწარმეტყველთა“ წიგნთა ფონდი, რომელსაც „ძველი აღთქმა“ ეწოდა.

ძვ.წ. I–ათასწ–ის შუა პერიოდიდან, ფაქტობრივად მისგან ამოზრდას იწყებს „თალმუდი“, ებრაელთა სხვა ერებისაგან დახურული თვალსაზრისი ცხოვრების ამა თუ იმ საკითხზე.

შუა საუკუნეებში ჩნდება „კაბალა“, მოგვიანებით „მოდერნისტული იუდაიზმი“, „სიონიზმი“, „მარქსიზმი“, „კომუნიზმი“ და ბოლოს „გლობალიზმი“, რომელიც განაპირობებს ახალ მსოფლიო წესრიგს.

ამათზე ცოტა მოგვიანებით, ახლა კი შევეხოთ „ძველი აღთქმის“ ლოგიკურ გაგრძელებას – „ახალ აღთქმას“, რომელზეც ბაზირებულია „ქრისტიანული რელიგია“, რომელიც ვფიქრობ არ წარმოიშვებოდა, თუ არა რომის იმპერიის მიერ

ისრაელის დაპყრობა და ამ იდეოლოგიისადმი რომისა და ბიზანტიის იმპერიათა ინტერესები.

ქრისტიანული რელიგიით პრაქტიკულად რეალიზებული იქნა ებრაელთა „ბიბლიური მიზნის“ მნიშვნელოვანი ნაწილი.

ებრაელებმა ქრისტიანული რელიგიის ნიღბით შეძლეს რომის იმპერიის მატერიალური და სულიერი დამორჩილება, რამეთუ ამ რელიგიით მათ მოეწოდებინათ ახალ იდეოლოგიებად და მოაჩვენეს თავი ხელისუფალთ, თითქოსდა ეს იდეოლოგიური მიმდინარეობა ყოფილიყო მხოლოდ არსებული მონათმფლობელური წყობილების უკვდავების გარანტია, რის გამოც მათ ფართოდ გაუღეს კარი. თუმცა ამავე რელიგიამ დაასამარა რომისა და ბიზანტიის იმპერიები.

მოგვიანებით ეს მოძრაობა გავრცელდა მთელს ევროპაზე და შეიძლება ეს ფაქტი მივიჩნიოთ ებრაელთა მიერ მის სულიერ დაპყრობად, რამაც ხელი შეუწყო შემდეგ მის მატერიალურ რესურსების ხელში ჩაგდებასა და პლანეტის სხვა რეგიონებშიც ამ რელიგიის გატანას.

მოკლეთ, „ქრისტიანული რელიგია“ ებრაელებმა გამოიყენეს მსოფლიოს სულიერ და მატერიალურ საგანძურში შესასვლელი კარების „გასაღებად“ და მასში არსებულ ფასეულებათა დასაუფლებლად!

ქრისტიანობა იქცა მონათმფლობელური წყობილების სულიერ ფორ-პოსტად, რის გამოც იგი რომის იმპერატორმა, – კონსტანტინე დიდმა 325 წ-ს გამოაცხადა სახელმწიფო რელიგიად.

არაფრის მთქმელმა ქრისტიანულმა რელიგიამ ჩაკლა ბერძნულ-რომაული ანტიკური სულიერების მაღალი კულტურა, რასაც მოყვა თვით რომის იმპერიის დაცემა და ევროპის შუა საუკუნებრივ წყვდიადში ჩაძირვა, რასაც ტყუილად აბრალებენ ბარბაროსებს.

ქრისტიანულმა რელიგიამ დაარღვია ადამიანთა საზოგადოების ბუნებრივი განვითარების ალგორითმი და ყალბად მოგვევლინა სულიერების შემდგომი განვითარების მატრიცად, რამეთუ ორიენტირებული იყო მხოლოდ ებრაეითა ინტერესებსა და დანარჩენ ხალხთა გაცრუებაზე!

ყოველივე ეს კი განაპირობა იმ გარემოებამ, რომ ქრისტიანულმა რელიგიამ მოწყობა ადამიანის გონება რეალობას, ააღებინა ხელი ამქვეყნიურ ცხოვრებაზე და სავალვალო მდგომარეობაში აღმოჩენილი, იგიც სულის „გადასარჩენად“ „მიეჯაჭვა“ არ არსებულ ქრისტეს, თუ ზეციურ სამოთხეს.

ასე იქცა ფუჭმეტყველური ქრისტიანული დოგმატიზმი სულიერი ცხოვრების ნორმად, რომელიც არანაირად არ ჯდება ბუნებრივ მისტერიაში.

უნდა ვაღიაროთ, რომ ქრისტიანულმა რელიგიამ რომელ ჯარისკაცს ააღებინა ხელი სამშობლოსა და მამაცობაზე, რამეთუ ამქვეყნიური სიკეთე მოაჩვენეს ცოდვად, ხოლო უმოქმედობა და დამორჩილება, -აიყვანეს პატივში, რომელთა მიმდევარსაც ზეცად პირდებოდნენ მარადიულ სიცოცხლეს.

ასეთ ვითარებაში რატომღა ჩაიგდებდა ჯარისკაცი სიცოცხლეს საფრთხეში, როდესაც პასიური ცხოვრებით მას უკვე უზრუნველყოფილი ჰქონდა მარადიული სიცოცხლე ზეციურ სასუფეველში.

მეექვსე საუკუნის – დასაწყისში, არაბთა ბრძენმა მუხამედმა დაინახა რა, თუ როგორ მდიდრდებოდნენ მეზობლად მყოფი ებრაელები და ბერძნები ქრისტიანული უმეცრობის პროპაგანდირებით, -მანაც სასწრაფოდ აღიარა „ძველი აღთქმა“, გაიჩინა იგი იდეოლოგიურ პლატფორმად და რელიგიური ბაზრის მოსაპოვებლად დაუპირისპირდა ქრისტიანულ სამყაროს, როდის იყო რომ ღმერთს ყავდა ამხანაგები, თქვენ რომ მას „სამეხით“ იხსენებთო და ქრისტიანობა გამოაცხადა მწვალებლურ რელიგიად.

„ღმერთი არს ერთი ღმერთი, არ არის სხვა ღმერთი თვინიერ მისა, ცხოველისა, მიცვალებულისა...“ (ყურანი 2:256).

„ვინც ამბობენ ღმერთია მესია, მარიამის ძეო, ურჯულო არიან“ (ყურანი 5:19). ამ დროს საკითხავია, წვდებოდი კი თავად იუდაიზმის არსში?

ასე მოგვევლინა ისლამი იუდაიზმის მცველად, თუმცა იგი არ მიიღო ებრაელობამ, რადგან არაბული სამყარო, „თორის“ მიხედვით მიჩნეულია მათ მტრად, რომელიც გეგმაში აქვთ დაპყრონ მომავალში.

მუხამედი ბრძანებს: „ოდეს შეხვდეთ ურჯულოებს! ამოხოცეთ ისე, რომ დიდი ხოცვა-ჟლეტა ჩაიდინოთ, ხოლო დატყვევებულებს გზები ძლიერ შეუკარიოთ“ (ყურანი, XVII:4).

638 წ–ის არაბებმა დაიპყრეს იერუსალიმი და სიონის 2-ე ტაძრის ადგილზე ააგეს სკალის მეჩეთი, იმ ადგილას საიდანაც თითქოსდა ცად ამაღლდა მუხამედი. VIII-ე ს–ში ეს მეჩეთი გადააკეთეს ალ-აქსის მეჩეთად, რომელიც მე-III სიწმინდედ ითვლება ისლამურ სამყაროში და სწორედ ამ მეჩეთის ადგილას ებრაელები შეეცდებიან მოშიახოს აუგონ (მესამე) ტაძარი.

თუ არა ისრაელის დაპყრობა რომის მიერ, არ გაჩნდებოდა არც ქრისტიანული რელიგია და არც მისი მოქიშპე ისლამი! ფაქტობრივად რომის მოქმედებამ განაპირობა მათი წარმოშევა!

მათ ურთიერთ დაპირისპირებას მოყვა არაერთი ხანგრძლივი ომი, რასაც შეეწირა მილიონობით ადამიანის სიცოცხლე, განადგურდნენ ერები და სახელმწიფოები, მოიშალა მანამდე არსებული რეგიონალური, ეკონომიკური და

პოლიტიკური კავშირები, და გადაეწყვნენ რელიგიური ურთიერთობების პრინციპით.

მტრობა ქრისტიანულ და ისლამურ რელიგიებს შორის დღესაც გრძელდება და ახალი ტალღით ემუქრება კაცობრიობას, რის უტყუარ დადასტურებასაც წარმოადგენს „**ისლამური სახელმწიფო**“ და მისი ნამოქმედარი. რა შედეგები მოყვება ევროპის ისლამიზაციას, - ჯერ კიდევ სათანადოდ არ აქვთ გარკვეული.

ამ ორი რელიგიის იდეოლოგია მსოფლიოს უმეტეს ქვეყნებისა და ერების კულტურის საფუძველია, რაც ნიშნავს იმას, რომ კაცობრიობის უდიდესი ნაწილი ცხოვრობს მოჩვენებითი სულიერ და ირიალური სამყაროში.

საქმე იქამდეც კი მივიდა, რომ სლავურ ქვეყნებში, „**ქრისტიანულ სამმოთაგან**“ **ამოზრდილ ყმა-გლეხთა ფენას**, ქრისტეს ჯვრის მზიდავებს თუ მის მიმდევრებს უწოდებენ. მაგალითად რუსეთში „**крестянство**“, სადაც „**крест**“ – ჯვარს ნიშნავს, ხოლო – „**янство**“ – მიმდევარს – და ამ სახელით მოსახლეობის ეს ფენა ამ რელიგიის მძევლადაა ქცეული, რამეთუ მათი აზროვნების ფუძედ „**ჯვარი მოიაზრება**, რომელიც ქრისტეს ჯვარცმას განასახიერებს.

ამ ყმა-გლეხთა რელიგიიდან გამომხსნას კი ახალი იდეოლოგია ესაჭიროება, რომელიც დაგმობს ძველს და დაანახავს ახალს!

რომის იმპერიის დედაქალაქად ბიზანტიის, ანუ კონსტანტინეპოლის გამოცხადებამ, რასაც თან ახლდა პაპისთვის ქალაქ რომის გადაცემა, - თანდათანობით გამოიწვია რომის იმპერიის დაშლა. მის ნანგრევების მიხედვით კი, ქრისტიანული რელიგიის კათოლიკებად და მართლმადიდებლებად – დაყოფა. მას მოყვა ასევე პაპის მიერ თეოლოგიური სახელმწიფოს „**წმინდა რომის იმპერიის**“ შექმნა, რომელმაც იარსება 962 წ-დან, – 1806 წ-მდე.

ვატიკანი გადაიქცა ქრისტიანობის მთავარ ფორპოსტად და რამდენადაც მისი არსებობა დამოკიდებული იყო ამ რელიგიის არსებობაზე, იგი მის უკვდავსაყოფად ყველა ღონეს ხმარობდა.

რომის პაპმა გრიგორი I დიდმა (590–604) სრულიად გადააკეთა მანამდე არსებული ქრისტიანული მოძღვრების დოგმები, რომლებიც უფრო მესიონურ-გნოსტიკური ხასიათის იყო და მოარგო ისინი რომსა და ვატიკანს, შედეგად ხელთ იგდო უზარმაზარი ქონება და მიწები, დაიმორჩილა მეფენი და ძალაუფლება განავრცო თითქმის მთელ ევროპაზე.

1106 – 1125 წწ. მოღვაწე რომის იმპერიის იმპერატორმა გენრიხ V-მ 1122 წ., დათმო პოზიციები და დაექვემდებარა პაპს.

1202 წ. პაპმა ინოკენტი III-მ დაპყრობითი ომებისათვის შექმნა საკუთარი სამხედრო ფორმირება „**მახვილოსან სულიერ რაინდთა ორდენი**“ („**მახვილოსანთა ორდენი**“).

1226 წ. პაპის განკარგულებით პალესტინაში შექმნილი „ტევტანთა ორდენი“, რომელიც ასევე სამხედრო ხასიათის იყო, გადასული იქნა ბალტიისპირეთში და იქ მათ დაიწყეს ლიტველ და პრუსთა შვეიწროება და მიითვისეს მათი მიწები, ცხადია რელიგიური იმპერიის გაფართოების მიზნით.

1237 წ. „ტევტანთა“ და „მახვილოსანთა“ ორდენები გაერთიანდნენ და ეწოდა მათ „ლიონის ორდენი“, რა თქმა უნდა, გაერთიანებული ძალებით დამოუკიდებელ ქვეყნების დასაპყრობად, რის იდეაც მომდინარეობდა ბიბლიიდან. 1283 წ. კი „ტევტანთა ორდენმა“ დაიპყრო პრუსია.

პარალელურად პაპს ყავდა ასევე „ტამპლიორთა ორდენიც“, რომელიც თავდაპირველად ასრულებდა ჰუმანურ მისიას, იცავდა იერუსალიმში ქრისტიანულ სიწმინდეებს და უზრუნველყოფდა სხვადასხვა ქვეყნებიდან ჩასულ მომლოცველთა უსაფრთხოებას. უწევდა მათ კომუნალურ და სამედიცინო მომსახურებას, ხოლო როდესაც ჯვაროსნებმა დაკარგეს იერუსალიმი, და „ტამპლიერები“ გადმოვიდნენ ევროპაში, მათ იქ ფაქტობრივად შექმნეს ზენაციონალური სახელმწიფო, რომელიც ტოლს არავის უდებდა და იყო უმდიდრესი მასონური წარმონაქმნი.

1346 წ. „ტევტანთა ორდენმა“ დაიპყრო პოლონეთის ნაწილი – ესტაილანდია, ხოლო 1382 წ. ლიტვას წაართვა ჟემაუტეს ტერიტორია.

1516 წ. წმინდა რომის იმპერიის იმპერატორი და ესპანეთის მეფე შეეცადნენ კათოლიზმის დროშის ქვეშ შეექმნათ „მსოფლიო ქრისტიანული სახელმწიფო“ და საამისოდ შებრძოლნენ საფრანგეთსა და ოსმალეთს, მაგრამ დამარცხდნენ.

1534 წ. რომის პაპმა დაარსა კათოლიკური ორდენი „იესოს საზოგადოება“, რომელიც საეკლესიო კონტრ-რეფორმების წინააღმდეგ გამოიყენებოდა მთავარ იარაღად.

აღნიშნულით ეკლესია გასამხედროებულ იქნა, ხოლო ყველა დანაშაული, ჩადენილი „ღმერთის სადიდებლად“, – მიიჩნიეს საპატიოდ.

1541–1564 წწ. შვეიცარია გამოცხადდა თეოკრატიულ სახელმწიფოდ.

1562–1598 წწ. საფრანგეთში მიმდინარე რელიგიურ ომის ფონზე, რომელიც წარმოებდა კათოლიკებსა და გუგენოტებს შორის, 1572 წლის 24 აგვისტოს კათოლიკებმა მოუწყეს მათ არნახული ხოცვა-ჟლეტა, რაც „ვარფალამეის“ ღამის სახლითაა ცნობილი.

1618–1648 წწ., გაბებუკის ბლოკი (ესპანეთი, ავსტრია, გერმანიის კათოლიკური თავადები, რეჩპოსპოლიტა და რომის იმპერია) გაერთიანებული ძალებით შეებრძოლა პროტესანტ გერმანელებს, ფრანგებს, შვედებს, დანიას, ინგლისსა და რუსეთს, რომ პაპის დროშის ქვეშ შეექმნათ მსოფლიო რელიგიური იმპერია, მაგრამ დამარცხდნენ.

ვიდრე ყოველივე ეს მოხდებოდა, ევროპულმა ქვეყნებმა, რელიგიური მიზეზით და პაპის მხარდაჭერით, - რვაჯერ ილაშქრეს ახლო აღმოსავლეთში. როცა ამ მხრივ წარმატებას ვერ მიაღწიეს, - თვით ევროპაში დაიწყეს „ებრაული მიზნის“ განხორციელება, რაც გამოიხატა ხსენებულ ქმედებებში. ქრისტიანული რელიგია კი იყო ყოველივე ამის საფარი.

„პირველი“ ჯვაროსნული ლაშქრობა მოაწყეს გლეხთა მემკვიდრით 1096 წ-ს, თუმცა ისინი სელჯუკებმა მთლიანად გაანადგურეს ისე, რომ იერუსალიმამდეც კი ვერ მიაღწიეს.

მეორე ლაშქრობა მოაწყო პაპ ურბან II-ემ 1095-1099 წწ-ში, რომელშიც მონაწილეობდნენ ფეოდალებიც, სულ ასი ათას კაცამდე.

მათ აიღეს ედესა, ანტიოქია და შექმნეს სახელმწიფოები „ედესის საგრაფო“ და „ანტიოქიის სათავადო“. 1099 წ-ს კი აიღეს იერუსალიმი და შექმნეს „იერუსალიმის სამეფო“, რომელსაც დაუქვემდებარეს ხსენებული „სახელმწიფოები“.

მესამედ ილაშქრეს 1147-1149 წწ-ში, საფრანგეთის მეფე ლუდვიკ VII-სა და რომის წმ. იმპერიის იმპერატორ კარლო კონრად III-ის სარდლობით.

1175-1193 წწ-ში ეგვიპტის სულთანმა სალადინმა მათ წაართვა იერუსალიმი.

მეოთხედ ილაშქრეს 1189-1192 წწ-ში წმ. რომის იმპერიის იმპერატორ ფრიდრიხ ბარბაროსის, საფრანგეთის მეფე - ფილიპ II-სა და ინგლისის მეფე - რიჩარდ I ლომგულის ერთობლივი სარდლობით.

ლომგულმა შექმნა კვიპროსის სამეფო და პალესტინის ზღვის სანაპირო ზოლი დაიკავა, რომელზეც ინგლისის პროტექტორატი ვრცელდებოდა XX ს-მდე.

მეხუთედ ილაშქრეს 1202-1204 წწ-ში, რომელსაც ორგანიზება გაუკეთა რომის პაპმა ინოკენტი III-მ, რა დროსაც აიღეს კონსტანტინეპოლი და იგი მთლიანად გამარცხეს. იქვე შექმნეს „ლათინური იმპერიის“ სახელმწიფოც.

მეექვსედ 1217-1221 წწ-ში ილაშქრეს ავსტრიის ჰერცოგ ნეოპოლდიმ VI-სა და უნგრეთის მეფე ენდრე II-ის სარდლობით. შეესივნენ ეგვიპტეს, აიღეს ქ.დამდტა და დაზავდნენ.

მეშვიდედ ილაშქრეს 1228-1229 წწ-ში წმ. რომის იმპერიის იმპერატორ ფრიდრიხ II-ის მეთაურობით და დაესხნენ ეგვიპტეს, დაიბრუნეს იერუსალიმი. თუმცა იგი თურქებმა წაართვეს 1244 წ-ს და დაუბრუნეს ეგვიპტეს, რაც მათ ჰქონდათ 1917 წლამდე.

მერვედ ილაშქრეს 1248-1254 წწ-ში საფრანგეთის მეფის ლუდვიკ IX-სა და წმ. რომის იმპერიის იმპერატორის ერთობლივი სარდლობით.

„მეცხრედ“ კი ილაშქრეს 1270 წ-ს, რა დროსაც კვლავ დამარცხდნენ, ამჯერად სამუდამოდ.

როგორც ხედავთ, რომის პაპისა და კათოლიკური ეკლესიის არა ერთი სამხედრო ავანტურა, განხორციელებული „ქრისტიანული იმპერიის“ შექმნის მიზნით, რაც გრძელდებოდა რომის იმპერიის დაშლიდან, ვიდრე მოვიდოდეთ მე-XIX ს-მდე, რომლის შემდეგაც კვლავაც გრძელდება „იმპერიების“ შექმნა, მაგრამ არა რელიგიური დროშის ქვეშ, უფრო შენიღბულად, სიონისტური თვალსაზრისით, – აშკარა დადასტურებაა, რომ მსოფლიოს ისტორია ვითარდებოდა და დღესაც ვითარდება ბიბლიური კონცეპციით, გამომდინარე ებრაელთა მიზნიდან, და რომ ეს „მიზანი“ ქცეულია კაცობრიობის განვითარების ისტორიის „ხერხემლად“.

ხალხს ყოველივე ეს, რომ არ გაეგო ვატიკანი უსწორდებოდა მათ ინკვიზიციის ძალით, სპობდნენ თავისუფლ მოაზროვნეებს და უმეცრებაში ამყოფებდნენ ადამიანებს.

ამის მაგალითია სიკვდილით დასჯა: პრადის უნივერსიტეტის პროფესორ იანგუსის (1415 წ.), საფრანგეთის ეროვნული გმირის ჟანა დარკის (1431 წ.), იტალიელი მოაზროვნის დჟიროლამო სავონარეელის (1499 წ.), იტალიელი ფილოსოფოსის ჯორდანო ბრუნოს (1600 წ.), ასტრონომი გალილეი გალილეოს (1633 წ.), და სხვათა, რომელთა ჩამოთვლაც შორს წაგვიყვანს!²⁹

როდესაც ებრაელმა მისიონერებმა რელიგიური დროშით წინ წაწევა ველარ შეძლეს მთავარ ძალად არენაზე გამოიყვანეს საერთაშორისო მუშათა კლასი და ბრძოლის ტაქტიკაც შეცვალეს, რის შესახებაც ჩვენ უკვე გვქონდა საუბარი II-ე ნაწილში.

§-8 ებრაელთა ბიბლიური მიზანი ანუ შეთქმულება

ებრაელთა „ბიბლიური მიზანი“ - ამ წიგნის მთავარი საკითხია, რაც ითვალისწინებს კაცობრიობის წინააღმდეგ არნახული დანაშაულის ჩადენას და - 2000 წელზე მეტია ცდილობენ მის განხორციელებას, რაც- მოიცავს:

1. ებრაული რასისა გაბატონდეს მთელს მსოფლიოზე, ხოლო მათი დედაქალაქი იერუსალიმი გამოცხადდეს მსოფლიოს დედაქალაქად;

2. ამ მიზნიდან გამომდინარე სხვა ერები და რასები ისე ასიმილირდნენ ერთმანეთში, რომ დაკარგონ თავისი ეთნო - რასობრივი სახე და გადაიქცნენ ერთიან უსახიერო ადამიანთა მასად, თავად კი დარჩნენ უცვლელად, მათ მმართველებად;

3. ამ მიზნიდან გამომდინარე, ყველა რელიგია და კონფესია გადაიყვანონ იუდაიზმის პლატფორმაზე, ეკუმენიზმის გზით;

4.ამ მიზნიდან გამომდინარე, ხალხთა განათლება და კულტურა ისე დაამდაბლონ, რომ მათ არ იცოდნენ საკუთარი და მსოფლიოს ისტორია, ვერ ერკვეოდნენ მომავალში, ადვილად მართვის მიზნით კი დაიყვანონ ბიორობოტების დონემდე, რომლებსაც შემდეგ აამეტყველებენ ივრიტზე;

5.ყოველივე ხსენებულის პარალელურად, ხალხთა რიცხოზობრივმა ზრდამ, რომ არ შეუქმნას მათ პრობლემები, ფარული თუ ღია მეთოდებით თანდათანობით შეამცირონ მათი რაოდენობა, ვიდრე არ დაიყვანენ „ოქროს მილიარდამდე“, რომელსაც გაიხდიან მომსახურე მონათა ფენად და მათ ზრდის დინამიკასაც გააკონტროლებენ;

ებრაელთა მიზანი განპირობებულია „მოსეს რჯულით“, რომელშიც ნათქვამია:

- 1) იეჰოვა–იაკობს: „ქვიშასავით გამრავლება შენი შთამომავალი და განივრცობა აღმოსავლეთიდან დასავლეთამდე და სამხრეთიდან ჩრდილოეთამდე. შენი და შენი შთამომავლის მეშვეობით იკურთხება დედამიწის ყველა ოჯახი“ (დაბადება, 28:1), რაც ქცეულია ებრაული მოძრაობის დომინანტად;
- 2) იეჰოვა–ებრაელებს: „მღვდლების სამეფოდ და წმინდა ერად იქცევით ჩემთვის“ (გამოსვლა, 19:6). ამან განსაზღვრა ებრაელთა ადგილი მსოფლიოს ხალხთა თანაცხოვრებაში, რომ იქნებიან მათი წინამძღვრები...;
- 3) „დაგიდებ საზღვარს წითელი ზღვიდან ფილისტიმელთა ზღვამდე, უდაბნოდან მდინარემდე, ხელში ჩაგიგდებ იმ მიწის მკვიდრთ და განდევნი შენგან“ (გამოსვლა, 23:31), – საუბარია ქანაანზე, სავარაუდოდ იქ უკვე იუდეის სახელმწიფოს შექმნის შემდეგ, როგორც დასტური ღმერთის პირობის აღსრულებისა;
- 4) „...დაეუფლეთ მათ მიწას, რომელსაც დასაუფლებლად მოგცემთ, სადაც რძე და თაფლი მოედინება“ (ლევიათები, 20:24), – ეხება თითქოსდა ქანაანის დაპყრობის წინა პერიოდს, ფაქტობრივად კი ებრაელებს მოუწოდებს არ მიატოვონ იგი;
- 5) „როცა შეგიყვანს იეჰოვა იმ მიწაზე, რომლის დასამკვიდრებლადაც მიდიხარ, – მოგაშორებს მრავალრიცხოვან ერებს, ხეთელებს, გირგაშელებს, ამორეველებს, ქანანელებს, ფირიზიელებს, ხივილიერებს და იებუსელებს, – შვიდ ერს, რომლებიც შენზე მრავალრიცხოვანნი და ძლიერნი არიან“ (2–კანონი, 7:1), – საგულისხმოა, რომ მათ ეს ერები ქანაანიდან უნდა განდევნონ;

- 6) „... ხელში ჩაგიგდებ მათ და დაამარცხებ, გაანადგურე ისინი, არ დადო მათთან არანაირი შეთანხმება, წყალობა არ უყო მათ“ (2-კანონი, 7:2), აქ საქმე გვაქვს არამარტო ღმერთის მხრიდან ებრაელთა დამოძღვრას, არამედ რომ გამოიჩინონ შეუწყნარებლობა და ფიზიკურად მოსპონ დაპყრობილი ერები, რათა შემდგომ მათთან ურთიერთობის კვალობაზე არ დაკარგონ ეთნიკური ინდენტურობა.
- 7) „უნდა შთანთქათ ყველა ხალხი, რომელთაც იეჰოვა, თქვენი ღმერთი გიგდებთ ხელში, არ შეებრალოს თქვენს თვალს ისინი, არ ემსახუროთ მათ ღმერთებს, რადგან „მახედ გექცევათ“ (2-კანონი, 7:16),- შთააგონებს შოვინიზმი გადარჩენის სანაცვლოდ;
- 8) სიტყვები „უნდა შთანთქათ“, – არ გულისხმობს, მარტო ფიზიკურ მოსპობას, არამედ იუდაიზმზე გადმოყვანასაც, და თანაც „ყველა ხალხების, რომლებსაც ჩაუგდებს ხელთ“. სიტყვის ძალა გადატანილია ქანაანის საზღვრებს გარეთ მოვლენათა შესაძლო განვითარების პირობებში, ასე მოხდა ესპანეთში, ივერიასა და ხაზარის კაგანატში, აშშ-ში, ასე ხდება უკრაინასა და რუსეთში;
- 9) „მთლიანად მოსპეთ ყოველი ადგილი მაღალ მთაზე, გორებზე, და ყოველ ფოთოლხშირი ხის ქვეშ, სადაც თავიანთ ღმერთებს, ემსახურებიან ის ხალხი, რომელთაც თქვენ განდევნით. დაანგრეთ მათი სამსხვერპლოები, დაამტვრიეთ მათი სვეტები და ცეცხლში დაწვით მათი წმინდა ბოძები, აჩეხეთ მათი ღმერთების ქანდაკებები და მოსპეთ იმ ადგილიდან მათი სახელები“ (2-კანონი, 12:2-3), – ფაშიზმისა და ვანდალიზმის საფუძველია, სხვა ვერას დავარქმევ ამას;
- 10) „... იეჰოვა, შენი ღმერთი დედამიწის ყველა ერზე აღმატებულს გაგხდის“ (2-კანონი, 28:21);

„...თავში იქნები და არა კუდში, მაღლა იქნები და არა ძირს...“ (2-კანონი, 28:13);

„აგამაღლებთ ღმერთი ყველა სხვა ხალხებზე მეტად, რომლებიც შექმნა და იქცევით ქებად...“ (2-კანონი, 26:19), ფაქტობრივად ამ სიტყვებმა განსაზღვრა მიზანზე ორიენტირებული ებრაელთა ფსიქოლოგი და მათთვის დამახასიათებელი „ხუცბა“;

სულიერ „ამაღლებასთან“ ერთად იეჰოვა ასწავლის ებრაელებს აგრეთვე, თუ როგორ მოიხვეჭონ ქონება:

„თქვენ გირაოთი ასესხებთ, თვითონ კი არ ისესხებთ, იბატონებთ მრავალ ერზე, თქვენზე კი ვერ იბატონებენ“;

„უცხოელს შეგიძლია დააძალო გადახდა, მაგრამ შენს ძმას აპატიო, რაიმე თუ მართებს“ (2-კანონი, 15:3-6).

ამ ეკონომიურმა რჩევამ განაპირობა ებრაელი ხალხის ფინანსური გამდიდრება, რისი წყალობითაც შემდეგ შემლეს ქრისტიანულ მრწამს დაყოლილთაგან ქონების იაფად შეძენა და ევროპის ფეოდალურ კლასად მოვლინება. ამავე მეთოდით მართავენ დღესაც მსოფლიო ფინანსურ სისტემას.

„თუ გულმოდგინეთ დაიცავთ მცნებებს, რომელსაც გიბრძანებთ და შეასრულებთ, გეყვარებათ იეჰოვა, ივლით მისი გზით და მიეკვრებით მას“.

„იეჰოვაც განდევნის ამ ერებს... და თქვენც გააძევეთ თქვენზე დიდ და მრავალრიცხოვან ერებს“.

„ყველგან, სადაც კი ფეხს დაადგამთ, თქვენი იქნება, წინ ვერავინ დაგიდგებათ, თქვენდამი შიშსა და ძრწოლას მოგგვრი,... მთელი მიწის პირს, რომელზეც გაივლით, როგორც დაგპირდით“ (2-კანონი, 11:22-28).

ამდენად, ებრაელებს ღმერთ იეჰოვამ წარმატების ერთადერთ გარანტად „რჯულის კანონის“ დაცვა დაუდგინა და უქცია იგი მათ მთავარ მამომრავებელ ძრავად.

„თუ გულდასმით არ შეასრულებთ ამ კანონს, გაგფანტავთ იეჰოვა ხალხებს შორის, დედამიწის ერთი ბოლოდან მეორე ბოლომდე და იქ დაუწყებთ მსახურს ხისა და ქვის ღმერთებს“.

„არც მოსვენება გექნებათ იმ ერებში“.

„შენი სიცოცხლე უდიდეს საფრთხეში იქნება“. (2-კანონი, 28:58, 64, 65)

საგულისხმოა, რომ ეს სიტყვები დაწერილია ებრაელთა ტყვეობის შემდეგ და ერთდაგვარ გაფთხილებას წარმოადგენს, რის გაუთვალისწინებლობაც მათ მიიყვანდა გაქრობამდე, რაც რათქმაუნდა არ აწყობდათ ქურუმებს, რამდენადაც ებრაელი ერი იყო მათი შემოსავლის წყარო და თვით ისრაელის სახელმწიფოც რელიგიაზე იდგა.

„როცა შესრულდება ეს სიტყვები, – აცხადებს იეჰოვა, – კურთხევა და წყევლა, რომელიც წინ დაგიდე, ... იმ ხალხებს შორის რომ იქნები, სადაც იეჰოვა გაგფანტავს“.

„დაუბრუნდები იეჰოვას, შენს ღმერთს და მოუსმენ მის ხმას ყველაფერში“.

„მაშინ დააბრუნებს იეჰოვა, შენი ღმერთი ტყვეებს, შეგიწყალებს და შეგკრებს იმ ხალხებიდან, სადაც... გაგფანტა“.

„შეგიყვანს იეჰოვა... იმ მიწაზე, რომელსაც შენი მამები დაეუფლნენ და შენ დაეუფლები მას, სიკეთეს გაგიკეთებს და შენს მამებზე მეტად გაგამრავლებს“ (2-კანონი, 30:1-6).

„დაწერა მოსემ ეს კანონი და აღსასრულებლად გადასცა მღვდლებს...“ (2-კანონი, 31:9). ამ ციტატების შინაარსი ფაქტობრივად რეალიზებულ იქნა მე-19 ს-ის დამლევსა და მე-20 ს-ის პირველ ნახევრის პერიოდში, რასაც მოყვა ისრაელის სახელმწიფოს შექმნა.

ასე გადაიქცა „თორში“ გადმოცემული იეჰოვას სიტყვები ებრაელთა შემდგომი, ისტორიული განვითარების „საგზაო რუკად“, ვიდრე აღასრულებენ შეთქმულებით განსაზღვრულ მიზანს.

მოგვიანებით, როდესაც ისრაელმა და იუდეამ დაკარგა თავისი დამოუკიდებლობა და ხალხს გაუჩნდა ნიჰილიზმი იუდაისტური რწმენისადმი, და გაჩნდა ხალხის რჯულიდან განდგომის საფრთხე, მაშინ ებრაელმა ქურუმებმა „წინასწარმეტყველთა“ სახელით ავან სცენაზე გამოიყვანეს „მესია“, „მხსნელი“, და აქციეს იგი „მიზნამდე“, გასავლელი „გზის“ მთავარ გიდად, მისრედ.

მასთან ერთად ბიბლიაში გაჩნდა ისეთი მცნებები, როგორცაა „წუთისოფლის აღსასრული“, „ღვთის სამსჯავრო“, „ცათა სასუფეველი“ და სხვა, რაც გადმოტანილია ზოტოასტრიზმიდან, და ყოველივე ეს, კომბინირებულად ინტერპრეტირებული, მიმართულა ძირითადი მიზნისკენ, რამაც „საგზაო რუკას“ შესძინა პროგრამული ხასიათი, რის გაცნობიერებასც სჭირდება ბიბლიის კომპლექსური გააზრება.

„მესია“ იქნებოდა ღმერთ იეჰოვას შვილი, მას უნდა გამოესყიდა ცოდვები, დაესაჯა „რჯულის კანონის“ დამრღვევნი, ვინც მიიყვანა ქვეყანა ამ მდგომარეობამდე, განეწმინდა დედამიწა ცეცხლით, შეექმნა „ახალი ცა და ახალი მიწა“, მიეცა ებრაელებისათვის მარადიულ სიცოცხლე და წარმძღვარებიყო მათ საბოლოო გამარჯვებამდე.

ამ მხრივ იეჰოვა ესაია წინასწარმეტყველის პირით გვამცნობს:

„ვאי ცოდვილ ერს, დანაშაულით დამძიმებულ ხალხს, ბოროტმოქმედ შთამომავლობას, დამღუპველ ძეგებს! მიატოვეს იეჰოვა, უპატივცემლოდ მოექცნენ ისრაელის წმინდას, ზურგი შეაქციეს მას“ (1:4).

„თქვენი ქვეყანა გაპარტახებულია, თქვენი ქალაქები ცეცხლითაა გადამწვარი, თქვენს მიწას უცხოები ჭამენ...“ (1:7),-ეხება ნაბუქოდონოსორის შემდგომ პერიოდს.

„მოდით და მოვაგვართ საქმეები, ალის ფერიც რომ იყოს თქვენი ცოდვები თოვლივით გათეთრდება...“ (1:18), ოღონდ კი დაბრუნდით და გაპატიებთო.

„წაბორძიკდა იერუსალიმი და დაეცა იუდეა...“ (3:8), ქვეყანა განადგურების პირასაა მისული.

„დგება იეჰოვა საკამათოდ და ხალხისთვის განაჩენის გამოსატანად“ (3:13), ეხება ღვთიურ სამსჯავროს, შეუსაბამოდ რომ მოიქცეით ღმერთი დაგსჯითო, თუმცა იმედის მისაცემად აცხადებს:

„ამოვა ყლორტი იესეს ძირკვიდან და ნაყოფიერი იქნება მისი ფესვის ამონაყარი“.

„მასზე დაივანებს იეჰოვას სული, სიბრძნისა და მამების სული, რჩევისა და ძალაუფლების სული, ცოდნისა და იეჰოვასადმი შიშის სული“ (11:13).

„შესახედაობით არ გაასამართლებს, არც ყურით მოგონილით ამხელს“.

„სამართლიანად გაასამართლებს საწყლებს და სიმართლით ამხელს ხალხს დედამიწის თვინიერთა გულისათვის“ (11:3–4), საწყლებსა და თვინიერთ აიმედებს, რომ მესია იქნება მათი მცველი და თვით იეჰოვას იდეის გამგრძელებელი .

„იმ დღეს იესეს ფესვი ნიშნად იდგმება ხალხებისათვის, ყველა ხალხი მას მიმართავს ხელმძღვანელობისათვის და დიდებულ იქნება მისი მოსასვენებელი ადგილი“ (11:10).

„იმ დღეს იეჰოვა მეორედ გაიწვდის ხელს, რათა შეკრიბოს თავისი ხალხიდან დარჩენილები ასურეთიდან, ეგვიპტიდან, ფათროსიდან, ქუშიდან, ელამიდან, ხამათიდან და ზღვის კუნძულებიდან“, -საკითხი ეხება „აღსასრულის დღეს“

„გაქრება ეფრემის შური, მოისპობიან იუდას მიმართ მტრულად განწყობილნი“, - აპოკალიპსი.

„იუდა და ეფრემი მხრებზე დააფრინდებიან ფილისტიმს დასავლეთში და ერთად გაძარცვავენ აღმოსავლეთის ძეებს“ (12:13–14), - მინიშნებაა, რომ ისრაელი მომავალში მეზობლებს დაესხმის თავს.

„აი მოდის იეჰოვას დღე, სასტიკი რისხვითა და მრისხანებით, რათა გამოაგნებელი გახადოს ქვეყანა და აღიგავოს მისგან ცოდვილები“ (13:9), - „აღსასრულის დღის“ მოახლოებით“ რჯულის კანონის“ დამრღვევთ აშინებს.

„იეჰოვა შეიწყნარებს იაკობს და კვლავ ამოარჩევს ისრაელს, თავიანთ მიწაზე მოასვენებს მათ. ხიზნებიც შეუერთდებიან და შეეთვისებიან იაკობის ხალხს“, - სამსჯავროს დროს ღმერთი არ დასჯის ებრაელებს, რომლებიც დაუბრუნდებიან თავიანთ მიწას, და სხვა ხალხებიც შეეთვისებიან მათო.

„ხალხები აიყვანენ მათ და მიიყვანენ თავიანთ ადგილზე. ისრაელის სახლი თავის საკუთრებად აქცევს მათ იეჰოვას მიწაზე და მსახურებად, მოახლეებად

გაიხდის“ (14:1–2),სამსჯავროს შემდეგ სხვა ხალხები გახდებიან ებრაელთა მსახურებიო.

„იმ დღეს მოუხმობ ჩემს მსახურს ელიაკიმს, ხილკიას ძეს, შენი გრძელი სამოსით შევმოსავ, შემოვარტყავ შენს სარტყელს და შენს სამფლობელოს ჩაუგდებ ხელში და გახდება იერუსალიმის მკვიდრთა და იუდეას სახლის მამა“.

„მხრებზე ჩამოვკიდებ სახლის გასაღებს და ისე გააღებს, რომ ვერავინ დაკეტავს და ისე დაკეტავს, რომ ვერავინ გააღებს“.

„პალოსავით ჩავარჯობ გამძლე ადგილას და თავისი მამის სახლისთვის დიდების ტახტად იქცევა“ (22:20–24).

„აი სიონის საძირკვლად ვდებ ქვას, ნაცად ქვას, ძვირფას ქვაკუთხედს საძირკვლისათვის, ვისაც სწამს, არ შეცდება, ლარად ექნება სამართალი და თარაზოდ სიმართლე“ (28:16–17),საუბარია ქრისტეზე,როგორც ახალი რელიგიის ფუძეზე და ადიდებს მას, რაც ვფიქრობ მოგვიანებითაა შეტანილი ბიბლიაში.

„გამოსყიდულნი დაბრუნდებიან და სიხარულის ყიჟინით მოვლენ სიონში. მათ ექნებათ მარადიული მხიარულება, მწუხარება და ოხვრა კი გაქრება“ (35.10).

„გახსოვდეს ეს იაკობ და შენ ისრაელო, რადგან ჩემი მსახური ხარ! მე შეგქმენი,... არ დაგავიწყდეს ისრაელო“.ეს ერთგვარი შეხსენებაა,რომ ასე იქნება მომავალშიო.

„ისე წავშლი შენს დანაშაულს და შენს ცოდვებს, თითქოს ღრუბელით დამეფაროს. დამიბრუნდი და გამოგისყიდი“ (44:22),-მოწოდებაა ,რომ ებრაელები დაბრუნდნენ ისრაელში ,რასაც ემსახურება სიონისტური მოძრაობა.

„აი ხელს ავღმართავ ერებზე და ჩემს ნიშანს აღუმართავ ხალხებს, უბით მოგიყვანენ ძეებს და მხრებით ატარებენ შენს ასულებს. მეფეები გიპატრონებენ და დედოფლები გეყოლება ძიძებად. პირქვე დამხობილნი მდაბლად თაყვანს გცემენ და ფეხებიდან აგილოკავენ მტვერს“ (49:22–23).-ოლონდ დაბრუნდით ისრაელში და ყველა ხალხებს დაგიქვემდებარებთო.

„ნუ იტყვის უცხოელი, რომელიც იეჰოვას შეუერთდება, იეჰოვა გამოაცალკეებს თავის ხალხიდან. ნურც საჭურისი გამხმარი ხე ვარო. მოვიყვან ჩემს წმინდა მიწაზე და გავახარებ ჩემს სამლოცველო სახლში“ (53:3–6),-ეს თეზისი მიგვანიშნებს იმაზე, რომ იუდაიზმის კარი ღიაა სხვა აღმსარებელთათვისაც.

„ჩემს სახლს (რომელსაც ააგებენ სიონის მთაზე), ყველა ხალხის სამლოცველო სახლი დაერქმევა“ (56:7),-პრეტენზიის გამოხატვაა მსოფლიო იდეოლოგიაზე.

„მოუვა გამომსყიდველი სიონს და მათ, ვინც ზურგს აქცევს იაკობში...“ ,მიგვანიშნებს მესიის მოსვლაზე.

„აი სიბნელე დაფარავს დედამიწას და მწუხრი ერებს, შენზე კი იეჰოვა გამოანათებს და შენზე გამოჩნდება მისი დიდება“, მინიშნებაა, რომ ოდუხლაც სხვა ერები დასუსტდებიან, ისრაელი კი გაპრწყინდება.

„ხალხები წამოვლენ შენს სინათლეზე და მეფეები შენი ნათელის სიკაშკაშეზე“, ე.ი. ისრაელი გახდება მსოფლიოს ცენტრი.

„მომოიხედე დაინახე ყველანი ერთად იკრიბებიან, შენთან მოდიან შენი ვაჟები, მოდიან შენი ასულები“, - იძლევა სტიმულს.

„...ზღვის სიმდიდრე შენსკენ მოიქცევა და ხალხების ავლა-დიდება შენთან მოვა“.

შენი მიწა აქლემებით აივსება მიდიანისა და ეფეს კოზაკებით, მოვლენ შებელები, ყველანი ოქროსა და გუნდრუკს მოგიტანენ და სახალხოდ ქებას მიუძღვნიან იეჰოვას“.

„ვინ არიან ესენი, ღრუბლებივით რომ მოფრინავენ, როგორც მტრედები სამტრედებისაკენ, თარიშის ხომალდები... ოქრო-ვერცხლს მოუტანენ შენი ღვთის სახლს და ისრაელის წმიდას“.

„უცხოელები აგიშენებენ გალავანს და მათი მეფეები მოგემსახურებიან, ე.ი. გახდებით სხვა ერების ბატონები“.

„შენი კარიბჭეები მუდმივ ღია იქნება, არ დაიკეტება დღითა და ღამით, რათა მოგიტანონ ხალხების ავლა-დიდება. მათი მეფეები პირველები გაგიკეთებენ ამას. ის ხალხი და ის სამეფო, რომელიც არ მოგემსახურება, დაიღუპება, ხალხები განადგურდებიან“ (60:2-12).

„შენთან მოვლენ შენი მჩაგვრელების ვაჟები და ქედს მოიხრიან, ვინც უპატივცემლოდ გეპყრობოდა და დაემხოებიან შენს ტერფებთან და იეჰოვას ქალაქს, ისრაელის წმიდა სიონს გიწოდებენ“ (60:14).

„მთელი შენი ხალხი მართალი იქნება სამარადისოდ, დაეუფლება ქვეყანას, ჩემს ნარგავს, ჩემს ნახელავს, ჩემს შესამკობად“, გულისხმობს მთელ მსოფლიოს.

„მცირე ათასად გექცევით, პატარა გადაიქცევით ძლიერ ხალხად და ამას თავის დროზე დავაჩქარებ“. (60:21-22).

„ადგებიან უცხოელები და დამწყემსავენ თქვენს ფარებს. უცხოელები იქნებიან თქვენი მიწათმოქმედნი და მევენახეები“.

„თქვენ კი იეჰოვას მღვდლები დაგერქმევით, ჩვენი ღვთის მსახურები გეწოდებათ. შეჭამთ ხალხთა სიმდიდრეებს და მათი დიდების გამო აღფრთოვანებული ილაპარაკებთ საკუთარ თავზე“.

„შერცხვენის ნაცვლად ორმაგ წილს მიიღებს ჩემი ხალხი და დამცირების ნაცვლად სიხარულით იყიჟინებთ თავისი წილის გამო,... მარადიული სიხარული გექნებათ“ (61:5-7).

„აი, ვქმნი ახალ ცასა და ახალ დედამიწას; აღარ გაიხსენებენ წინანდელს და არც გულში გაივლებენ“ (65:17).

„მგელი და ბატკანი ერთად შეჭამენ და ლომი ხარივით შეჭამს ბზეს. გველს კი საჭმელად მტვერი ექნება. არაფერს დააზიანებენ და არაფერს მოსპობენ მთელს ჩემს წმინდა მთაზე“ (65:25).

„ზეცა ჩემი ტახტია და დედამიწა ჩემი ფეხსადგამი. სად არის სახლი, რომელსაც ამიშენებთ და სად არის ჩემი მოსასვენებელი ადგილი“ (66:1).

„უკანასკნელ დღეებში იეჰოვას სახლის მთა განმტკიცდება მთების მწვერვალებზე ზემოთ, გორაკებზე მაღლა აღმართება და ყველა ერი მისკენ დაიწყებს დენას“.

„წავა მრავალი ხალხი და იტყვის: „მოდით ავიდეთ იეჰოვას მთაზე“, იაკობის ღვთის სახლში! ის გვასწავლის თავის გზებს და ჩვენც ვივლით მისი ბილიკებით, რადგან კანონი სიონიდან გამოვა და იეჰოვას სიტყვა – იერუსალიმიდან“ (12:1-8).

„ხმაური ისმის ქალაქიდან, ხმა ისმის ტაძრიდან, ეს იეჰოვას ხმაა!“ (66:6).

„იეჰოვა, რაკი ვიცი მათი საქმეები და მათი აზრები, მოვდივარ ყველა ხალხისა და ენის შესაკრებად“ (66:18).

„მათ შორის აღვმართავ ნიშანს და გადარჩენილთაგან ზოგიერთს გავაგზავნი ხალხებთან: თარიშში, ფულში, ლუდში,... თუბუღში, იავანში, შორეულ კუნძულებზე, რომლებსაც არ სმენიათ ჩემს შესახებ, ჩემს დიდებაზე ილაპარაკებენ ხალხები“ (66:19-20). და ა.შ.

ესაიას აქ მოყვანილი ციტატები ალეგორიულად გადმოგვცემენ იმ სურათს, როგორც სურთ იხილონ ებრაელებმა ისრაელი „ღვთის სამსჯავროს“ შემდეგ, ანუ აქ გამოკვეთილია ებრაელთა საბოლოო მიზანი და გზები, თუ როგორ მივიდნენ მიზნამდე.

. „აღსასრულის დღეს“ მეორედ მოსული იეჰოვა დედამიწაზე ხელახლა შეკრებს სხვადასხვა ქვეყნებში განზნეულ ებრაელებს, რისთვისაც არ იშურებს შეპირებებს და შეუნდობს მათ ჩადენილ ცოდვებს, რომლის შემდეგაც ისინი ერთად დაესხმიან მეზობელ ქვეყნებს და გამარცხავენ. დაემორჩილება მათ სხვა ხალხებიც, ხოლო ისინი, რომლებიც არ დაემორჩილებიან, განადგურდებიან, დამორჩილებული ერები კი გადაიქცევიან ებრაელთა მსახურად, საერთო მმართველად კი იეჰოვა დაუნიშნავს მათ ელიაკიმს, რომელიც შეიძლება ანტიქრისტედ მივიჩნიოთ, საწყის ეტაპზე ასე გამოდის..

ახლად აღორძინებულ ისრაელში ახალი სულიერების საწყისად მიგვანიშნებს, რომ აშენდება ახალი სიონის ტაძარი, რომელიც ყველა ხალხთა სამლოცველო იქნება, დედამიწაზე დარჩება მხოლოდ იუდაიზმი და მოუწოდებს ხალხებს აღიარონ იგი.

იერუსალიმი გადაიქცევა მსოფლიოს სულიერების ცენტრად, მისკენ დაიწყებს დინებას ხალხთა სიმდიდრეები. ყველაფერში მართლები იქნებიან ებრაელები და სხვებთან შედარებით ორმაგ წილს მიიღებენ, თუნდაც არ ეკუთვნოდეთ მათ-ო.

ასე სურთ ებრაელებს შეიქმნან „ახალი ცა და ახალი მიწა“, სადაც დამკვიდრებული ექნებათ მარადიული სიცოცხლე, და აქეთკენ მიისწრაფის სიონისტური მოძრაობაც.

ეს, ასე ვთქვათ ზოგადად, თუმცა ესაიას წინასწარმეტყველებაში ბევრი რამ გაურკვეველი და წინააღმდეგობრივია, რის გარჩევაც ჩვენს თემატიკაში არ შედის. ჩვენთვის მთავარია ებრაელთა შეთქმულების მხილება, რომ ის რეალურად არსებობს და რომ იგი შეფუთულია ბიბლიური ტექსტებით.

აქ მთავარი ისაა, რომ ესაიამ განავითარა „თორში“ გადმოცემული შეთქმულების იდეა და მისცა მას სამოქმედო გეგმის სახე, რაც სურთ განხორციელდეს იეჰოვას „მეორედ მოსვლამდე“. თუმცა იგი ნაწილობრივ შეცვლილი აქვთ იესო-ქრისტეს გამოცხადებითა და იოანეს აპოკალიფსით.

ესაიას მოძღვრება სიონისტურ ორგანიზაციებს მიღებული აქვთ ერთდაგვარ სამოქმედო გეგმად, „კალკად“ და მის შესაბამისად ცდილობენ მსოფლიო პროცესების მართვას.

ესაიას მომდევნო წინასწარმეტყველებმა და „ახალი აღთქმის“ წიგნთა ავტორებმა მის მოძღვრებას გარკვეული კორექტირება გაუკეთეს, და უმნიშვნელო დამატებებით გაამდიდრეს, თუმცა მიზანს არ აცდენილან.

ასე მაგალითად, **ეზიკელ წინასწარმეტყველმა** დააზუსტა ისრაელის „მომავალი მწყემსი“, რომ იქნებოდა დავითის ტომიდან, რომელიც ხალხს მოუტანდა „ახალ გულს“, „ახალ სულსა“ და „ახალ აღთქმას“ (36:26, 24, 26).

დანიელმა დაინახა, რომ იგი „ძე კაცისა“, მოველინებოდა ხალხს ცის ღრუბლებზე ამხედრებული, მიეცემოდა მას ხელმწიფობა და ყველა მას დაემორჩილებოდა“ (7:13,14).

იოვანემ იწინასწარმეტყველა იეჰოვას მოსვლის დღე, რაც მისი აზრით უკვე მოახლოებულ იყო, „მის წინ მოდიოდა ცეცხლი, ხოლო უკან მოსდევდა მზუგავი ალი“ (2:1,3).

მიქამ განაცხადა, რომ მესია დაიბადებოდა ბეთლემში, რათა მისთვის მიესადაგებინათ დავითის ტომიდან წარმომავლობა (4:2).

სოფონიამ თქვა: „დადგება საუფლო მსხვერპლის დღე და მსჯავრს დავდებ მთავრებს და უფლისწულებს, და ყველას უცხო სამოსელით შემოსილს“ (1:8), ე.ი. გაილაშქრებიან სხვა რელიგიების წინააღმდეგ.

ანგიამ განაცხადა: „ცოტაც და კიდევ ერთხელ შევძრავ ცასა და დედამიწას, ზღვასა და ხმელეთს, შევძრავ ხალხებს და მოვა ხალხთა საუნჯე. პირველ სახლზე დიდი იქნება ამ სახლის დიდება“ (1:6,7,9). აქ საუბარია ქრისტეს მოსვლასა და ახალი შინაარსის მქონე ქრისტიანული რელიგიის დამყარებაზე, რომელიც უფრო მეტად გავრცელებული იქნებოდა ვიდრე იუდაიზმი.

ზაქარიამ თქვა, რომ „აღსასრულის დღეს“ დაიღუპება მოსახლეობის 2/3, ხოლო გადარჩება 1/3, რაც უნდა გავიგოთ, არა როგორც ღვთის სამსჯავროს, არამედ მანამდეც ანტიქრისტეს გამეფებით გამოწვეული მსხვერპლი, რაც დაკავშირებული იქნება რელიგიურ ომებთან.

მალაქიას თქმით იეჰოვა გამოაგზავნის თავის მაცნეს და ის განუმზადებს გზას მოსვლისათვის (3:1), რაც ხორცშესხმულ იქნა იოანე ნათლისმცემლის გამოჩენით.

(მესამე) ეზრამ (საქართველოს საპატრიარქოს მიერ გამოცემული ბიბლიის მიხედვით) იცოდა რა, რომ ყოველი ახალი წინასწარმეტყველი ჩნდებოდა გარკვეული დამაბულობის პირობებში, ყურადღების გადასატანად მესიაზე მანაც მისი მოსვლის ვადის გადაწევის მიზნით განაცხადა: „ძნელად თუ აღსრულდება, რაც მომავალში მართალთათვის არის აღთქმული, რადგან წუთისოფელი უსამართლობით და უმტკიცობითაა სავსე“ (4:27).

„დათესილია ბოროტება და ჯერ არ დამდგარა მისი ამოძირკვის ჟამი“ (4:28).

„... თუ არ განადგურდა, რაც დათესილია და არ აღიგავა ადგილი, სადაც ბოროტებაა დათესილი, არ მოგვევლინება ადგილი, სადაც სიკეთე დათესილია“ (4:29).

„რადგან ბოროტების თესლის მარცვალი ადამის გულშია დასაბამიდან ჩათესილი და რაოდენი უკეთურება წარმოიშვა დღემდე და კიდევ წარმოიშობა, ვიდრე მკის ჟამი მოაწევდეს“ (4:30).

ღვთის ანგელოზი ადამის მოდგმას მიიჩნევს მომაკვდავ, ხრწნად, არარსად (7:11), და მისი აღგვა საჭიროდ მიიჩნია. ხოლო ეს რომ არ მომხდარიყო მესიას უნდა გამოესყიდა მათი მოდგმა თვითშეწირვით.ებრაელები კი ვერ მიიღებენ ღვთისგან შეპირებულ სამკვიდროს, თუ არ აღიგავა ხრწნადი კაცობრიობა. (საკითხავია, ამისათვის ხომ არ აწარმოებენ დაუსრულებელ ომებს ამა ქვეყნისა „ძლიერნი“?).

აქ საყურადღებოა ის გარემოება, რომ ადამის მოდგმის განადგურების ჟამის მოსვლის დაყოვნებით, თვით იეჰოვას მეორედ მოსვლის დროში გაწეულა გამართებულად მიიჩნევა და სწორედ აქაა ეშმაკობა ჩადებული.

„განკითხვის დღე იქნება დასასრული ამ დრო-ჟამისა და დასაბამი მომავალი უკვდავებისა, როცა გაივლის ხრწნადი“ (7:43), – საუბარია ადამის მოდგმაზე.

ახლა გავაანალიზოთ თუ რაში სდებს ღმერთი ბრალს ადამს.

„დაიწყო ღმერთმა ადამიანის შექმნა თავის (ანუ ღვთის) ანარეკლად და თანაც კაცად და ქალად შექმნა ისინი“ (დაბადება, 1:27).

რამდენადაც ღმერთი „იყო“ ან/და „არის“ „მამრი“, – სათავე ყოველი არსის, მის მიერ შექმნილი „ქალი“ ვერ იქნებოდა მისი ანარეკლი, რამდენადაც იგი მდედრია და თანაც მისი არსის ნახევრის სახით, გადასული ურთიერთ დაპირისპირებულ ბიოლოგიურ ერთეულებში.

ადამის მოდგმის არასრულფასოვნებაც, თუ ასეთად მივიჩნევთ, აქედან უნდა მომდინარეობდეს, მაგრამ ეს, რა თქმა უნდა ზღაპარია.

ნათქვამია: აკურთხა ღმერთმა ისინი (ადამი და ევა) და უთხრა... „ინაყოფიერეთ, გამრავლდით, აავსეთ დედამიწა, დაეპატრონეთ მას,... თქვენ გემორჩილებოდნენ... ყველა ცოცხალი არსება დედამიწაზე (დაბადება, 1:28).

„... ბაღის ყოველი ხიდან შეგიძლია ჭამო (ადამს), რამდენიც გესიამოვნება. მაგრამ „სიკეთისა და ბოროტების შეცნობის ხიდან“ არ გეჭმევა, რადგან რა დღესაც შეჭამ, იმ დღესვე მოკვდები“ (დაბადება, 2:16:17).

„... უთხრა გველმა ქალს: „მართალი გითხრათ ღმერთმა, ბაღის ყველა ხიდან არ ჭამოთო?“.

„ქალმა გველს მიუგო: „ბაღის ხის ნაყოფი შეგვიძლია ვჭამოთ, მაგრამ იმ ხის ნაყოფზე, რომელიც ბაღის შუაგულში დგას, ღმერთმა გვითხრა: არ შეჭამოთ, არც კი შეეხოთ, რომ არ მოკვდეთო“.

გველმა უთხრა ქალს: „არა, არ მოკვდებით. იცის ღმერთმა, რომ რა დღესაც შეჭამთ მის ნაყოფს, თვალი აგეხილებათ და ღმერთივით სიკეთისა და ბოროტების მცოდნენი გახდებით“.

„მაშინ... ქალმა... მოწყვიტა მისი ნაყოფი და შეჭამა. მოგვიანებით ქმარსაც მისცა... ორივეს აეხილათ თვალი და ნახეს, რომ შიშვლებია...“ (დაბადება, 3:1-7). ე.ი. აღიქვეს რეალობა და მისი შეფასების უნარი მიეცათ!

აი, ეს არის კაცობრიობის მშობლების – ადამისა და ევას ცოდვა.

ნათელია, რომ ადამი, ევა და მათი მოდგმა, ღმერთს სურდა ჰყოლოდა მუდმივ უმეცრებაში, რასაც ცდილობენ ღვთის მსახურები მთელი თავისი არსებობის მანძილზე, რომ ადვილად მართონ ისინი.

აქედან გამომდინარე, რაოდენ პარადოქსალურადაც არ უნდა მოგეჩვენოთ ღმერთი შეიძლება მივიჩნიოთ სიბნელისა და უმეცრების სათავედ,- გველი კი, ანუ სატანა, რასაც ბოროტებად მიიჩნევენ, – სინათლისა და პროგრესის წყაროდ, ნუ გაგიკვირდებათ, ეს ასე გამოდის!

ამიტომაც გასაგებია, ღვთის მსახურთა ესოდენ მტრული დამოკიდებულება სატანისადმი!

„აკრძალული ხის“ ნაყოფის დაგემოვნებით ანუ „სიკეთისა და ბოროტების“ შეცნობის სანაცვლოდ ადამიანებმა უარყვეს საკუთარი „უკვდავება“ და შეიძინეს „ხრწნადობა“, რისთვისაც გამოძევებულ იქნენ სამოთხიდან, რაც ერთობ დამაფიქრებელია. რამეთუ ეს ფაქტი სიცოცხლეზე მეტად წინა პლანზე სწევს ცოდნას, ცოდნას სძენს მეტ ღირებულებას, ვიდრე სიცოცხლეს, რადგან იგი ყველა კარის გასაღებია. ამიტომაც ებრძვის მას ყველა, ვინც ხალხის მტერია, მათ შორის ეკლესია!

გავა დრო და ეზრა იტყვის: „გაი რა ჩაიდინე ადამ! შენ შესცოდე, მაგრამ ეს ცოდვა მარტო შენი კი არა, არამედ ჩვენიცაა, ვინც შენგან გამოვედით“ (7:48).

ამ შემთხვევაში ეზრამ იესო ქრისტეს მეორედ მოსვლა კაცობრიობის გადაშენების შემდეგ „გადაიტანა“ იმ მიზეზთა გამო, რომ რეალურად კაცობრიობა „ხრწნადობის“ მოტივით არასოდეს არ გადაშენდება და ხალხს მისი მოსვლის მოლოდინი უბრალოდ ამ მიზეზით, განუსაზღვრელი ვადით გაუხანგრძლივეს.

მთელი ამ ხნის განმავლობაში კი ქურუმები შეეცდებიან ხალხი მართონ თავიანთ ჭკუაზე „აღსასრულის დღის“ მოახლოების შიშის მუქარით.

„გამოცხადდება ჩემი ძე იესო... და გაიხარებენ, ვინც გადარჩება 400 წელი“ (ეზრა 7:28), საუბარია ქრისტეს მეორედ მოსვლის შემდგომ პერიოდზე.

„გავა ეს წლები და მოკვდება ჩემი ძე ქრისტე და ყველა სუნთქვის მქონებული ადამიანი“ (ვ.ეზრა 7:29), როგორც ხრწნადნი.

„და მიიქცევა წუთისოფელი დასაბამიერ ღუმილად 7–დღე, როგორც ძველთაგანვე იყო დადგენილი ისე, რომ აღარავინ დარჩება“ (ვ.ეზრა 7:30), მიგვანიშნებს კაცობრიობის წარმოშობის ხელახალ ეტაპზე.

„7 დღის შემდეგ აღდგება წუთისოფელი, ჯერ კიდევ გამოუფხიზლებელი და დაილუპება რაც ხრწნადია“ (ვ.ეზრა 7:31).

„მიწა გასცემს, რასაც სძინავს მასში და მტვერს, რომელიც მდუმარედ ასვენია, და საცავნიც გასცემენ მათთვის მინდობილ სულებს“ (ვ.ეზრა 7:32).

„გამოცხადდება უზენაესი სამსჯავროს ტახტზე და გაიფანტება ცოდობრალნი და სულგრძელობა შენივთდება“ (ვ.ეზრა, 7:33).

„დარჩება ერთადერთი სამსჯავრო, დამყარდება ჭეშმარიტება და განმტკიცდება რწმენა“ (ვ.ეზრა 7:34).

„მოისპობა სიამპარტავნე, ამოიკვეთება ურწმუნოება, გაძლიერდება სამართალი, ამობრწყინდება ჭეშმარიტება“ (ვ.ეზრა, 7:44).

“რას არგებს ადამიანს მწუხარებაში ცხოვრება, თუ სიკვდილის შემდეგ სასჯელს მოელის“ (7:47).

“..გვეცხადება სამოთხე, რომლის ნაყოფი უხრწნლად ინახება, სადაც სიმართლე და კურთხევა სუფევს“ (7:53).

“უზენაესმა თქვა: „ეს წუთისოფელი მრავალთა გულისთვის შეიქმნა, მომავალი კი – მცირედთა გულისთვის“ (8:1).

“ამგვარად, უზენაესის დრო-ჟამის დასაწყისი გაცხადებულია სასწაულებითა და სიქველევით, ხოლო დასასრულნი ქმედებითა და ნიშნებით“ (9:6).

“გადარჩება და შესძლებს თავდახსნას ყველა, ვინც თავისი საქმეებითა და სარწმუნოებით ერთგული იყო“ (9:7).

“მაშინ შესაბრალისნი იქნებიან ისინი, ვინც ახლა არად მიიჩნევენ ჩემს გზებს და სატანჯველში ჩაცვივდებიან“ (9:9), რასაც რა თქმა უნდა რეალურად არ ექნება ადგილი, ხოლო ცხოვრების წესების დამრღვევნი ისედაც დაისჯებიან.

“თორმეტ ნაწილად არის დაყოფილი წუთისოფელი და მისი მეათედი და ნახევარი უკვე გასულია“ (14:11).

“და დარჩება მეათედის მეორე ნახევარი. მაშინ მოაწყე შენი სახლი, ამხილე შენი ხალხი, დაამშვიდე დამცირებულნი და უარყავი გადაგვარებულნი“ (14:13).

შემდეგ იეჰოვა აცხადებს: „განდევნე შენგან წარმავალი აზრები და გადაიგდე ადამიანური ტვირთი, მოიცილე უძლური ბუნება, განზე გადადე შენთვის სამძიმო ფიქრები და იჩქარე, რომ დააღწიო თავი ამ დროებას“ (14:19), რაც მოწოდებაა ხალხმა რომ ცხოვრებაზე აიღოს ხელი!

ეზრა დაწვრილებით აგვიწერს ჩვენი ამ „ხრწნადი სოფლის“, „უხრწნადობით“ შეცვლას, მიზანი კი „რჯულის კანონის“ დამრღვევთა დაშინებაა – ერთი მხრივ, და მეორე მხრივ, მის დამცველთა დაიმედებაა, რომ ღვთიურ სამეფოში მოუწევთ ცხოვრება, სადაც ვითომდა მარადიული სიცოცხლე ელით.

ეზრას მთელი ეს თხზულება, ისე როგორც სხვა წინასწარმეტყველთა, წმინდა წყლის ზღაპარია, მოგონილი მხოლოდ იმისთვის, რომ უფრო მეტად გააზრიყვონ უმეცარი ადამიანები, რათა მათი გონება მიაჯაჭვონ ამ ქვეყნიურ პრობლემებიდან ზეცას, ანუ მოახდინონ მათი გონების მისტიფიკაცია მეორედ მოსვლის მოლოდინის მოტივით.

ეზრას მიხედვით იაკობის მოდგმაც, ანუ ებრაელებიც, რამდენადაც ადამის მოდგომისაა, – „ხრწანდნია“, მაგრამ, რადგან „რჩეული ხალხია“, მათაც ფორმალურად უნდა გაიარონ „ღვთიური სამსჯავროვო“, და იქ მათ თვით იეჰოვა გამოისყიდის, მიუხედავად მათი ცოდვებისა.

რაც შეეხება ებრაელთათვის შეპირებულ სამკვიდროდ მსოფლიოს გადაცემას, იგი მათ უხრწნად მდგომარეობაში გადაეცემათ ღვთიური სამსჯავროს შემდეგ ახლად შექმნილ „ახალ ცისა და ახალი მიწის“ სახით, ანუ მათთვისაც ზეციური სამეფო მიუწვდომლადაა წარმოჩენილი, ვიდრე გლობალიზმის სტადია არ დასრულდება.

მას შემდეგ ებრაელობა „იქნება“ შუამავალი „ღმერთსა“ და მსოფლიოს შორის, რაც ისედაც ასეა.

როგორც ხედავთ ყველა წინასწარმეტყველი სულ უფრო და უფრო მძაფრად, თითქოსდა დაზუსტებულად გვიხატავს აპოკალიფსურ სცენებს, კორექტირებულს გარკვეულ მიზეზთა გამო, და დედა აზრით ორიენტირებულს „თორზე“, რომ ებრაელები ღმერთის რჩეული ერია, მათ მიეცემათ მსოფლიო აღსასრულის დღის შემდგომ უხრწნად მდგომარეობაში, სხვა ერები კი იქნებიან მათი მსახურნი. ებრაელებს ეპატიებათ ყოველგვარი ცოდვები და იქნებიან შუამავალნი ღმერთსა და დანარჩენ კაცობრიობას შორის.

როგორც ხედავთ „ძველი აღთქმის“ ლოგიკამ წარმოშვა ქრისტიანობა და მართებულად მივიჩნევთ მას იუდაიზმის მეორე ეტაპად, რამეთუ სისხლხორცეულადაა დაკავშირებული მასთან და მისგანვე მომდინარეობს!

მიუხედავად იმისა, რომ ქრისტიანობას „თორით“ დადგენილი შეთქმულების შესაფუთი მასალის სახე უნდა მიეღო და მომაკვდავთათვის მორიგ სატყუარად ქცეულიყო, ბერძენ-რომაელთა ძალისხმევით იგი დამოუკიდებელ რელიგიად გამოცხადდა, მისი წარმოშობის მიზეზებზე კი უკვე გვქონდა საუბარი.

ამასთან დაკავშირებით მუხამედი ბრძანებს: „მორწმუნენო (მუსულმანებს)! ურიებსა და ქრისტიანებს მეგობრებად ნუ გაიხდით: მეგობრები არიან ერთმანეთის“ (ყურანი, 5:56), „ურიებში“ კი გულისხმობს ებრაელ-იუდაისტებს.

„ახალი აღთქმის“ ყველა ძირითადი პოსტულატი მისადაგებულია „ძველ აღთქმაზე“, ისე როგორც წინასწარმეტყველთა წიგნები – „თორის“ შინაარსზე.

მათეს სახარებიდან:

ანგელოზი იოსებს: „ნუ გეშინია მარიამის, შენი ცოლის სახლში მიყვანის, რადგან ის, ვინც მასშია ჩასახული, წმინდა სულისაგან არის“.

„ვაჟს გაგიჩენს და მას იესო უნდა დაარქვა, რადგან ის დაიხსნის თავის ხალხს მათი ცოდვებისაგან“ (1:20,21), – ხორცშესხმაა „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველ მიქასა და ეზრას ნათქვამების, იესოს დაბადებისა და მის მიერ „ებრაელთა გამოსყიდვის თაობაზე“.

იესო კაპერნაუმში წასვლიდან იწყებს ქადაგებას: „მოინანიეთ, რადგან მოახლოვდა ზეციური სამეფო“ (4:17), – რაც იმავე აზრს ემსახურება, რისთვისაც ქადაგებდნენ ძველი აღთქმის მამები, რომ დაიცვან „მოსეს რჯული“ და იხადონ გადასახადები. ამას გარდა დაჩქარდნენ ქონების მქონებელნი, გაასხვისონ თავისი ქონება, რათა ღვთის წინაშე განსჯისას წარდგინენ არა ამ ქვეყნიური ცხოვრების მოყვარულებად, არამედ –მამის.

იესო – მოწაფეებს: „არ იფიქროთ, რომ კანონის ან წინასწარმეტყველთა გასაუქმებლად მოვედი, გასაუქმებლად კი არა, აღსასრულებლად მოვედი“ (5:17), – აგრძელებს ძველ იდეოლოგიას, რაც მანამდე ტრანსფორმირებულ იყო წინასწარმეტყველთა წიგნებში.

„ჭემმარიტად გეუბნები: „უფრო ადვილია ცა და დედამიწა მოისპოს, ვიდრე ერთი პაწაწინა ასო ან ასოს ნაწილი გაუქმდეს კანონიდან, ვიდრე ყველაფერი არ შესრულდება“ (5:18), ე.ი. იესოც ებრაელთა შეთქმულებას მთლიანად უჭერს მხარს და გვარწმუნებს, რომ ქრისტიანობაც ამ იდეით უნდა იყოს განმსჭვალული.

ქრისტეს სიტყვები: „მე ნათელი ვარ წუთისოფლის, ვინც წამომყვება, ბნელში აღარ ივლის, არამედ სიცოცხლის ნათელი ექნება მას“ (8:12), –სრული სიცრუეა.

მისი სიტყვები: „...ემებეთ სამეფო და მამის სიმართლე და სხვა დანარჩენი შეგემატებათ“ (6:33), –მორწმუნეთა მოქმედების განმსაზღვრელი მატრიცაა, რომელიც უზრუნველყოფს რელიგიური იდეოლოგიის მოქმედებაში მოყვანას.

„...როგორც სარეველას აგროვებენ და წვავენ ცეცხლში, ისე იქნება ქვეყნიერების აღსასრულის დროც“. (12:40), – იგიც იმეორებს „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველთა სიტყვებს, რომელშიც ალეგორიულად გატარებულია აზრი, რომ ურწმუნოებსა და ამ ქვეყნიური ცხოვრების მოყვარულებს თითქოსდა გაანადგურებენ „აღსასრულის დღეს“ ღვთის სამსჯავროზე.

სიტყვებით: „ზეციური სამეფო მინდორში დამალულ განძს ჰგავს, რომელიც კაცმა იპოვა, დამალა და გახარებული მიდის, რაც კი რამ აბადია, ყველაფერი გაყიდოს, რომ ეს მინდორი იყიდოს“ (11:44), – ამით იესო უბრალოდ აინტრიგებს

უმეცარ ხალხს ზეციური სამოთხის მომხიბლელით და უბიძგებს უარყონ ამ ქვეყნიური ცხოვრება, რათა გაყიდონ მათ, რაც კი რამ აზადიათ, გაწევრიანდნენ რელიგიურ სამშობლებში, რომელიც არაფრის მქონეთა კოლექტიურ თავშესაფარს წარმოადგენს და მათ ქონებას დაეპატრონნენ მისივე მოძმე ებრაელები.

იგი ბევრს იმეორებს ადრე ნათქვამს იგავებით, რაც მის მიერ იუდაიზმის პროპაგანდირებაზე მიგვანიშნებს, მაგრამ ჩვენ მათზე არ შევჩერდებით.

როდესაც იესო აცხადებს: „**მე მოვლენილი ვარ მხოლოდ ისრაელის სახლის დაღუპულ ცხვრებთან** (15:24), ამით ხაზს უსვამს იგი იმ გარემოებას, რომ მისი მისიაა „რჯულიდან“ განდგომილ ებრაელთა კვლავ რჯულზე მოქცევა, მოსეს რჯულის განმტკიცება და არა ახალი რელიგიის შექმნა.

როდესაც ქრისტე მიმართავს მოწაფეებს: „**ვისაც უნდა, რომ მომყვეს, უარყოს თავისი თავი, აილოს თავისი ჯვარი და გამომყვეს**“ (16:24), – ნიშნავს იმას, რომ მიმდევრებმა უნდა უარყონ თავიანთი სოციუმი, ღირებულებები, ტრადიციები და იწამონ მხოლოდ მისი, ანუ ბრმად დაემორჩილნენ, რაც მათვე წინააღმდეგაა მიმართული.

„...ვისაც სურს თავის სულს გაუფრთხილდეს, ის დაკარგავს, ხოლო ვინც ჩემი გულისთვის დაკარგავს სულს, ის მოიპოვებს მას“ (16:25), - აფსოლიტური სიცრუეა და ფსიქოლოგიური შანტაჟი.

„**რა სარგებლობა აქვს ადამიანს, თუნდაც მთელი ქვეყანა შეიძინოს, თუ თავის სულს დაკარგავს...**“ (16:26), სულს ადამიანი არასოდეს კარგავს ,რაც ევოლუციით გადადის საერთო ყოფიერების უმაღლეს საფეხურზე, სხვა გაპზომილებაში.

„... ვინც თავს დაიმდაბლებს, როგორც ეს ბავშვი, ის იქნება უდიდესი ცათა სასუფეველში“ (18:4), – მოწოდებაა მორჩილობასა და თვითუარყოფისკენ.

„**ბავშვების ნაირებისაა ცათა სასუფეველი**“ (19:14), – ამ სიტყვებით იესო ცდილობს მიმდევართა თვინიერობის მიღწევას, რათა გაყიდონ რაც აზადიათ.....

სიტყვები: „**ყველამ ვინც მიატოვა სახლები ან ძმები, ან დები, ან მამა, ან დედა, ან შვილები, ან ყანები, – ჩემი სახელის გულისთვის, ასმაგად მიიღებს და საუკუნე სიცოცხლეს დაიმკვიდრებს**“ (19:29), - ცრუ შეპირებაა ,რათა მორწმუნეებმა ,რომლებმაც დაკარგეს ქონება და აღმოჩნდნენ რელიგიურ სამშობლებში , - შეპირებულის ხანგრძლივად მიუღებლობის გამო არ გამოხატონ პროტესტი.

სიტყვები „...ვისაც სურს თქვენს შორის დიდი იყოს, ის თქვენი მსახური იყოს“ და „ვისაც სურს პირველი იყოს, ის თქვენი მონა იყოს“ (20:27), ადამიანებისადმი ერთდაგვარი წყევლაა, რამეთუ უკარგავს მათ აქტიურობისაკენ სწრაფვას და სურს დატოვოს ისინი სტატიკაში ანუ უმოძრაობაში , რომ არ განვითარდნენ. მას უნდა საზოგადოება ყავდეს დაკნინებულ მდგომარეობაში.

ქრისტეს პასუხი შეკითხვაზე, „თუ რომელი მცნებაა დიდი რჯულში“, – „შეიყვარე უფალი ღმერთი...“ და მეორე, „შეიყვარე მოყვასი შენი, ვითარცა თავი შენი“, რომელზედაც ჰკიდია მთელი რჯული და წინასწარმეტყველნი“ (22:36–40), – მოწოდებაა სიმშვიდისა და რელიგიური დოგმების უსიტყვო დაცვისკენ, და გამოხატავს რელიგიის პირამიდის წვერის არსს.

იგიც „ძველი აღთქმის“ წინასწარმეტყველთა მსგავსად აღნიშნავს, რომ „აღსასრულის დღის“ მოახლოებისას იქნება ომები, შიმშილი, მიწისძვრები და ა.შ. (24:6–8), – რაც ბუნებრივია და დრო და დრო ისედაც ხდება, მათ კი ასახელებს მხოლოდ იმიტომ, რომ ბუნებრივ მოვლენებს ხალხმა მისცეს რელიგიური ხასიათი, და ყოველი მსგავსი მოვლენის დროს ინსტიქტურად განიცადონ „აღსასრულის დღის“ მოახლოების შიში.

ქრისტეს განცხადება: „ბოლომდე დამთმენი გადარჩება“ (24:13)-სხვა არაფერია თუ არა ხალხმა აიტანოს მძიმე სოციალური მდგომარეობა, ითმინონ ზემდგომთა ბატონობა, იხადონ გადასახადები და უზრუნველყოფილ იქნეს მონათმფლობელური წყობილების ურყეობა, ანუ უარი თქვან საკუთარ ინსტიქტებზე.

ქრისტეს პიროვნება და მასთან ერთად „ახალი აღთქმის“ ზოგიერთი ელემენტი „ძველ აღთქმაში“ თავდაპირველად შემოტანილი იყო იეჰოვას „მეორედ მოსვლის“ განსამზადებლად. თუმცა მან თანდათანობით დამოუკიდებელი სახე მიიღო და ახალი რელიგიის ცენტრალურ ფიგურად გადაქცა. ისე კი ქრისტიანობა ფაქტობრივად – კომუფლირებული იუდაიზმია, რამეთუ მასში გადმოსულია ყველა მისი ძირითადი პოსტულატი და მის იდეურ გაგრძელებას წარმოადგენს, თუმცა არა ცალსახად.

როგორც „ძველ აღთქმაში“, ისე „ახალ აღთქმაში“ ვხვდებით „აღსასრულის დღის“ მოახლოების შიშის მომგვრელ ეპიზოდებს, მხოლოდ მცირედი ცვლილებებით „...მზე დაბნელდება და მთვარე აღარ გამოსცემს შუქს, ვარსკვლავები ჩამოცვივდებიან ციდან და ციური ძალები შეირყევიან“.

„მაშინ გამოჩნდება კაცის ძის ნიშანი ზეცაში და მაშინ მოჰყვება მოთქმას დედამიწის ყველა ტომი და იხილავენ კაცის ძეს, ცის ღრუბლებზე მომავალს დიდი ძალითა და დიდებით“ (24:29–51).

იქვე დასძენს ქრისტე: „ჭეშმარიტად გეუბნებით, არ გადავა ეს მოდგმა, ვიდრე ყოველივე ეს არ მოხდება“ (24:34).

„ხოლო, როცა მოვა კაცის ძე... და ყველა ანგელოზი მასთან ერთად, მაშინ დაჯდება იგი თავის დიდების ტახტზე“ (25:31).

„შეიყრება მის წინაშე ყოველი ერი და გამოარჩევს ერთი მეორისაგან, როგორც მწყემსი... თავის თხებს ცხვრებისაგან“ (25:32).

„მაშინ ეტყვის მეფე თავის მარჯვნივ მდგომთ: „მოდით, მამაჩემის კურთხეულნო, დაიმკვიდრეთ წუთისოფლის დასაბამიდან თქვენთვის გამზადებული სასუფეველი“ (25:34), გულისხმობს ებრაელებს.

„მაშინ იმათაც ეტყვის ვინც მარცხნივაა: „წადით ჩემგან წყეულნო, საუკუნო ცეცხლში, რომელიც გამზადებულია ეშმაკისა და მისი ანგელოზებისათვის“ (25:46).

და ეს მერამდენედ ერთი და იგივე მეორდება, თუმცა აქ თვით ქრისტეს მონათხრობს წარმოგიდგენთ, რაც „ძველ აღთქმიდან“ მომდინარეობს. „ახალ აღთქმაშიც“ ქურუმები მოციქულთა სახელებით კვლავაც აშინებენ ადამიანებს „აღსასრულის დღის“ მოახლოებით, რასაც მინიჭებულ იმ აქვს რელიგიურ ცხოვრებაში საფთხოვლას ფუნქცია.

რაც შეეხება „აღდგომის“ შემდეგ ქრისტეს მითითებას მოწაფეებისადმი: – „მოცემული მაქვს... ხელმწიფობა ცაში და დედამიწაზე“, „წადით და მოიმოწაფეთ ყველა ხალხი, მონათლეთ მამისა და ძისა და სული წმინდისა სახელით“ (28:18,19), – მართალია ერთობ წინააღმდეგობაშია მის ადრეულ მისიასთან, რომ თითქოსდა მოვლენილ ყოფილიყო მხოლოდ ებრაელთა „დაღუპულ ცხოვრებთან“, – უნდა ვიგულისხმოთ, რომ სახარებაში შეტანილია მოგვიანებით, ებრაელთა „ბიბლიური შეთქმულებდან“ გამომდინარე.

„ახალი აღთქმის“ მომდევნო სამი სახარებაც, თითქმის იგივეს იმეორებს, რაც მათეს სახარება. მაგრამ უნდა ვიფიქრობთ, რომ ისინიც ამასთან ერთად გადმოცემულია ერთ წიგნად, მხოლოდ იმისთვის, რომ მეტი დამაჯერებლობა შემატონ არარსებულ ქრისტეს.

ლუკას სახარებიდან:

ლოცვა „მამაო ჩვენო, რომელი ხარ ცათა შინა, წმინდა იყოს სახელი შენი, მოვიდეს სუფევა შენი, იყოს ნება შენი, ვითარცა ცათა შინა, ეგრეცა ქვეყანასა ზედა“ „პური ჩვენი არსობისა მოგვეც ჩვენ ყოველდღე და მოგვიტევე ჩვენი ცოდვანი, რადგან ჩვენც მივუტევეთ ყველა ჩვენს თანმდევს და ნუ შეგვიყვან ჩვენს განსაცდელში, არამედ გვიხსენ ბოროტისაგან“ (11:1-4), – რომელიც გვევლინება ქრისტიანული რელიგიის ერთდაგვარ გვირგვინად, წარმოადგენს ადამიანთა რელიგიური ზომბირების უმთავრეს საშუალებას. თუმცა მასში გატარებულია აზრი, თითქოსდა მლოცველზე ყოფილიყო დამოკიდებული ღვთის „სიწმინდე“, მისი „მეორედ მოსვლა“ და „ცაში და დედამიწაზე ხელმწიფობა“, და თუ ეს ასეა, მაშინ რაღა ყოვლის შემძლე ღმერთი ყოფილა?!

ხოლო იქ, სადაც საუბარია „ყოველ დღე პური ჩვენი არსობისა მოგვეც“ და „მოგვიტევე ცოდვანი, რათა ჩვენც მივუტოვოთ ჩვენს თანმდევთ, რომ არ შევიდეთ

განსაცდელში და არ შეგვემთხვეს ბოროტება“, – სხვა არაფერია თუ არა მათხოვრობა, დაუსჯელობისაკენ სწრაფვა და ადამიანურ ინსტიქტებზე უარის თქმა, რასაც ცრუ თვით დაჯერებულობასა და თავმოტყუებისაკენ მივყევართ.

ქრისტეს მოწოდება: „...ნუ ზრუნავთ თქვენი სულისთვის, – რა ჭამოთ, ნურც... სხეულისთვის – რით შეიმოსოთ“. „...ნუ ეძებთ, რა ჭამოთ და რა სვათ,... თქვენმა მამამ იცის, რომ გჭირდებათ ესენი“. „... ეძიეთ ღვთის სასუფეველი და ყოველივე ეს მოგეცემათ თქვენ“ (12:22,29–31), – გულიხმობს ისევ და ისევ ხალხის არ არსებულ ზეციურ საკრალურზე მიჯაჭვას, მოწყალების რეჟიმში გადაყვანას, გათარხნებასა და მათხოვრად ქცევას, რათა ცხოვრებაზე აიღონ ხელი, და მათ ქონებას დაეპატრონენ ფულიანი ებრაელები. წინააღმდეგ შემთხვევაში იეჰოვა არ მოუწოდებდა ებრაელებს ყველანაირი ხერხებით დაუფლებოდნენ სხვათა ქონებას.

ამისათვის მოუწოდებდა იგი უმეცარ, არა ებრაელებს, აეღოთ ხელი ცხოვრებაზე, რომ ეფიქრათ მხოლოდ არ არსებულ საკრალურზე და თანაც მათი ფიქრი შედეგიანი რომ ყოფილიყო დაეცვათ „რჯულის კანონი“, რაც მოძღვრების თავი და თავია, და თანაც ეწამათ მისი, თუმცა აქაც წინააღმდეგობას ვაწყდებით.

ქრისტე ყველანაირად ცდილობს ხალხის გალუმპებასა და გაღარიბებას, მათი ტრადიციული სოციუმის დაშლას.

ამასვე მოწმობს მისი სიტყვები: „თუ ვინმე მოვა ჩემთან და არ მოიძულებს თავის მამას და დედას, ცოლსა და შვილს, ძმებსა და დებს, საკუთარ სულსაც კი, იგი ვერ გახდება ჩემი მოწაფე“ (14:26).

კი მაგრამ, ამით რა ქრისტეს? არაფერი, ჩვენ კი ვიცით, რომ იგი საერთოდ არ არსებობდა, მაგრამ მის უკან მდგომი ქურუმები თუ ფულიანი ებრაელები ამ ქადაგებით ადვილად შეძლებდნენ რელიგიურ გიჰნოზში მყოფ პირთა ქონების დაუფლებას და მათი გონების მართვას. ასეა დღესაც.

თუ გინდათ დაეუფლოთ „უკვდავებას“, – ამბობს ქრისტე, – გაყიდეთ თქვენი ქონება, გადაიხადეთ საეკლესიო გადასახადები, მიატოვეთ თქვენი ოჯახები, ახლობლები, გაწვევრიანდით „სამშობებში“ და დაელოდეთ ღმერთის მეორედ მოსვლას, რომელიც ამ თაობაში იქნება და მოხვდებით სამარადისოდ სამოთხეშიო.

აი მისი მოწოდება, რაც ბრიყვთათვის გალამაზებულადაა წარმოჩენილი სახარებაში, რასაც ღვთისმსახურნი დიდი „სულიერი შემართებით“ იმეორებენ ხოლმე მის სიტყვებს, რელიგიური რიტუალების დროს, თითქოსდა მართლაც უმაღლეს ჭეშმარიტებას ქადაგებდნენ!

იოანეს სახარებიდან:

„ნუ გაიკვირვებთ,... მოდის ჟამი, როდესაც ყველანი, ვინც სამარხებში არიან, მის (ქრისტეს) ხმას მოისმენენ“ (5:28).

„კეთილის მოქმედნის სიცოცხლის აღდგომისათვის გამოვლენ, სიავის მქნელნი კი – სამსჯავროს აღდგომისათვის“ (5:29), კი მაგრამ – გამოვლენ კი? ამ ქადაგებამ ხალხი იმ დონემდე მიიყვანა, რომ დაიწყეს სამარხებში გამოსასვლელი გზების შენება, რის უტყუარი მტკიცებულებაც მსხვილ ქალაქებში არსებული ლავრებია, მაგალითად კიევში, რომში და სხვაგან, ყველას ვერ ჩამოვთვლი.

„ნუ იფიქრებთ, რომ მამის წინაშე დაგდებთ ბრალს, თქვენი ბრალმდებელი მოსეა“ (5:45,46), ე.ი. „რჯულის კანონით“ დაგდებთ ბრალს ადამის ცოდვისთვისო.

ქრისტეს სიტყვები: „თქვენ ცოდვებში დაიხოცებით,... თუ არ იწამებთ, რომ მე ვარ“ (ზემოდან) (8:23,24), ნიშნავს მიწამედ, რომ ვარ ღვთაებრივი წარმომავლობის, თუ გინდათ რომ ჩემი მოსვლის შემდეგ გადარჩეთო!

მანამდე ცოდვად მიიჩნეოდა ადამისაგან წარმომავლობა და „რჯულის კანონის“ დაუცველობა, რაც ვითომდა ქრისტემ ჯვარცმით გამოისყიდა, ანდა უნდა გამოესყიდა. მის შემდეგ კი ცოდვად მიჩნეულ იქნა მხოლოდ მისადმი ურწმუნობა.

ქრისტეს „აღდგომა და ამაღლება“, - წყალგამყოფ ზოლად გასდევს იუდაიზმსა და ქრისტიანულ რელიგიებს.

„მე ვარ კარი ცხვართა“ „...ვინც შედის ჩემით, გადარჩება“ (10:7,9).

გადატანითი კი არა, პირდაპირი მნიშვნელობით უნდა გავიგოთ, რამეთუ „ცხვარს“, – მშვიდ, გაუნათლებელ, ყველასთან თანხმობაში მომსვლელ ადამიანზე იტყვიან და სწორედ ქრისტიანული რელიგია ამგვარ ადამიანთა საზოგადოების შესაქმნელადაა გაჩენილი, რათა ადვილად მართონ და თავიანთ სამსახურში ჩააყენონ რჩეულებმა.

„მე სხვა ცხვრებიცა მყავს, არა ამ ფარების, მე ისინიც უნდა მოვიყვანო,... იქნება ერთი ფარა და ერთი მწყემსი“ (10:16),- რაც ამ რელიგიაში ებრაელთა გარდა სხვა ხალხების მოქცევასაც გულისხმობს, საერთო ჯამში კი იუდაიზმის ქვეშ მთელი მსოფლიოს გაერთიანებას.

რაც შეეხება ქრისტეს გამოთქმას: „...მე ვარ გზა, ჭეშმარიტება და სიცოცხლე...“ (14:6),- ვიტყოდი, მართლაც გზაა უმეცრობისკენ. ჭეშმარიტება? პირიქით, „სიცოცხლე“-კი, როგორ?, როდესაც უმოძრაობას ქადაგებს!

მოციქულთა საქმეებიდან:

„აღდგომის“ შემდეგ ქრისტეს მიმართვა მოწაფეებს: „არ გაშორდეთ იერუსალიმს, მამის აღთქმამდე!“ (1:4), – მოწოდებაა ებრაელთათვის იცხოვრონ იერუსალიმში, ვიდრეარ გახდება იგი მსოფლიოს დედაქალაქი.

ხოლო იქ, სადაც საუბარია თითქოსდა აღდგომიდან 50–ე დღეს, იერუსალიმში მოულოდნელად ზეციდან მოესმათ ხმაური იქ მყოფ ხალხებს, თითქოსდა ეჩვენათ „გაყოფილი ენები“ და მოეფინა მათ, რომლის შემდეგაც დაიწყეს პართიელებმა, გიდიელებმა, ელამელებმა, შუამდინარეთელებმა, ებრაელებმა, კაბადოკიელებმა, პონტოელებმა, აზიელებმა, ფრიგიელებმა, ჰამაფიელებმა, ეგვიპტელებმა, კვირინიელებმა, კრიტელებმა, არაბებმა და სხვებმა, – იუდეველთა ენაზე ლაპარაკი (2:1 – 13), – მიგვანიშნებს იმაზე, რომ ებრაელებს სურთ მსოფლიო სამეტყველონ ივრიტზე.

„უამრავ მორწმუნეს ჰქონდა ერთი გული და ერთი სულია და არცერთი თავის ქონებას არ უწოდებდა თავისას, არამედ ყველაფერი საერთო ჰქონდათ“.

„არავინ იყო მათ შორის გაჭირვებული, ვინაიდან ყველა ვინც ყანების ან სახლების მესაკუთრე იყო, ყიდდა და გაყიდული საფასური მიჰქონდა და დებდა მოციქულთა ფერხთით, და იგი თითოეულს უნაწილებდა იმას, ვისაც რა სჭირდებოდა“ (4:32–36). ამ მოწოდებამ, რომელშიც შეფუთულია ებრაელთა ეპოქალური სურვილი, დაეპატრონენ მდიდარ რომაელთა ქონებას, – განაპირობა ქრისტიანული რელიგიის წარმოშობა, როგორც „ბიბლიურ მიზნისკენ“ მიმავალ გზაზე ფართო მაშტაბიანი პროექტი. .

„რელიგიური სამშობები“, რომელიც პრინციპში თემობრიობის გამეორებას წარმოადგენდა, შეიცავდა იმ მუხტს, რომ XX-ე ს-ში სოციალიზმის დროს კვლავაც გამეორდა იგი კოლმეურნეობების სახით.

„სამშობებში“ დისციპლინა იყო მკაცრი და თუ ვინმე გაყიდულ ქონებიდან რამეს დაუმალავდა სამშობს სიკვდილით სჯიდნენ, როგორც ეს მოიმოქმედეს ანანიასა და მის მეუღლე საფირასთან მიმართებაში, რომლებმაც გაყიდული ყანის საფასურიდან ნაწილი დაუმალეს „სამშობს“ და ორივე დაიღუპა (5:1–11), რისთვის ასეთი სიმკაცრე, თუ არა მათ ხელმძღვანელ ებრაელ მღვდელთა ინტერესები?!

იაკობის წერილიდან:

იაკობის სიტყვები: მრუშნო, განა არ იცით, რომ წუთისოფლის მეგობრობა, ღვთის მტრობაა? ასეა, ვისაც წუთისოფლის მეგობრობა უნდა, იგი ღვთის მტერი ხდება“ (4:4), – იგიც იმეორებს ქრისტესა და პავლეს სიტყვებს, რაც სხვა არაფერია, თუ არა მცდელობა, ერთი და იმავეს მრავალჯერადი გამეორებით ადამიანთა გონების ქვეცნობიერ დონეზე დაპროგრამება, რომ უარყონ ამქვეყნიური სიკეთე.

პეტრესწერილიდან:

„პეტრე... ხიზნებს, განთესილთ პონტოში, გალათიაში, კაბადოკიაში, აზიასა და ბითონიაში, – რჩეულებს (იგულისხმება ებრაელები), შემოისარტყლეთ თქვენი გონების წელი, იფხიზლეთ და იესო ქრისტეს გამოცხადებაში თქვენთვის მოსანიჭებელი, მაღლის სრული იმედი იქონიეთ...“, ე.ი. ქრისტეს გამოცხადებიდან რაღაც სარგებელი გექნებათ და გონება არ მოადუნოთ.

„თქვენ რჩეული მოდგმა ხართ, სამეფო სამღვდელოება, წმინდა ერი, წილხვედრილი ხალხი, გამოუცხადოთ (ხალხს) მისი სათნოებანი“ (1:1, 13, 2:9), – მოწოდებაა იაქტიურეთ და გახდებით ღვთისმსახურები–ო.

„კარგად მოიქეციოთ წარმართებში, რათა რაშიც გაძაგებენ, როგორც ბოროტმოქმედებს, იმაში დაინახონ თქვენი კეთილი საქმეები და ადიდონ ღმერთი მონახულების დღეს“ (2:11). ამ წერილით პეტრე მოუწოდებს რომის იმპერიაში განზნეულ ებრაელებს ჩადგნენ ქრისტიანული რელიგიის სამსახურში, ანუ გადაიქცნენ მათ სამღვდელო ფენად, თანახმად მათი აღთქმისა.

იმავე „ხიზნებისათვის“ გაგზავნილ II წერილში პეტრე ახსენებს მათ, რომ არ არსებობს დედამიწაზე სიმართლე და მას მოელიან მის (ქრისტეს) აღთქმისამებრ. „ჩვენ მისი აღთქმისამებრ მოველით ახალ ცასა და ახალ მიწას, სადაც დამკვიდრებულია სიმართლე“ (3:13), – ხოლო თუ არ არსებობს სიმართლე ქრისტეს მოსვლამდე, ნიშნავს იმას რომ ბოროტება ნებადართულია. მისი გაიგივება კი „ახალ ცასა და ახალ მიწასთან“ – მის საერთოდ განუხორციელებლობაზე მიგვანიშნებს.

იოანეს წერილიდან:

იოანეც, ისე როგორც სხვა მოციქული, იმეორებს ქრისტიანობის დასაწყისიდან თანდათანობით გაჩენილ დოგმებსა და სხვა მოციქულთა სიტყვებს, რასაც არ გავიმეორებ. მოციქულები კი უკვე ნათქვამს იმეორებენ იმიტომ, რომ ისევ და ისევ მეტი დამაჯერებლობა შემატონ მათ და გაამყარონ ხალხთა გონებაში.

პავლე რომაელებს:

„...როგორც ერთი ადამიანის მიერ (ადამი) ცოდვა შემოვიდა წუთისოფელში, ხოლო ცოდვის მიერ – სიკვდილი, ასევე სიკვდილი გადავიდა ყველა ადამიანში“.

„...ერთის დანაშაულით ყველა ადამიანს დაედო მსჯავრი“ (5:12, 18), – მხედველობაში ყავს ადამი.

ამიტომაც „...როგორც ერთი კაცის ურჩობით ბევრი გახდა ცოდვილი, ასევე, ერთის მორჩილებით ბევრი გახდება მართალი“ (5:19), – გულისხმობს ქრისტეს.

ასე ამართლებს პავლე იესოს „თვითშეწირვას“.

„...ყველანი, ვინც მოვინათლეთ ქრისტე იესოში, მის სიკვდილში მოვინათლეთ?“

„...და დავიმარხეთ მასთან სიკვდილში ნათლისღებით, რათა, როგორც... აღდგა ქრისტე, ჩვენც ვიაროთ სიცოცხლის განახლებით“, – ე.ი. ვინც ვიწამეთ მასთან ერთად უკვდავ სიცოცხლეს ვეზიარეთ–ო.

„ვინაიდან, თუ დაენერგეთ მას სიკვდილის მსგავსებაში, ასე ვიქნებით მის აღდგომისასაც“.

„რადგან ვიცით, რომ მასთან ერთად ჯვარს ეცვა ჩვენი ძველი კაცი (ადამი), რათა გაუქმდეს ცოდვის სხეული და აღარ ვიყოთ ცოდვის მონები“.

„ვინაიდან ვინც მოკვდა, ცოდვისგან თავისუფალია“, ე.ი. ვინც ქრისტეს რწმენით მასთან ერთად პირობითად მოკვდაო.

„და თუ ქრისტესთან დავიხოცენით, გვწამს რომ მასთან ვიცოცხლებთ კიდევ“, ანუ აღვდგებითო..ავლებს პარალელს.

„რადგან ვიცით, რომ მკვდრეთით აღმდგარი ქრისტე აღარ კვდება და სიკვდილი აღარ უფლობს მასზე“.

„ვინაიდან ის რომ მოკვდა, ცოდვისთვის მოკვდა ერთხელ, ხოლო რომ იცოცხლოს, ღვთისთვის იცოცხლებს“.

„თქვენც ასევე ჩათვალეთ თქვენი თავი ცოდვისთვის მკვდრებად და ღვთისთვის ცოცხლებად იესო ქრისტეში“.

„ახლა კი, როცა თავისუფლები ხართ ცოდვისგან და ღვთის მონები გახდით, თქვენი ნაყოფი სიწმინდეა, ხოლო ბოლო – მარადიული სიცოცხლე“ (6:3–11,22).

ყოველივე ეს ადამის მოდგმის ქრისტეს მიერ ფსევდო ცოდვიდან გამოხსნის მატრიცაა.

აღნიშნულით პავლე გვამცნობს, „ხრწნადის“, „უხრწნადობით“ შეცვლას და მასთან ერთად ქრისტეს, როგორც მიწიერი ცოდვის გამოსყიდვისას, მის სიკვდილს, რა დროსაც, ვითომც მასთან ერთად დაიხოცნენ ადამის მოდგმის მისი მორწმუნენი, ხოლო მისი აღდგომით, ისინიც, უკვე როგორც ქრისტეს შვილები, მასთან ერთად აღმდგარიყვნენ და მასსავით უკვდავნი გამხდარიყვნენ. ასე ვითომც დაემართად ქრისტეს ცოცხალ მორწმუნეებს და რომ თითქოს ასე დაემართებათ ქრისტეს მეორედ მოსვლისას გარდაცვლილ მორწმუნეებსაცო!

პავლე I კორინთელთა:

„ითესება დამცირებით და აღდგება დიდებით. ითესება უძლურობაში და აღდგება ძალით“.

„ითესება ხორცეული სხეული და აღდგება სულიერი სხეული...“

„...პირველი კაცი ადამი გახდა ცოცხალ მშვინვად, ხოლო უკანასკნელი ადამი გაცოცხლებულ სულად“.

„პირველი კაცი მიწისგანაა, მიწიერია, ხოლო მეორე კაცი – ცისგან“, ე.ი. სულიერი.

„...როგორც ვატარებდით მიწიერების ხატებას, ასევე ვატაროთ ზეციერების ხატებაც“.

„...ხორცსა და სისხლს არ ძალუძს ღვთის სასუფეველის დამკვიდრება, და ხრწნადიც ვერ დაიმკვიდრებს უხრწნელობას“.

„აი, მე საიდუმლოს გეუბნებით: ყველანი არ განვისვენებთ, მაგრამ ყველანი შევიცვლებით“.

„ერთ წამში,...უკანასკნელი საყვირისას,...მკვდრები აღდგებიან უხრწნელად, ხოლო ჩვენ შევიცვლებით“.

„ვინაიდან ეს ხრწნადი უხრწნელობით უნდა შეიცვალოს და ეს მოკვდავი უკვდავებით უნდა შეიმოსოს“ (იმეორებს ეზრას).

„მაშინ ახდება დაწერილი ...„სიკვდილი შთაინთქა ძლევიტ“.

„სად არის სიკვდილო, შენი ნესტარი? სად არის ჯოჯოხეთო, შენი ძლევა?“

„სიკვდილის ნესტარი ცოდვაა, ხოლო ცოდვის ძალა რჯულია“ (15:35–56).

პავლეს ამ ქადაგებაში რელიზებულია ღმერთ ოსირისა და ღუმუზის მნიშვნელობის იდეა, რომელიც გამოხატავს ხორბლის თესლის ლპობისა და მისგან ახალი სიცოცხლის აღმოცენებას ,სიკვდილ-სიცოცხლის ციკლობრივ მონაცვლეობას.

აღნიშნულით მტკიცდება კავშირი ძველსა და ახალ აღთქმებს შორის, და დოგმატებს ეძლევათ საშუალება კიდევ ერთხელ გადაავადონ „აღსასრულის დღის“ დადგომა, რაც ხალხთა მართვის მთავარი სატყუარა ბერკეტადაა ქცეული.

ეს, ასე ვთქვათ ზოგადად, რეალობაში კი სიკვდილ-სიცოცხლე საერთო კოსმიური, ენერგო-სახეობრივი, რითმობრივი, ერთმანეთში უწყვეტად, თანდითანობით მაღალ საფეხურზე გარდამავალი პროცესია, რაც უერთმანეთოდ არ არსებობს და შეუძლებელია იგი არ სცოდნოდა პავლეს.

პავლე გალათელთა მიმართ:

პავლეს სიტყვები „...რჯული იყო ჩვენი წარმმართველი ქრისტესკენ, რათა გავმართლებულიყავით რწმენით. მაგრამ როცა რწმენა მოვიდა, წარმმართველის ხელქვეით აღარ ვიმყოფებოდით. ვინაიდან თქვენ ყველანი ღვთის შვილები ხართ ქრისტე იესოში რწმენით“, – ნიშნავს თითქოსდა ქრისტეს აღდგომის შემდეგ მათ

იწამეს რა მისი ღვთიური წარმომავლობა, – „მოსეს რჯული“ აღარ ყოფილიყო საჭირო, თუმცა იუდაიზმი დღემდე რჩება ებრაელთა მთავარ იდეოლოგიად და სურთ, რომ მან ქრისტიანული რელიგია „შეიწოვოს“ უკან.

„...რაკი ყველა მოინათლეთ ქრისტეში, ქრისტეში შეიმოსებით. უკვე აღარ არსებობს არც იუდეველი და არც ბერძენი, არც მონა და არც თავისუფალი, არც მამრი და არც მდედრი, ვინაიდან თქვენ ყველანი ერთი ხართ ქრისტე იესოში“ (3:24–28).

ამით პავლე ცდილობს ქრისტესადმი რწმენით წაშალოს ზღვარი და სხვაობა იუდეველსა და ბერძენს, მონასა და თავისუფალს, მამრსა და მდედრს შორის, თუმცა ყველაფერი დარჩა ძველებურად, – მონა მონად, მონათმფლობელი – მონათმფლობელად, მხოლოდ ებრაელებს გაეხსნათ გზა საასპარეზოდ, დისკრიმინაციის გარეშე გამოსულიყვნენ რომის იმპერიაში, და ქცეულიყვნენ მის გავლენიან ფენად.

პავლე ეფესელებს:

„...ჩვენი ბრძოლა არ არის სისხლისა და ხორცის წინააღმდეგ, არამედ ... ამ წუთისოფლის სიბნელის მპყრობელთა წინააღმდეგ...“ (6:10–12) მხედველობაში ჰყავს ეშმაკი.

ამ დროს, თუ რამდენად შეეფერება ეს ეპითეტი ჩვენთვის უკვე ცნობილ „ეშმაკს“, ჩვენ უკვე ნათქვამი გვაქვს, – ადამის „ცოდვის“ გარჩევასას.

იმ კუთხით, როგორც ქრისტიანი მამები უყურებენ ქრისტესა და სატანას, – მცდარია, რამეთუ ისინი უერთმანეთოდ არ არსებობენ და ერთი მეორეს შეიცავენ, ისე როგორც სიკვდილ-სიცოცხლე, სიკეთე და ბოროტება და ა.შ., მათი ერთი მეორისაგან გამიჯვნა ყოვლად დაუშვებელია, მათი ერთობა კი გაყოფილია განვითარების ფაზობრივი მდგომარეობით.

პავლეს 2 წერილი თესალონიკელებს:

„არანაირად არ გაცდუნოთ ვინმემ... ის დღე არ დადგება (მხედველობაში აქვს ქრისტეს მეორედ მოსვლა), სანამ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოჩნდება ურჯულოების კაცი, ძე დალუპვისა,“ ანუ ეშმაკი, – ანტიქრისტე(2:3). გულისხმობს ქრისტეს წინ დროში მავალ კაცს, რომელშიც ებრაელები ხედავენ თავიანთ მომავალ მსოფლიოს მეფეს, – მოშიახს. თუმცა ანტიქრისტეში შეიძლება დავინახოთ კაცი, რომელიც ამხელს ქრისტეს სიცრუეში და წერტილს დაუსვამს მის რელიგიას, რამეთუ სიტყვა „ანტიქრისტე“ ამ შინაარსის მატარებელია. ვფიქრობ, იგი გამოიყვანს კაცობრიობას ცრუ რელიგიური ნაჭუჭიდან სინათლისა და ნამდვილი ჭეშმარიტების გზაზე, რაც ოდესღაც მაინც უნდა მოხდეს. რამეთუ ყველა დინებას ახასიათებს რხევადობა, რაც მის ამპლიტუდას წარმოშობს და

გინდა თუ არ გინდა ყოველ აღმავლას, დაღმავლობა უნდა შეენაცვლოს, და მოქმედებს უარყოფითობის უარყოფის კანონით.

სწორედ ანტიქრისტემ უნდა ჩამოხსნას კაცობრიობის გონება ცრუ ზეციური საკრალურიდან, რომლის ტყვეობაში იმყოფება ბოლო 2000 წ-ის განმავლობაში მოქცეულია და ჩართოს ბუნების მისტერიაში.

ეს მან უნდა დაუდოს საფუძველი ახალ საკაცობრიო აზროვნებას, რის გამოც გვიხატავენ მას მუქ ტონებში რელიგიის მამები.

„წინააღმდეგომი და აღზევებული ყველაფერზე მაღლა, რაც კი რამ სახელდებულია ღმერთად და სამსახურებლად, ისე რომ ღვთის ტაძარში კი დაჯდება იგი როგორც ღმერთი და თავს ღმერთად გამოაცხადებს“ (2:4).

ანტიქრისტე (მოშიახი) ებრაელთა შეთქმულების მთავარი ფიგურაა და იგი დაავიწყებინებს ბიბლიურ შეთქმულებას. მის შემდეგ კი არა თუ არ მოვა ქრისტე და ვერ გაანადგურებს მას, არამედ საერთოდ ამოვარდება ქრისტეს თემა დღის წესრიგიდან.

ქრისტესგან განსხვავებით ანტიქრისტე იქნება ხორციელი კაცი.

მოშიახოს კი ტახტს დაუდგამენ იერუსალიმის სიონის მთაზე – ალ-აქსის მეჩეთის ადგილას აშენებულ ტაძარში, რასაც მოყვება რელიგიური მსოფლიო ომი ან სულაც შეიძლება ამ მიზნით დაიწყონ მისი მშენებლობა, რისთვისაც უკვე შეძენილი აქვთ საჭირო ნივთები. ომი რომ არ დაიწყონ, რასაც უამრავი ხალხი შეეწირება, აბრამულ რელიგიათა შესახებ მრევლს უნდა აუხილოთ თვალები!

პავლეს წერილი ებრაელებს:

იკვოვა ღმერთის სიტყვები ქრისტეს: „შენი ტახტი ღმერთო, უკუნითი უკუნისამდეა, შენი მეფობის კვერთხი სიმართლის კვერთხია“ (1:8), – არ უნდა გავიგოთ პირდაპირი მნიშვნელობით, როგორც „ღვთის სამსჯავროს“ შემდეგ ქრისტეს საბოლოო გამეფება ქვეყნიერებაზე, არამედ ალეგორიულად, როგორც თვით ებრაელი ხალხის მსოფლიოზე სამარადისოდ გაბატონება. რამეთუ ეს მათი მიზნიდან მომდინარეობს. ქრისტე - ისრაელის სიმბოლოა, „სიმართლის კვერთხი“ კი- მოსეს „რჯულის კანონი“.

ოანეს გამოცხადება:

„შეიქმნა ცაში ომი..., გადმოგდებულ იქნა დიდი გველეშაპი, ძველი გველი, რომელსაც ეშმაკი და სატანა ერქვა, მთელი წუთისოფლის მაცდუნებელი, და მისი ანგელოზებიც გადმოყრილ იქნენ მასთან ერთად“.

„ახლა დადგა ჩვენი ღვთის ხსნა, ძალა და მეფობა და მისი ქრისტეს ხელმწიფება...“ (12:7,9,10), მინიშნებაა იმაზე, რომ ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე

ქვეყნიერებას მართავს ანტიქრისტე და ასე იქნება მუდამ, რადგან სიმართლის საზომი ძალაა და არა მორალი.

„აიძულა ყველა, პატარები და დიდები, მდიდრები და ღარიბები, თავისუფლები და მონები, მიეღოთ ნიშანი მარჯვენა ხელზე და შუბლზე“. – ებრაელთა გამორჩევაა საერთო მასიდან პრივილეგიების მისანიჭებლად.

„რომ არავის შეეძლებოდა ყიდვა-გაყიდვა, იმათ გარდა, ვისაც ექნებოდა ნიშანი, – მხეცის სახელი ან მისი სახელის რიცხვი“ (13:15–17).

„კრავი დგას სიონის მთაზე და მასთან 124 ათასი, რომელთაც შუბლზე აწერიათ მისი (ქრისტეს) სახელი და მისი მამის (იეჰოვას) სახელი“, ანუ მიგვანიშნებს საღვთო რაზმის შექმნაზე.

„ვიხილე... ანგელოზი, რომელიც... დაფრინავდა და დიდი ხმით ამბობდა „გეშინოდეთ... დადგა სამსჯავროს ჟამი, თაყვანი ეცით ცისა და მიწის, ზღვისა და წყალთა წყაროების შემქმნელს“.

„სხვა ანგელოზი მოჰყვა და თქვა „დაეცა დიდი ბაბილონი, რომელმაც თავისი მძვინვარე მეძავეობის ღვინო ასვა ყველა ხალხს“, რომელიც ჩვენი აზრით, იგულისხმება სატანა, რომელიც ფაქტობრივად გვესახება არა ბოროტების, არამედ სამართლიანობის სიმბოლოდ.

ასე თუ არა, მაშინ ის უნდა მივიჩნიოთ სამართლიანად, რასაც ებრაელობა უმზადებს კაცობრიობას?

„მესამე ანგელოზმა თქვა: „ვინც თაყვანს სცემს მხეცს და მის ხატებას, და მიიღებს ნიშანს შუბლზე, ან ხელზე“, ის შესვამს ღვთის მძვინვარების ღვინით, რომელიც მისი რისხვის თასში არის შემზადებული შეუზავებლად და დაიტანჯება ცეცხლსა და გოგირდში წმიდა ანგელოზებისა და თავის წინაშე“ (14:1,6–10).

„გადმოიღვარა ღვთის მძვინვარების შვიდი თასი დედამიწაზე... მეშვიდე თასის გადმოღვრისას დაიყვირეს: „აღსრულდა“... შემდეგ განხორციელდა დიდი უბედურება და ნგრევა, დაემხო ბაბილონი“. ბაბილონის დამხობაში უნდა ვიგულისხმოთ მსოფლიო ეროვნებათა თანაცხოვრების დამარცხება, რაზეც სურთ ებრაელებს ააგონ თავისი იმპერია.

„ანგელოზმა ათასი წლით შებორკა გველეშაპი და ჩააგდო უფსკრულში, ჩაკეტა და დაადო ბეჭედი, რათა აღარ აცდუნოს ერები, ვიდრე ათასი წელი არ შესრულდება“, – მერე ეძლევა უფლება?

„ათასი წლის შემდეგ ეშმაკი გამოუშვეს, დაიწყო თავისებურად ხალხის ცდუნება და ამის გამო ხელახლა დაიჭირეს და ცეცხლის ტბაში ჩააგდეს, ამჯერად უკვე სამუდამო სატანჯველში“, (20:1–3, 7–10), რომლის შემდეგაც ცხადდება:

„ვიხილე ახალი ცა და ახალი მიწა, რადგან პირველი ცა და პირველი მიწა გარდახდა და ზღვა აღარ იყო“. „ზღვის აღარ არსებობა“ კი მოიხსენიება იმდენად,

რამდენადაც დედამიწასთან ერთად იგიც სასჯელის იარაღად გამოიყენებდა (წარღვნა), რომლის არსებობაც შემდგომში უკვე აღარ იქნება საჭირო. მოკლეთ ბიბლიაში უამრავ ურთიერთ საწინააღმდეგო ცნობას შეხვდებით.

„ვიხილე ახალი იერუსალიმი, რომელიც ღვთისაგან ეშვებოდა“.

„გავიგონე ტახტიდან დიდი ხმა, რომელიც ამბობდა: „აჰა კრავი ღვთისა კაცთა შორის! და ის დაიმკვიდრებს მათ შორის, ისინი იქნებიან მისი ერი და თვით ღმერთი იქნება მათთან“ (21:2,3). ღვთის კაცებად იგულისხმება ებრაელები, მათთან არსებულ კრავად კი ქრისტე, რომელმაც მათეული გაგებით ხალხთა შორის უნდა იცხოვროს.

„მოსწმენდს ყველას ცრემლს თვალებიდან და აღარ იქნება სიკვდილი, გლოვა და გოდება და ტკივილიც, რადგან წინანდელნიც გარდახდნენ“ (21:4), ანუ ხრწნადმა უკვე გაიარაო.

„და თქვა ტახტზე მჯდომარემ: „აჰა, ვქმნი ყოველივეს ახალს, და მითხრა მე: „დაწერე, აღსრულდა!“ მე ვარ ანი და ჰოე, დასაბამი და დასასრული“. ასე სრულდება მსოფლიო ისტორიის განვითარება, რაც სიკეთისა და ბოროტების ურთიერთჭიდილად მოიაზრება და იკითხება ისრაელისა და მსოფლიოს ურთიერთ დამოკიდებულება!

„გამარჯვებული დაიმკვიდრებს ამას, მე მისთვის ღმერთი ვიქნები და ის ჩემთვის მე“.

„ხოლო მხდალთა და ურწმუნოთა, შებილწულთა და მკვლელთა, მეძავთა და გრძნეულთა, კერპთაყვანმცემელთა და ყველა ცრუთა ხვედრი ტბაშია, რომელიც იწვის ცეცხლითა და გოგირდით, რომელიც მეორე სიკვდილია“.

„ქალაქის (იერუსალიმი) გალავანს ჰქონდა თორმეტი საძირკველი და მათზე იყო კრავის თორმეტი მოციქულის სახელები“.

„ტამარი კი ვერ ვიხილე მასში, რადგან მისი ტამარი ყოვლის მპყრობელი უფალი ღმერთი და კრავია“ (21:1–4,8,14,22).

უკვე მერამდენედ მეორდება აპოკალიფსური სცენები ბიბლიაში, ისევ და ისევ ხალხთა დაშინებისა და მათი გონების დასაბინდად, თუმცა ყველაზე შთამბეჭდავად წარმოდგენილია ეს უკანასკნელი, ორიენტირებული ქრისტიანებზე, რომელიც ერთდაგვარი სამოქმედო გეგმა-მატრიცის სახითაა შედგენილი.

ყოველივე ეს, მოტანილი იოანეს სახარებიდან, სხვა არაფერია თუ არა ებრაელთა შეთქმულების სამოქმედო გეგმა და ამას არც კი მაღავენ ებრაელები.

ამდენად, ქრისტიანული რელიგიის არსი იუდაისტური მოძღვრების მიზანზეა ორიენტირებული, მაგრამ ტაქტიკური სახეცვლილებით, ფართე პოზიციებზე გათვლილი.

თანამედროვე სიონისტურ-მასონური მოძრაობა მოქმედების საორიენტაციო ცნობებს იღებს არამარტო ძველი, არამედ ახალი აღთქმიდანაც და მთელ ბიბლიას მოიაზრებს საპროგრამო ბაზისად.

საერთო ანალიზიდან გამომდინარე შეიძლება ვთქვათ, რომ ბიბლიას კი გვიხატავენ ჩვენი საერთო სულიერების საწყისად, ჭეშმარიტების ამოუწურავ განძად, რეალობაში კი ჩვენი მახრჩობელაა. მასში ღირებული მხოლოდ ზოგიერთი ისტორიული ცნობაა და სადამრიგებლო ტრაქტატები. ბიბლიის მეშვეობით ებრაელობა გვმართავს და თავისუფალად აზროვნების საშუალებას არ იძლევა!

ბიბლია კაცთმოყვარე რომ ყოფილიყო, მაშინ მასში არ იქნებოდა მოხსენიებული: მკვლელობა – 6954–ჯერ, მონობა – 2288–ჯერ, ცოდვა–ცდუნება – 1339–ჯერ, ფული, ოქრო, ვერცხლი, სიმდიდრე – 1284–ჯერ, მსხვერპლი – 1279–ჯერ, ხოლო სიცოცხლე – 564–ჯერ, სიყვარული – 560–ჯერ, სიკეთე – 361–ჯერ, სიხარული – 239–ჯერ, სილამაზე – 120–ჯერ, სინდისი – 32–ჯერ, გულახდილობა – 27–ჯერ, პატივისცემა – 26–ჯერ, ბედნიერება, – 9–ჯერ, ერთგულება – 6–ჯერ, შრომისმოყვარეობა – 2–ჯერ, თვით ებრაელი და ისრაელი კი – 8357–ჯერ³⁰.

ასე და ამრიგად კაცობრიობის უმეცრობის კვალობაზე ბიბლია აღმოჩნდა ხალხთა მართვის საუკეთესო საშუალებად, თუმცა რჩება ებრაელთა სისხლ წარმომქნელ ორგანოდ, რომლის გარეშეც მას არსებობა არ უწერია.

ეს „სისხლწარმომქმნელი“ ორგანო კი თუ როგორი სისხლით ამარაგებს ებრაელებს, - მისი შინაარსიდან გამომდინარე უკვე ნათელია.

მასში ელემენტებად პრჭყრიალებს ფაშიზმი, რასიზმი, მკვლელობები და სხვა ამგვარი. ამასთან ერთად მკვლელობები არა მარტო ადამიანების, არამედ მთელი ერებისაც კი. აბა რას ემსახურება დღეს ჯორჯ სოროსის ფონდები თუ არა ცალკეულ ნაციათა მკვლელობებს, თეთრი რასის ყავისფრად გადაქცევას, რომლის გარეშეც შეუძლებელი იქნება მათი მსოფლიოზე გაბატონება.

პოლიტიკა, – რელიგიის გაგრძელება! აქედან გამომდინარე ბოლო ორიათასი წლის განმავლობაში მსოფლიოში განვითარებული მოვლენები, უდაოდ უნდა მივიჩნიოთ ბიბლიიდან ამოზრდილი იდეოლოგიური ხის ნაყოფად.

ასე გაგრძელდება კვლავაც, ვიდრე არ მოიჭრება ეს „ხე“.

მე კი ბიბლიის კრიტიკულ ანალიზს ასე გულმოდგინედ უთმობ ყურადღებას მხოლოდ იმიტომ, რომ ადამიანებმა შეიგნონ მისი სიყალბე, რაც ჭეშმარიტებას ვერასოდეს წარმოშობს!

გერმანელმა ფილოსოფოსმა ფ.ნიცშემ „ქრისტიანობა შეაფასა, როგორც ერთი დიდი წყევლა, შურისძიების ერთიანი დიდი ინსტიქტი,... და უწოდა მას კაცობრიობის ერთიანი და უკვდავი სამარცხვინო ლაქა“.³¹

თუმცა არ აქვს ახსნილი, თუ რა იმალება მის მიღმა.

ვ.ლენინის სიტყვებით: „ადამიანები ყოველთვის იყვნენ და იქნებიან შტერული მოტყუებისა და თვითმოტყუების მსხვერპლნი, ვიდრე არ მიხვდებიან, თუ ვისი ინტერესები იმალება ზნეობრივ, რელიგიურ, პოლიტიკურ თუ სოციალურ ფრაზოლოგიის მიღმა“³²

დროა ხალხმა შეიგნოს სიმართლე და გამოვიდეს სიბნელიდან!

მ.ა. ბაკუნინის აზრით „ღმერთის იდეა იწვევს ადამიანთა გონების ადამიანურობიდან და სამართლიანობიდან მოწყვეტას, წარმოადგენს ადამიანური თვისების ყველაზე უარყოფელ გადაწყვეტილებას, რასაც გარდაუვალ მონობამდე მივყევართ“.³³

ერენანიც თვლის, რომ ქრისტეს ეკლესია დგას – ხალხის უმეცრებაზე და რომ იგი ართმევს ერებს მათთვის ბუნებით მინიჭებულ სულს.

ქრისტიანული რელიგიის მორწმუნენიც ჯვარცმულნი არიან და მიიჩნევიან უბედურებად.

ფ.ნიცშეს აზრით ქრისტიანობამ დალუპა ანტიკური და ისლამურ-მავრიტანული კულტურა.³⁴

ფ.ნიცშე აღნიშნავს, რომ ჯვაროსნებმა მოსპეს კულტურა, რომელთანაც მე-XIX ს-ის ევროპული კულტურა, თანაც დიდი მოგვიანებით, – მდარედ გამოიყურება.³⁵

ქრისტიანულმა ეკლესიამ არაფერი დატოვა წაუხდელი. მან გაუფასურა ყოველგვარი ფასეულობა და შექმნა სიყალბე და სულმდაბლობა.³⁶

ქრისტიანული ეკლესია ცდილობს შექმნას თეოკრატიული სახელმწიფო, როგორც გადარჩენის წინაპირობა.³⁷

დავეთანხმები კ.მარქსს, რომელიც ამბობს, – „ბუნება – ყოფიერების ობიექტური სუბსტანციურობის შინაარსის მატარებელია, საზოგადოება კი – სუბიექტურის“.³⁸

აქედან გამომდინარე, ცხოვრებას უნდა ვსწავლობდეთ არა რომელიმე რელიგიიდან, არამედ ბუნებიდან. ის რაც სიცრუიდან მომდინარეობს, შეუძლებელია იყოს ღირებული, მაშასადამე მისაღები.

იდეა, კანონი და აუცილებლობა ერთმანეთთან უნდა იყოს თავსებადობაში, რასაც ჩვენს ცხოვრებაში არ აქვს ადგილი.

რწმენამ, მორალმა თუ იდეამ, – რეალობა არ უნდა დააყენოს დაბლა, რასთან დაკავშირებითაც ბრძანებდა ფილოსოფოსი მამარდაშვილი, რომ „ჭეშმარიტება სამშობლოზე უმაღლესია“!

ეკლესია ცრუ მომავლით არ უნდა მართავდეს დღევანდელობას.

თუ ეპოქალური განცდა არ გაგაჩნია მოვლენას ვერ შეაფასებ სწორად.

ჩვენ ვართ საერთო კოსმიური დინების წვეთი, მდინარე დროა, რომელსაც შთანთქმული აქვს უსასრულობა და თუ გვინდა აღვიქვათ რეალობა, თავი ამ უსასრულობასთან ერთად უნდა წარმოვიდგინოთ მთლიანობაში, როგორც მისი შემადგენელი ნაწილი. ბუნების მისტერია ყველაზე უმაღლესია!

ურთიერთობას კი ამ დინებაში ძალთა თანაფარდობა განაპირობებს.

არსებულ ვითარებაში კი რეალობა რომ დავინახოთ იდეოლოგიური ორბიტიდან უნდა ჩამოვიდეთ და გვერდიდან შევხედოთ მოვლენებს, თან არ უნდა დაგვავიწყდეს, რომ მოვლენები ვითარდება მიზანშეწონილობისა და საკმარისობის პრინციპით.

ახლა ქრისტიანობის რომელ მიზანშეწონილებაზე შეიძლება ლაპარაკი, როდესაც იგი თავის დროზე შეიქმნა ხალხის გაქურდვის, უმეცრობაში დატოვებისა და მონათმფლობელობის უკვდავყოფის მიზნით!

ბიბლიამ თავისუფლება წარმოგვიჩინა ილუზიურ ასპექტში, ისტორია კი – მის ანარეკლად.

კანადელ ჟურნალისტ სერჯ მონასტის 1994 წ-ს გამოქვეყნებული სტატიიდან ირკვევა, რომ თურმე „ნასას“ დაგეგმილი აქვს 2030 წ-მდე გაითამაშოს კოსმოსში გრანდიოზული მაშტაბების მისტიკური სცენები ბიბლიიდან, მათ შორის ქრისტეს მეორედ მოსვლა, რათა მეტად დაარწმუნონ ხალხი ბიბლიის ღვთაებრივ წარმომავლობაში. ამით ებრაელები დაიწერენ ქულებს და მსოფლიოს ლეგალური მმართველობისკენ გადადგამენ არნახულ ნაბიჯს. ამ ღონისძიებაში ჩართულ იქნება კოსმიური თანამგზავრებიც და ყურებადი იქნება დედამიწიდან. ასე სურთ სიონისტებს გადაზარდონ ქრისტიანულ-იუდეური რელიგია ახალ მსოფლიო ებრაულ რელიგიაში რელიგიაში, რომელიც საფუძვლად დაედება მოშიახოს(ქრისტეს მეორედ) მოსვლის შემდგომ პერიოდს.

ხალხი ესადაგება კულტურას, კულტურა, – რელიგიას, რელიგია, – ელიტას. ასე რომ ელიტა და სამღვდელოება ერთ მთლიან იდეოლოგიას ქმნიან!

ამიტომაც, რომ რელიგია და ხელისუფლება ხელი-ხელ ჩაკიდებული უხსოვარი დრიდან მოდიან ერთად და ერთი-მეორეს იცავენ, ხალხი კი შემოსავლის წყაროდ გადაქცეული ჰყავთ! ასე რომ არ იყოს აბრამული რელიგიები ისტორიას ჩაბარდებოდა მონათმფლობელურ წყობილებასთან ერთად! აღნიშნულიდან გამომდინარე მარტო სახელმწიფო ხელისუფლების ბრალეულობით არ არის ჩვენი ცხოვრების უკულმართობა!

ამ წიგნის 2-ე და 3-ე ნაწილებში გადმოცემული ინფორმაცია აშკარა დადასტურებაა იმისა, რომ „თორმა“, როგორც დანაშაულებრივმა იდეოლოგიის მატრიცამ ტრანსფორმირება განიცადა რა აბრამულ რელიგიებში, მორწმუნე ადამიანები, სულიერი თუ ქონებრივი დაკნინების გზით, საერთო კანონიერი განვითარების მაგისტრალიდან გადაიყვანეს ცხოვრების მცდარ ბილიკებზე!

საერთო ჯამში მანვე შვა სოციალიზმი, რამაც მანამდე არსებული ცალკეული ადამიანების ძარცვა-დამონება, გადაზარდა სახელმწიფოებრივ მასშტაბებში. ამის გამო ქრისტიანული რელიგია დრომოჭმული აღმოჩნდა, დაუწყეს დევნა და შეეცვალეს მისი პოლიტიკის გამგრძელებელი ახალი, - კომუნისტური რელიგიით. ამავე მიზეზით, ანუ ახალ მსოფლიო მასშტაბებზე გადასვლის გამო, იგიც მიუღებელი აღმოჩნდა, მასაც მოექცნენ ისე, როგორც ქრისტიანობას და მის ნაცვლად შემოიღეს გლობალისტური(გლობალიზმი) რელიგია, მიმართული მთელი კაცობრიობის დამონება-გაქურდვისაკენ!

მოკლეთ, ნებისმიერი რელიგია მხოლოდ ადამიანთა სულიერი და მატერიალური გაქურდვის მეთოდოლოგიაა, მათ შორის სხვაობა კი მსხვერპლის მასშტაბებით განისაზღვრება!

ყველა რელიგიას აინტერესებს მხოლოდ სხვისი ქონება, რაშიც რომ არ მიუხვდნენ ეპოტინებიან გასაქურდ ადამიანთა ფსიქიკასაც! არნიშნულით ქმნიან იდეოლოგიას და იგი პლატფორმად ადგება მთავრობას.

ნაწილი IV. ებრაელთა შეთქმულების კომუნისტური ეტაპის დასასრული

§- 1. სსრკ-ს, როგორც ებრაული პროექტით შექმნილი სახელმწიფოს, - ლიკვიდაცია.

ა) ცივი ომის დასაწყისი და მისი დოქტრინა.

მეორე მსოფლიო ომის შემდეგ „ილუმინატებმა“ დაინახეს რა, რომ სსრკ-ს უკვე ჰქონდა შესრულებული თავისი „ისტორიული მისია“ გადაწყვიტეს მისი დემონტაჟი, მით უფრო, რომ კოლონიზირებულ ქვეყნებს განაწყობდა რევოლუციურად, რაც არანაირად არ აწყობდათ, რამეთუ შედგომი პროცესები შეიძლება განვითარებულიყო კონტროლს გარეშე.

1948 წ-ს სტალინის წყალობით ახლად შექმნილ ისრაელის სახელმწიფოს კი, რისთვისაც პრინციპში დაიწყო მეორე მსოფლიო ომი, თავისუფლად შეეძლო სსრკ-ს ფუნქციის შესრულება ებრაელთა „მსოფლიო შეთქმულების“ საქმეში, შეექმნა მსოფლიო ებრაული იმპერია და განემზადა დედამიწა მოშიახოს მისაღებად. მით უფრო, რომ უკვე განადგურებული ჰქონდათ გერმანული ნაციზმი, იტალიურ-ესპანური ფაშიზმი და იაპონური მილიტარიზმი, რაც ხელს უშლიდა მათ ევროპის ქვეყნების მთავრობებში მოსვლას. „სოციალისტური რეოლუციაც“ გადაქცეული ჰქონდათ საერთაშორისო სისტემად და „მიზნისკენ“ მიმავალ გზაზე ებრაელებს უკვე ხელის შემშლელი აღარავინ ყავდათ!

ასე შეიქმნა აუცილებლობა „ორ დაპირისპირებულ ძალთა“ ერთობლივი მსოფლიო მმართველობა გადასულიყო ერთპოლუსიან,- გლობალურ მმართველობაზე, რომელიც უკვე უპრობლემოდ დააჩქარებდა კაცობრიობის მორალურ-ქონებრივ გადატაკებას, მისი ფსევდო ლიბერალურ, დემოკრატიული ღირებულებების ტყვეობაში მოქცევით.

ამ მიზნიდან გამომდინარე აშშ ეროვნული უსაფრთხოების საბჭომ 1948 წ-ის 18-აგვისტოს, №20/1 დირექტივის სახით მიიღო გადასაწვეტილება სსრკ დემონტაჟის შესახებ, რაც საფუძვლად დაედო აშშ-ს მიერ საბჭოთა კავშირისადმი დაწყებულ „ცივ ომს“, რომელიც გაგრძელდა 90-იან წლებამდე და რამაც დაასამარა კომუნისტური იდეოლოგია.

ამონარიდები დირექტივიდან

I. შესავალი

„რუსეთი, როგორც ძალა და როგორც მსოფლიო კომუნისტური მოძრაობის ცენტრი, დღეის მდგომარეობით გადაქცეულია აშშ საგარეო პოლიტიკის სერიოზულ პრობლემად, რასთან დაკავშირებითაც ჩვენი ქვეყანა უკმაყოფილოა და გამოთქვამს შემფოთებას მისი ლიდერების მოქმედების მეთოდებსა და მიზნებზე.

ჩვენი მთავრობა იძულებულია მოახდინოს საბჭოთა პოლიტიკის კორექტირება და შეცვალოს საერთაშორისო ვითარება, რომელშიც ვიმყოფებით.

თუმცა მას ჯერ კიდევ არ აქვს საბოლოოდ ჩამოყალიბებული თავისი მიზნები რუსეთთან მიმართებაში... მეტად მნიშვნელოვანია, თუ ასეთი ამოცანები ჩამოყალიბებული იქნება ჩვენი მთავრობის ყველა ქვედანაყოფისათვის სამუშაო პროგრამის სახით, რომლებსაც შემხებლობა გააჩნიათ რუსეთსა და კომუნისტთან. წინააღმდეგ შემთხვევაში შეიძლება მოგვიხდეს სერიოზული გარღვევა ეროვნული უსაფრთხოების საქმეში, რომელსაც საერთაშორისო მნიშვნელობა ენიჭება.

II. საერთო ვითარება

ჩვენი ეროვნული ამოცანებიდან გამომდინარე ომისა და მშვიდობის კავშირურთიერთობას შეიძლება მიუდგეთ ორმხრივად:

პირველი მიდგომა იმაში გამოიხატება, რომ ეროვნული ამოცანები გაგვაჩნია მუდმივად და არ უნდა იცვლებოდნენ იმისდა მიხედვით, იმყოფება თუ არა ქვეყანა ომისა თუ მშვიდობის მდგომარეობაში. მათ გადასაჭრელად საჭირო იქნება მუდმივი მცდელობები, გამომდინარე ვითარებიდან, როგორც სამხედრო, ისე არასამხედრო საშუალებებით.

ამგვარი მიდგომა ყველაზე უკეთ ჩამოყალიბებული იყო კლაუზევიცის მიერ: „ომი არის პოლიტიკის გაგრძელება - სხვა საშუალებებით.“

საწინააღმდეგო მიდგომა კი იმაში გამოიხატება, რომ ეროვნული ამოცანები განვიხილოთ განსხვავებულად მშვიდობიანი პერიოდისთვის ცალკე და ომიანობის პერიოდისთვის ცალკე.

ამგვარი მიდგომის შესაბამისად, როგორც წესი ომი აყალიბებს თავის პოლიტიკურ ამოცანებს, რომლებსაც უნდა მიენიჭოს უპირატესობა მშვიდობიანი პერიოდის ამოცანებთან შედარებით.

ასე იყო ამ უკანასკნელი ომის დროსაც, რამეთუ ომის მოგების მიზანს უნდა დაექვემდებაროს სხვა დანარჩენი ამოცანები.

ცხადია, რუსეთთან მიმართებაში ამერიკის არცერთმა მიდგომამ არ უნდა გადაფაროს მეორე.

ჯერ ერთი, მიმდინარე პერიოდში, როდესაც ვაპირებთ პოლიტიკური (ცივი) ომის დაწყებას, ჩვენი მთავრობა ვალდებულია უკვე ეხლა, მშვიდობიანობის დროს, რუსეთთან მიმართებაში დააყენოს უფრო მეტად გამოკვეთილი პრობლემატური ამოცანები, ვიდრე ამის გაკეთება მოუწევს აქტიური ომის პირობებში, რაც მოიმოქმედა გაქანებული ომის დროს გერმანიასა და იაპონიასთან მიმართებაში.

მეორე, გასული ომის გამოცდილებამ გვიჩვენა, რომ სასურველია საკუთარი სამხედრო ძლიერება დაუკავშიროთ ნათელ და რეალურად წარმოსახვით ამოცანებს, რომელთა გადაწყვეტასაც ვაპირებთ რუსეთთან გრძელვადიან პერსპექტივაში.

ჩვენ გაგვიჭირდება მივალწიოთ ისეთ შედეგებს, როგორც მივიღეთ გერმანიასა და იაპონიასთან ომის დროს. ამიტომაც ყველასათვის გასაგები უნდა იყოს, რომ ჩვენი ამოცანა არა სამხედრო გამარჯვება მხოლოდ გამარჯვებისათვის, არამედ ის რაც მიიღწევა სამხედრო გზით, ჯერ უნდა შევეცადოთ მივალწიოთ მშვიდობიანი გადაწყვეტილებების მეშვეობით.

თუკი ხალხი მოისურვებდა, რომ ჩვენი ამოცანა ყოფილიყო რუსეთის უსიტყვო კაპიტულაცია, ანდა ტოტალური ოკუპაცია და სამხედრო მმართველობის შემოღება, როგორც ეს მოვახდინეთ იაპონიასა და გერმანიაში, მაშინ ამ მიღწევებთან შედარებით ბევრად ნაკლებს მივალწევთ, რაც შეიძლება არც კი ჩაგვეთვალოს სრულ გამარჯვებად, მით უფრო, თუკი გამარჯვების მიღწევას შევძლებთ მათივე კონსტიტუციის მეშვეობით.

და ბოლოს, ჩვენ უნდა აღვნიშნოთ, რომ საბჭოთა ამოცანები პრაქტიკულად უცვლელია. მაგალითად აღმოსავლეთ ევროპაში მათი ტერიტორიული მიზანი, რაც გამოიკვეთა ომის შემდეგ, იგივეა, რის მიღწევასაც ცდილობდნენ 1939-1940-იან წლებში არასამხედრო გზით. იმასვე ცდილობდა მეფის რუსეთიც პირველი მსოფლიო ომის წინ.

ასეთ უცვლელ პოლიტიკას, რომელიც ხორციელდება მშვიდობისა და ომის პირობებში უცვლელად, ჩვენ უნდა დაუპირისპიროთ ჩვენი მუდმივი და მდგრადი პოლიტიკა.

უნდა ითქვას, საერთოდ, სსრკ ურთიერთობა დანარჩენ ქვეყნებთან ისეთია, რომ იგი ქმნის მუდმივ ანტანგინიზმსა და კონფლიქტებს, რაც ხანდახან ვითარდება ფორმალური მშვიდობის ფარგლებში და ხანაც იურიდიული ძალმომრეობით.

მეორე მხრივ გასაგებია, რომ დემოკრატის არ შეუძლია ტოტალიტარულ სახელმწიფოს მსგავსად, გააერთფეროვნოს სამშვიდობო და საომარი ამოცანები.

რუსეთის საგარეო პოლიტიკისათვის ომი მიუღებელია. მაგრამ იგი ომით გადასაწყვეტ საკითხებს ცდილობს მოდელირება გაუკეთოს და გადაწყვიტოს მშვიდობიანი გზით.

სხვა გამოსავალი თუ არა, ასეთ გამოხტომას შეიძლება სადამსჯელო ოპერაციით ვუპასუხოთ.

ამიტომ ასეთ ვითარებაში ჩვენი მიდგომა იქნება განსხვავებული.

... (ჩვენი) მთავრობა ვალდებულია უკვე ეხლა, ვიდრე დაიწყება სამხედრო მოქმედებები, მიიღოს ყველა ზომები, დაგეგმოს და დასახოს ამოცანები რუსეთთან მიმართებაში. დასახოს ჩვენი გეოპოლიტიკური ამოცანები და შეძლებისდაგვარად შევამციროთ მანძილი ომსა და მშვიდობას შორი

III. ძირითადი ამოცანები

რუსეთთან მიმართებაში ჩვენ გაგვაჩნია ორი ძირითადი ამოცანა:

ა) მოსკოვის ძლიერება და გავლენა შევამციროთ იმ დონემდე, რომ იგი აღარ იყოს მსოფლიოსა და საერთაშორისო თანამეგობრობის სტაბილურობის საფრთხე;

ბ) ჩვენი ქვეყნის საერთაშორისო ურთიერთობის თეორიასა და პრაქტიკაში შეტანილი იქნეს ისეთი ფუნდამენტალური ცვლილებები, როგორსაც თვით რუსეთის ხელისუფლება იმსახურებს, ანუ მისი პოლიტიკის საწინააღმდეგო.

1. რუსეთის სიძლიერისა და გავლენის

ტერიტორიული შემცირება

არსებობს მოსკოვის სიძლიერისა და გავლენის ორი ძირითადი სფერო, რაც მის საზღვრებს მიღმა მდებარეობს და ზიანს აყენებს საერთაშორისო თანამეგობრობის უსაფრთხოებასა და სტაბილურობას.

მათგან პირველი ისაა, რომელსაც შეიძლება ვუწოდოთ სატელიტთა ზონა: კერძოდ, ზონა, რომელშიც გადამწყვეტი პოლიტიკური გავლენა ეკუთვნის კრემლს. ეს ზონა მთლიანად ესაზღვრება სსრკ-ს, რაც გადამწყვეტი ფაქტორია, რამეთუ მოსკოვი აიძულებს მათ სამხედრო ძალის მუქარით დაემორჩილნენ;

მეორე ამ სფეროთაგან ისაა, რომ ამ სატელიტი ქვეყნების ზონის მიღმა, მდებარეობენ რიგი ქვეყნები, რომელთა პარტიები თუ ადამიანთა ცალკეული ჯგუფები რუსეთს უყურებენ, როგორც სულის ჩამდგმელს და მის მიმართ იჩენენ ლოიალობას.

ორივე სფეროში უმთავრესია შემცირდეს რუსეთის გავლენა, რისთვისაც საჭიროა მასში შემავალი სოციალისტურ ქვეყნებს მიეცეთ საშუალება მთლიანად განთავისუფლდნენ რუსეთის გავლენისგან.

ხოლო მათ მიღმა მოსკოვის თაყვანისმცემელ ქვეყნების პროკომუნისტურ პარტიებსა თუ მათ ლიდერებს, მილიონობით ადამიანებთან ერთად, რუსეთზე წარმოდგენა რომ შეუცვალოთ, საჭიროა ვამხილოთ მითი, სსრკ უძლეველობის, დემოკრატიისა და სამართლიანობის შესახებ და ამასთან ერთად მოვსპოთ ამ „მითის“ ნაკვალევი - ხსენებულ ზონაში.

ამ ორივე შემთხვევაში დასახული ამოცანის გადაწყვეტა შეიძლება ისე, რომ საფუძვლიანად შეილახოს საბჭოთა სახელმწიფოს პრესტიჟი.

ამ ორივე სფეროს რუსეთის გავლენისაგან გათავისუფლებას შევძლებთ ისე, რომ არ დაზარალდეს თვით რუსეთის სახელმწიფოს სასიცოცხლო ინტერესები. რადგან თვით მოსკოვი უარყოფს სატელიტთა ზონის მიღმა არსებულ ქვეყნებთან თავის პოლიტიკური კავშირის არსებობას და მეორე მხრივ აცხადებს, რომ სატელიტებზე არ ბატონობს, რაც ხელს გვიხსნის სამოქმედოდ.

არ შეგვიძლია ყურადღება არ გამოვიჩინოთ ბალტიისპირეთის სამივე რესპუბლიკის მიმართაც. რამეთუ ისინი მოსკოვის მიერაა დაპყრობილი. აშშ თავის ამოცანად თვლის დაუბრუნოს მათ დამოუკიდებლობა.

უნდა ვაიძულოთ რუსეთი დააბრუნოს ამ ქვეყნებში მათგან გადასახლებული მოსახლეობაც და მისცენ მათ სრული ავტონომია, ომის შემთხვევაში კი ჩვენ უფრო შორს წავალთ.

ამჟამად ჩვენ უნდა შევამციროთ კრემლის სიძლიერე და გავლენა, რომ აღარ წარმოადგენდეს მსოფლიოსათვის საფრთხეს.

2. იმ საერთაშორისო ურთიერთობის თეორიისა და პრაქტიკის შეცვლა, რომელსაც იყენებს მოსკოვი

„ჩვენი სირთულე საბჭოთა მთავრობასთან იმაში გამოიხატება, რომ მისი ლიდერები საერთაშორისო ურთიერთობების ასპექტში ისეთ თეორიებსა და პრაქტიკას ქადაგებენ, რომლებიც ეწინააღმდეგება მშვიდობიან, ორმხრივ ურთიერთობების განვითარებას.

მთავარი ამ კონცეფციიდან შემდეგია:

ა) რომ რუსეთთან მშვიდობიანი თანაარსებობა და სუვერენულ და დამოუკიდებელ სახელმწიფოთა თანამშრომლობა, თანასწორობისა და ურთიერთ პატივისცემის საფუძველზე, – ილუზიური და შეუძლებელია;

ბ) რომ კონფლიქტი არის მათი საერთაშორისო ცხოვრების საფუძველი. ამასთან ერთად, საბჭოთა კავშირისა და კაპიტალისტურ ქვეყნებს შორის ურთიერთობაში, არცერთმა არ უნდა განაცხადოს პრეტენზია თავის უპირატესობაზე;

გ) რომ რეჟიმები, რომლებიც არ ცნობენ მოსკოვის ავტორიტეტსა და იდეოლოგიურ უპირატესობას, რაც მათი შეხედულებით დამღუპველი და მიუღებელია კაცობრიობის პროგრესისათვის, ყველა კეთილგონივრულ ადამიანთან ერთად ვალდებულია იბრძოდეს სსრკ-ს წინააღმდეგ დასაშვები მეთოდებით;

დ) რომ შემდგომ პერსპექტივაში შეუძლებელია კომუნისტურ და არაკომუნისტურ სამყაროთა ინტერესების დაახლოება, ურთიერთ თანამშრომლობის გზით, რაც ძირშივე ანტაგონისტური და წინააღმდეგობრივი;

ე) რომ ადამიანთა თვითნებური ინდივიდუალური კონტაქტები კომუნისტური სამყაროდან მის ფარგლებს გარეთ მყოფ მსოფლიოს სხვადასხვა ხალხებთან, - ბოროტებაა და რომ იგი ხელს არ უწყობს კაცობრიობის საერთო პროგრესს;

თუ არ იქნება ამ კონცეფციათა დომინირების შეწყვეტა რუსულ თუ საბჭოთა საერთაშორისო ურთიერთობის პრაქტიკასა და თეორიაში, მაშინ საჭირო იქნება მათი შეცვლა საწინააღმდეგო კონცეფციებით.

კერძოდ:

ა) სუვერენულ და თანასწორუფლებიან ქვეყნებს შეუძლიათ ერთმანეთზე ბატონობის გარეშე, გვერდი-გვერდ მშვიდობიანი თანაარსებობა და თანამშრომლობა;

ბ) კონფლიქტი არ წარმოადგენს საერთაშორისო ურთიერთობის აუცილებელ პირობას, რამეთუ შეიძლება ხალხებს გააჩნდეთ საერთო ინტერესები, მიუხედავად იდეოლოგიაში აზრთა სხვადასხვაობისა, თუნდაც არ ემორჩილებოდნენ ერთ ავტორიტეტს;

გ) რომ სხვა ქვეყნების ხალხებს გააჩნიათ უფლება ჰქონდეთ თავიანთი ნაციონალური მიზანი, რომელიც არ შეიძლება იყოს კომუნისტურ იდეოლოგიასთან თანხვედრაში და რომ ყოველ კეთილგონიერ ადამიანს უნდა შეეძლოს სხვისი იდეების ატანა და სხვის საქმეებში ჩარევისაგან თავის შეკავება. ერთმანეთს უნდა სცემდნენ პატივს და იყენებდნენ სამართლიან მეთოდებს საერთაშორისო ურთიერთობებში;

დ) რომ საერთაშორისო თანამშრომლობამ ერთმანეთს უნდა დაუახლოვოს ორივე ქვეყნის ინტერესები, მიუხედავად იდეოლოგიურ პლატფორმების სხვადასხვაობისა.

ე) რომ ინდივიდუალური კონტაქტები სხვადასხვა საზღვრებს მიღმა მყოფ ხალხებს შორის სასურველია და უნდა წახალისდეს, როგორც პროცესი, რომელიც ხელს შეუწყობს კაცობრიობის საერთო პროგრესს.

ასეთ შემთხვევაში ისმება კითხვა, – მიიღებს კი მოსკოვი ამგვარ კონცეფციებს, რომელთა გადაწყვეტაც შეგვიძლია ომისა და საბჭოთა მთავრობის დამხობის გარეშე? ამასთან ერთად უნდა გავითვალისწინოთ ის გარემოებაც, რომ საბჭოთა მთავრობა თავის ამჟამინდელი სახით არის და იქნება ჩვენი ხალხისა და მსოფლიოს მუდმივი მტერი.

საგულისხმოა, რომ საბჭოთა ლიდერები ამაზე არ წამოვლენ.

აღნიშნულ კონცეფციებს შეეძლო გადაწყვეტი როლი ეთამაშა რუსეთის კომუნისტურ მოძრაობაში, თუ იგი დროთა განმავლობაში გამოიწვევდა მის ცვლილებებსა და ეროზიას, შედეგად პარტია ამოწურავდა თავის იმპულსებს, რომელმაც დაბადა და შეწყვეტდა არსებობას.

ჩვენი სურვილების შეთავაზებას მოსკოვი მიიღებდა მცდელობად, ხელისუფლების დამხობის.

ასეთი ამოცანების გადაჭრა შეუძლებელია ომის გარეშე და გამოდის, რომ ვაღიარებთ, თითქოსდა ჩვენი მიზანი ყოფილიყო საბჭოთა კავშირთან ომი და მისი ხელისუფლების ძალადობრივი დამხობა.

ამგვარი თვალსაზრისი იქნებოდა საშიში შეცდომა.

ჩვენი ამოცანა კი იმაში გამოიხატება, რომ ჩვენს ხელთ არსებული საშუალებებით რუს ხალხამდე და მათ მთავრობამდე დავიყვანოთ საერთაშორისო ურთიერთობების უფრო მოწინავე შეხედულებები, და რომ არ გაგვაჩნია მათი საშინაო საქმეებში ჩარევის პრეტენზია.

თუ ჩვენს ქვეყნებს შორის დაიწყებოდა ომი, ჩვენი მთავრობა უფლებამოსილი უნდა იყოს ბრძოლის საშუალებების შერჩევაში და თუ როგორ გადაწყვიტოს თავისი ძირითადი ამოცანები, რის შესრულებასაც მოსთხოვდა მოსკოვს.

ეს პირობები გულისხმობს თუ არა საბჭოთა ხელისუფლების დამხობას, როგორც მიზანშეწონილობიდან გამომდინარე საგამონაკლისო საკითხს, მოგითხოვთ ქვემოთ.

IV. ჩვენი ძირითადი ამოცანების გადაწყვეტა მშვიდობიან პერიოდში

სწორი იქნება თუ ვიტყვით ვისაუბროთ არა ამოცანებზე, არამედ მიზანზე

1. რუსეთის სიძლიერისა და გავლენის შემცირება

ჯერ განვიხილოთ რუსეთის სიძლიერე და გავლენა სატელიტ და საბჭოთა პროპაგანდით გამოწვეული შორეულ პროკომუნისტურ ქვეყნებზე.

სატელიტთა მიმართ მშვიდობიან პერიოდში აშშ მიზანია: შექმნას მაქსიმალურად შესაძლო დაძაბულობა იმ სტრუქტურებში, რომლებიც უზრუნველყოფენ საბჭოეთის ბატონობას ევროპაზე. თანდათანობით, ბუნებრივი და კანონიერი ზემოქმედებით შევავიწროვოთ რუსები მათ მიერვე დაკავებულ უმთავრეს პოზიციებზე და საშუალება მივცეთ ამ ქვეყნებს დაიბრუნონ თავისუფალი მოქმედების შესაძლებლობა.

ეს მიზანი შეიძლება მიღწეულ იქნეს სხვადასხვა მეთოდით. ამ მხრივ ორიგინალური ვარიანტია ევროპის რეკონსტრუქციის პროგრამა, რომელიც ჩამოაყალიბა 1947 წლის 5 ივნისს ჰარვარდში მდივანმა მარშალმა.

ავაიძულოთ რუსები ნება დართონ სატელიტ ქვეყნებს ეკონომიკურად ითანამშრომლონ დასავლეთ ევროპასთან, რაც უცილოდ გაამდიერებს მათ კავშირს დასავლეთთან, შეასუსტებს ერთადერთ ორიენტაციას ამ ქვეყნებისა რუსეთზე, ანდა ვაიძულოთ ეს ქვეყნები დარჩნენ ამ სტრუქტურებს გარეთ, რაც ქვეყნის ეკონომიკის მსხვერპლად გაღება მოუწევთ. ამით ჩვენ ერთადგვარ დამაბულებას შევიტანთ მოსკოვსა და სატელიტ ქვეყნებს შორის. გაურთულებთ მოსკოვს სატელიტ ქვეყნებისადმი მხარდაჭერას. მოსკოვი სატელიტ ქვეყნებზე თავის ძალმომრეობას ახორციელებს შეიარაღებული ძალების მეშვეობით და ეს უნდა ვამხილოთ.

მარშლის გეგმის მიხედვით საბჭოეთსა და სატელიტებს შორის მუდმივი დამაბულობის არსებობა გამოიწვევს რუსეთის რეალურ შესუსტებას და მისი ბატონობის დასასრულს.

ჩვენი მიზანი იმაში უნდა გამოიხატებოდეს, რომ გავაკეთოთ ყველაფერი, რაც ხელთ გავაჩნია, გავამდიეროთ ეს დამაბულობა და ამავე დროს სატელიტ მთავრობებს მივცეთ შესაძლებლობა თანდათან განთავისუფლდნენ რუსთა კონტროლისაგან და მათთვის მისაღები ფორმით, თუ მოისურვებენ, ითანამშრომლონ დასავლეთის მთავრობებთან.

ყოველივე ამის მშვენივრად რეალიზება შეიძლება თუ კი გონივრულად გამოვიყენებთ ჩვენს ეკონომიკას და მოვახდენთ მათზე პირდაპირ და ირიბ ინფორმაციულ ზეგავლენას. მთელი ძალისხმევით შევეცდებით რკინის ფარდის მიღმა შეღწევას და სატელიტებს გაუჩინთ დასავლეთ ევროპასთან ინტეგრაციის პერსპექტივას, რათა აღმოჩნდნენ იმ გზის თავში, საიდანაც დაიწყეს მათ ეს მოძრაობა.

რა თქმა უნდა რუსები ხელდაშვებულები არ იქნებიან და შეიძლება ომიც კი დაიწყონ, რასაც არ მოვისურვებდით. და რომ ეს არ მოხდეს, ისე უნდა ვიმოქმედოთ, რომ საბჭოთა პრესტიჟი არ შეილახოს.

ომის შესაძლებლობა კი ყოველთვის არსებობს, მაგრამ ჩვენ არ უნდა დაუშვათ.

რუსეთთან მიმართებაში მშვიდობიან დროს ჩვენი პირველი ამოცანაა ის, რომ მასზე მუდმივად ვიმოქმედოთ და წავახალისოთ არა სამხედრო საშუალებებით, რომ შეამციროს თავისი უზომოდ დიდი შეიარაღება, და გავლენა სატელიტთა ზონაზე, არამედ აღმოსავლეთ ევროპის ქვეყნებს მივცეთ საშუალება დამოუკიდებლად გამოვიდნენ საერთაშორისო ასპარეზზე.

ასევე, ჩვენს ხელთ არსებული საშუალებებით უნდა წავახალისოთ ფედერალიზმის ინსტიტუტი საბჭოთა კავშირში, რომელიც საშუალებას მისცემს ნაციონალური ცხოვრების აღორძინებას პრიბალტიკის ქვეყნებში.

პრიბალტიკაზე ყურადღებას ვამახვილებთ იმ გარემოებათა გამო, რომ იგი ძალით იქნა მიერთებული საბჭოთა კავშირზე. ამიტომაც მათ ჩვენთვის განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭებათ.

შემდეგ უნდა ვამხილოთ რუსეთის მითი, რომლითაც გავლენას ახდენს სატელიტებს მიღმა მყოფ პროკომუნისტურ ქვეყნებზე.

მეხუთე კოლონა, რომელიც ყველა ქვეყანაშია ბუნებრივი მუტაციისა და მთავრობისადმი უკმაყოფილების გამო, – აქტიურად უნდა გამოვიყენოთ.

მშვიდობიან პერიოდში ჩვენი მეორე ამოცანაა ინფორმაციული აქტიურობით დავშალოთ მითი სსრკ–ს შესახებ, სატელიტებს მიღმა მყოფ ქვეყნებში, რათა დავანახოთ მათ, თუ რეალურად როგორი ცხოვრებაა რუსეთში (უსამართლობა, პარტოკრატია და ა.შ.), რათა გააკეთონ სწორი არჩევანი.

2. საერთაშორისო ურთიერთობებში რუსული

კონცეფციის შეცვლა

საბჭოთა ხალხი აღზრდილია თეორიით, რომ მსოფლიოს ეს ორი სამყარო ერთმანეთს მუდმივად უნდა ებრძოდეს, რათა მათ შორის მუდმივად იყოს კონფლიქტი.

ჩვენი მესამე მიზნის მიხედვით, მშვიდობიან დროს რუსეთში უნდა შეექმნათ ისეთი სიტუაცია, რომ მთავრობა იძულებული გახდეს თავად თქვას უარი საკუთარ კონცეფციებზე და შეცვალოს იგი საპირისპირო კონცეფციებით.

ეს მაშინ, როდესაც მნიშვნელოვნად იქნება დასუსტებული სამხედრო, ეკონომიკური თუ სხვა თვალსაზრისით.

3. სპეციფიკური მიზანი

ყველა მიზნის მისაღწევად საჭიროა ძირითადი ფაქტორის – რკინის ფარდის მიღმა შეღწევა და მისი დანგრევა, რაც გვსურს მშვიდობიან პირობებში, თუმცა არც ომი უნდა გამოვრიცხოთ.

მშვიდობიან პერიოდში ჩვენი მიზანი არაა საბჭოთა მთავრობის დამხობა. ჩვენ ვაღიარებთ, რომ გვსურს ისეთი სიტუაცია შეუქმნათ საბჭოთა ლიდერებს, რომ ვერ გადახარშონ და თავად თქვან უარი არსებულ რეჟიმზე, რაც მათი საქმეა და არა ჩვენი.

V. ჩვენი ძირითადი ამოცანები ომის დროს

1. ვერ მივაღწევთ:

– მთელ საბჭოთა კავშირის ოკუპაციას და შესაძლოა ამ მხრივ მისი შიდა მართვის რაიმე სტრუქტურები მოვნახოთ.

პოლიტიკური ფსიქოლოგია ყოველთვის მისაღები უნდა იყოს ხალხისთვის და მას ჩვენ თანხვედრაში მოვიყვანთ.

ჩვენ არ შეგვიძლია ვიფიქროთ, რომ წარმატებული სამხედრო ოპერაციის შემდეგ შევძლებთ იქ, ჩვენს ნებას მთლიანად დაუქვემდებაროთ მთავრობა, ან/და რომ მან მთლიანად გაიზიაროს ჩვენი იდეები.

ჩვენ შეიძლება მოგვიწიოს საქმე ვიქონიოთ რუსეთის ისეთ ხელისუფლებასთან, რომელსაც შეიძლება ჩვენზე უკეთესი მიზნებიც გააჩნდეს. მთლიანად რუსეთს ვერ შევძლებთ თავს მოვახვიოთ ჩვენი ტოტალური ნება, როგორც ეს გავაკეთეთ გერმანიასა თუ იაპონიასთან მიმართებაში.

რასაც არ უნდა მივალწიოთ რუსეთთან მიმართებაში, ეს უნდა იყოს პოლიტიკური მოლაპარაკებების გადაწყვეტილების შედეგი.

2. რა შეგვიძლია გავაკეთოთ საბჭოთა სიძლიერის შესამცირებლად?

ჩვენი პირველი სამხედრო ამოცანაა მივალწიოთ რუსეთის სამხედრო გავლენისა და ბატონობის ლიკვიდაცია მის საზღვრებს გარეთ არსებულ რეგიონებზე.

მეორე ამოცანათაგანი კი იმ სტრუქტურის მთლიანი დემონტაჟი, რომელთა საშუალებითაც კომუნისტური ლიდერები ახდენდნენ მორალურ თუ დისციპლინარულ ზემოქმედებას ცალკეულ მოქალაქეებსა და ქვეყნებზე.

3. რუსული საერთაშორისო კონცეფციის შეცვლა

არ ვიქნებით მზად ფართომასშტაბიანი შეთანხმებისათვის რუსეთის იმ რეჟიმებთან, სადაც დომინანტები იქნებიან ამჟამინდელი ლიდერები ან/და პირები, რომლებიც იზიარებენ კომუნისტურ შეხედულებებს.

შეიძლება გარკვევით განვაცხადოთ, რომ არ იქნება ჩვენი სამხედრო ოპერაცია წარმატებული, თუ დავტოვებთ კომუნისტურ რეჟიმსა და მის სამხედრო სამრეწველო პოტენციალს.

ჩვენ გამარჯვების შემთხვევაში მათ თავს უნდა მოვახვიოთ ბრესტ-ლიტოვსკის მსგავსი დამამცირებელი ხელშეკრულება, რომლის თანახმადაც 1918 წლის 3 მარტს დამოუკიდებლობა მიენიჭათ საქართველოს, უკრაინას, ფინეთს, პოლონეთს, პრიბალტიკას, ბელორუსიას, თურქეთს გადაეცა ყარსი, ერდოლანი და ბათუმი, თუმცა იმავე წლის 11-ნოემბერს, მასზე უარი ათქმევინეს გერმანიას.

მიუხედავად იდეოლოგიური ბაზისა, ნებისმიერ არაკომუნისტურ ხელისუფლებას, მხარი უნდა დაუჭიროთ, მიუხედავად მისი ხარისხის, თუ კი

შემოუერთდება დემოკრატიისა და ლიბერალიზმის იდეალებს, რომ ზემოხსენებული მოთხოვნებიდან გამომდინარე მივალწიოთ ძირითად მიზანს:

კერძოდ, რომ ეს მეგობრულად განწყობილი ქვეყანა:

ა) არ ფლობდეს დიდი რაოდენობით სამხედრო შესაძლებლობას;

ბ) ეკონომიკურად ძლიერ იყოს დამოკიდებული გარე ქვეყნებზე;

გ) არ ფლობდეს დიდ ძალაუფლებას ეროვნულ უმცირესობებზე;

დ) არ დააწესოს რაიმე რკინის ფარდის მსგავსი, გარე სამყაროსთან კონტაქტების შესაზღუდავად.

იმ რეჟიმთან მიმართებაში, რომლებიც კომუნისტებისადმი მტრულად იქნებიან განწყობილნი და ჩვენდამი მეგობრულად, ჩვენ მათზე ვიზრუნებთ, მაგრამ მეთოდი, რომლითაც იგი იქნება უზრუნველყოფილი, არ უნდა იყოს საწყენი და დამამცირებელი მათთვის. თუმცა მას თვალყური უნდა ვადევნოთ, რომ რაიმე მეთოდებით ჩვენი და ზოგადად მსოფლიოს ინტერესები არ შეიზღუდოს.

ომის შემთხვევაში საბჭოთა კავშირთან, – ჩვენი ამოცანა იქნება: თვალყური ვადევნოთ იმას, რომ ომის შემდეგ რუსეთის ტერიტორიაზე არცერთ რეჟიმს არ მიეცეს უფლება:

ა) ყავდეს სამხედრო ძალები იმ რაოდენობით, რომ არ შეეძლოს მეზობელი სახელმწიფოსთვის საფრთხის შექმნა;

ბ) სარგებლობდეს ისეთი ეკონომიკური ავტონომიით, რომ არ შეეძლოს დასავლეთის ქვეყნების დახმარების გარეშე სამხედრო პოტენციალის გაზრდა, ანდა, რომ ავტონომიურ დაქვემდებარებაში ყავდეთ ეროვნული უმცირესობების სახელმწიფოებრივი ფორმირებები;

გ) უარი ეთქვას ავტონომიებზე და თვითმმართველობებზე ძირითად ეროვნულ უმცირესობებს;

დ) ან/და რომ შეინარჩუნონ რაიმე რკინის ფასადის მსგავსი რამ.

თუ ეს პირობები გარანტირებული იქნება, ჩვენ გვაწყობს ნებისმიერი პოლიტიკური სიტუაცია, რომელიც ჩამოყალიბდება ომის შემდეგ. ჩვენ ვიქნებით უსაფრთხოდ იმის მიუხედავად შენარჩუნდება თუ არა საბჭოთა მთავრობა რუსეთის ტერიტორიაზე.

თუ საბჭოთა ხელისუფლება დაემხოება ისე სწრაფად და ისე რადიკალურად, რომ ქვეყანა ჩაიძირება ქაოსში, მაშინ ვალდებულნი ვიქნებით მივიღოთ ისეთი პოლიტიკური გადაწყვეტილება, რომელიც განსაზღვრავს ქვეყნის მომავალს.

ასეთ შემთხვევაში განვიხილავთ სამ საკითხს:

2. დაყოფა თუ ნაციონალური ერთობა

მომავალი ომის შემდეგ პრიზალტიკის ქვეყნები არ უნდა დარჩნენ კომუნისტური რეჟიმის ქვეშ.

უკრაინა უნდა განთავისუფლდეს რუსეთისაგან და მიაღწიოს დამოუკიდებლობას, რაც აღმოსავლეთ ევროპისათვის მისაღები იქნება.

3.

4. დემოკრატიზაციის პრობლემა

ჩვენ უნდა დავებმართო ნებისმიერ არაკომუნისტურ ხელისუფლებას მხარდაჭერითა და შეიარაღებით, რომელსაც შეეძლება რაიონის გაკონტროლება და დაუპირისპირდება კომუნისტებს სამოქალაქო ომის მეთოდებით.

ყოველი სახელმწიფო მოხელე და პარტიის წევრი უნდა იქნეს მხილებული და დაპატიმრებული.

ჩვენს მიზანს არ წარმოადგენს უშუალოდ მოვახდინოთ განთავისუფლებული ტერიტორიების დეკომუნიზაცია, ჩვენ მას მივანდობთ ხელისუფლებაში ახლად მოსულ პირებს, თუკი შეეცდებიან შეცვალონ საბჭოთა ხელისუფლება.¹

მოცემული დოქტრინა შემუშავებულ იქნა იმ დროინდელ თავდაცვის მინისტრ **დჟეიმს ფერისტოლის** თხოვნით სსრკ-თან გრძელვადიანი სამხედრო პოლიტიკის განსაზღვრის მიზნით, რომელსაც დალესის პროგრამადაც მოიხსენიებენ, რომელიც 2-ე მსოფლიო ომის პერიოდში იყო ცრუ-ს ევროპის პოლიტიკური დაზვერვის უფროსი, 1953–1966 წლებში კი ცრუ-ს დირექტორი.

ხსენებული დოქტრინა სქელტანიანი დოკუმენტია და მისგან მხოლოდ მცირე ნაწილი, ჩემს მიერ ქართულად ნათარგმნი წარმოგიდგინეთ, რომელიც კარგად ნათარგმნისაგან არცთუ უნდა განსხვავდებოდეს.

დოქტრინაში ჩადებული აზრი ცალსახად ეხმიანება როგორც აშშ-ს, ისე მათ მესვეურთ, - სიონისტ-მასონებს და მათ ხელთ დასმულ მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის ინტერესებს, რომ არა საბრძოლო მოქმედებებით დაიპყრონ საბჭოთა კავშირი.

ებრაელთა გლობალური პოლიტიკიდან გამომდინარე ეს დოქტრინა გრძელვადიანი სამოქმედო პროგრამაა სსრკ-ს დამხობისა და მისი ხალხების დამონება- მოსპობის შესახებ.

ამ დოქტრინის მიღების შემდეგ აშშ-მ სსრკ-ს თავს მოახვია არა ერთი დამამცირებელი ხელშეკრულება, რომლებმაც იგი ოლიმპიური სიმაღლიდან სულ უფრო და უფრო დაბლა დაწია, და ბოლოს გადაივანა თვით ლიკვიდაციის რეჟიმზე!

დღეს ბევრი ვერც კი ხვდება, რომ სსრკ დაშლის შემდეგ მისი ყოფილი მოკავშირე რესპუბლიკები იმართებიან ამ დოქტრინით!

მას შემდეგ აშშ-მ გამოსცა არაერთი დირექტივა ხსენებული დოქტრინის პრაქტიკული განხორციელების შესახებ, რომელთა შორისაც აღსანიშნავია 1950 წლის СНБ-68, ჰარვარდისა და ჰიუსტონის პროექტები. მათზე ქვემოთ გვექნება მსჯელობა.

ბ) დალესის პროგრამა

„მორჩება ომი, ყველაფერი ჩაივლის და აშენდება, ჩვენც მივაცრით ყველაფერს, რაც გაგვაჩნია: მთელ ოქროს, მატერიალურ შესაძლებლობებს და ხალხს გამოვამტერებთ, გავასულელებთ. ადამიანთა ტვინი, ხალხის გონება ექვემდებარება ცვლილებას და დავთესავთ იქ ქაოსს, შეუმჩნევლად შევცვლით მათ ღირებულებებს ყალბზე და ავაიძულებთ იწამონ მათ ეს სიყალბე. როგორ? ჩვენ მოვნახავთ რუსეთშივე თანამოაზრეებსა და მოკავშირეებს, და გათამაშდება ეპიზოდი ეპიზოდზე, თავისი მასშტაბებით გრანდიოზული, დედამიწის ყველაზე დაუმორჩილებელი ხალხის დაღუპვის, მისი თვითშეგნების საბოლოო და შეუქცევადი გაქრობის ტრაგედიებით. თანდათან ამოვიღებთ მათი ლიტერატურიდან და ხელოვნებიდან მათ სოციალურ არსს, მხატვრებსა და მწერლებს დავავიწყებთ და დავუკარგავთ სურვილს შეასრულონ გამოსახულება ან/და გამოიკვლიონ ის პროცესები, რომლებიც მიმდინარეობს ხალხთა მასების სიღრმეებში. ლიტერატურა, თეატრი თუ კინო, – ყველა გამოხატავს და განადიდებს ადამიანთა ყველაზე ქვენაგრძნობებს. ჩვენ ყველანაირად დავუჭერთ მხარს და ავამაღლებთ ე.წ. მხატვრებს, რომლებიც დანერგვენ და შეეცდებიან ადამიანთა გონებამდე, – სექსის, ძალადობის, სადიზმისა და გამყიდველობის კულტის, და ერთი სიტყვით, ყოველგვარი უვარგისობის დანერგვასა და მათ გაღმერთებას.

სახელმწიფო მმართველობაში ჩვენ შევექმნით ქაოსსა და გაურკვეველობას, ჩვენ შეუმჩნევლად, თუმცა აქტიურად და მუდმივად შევეცდებით ჩინოვნიკთა თვითნებობის, მექრთამეობისა და უპრინციპობის დანერგვას. ბიუროკრატიზმი და ვოლიუნტარიზმი აყვანილი იქნება პატივში. კეთილ სინდისიერება და მოწესრიგებულება გახდება დასაცინი და არავინ იკადრებს, მიჩნეულ იქნება წარსულის გადმონაშთად. უხეშობა და ცინიზმი, ტყუილი და სიცრუე, ლოთობა და ნარკომანია, ერთი მეორის მიმართ ცოცხალი შიში და უსირცხვილობა, გამყიდველობა, ნაციონალიზმი და ხალხთა მტრობა – უპირველეს ყოვლისა რუსი ერისადმი, – ყოველივე ეს ჩვენს მიერ მოხერხებულად და შეუმჩნევლად კულტივირებული იქნება და გაიფურჩქნება. და მხოლოდ მცირედნი, ძალიან ცოტანი თუ მიხვდებიან რა ხდება. თუმცა ასეთ ხალხს ჩვენ დავაყენებთ უმწეო მდგომარეობაში, გავხდით სამასხაროებს, მოვნახავთ მეთოდს, თუ როგორ

მოვდოთ შარი და საზოგადოების გარეწრებად გამოვაცხადოთ. ხალხს კეთილსინდისიერების სულიერ ფესვებს ამოვგლეჯთ, გავაწბილებთ და მოვსპობთ. ასე და ამრიგად, ჩვენ შევარყევთ თაობიდან თაობამდე. ხალხს მოვეკიდებით ბავშვობიდან, ახალგაზრდობის წლებიდან და მთავარ საყრდენად გავიხდით. შევეცდებით მათ გახრწნას, გარყვნასა და გათახსირებას. ჩვენ მათგან ჩამოვაცალიბებთ ცინიკოსებს, უვარგისებსა და კოსმოპოლიტებს. აი, ამას ასე გავაკეთებთ ჩვენ!“²

დალესის ამ პროგრამამ საფუძველი დაუდო საბჭოთა საზოგადოების გახრწნას, მისი კვალი შეიმჩნეოდა ყველგან და სულ უფრო და უფრო გაბატონებულ მდგომარეობას იკავებდა საზოგადოებრივ ურთიერთობებში. ახლა ეს პროგრამა მოქმედებს ყოფილ მოკავშირე რესპუბლიკებში, მათ შორის საქართველოშიც .

ველაფერი გასაგებია, რა დაუმატო, საჭიროა მხოლოდ მისი მავნე პოლიტიკის გააზრება და საწინააღმდეგო ღონისძიებების გატარება!

გ).50-იანი წლების რავინთა პოზიცია

ცივი ომის დაწყებამ, რაც ვფიქრობ კვლავ მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის მიერ იყო ნაკარნახევი, გარკვეულწილად გააქტიურა ჩინიანი იუდაისტები და შეეცადნენ მის სათავისოდ გამოყენებას. ამ მხრივ წარმოგიდგინთ 1952 წლის 12-იანვარს უნგრეთის დედაქალაქ ბუდაპეშტში ევროპელ ებრაელ რავინთა სასწრაფოდ შეკრებილ სხდომაზე, რავინ, – მანუელ რაბინოვიჩის მიერ გაკეთებულ მოხსენებას:

„...თქვენ მოგიწვიეთ იმისათვის, რომ გაგაცნოთ ჩვენი ახალი პროგრამა, როგორც იცით, ვფიქრობდით, რომ ჩვენც გვექნებოდა 20 წელი მეორედან მესამე მსოფლიო ომამდე, რათა კონსოლიდირება მოგვეხდინა უდიდესი შენაძენისათვის, რაც მივიღეთ მეორე მსოფლიო ომისაგან. თუმცა უეცრად გაზრდილმა ჩვენმა წინ წაწევამ ცხოვრების ყველა სასიცოცხლო უბანზე, ოპოზიცია აგვიმხედრა და ჩვენ უნდა ამისათვის ყველა ღონე ვიხმაროთ, რომ გამოვიწვიოთ მესამე მსოფლიო ომი, – ხუთი წლის განმავლობაში (ამ მცდელობებით იყო გამოწვეული ომი ჩრდილოეთ კორეასა და ვიეტნამში, ხაზგასმა ჩვენია).

მიზანი, რომლის შესრულებასაც ვცდილობთ სამიათას ხუთას წელზე მეტია, ბოლოს და ბოლოს მიღწევადობის ფარგლებშია, და რამდენადაც მიზნის სიახლოვე ცხადია ეს გვავალდებულებს გავაძლიეროთ ჩვენი მცდელობები და გამოვიჩინოთ გაათმაგებული სიფრთხილე. შემძლია დამაჯერებლად განგიცხადოთ, რომ არც კი იქნება ათი წელი გასული, რომ ჩვენი რასსა დაიკავებს შესაფერის ადგილს თანამედროვე მსოფლიოში, სადაც ყველა ებრაელი გახდება მეფე, ხოლო ყველა არაებრაელი – მონა (ხანგრძლივი ტაში). თქვენ გახსოვთ ჩვენი

პროპაგანდის წარმატება ოცდაათიან წლებში, როდესაც გერმანიას გაუღვიძეთ ანტიამერიკული განწყობა. ეს ჩვენი კომპანია წარმატებით დამთავრდა მეორე მსოფლიო ომით და დღეს ჩვენ ვაწარმოებთ მსგავს კომპანიას მთელს მსოფლიოში. მუდმივი ანტი ამერიკული პროპაგანდით რუსეთში ვაღვივებთ სამხედრო ციებ-ცხელებას, ერთდროულად ამერიკაშიც. ჩვენ ვავრცელებთ შიშს „წითელი საფრთხის“ შესახებ. ეს მსოფლიო კომპანია აიძულებს პატარა ნაციებს აირჩიონ ერთი ან მეორე მხარე და ამით ერთგებიან ამ წინააღმდეგობრივ მოძრაობაში. მოცემულ პერიოდში ყველაზე მთავარი პრობლემაა – დუნედ მყოფ ამერიკელებს გაუღვიძოთ მეზობლი სული, როგორც ახლა, ისე 50 წლის შემდეგ.

წარუმატებლობამ, ამ შემთხვევაში აშშ-ს სამხედრო მომზადების უნივერსალურმა აქტმა, უკუაგდო ყველა ჩვენი გეგმა, თუმცა დაგვიპირდნენ, რომ მიიღებდნენ ყველა აუცილებელ ზომებს 1952 წლის საპრეზიდენტო არჩევნების შემდეგ (პრეზიდენტი ეუზენჰაუზერი) კონგრესი გააკონტროლებდა რუსებსა და სხვა აზიელ ხალხებს, და არ იტყოდნენ უარს ომზე, რაშიც ამერიკა მიიღებდა მონაწილეობას! ვიმედოვნებ ამას ჩვენ გავაკეთებთ ანტისემიტიზმის მეშვეობით, რომელმაც ძალიან ბევრი რამ გააკეთა ამერიკელთა გასაერთიანებლად გერმანიის წინააღმდეგ. ჩვენ დიდ იმედებს ვამყარებთ ანტისემიტურ კომპანიის გაჩაღებაზე რუსეთში, რათა მასობრივი გაუგებრობა გამოვიწვიოთ ამერიკის შეერთებულ შტატებში და ჩამოვყალიბოთ სამსოფლიო ფრონტი სსრკ-ს წინააღმდეგ. ერთდროულად გაუკეთდება დემონსტრირება ამერიკელებს ანტისემიტის საფრთხისა, ამისათვის ანონიმურად გადაურიცხავთ უზარმაზარ თანხებს ამერიკის ანტისემიტურ ელემენტებს, რათა მათაც არსებითად გაადლიერონ თავიანთი მოქმედებანი. ასე მოვაწყობთ ანტისემიტურ აფეთქებას ამერიკის რამდენიმე დიდ ქალაქში, რაც მოემსახურება ორ მიზანს: ერთი მხრივ იგი დაგვეხმარება გამოვამჟღავნოთ ანტისემიტიზმის მხარდამჭერი ძალები ამერიკაში, რომლებსაც შემდეგ დავამშვიდებთ და მეორე მხრივ ვაქცევთ ამერიკას მონოლითურ ანტირუსულ ძალად.

ხუთი წლის განმავლობაში ეს პროგრამა მიაღწევს მიზანს – მესამე მსოფლიო ომს, რომელიც თავისი დამანგრეველი ძალით აღემატება მანამდე არსებულ ყველა ომს. ისრაელი, რა თქმა უნდა შეინარჩუნებს ნეიტრალიტეტს და როდესაც ორივე მხარე მნიშვნელოვნად იქნება დანგრეული და დასუსტებული, მაშინ ჩვენ გამოვალთ პოზიციებად და ყველა დანგრეულ ქვეყანაში დავაგზავნით საკონტროლო კომისიებს. ეს ომი დაასრულებს ჩვენს საუკუნეობრივ ბრძოლას გოების წინააღმდეგ.

შემდეგ ჩვენ თავს წარუდგენთ აზიისა და აფრიკის რასებს. შემოდგომა გარკვევით დაგიდასტუროთ, რომ ეხლა იბადება თეთრ ბავშვთა საბოლოო თაობა. ჩვენი საკონტროლო კომისიები მსოფლიოს ინტერესებიდან გამომდინარე და რასობრივთა შორისო დაძაბულობის აღსაკვეთად აკრძალავენ თეთრ ადამიანების

ერთმანეთთან ქორწინებას. თეთრი ქალები დაშვებულ იქნებიან მხოლოდ შავ მამაკაცებთან, და თეთრი კაცები – მხოლოდ შავ ქალებთან. ასე და ამრიგად დაიკარგება თეთრი რასა, რამეთუ თეთრი და შავი რასის ერთმანეთში აღრევა ჩვენი ყველაზე საშიში მტრის თეთრი კაცის დაკარგვას ნიშნავს, რომელიც დარჩება მხოლოდ მეხსიერებაში და ჩვენთვის დადგება ათიათასწლოვანი მშვიდობისა და სიმდიდრის ერა (იუდეას ერა) და ჩვენი რასა უსიტყვოდ უხელმძღვანელებს მთელ მსოფლიოს. „ჩვენი აღმატებული ინტელექტუალობა ადვილად გვაქცევს მსოფლიოსა და ბნელ რასათა ბატონად“.

შეკითხვა დარბაზიდან: რაბინოვიჩ, რა დაემართება სხვა რელიგიებს მესამე მსოფლიო ომის შემდეგ?

პასუხი: სხვა რელიგიები არ იქნება!

ღვთისმსახურთა კლასისა და სიკვდილის შემდეგ სიცოცხლის არსებობის ცნება, – ჩვენთვის ყოველთვის წარმოადგენდა საფრთხეს, რამეთუ მოწინააღმდეგე ელემენტებს იგი მატებდა ძალას. თუმცა შევინარჩუნებთ იუდაიზმის რელიგიასა და ჩვევებს, როგორც ჩვენი მმართველი კასტის განმასხვავებელ ნიშანს, და ჩვენ გავაძლიერებთ ჩვენს რასობრივ კანონს იმდაგვარად, რომ არცერთ ებრაელს არ მიეცემა უფლება იქორწინოს ან/და გათხოვდეს ჩვენი რასის ფარგლებს გარეთ. ასევე უცხო ტომებს არ მიეცემა საშუალება შემოიჭრეს ჩვენს რასაში.

ჩვენ ვალდებული ვართ გავიმეოროთ მეორე მსოფლიო ომის ბნელი დღეები, როდესაც ჩვენ იძულებული ვიყავით გიტლერისათვის შეგვეწირა ჩვენი ხალხი, იმისათვის, რომ ლეგალურად მოგვესპო გერმანიის ხელმძღვანელობა, როგორც სამხედრო დამნაშავენი, საამისოდ შეგვექმნა ბრალდების მტკიცებულებანი, გვყოლოდა მოწმეები და გვექონიყო დოკუმენტები. ამის შემდეგ ჩვენ ვუკარნახეთ მათ მშვიდობის პირობები... რამდენიმე ათასი წვრილმანი ებრაელის მსხვერპლად გაღება, – დამეთანხმებით არ არის დიდი საზღაური მსოფლიოზე გაბატონებისათვის. იმისათვის, რომ დაგარწმუნოთ ჩვენს საბოლოო გამარჯვებაში, უბრალოდ შეგახსენებთ, თუ როგორ შეუბრუნებთ თეთრ ადამიანს ყველა მის გამოგონებას, მისსავე საწინააღმდეგოდ. მისი პრესა და რადიო რუპორებად იქცევა ორგანიზებული იუდაიზმის. მისი მძიმე მრეწველობა აწარმოებს იარაღს, რომელსაც მათ საწინააღმდეგოდ გაუგზავნიან აზიელებსა და აფრიკელებს.

ჩვენს ინტერესებს ვაშინგტონში წარმატებით იცავს პროგრამის (Colombo Plan) ოთხი პუნქტი, რომელიც ეხება ჩამორჩენილ ქვეყნებში მრეწველობის განვითარებას, როდესაც ევროპისა და ამერიკის ქალაქები და ქარხნები დაინგრევა ატომური ომით, მაშინ თეთრ რასას ვეღარ შეეძლება წინააღმდეგობის გაწევა შავი რასის მზარდი ძალებისადმი, რომლებიც მოულოდნელად მოიპოვებენ სამრეწველო უპირატესობას. ასე ვხედავთ ჩვენ, ჩვენი „მსოფლიო რევოლუციის“

გამარჯვებას. დაბრუნდით თქვენს ქვეყნებში და გააძლიერეთ იქ თქვენი სამსახურები, რათა დავიახლოვოთ ის დიდი დღე, როდესაც ისრაელი გამოაპრჭყვინებს თავის სხივს დანარჩენ მსოფლიოზე“³

რავინის გეგმებსა და შეხედულებებს ვიშველიებთ იმ მიზეზთა გამო, რომ ფაქტობრივად მათგან ამოდის აშშ-ს სტრატეგიული გეგმები.

რაბინოვიჩის მოხსენება ადასტურებს იმ გარემოებას, რომ მე-20 ს-ის ,2-ე ნახევარშიც სიონისტური მოძრაობა იკვებებოდა ბიბლიური მრწამსით, მანამდე კი თუ რას ჰქონდა ადგილი- უკვე ნათელია.

„ცივი ომის“ დოქტრინის შესაბამისად სსრკ ხელისუფლების სათავეში იყვნენ რა შენიღბული ებრაელები ხელი მოაწერეს ქვეყნის ისეთ დამანგრეველ ხელშეკრულებებს როგორცაა:

1. ატომური იარაღის ატმოსფეროში, კოსმოსისა და წყალქვეშ გამოცდის აკრძალვის შესახებ , 1963 წ.;
1. სსრკ-ს და აშშ-ს ურთიერთობის საფუძვლების შესახებ, 1972 წ.;
2. ატომური ომის დაძლევის შესახებ, 1973 წ.;
3. რაკეტ საწინააღმდეგო თავდაცვის სისტემების შეზღუდვის შესახებ 1973;
4. სტრატეგიულ თავდასხმითი შეიარაღების ზოგიერთ ღონისძიებათა შეზღუდვის შესახებ, 1973 წ.;
5. ენერგეტიკის სფეროში თანამშრომლობის შესახებ, 1973 წ.;
6. საყოფაცხოვრებო მშენებლობის საქმეში თანამშრომლობის შესახებ 1973 წ.;
7. ეკონომიკური, სამრეწველო და ტექნიკური თანამშრომლობის შესახებ 1973 წ.;
8. რაკეტ საწინააღმდეგო თავდაცვითი სისტემის შეზღუდვის შესახებ 1973 წ.;
9. მიწისქვეშ ატომური ბომბის გამოცდის შესახებ 1973 წ.;⁴

რა თქმა უნდა სრული დამოუკიდებლობის პირობებში არც ერთი ჭკუათმყოფელი ქვეყნის ხელმძღვანელი მსგავს ხელშეკრულებებს არ მოაწერდა ხელს. რამეთუ ამ ხელშეკრულებების საფუძველზე არამარტო შეიზღუდა ჩვენი სახელმწიფოებრივი უფლებები, არამედ შემოაღწიეს ჩვენს ნაჭუქში მავნე ელემენტებმა, რამაც შეუწყო ხელი დასნეულებას.

თითოეულ ხელშეკრულებას ის აზრი ჰქონდა, რომ სსრკ ოლიმპიური სიმაღლეებიდან სულ უფრო და უფრო დაბლა უნდა დაეწია.⁴

დ). ჰარვარდის პროექტი

1948 წლის №20/1 დოქტრინის გაგრძელებად უნდა

„რეფორმა“ უნდა გაეტარა სხვა ბელადს და ეს ასეც მოხდა (რუსეთში ელცინი, საქართველოში შევარდნაძე, და ა.შ.). მივიჩნით „ჰარვარდის პროექტად“ ცნობილი სსრკ-ს დემონტაჟის დეტალური გეგმაც, რომელიც საბჭოთა დაზვერვას 80-იან წლებში ჩაუვარდა ხელში.

იგი შედგება სამი ტომისაგან: „გარდაქმნა“, „რეფორმა“ და „დასრულება“.

პირველი ტომის პრეამბულაში ნათქვამია: XX–XXI სს–ში კაცობრიობას ემუქრება ენერგო და ნედლეულზე კრიზისი. ანგლოსაქს ანალიტიკოსთა გათვლით გადარჩენა კი დამოკიდებულია იმაზე, თუ რამდენად შეძლებენ საბჭოთა კავშირის, ანუ როგორც მას აშშ პრეზიდენტი რონალდ რეიგანი უწოდებდა, – „ბოროტების იმპერიის“ დამხობას, რათა მისი რესურსებით გაიტანონ თავი.

დაგეგმილია მოსახლეობის ათმაგად შემცირებაც და ეროვნულ სახელმწიფოების ნგრევაც.

ეს გეგმა შედგენილია სამ ხუთწლეულზე.

პირველ ხუთწლეულში ანუ 1985–1990 წწ–ში, როგორც მოხდა, უნდა განხორციელებულიყო „გარდაქმნა“, რომლის მიზანსაც შეადგენდა საჯაროობის დამკვიდრება, „ადამიანური სახის“ სოციალიზმის დამყარება და სოციალიზმიდან კაპიტალიზმზე გადასვლის რეფორმის მომზადება;

„გარდაქმნისთვის“ უნდა ეხელმძღვანელა სკკპ–ის გენერალურ მდივანს.

მეორე ტომი ეძღვნება „რეფორმას“, რომელიც განხორციელდა 1990–1995 წწ–ში. მიზანი: მსოფლიო სოციალისტური ბანაკის ლიკვიდაცია; ვარშავის ხელშეკრულების სამხედრო ბლოკის დაშლა; კომუნისტური პარტიის ლიკვიდაცია, სსრკ–ს ლიკვიდაცია და ხალხში პატრიოტულ-სოციალისტური შეგნების მოსპობა.

მესამე ტომი, – „დამთავრება“ ითვალისწინებს: საბჭოთა არმიის ლიკვიდაციას; რუსეთის, როგორც სახელმწიფოს ლიკვიდაციას, სოციალისტური ატრიბუტების, როგორცაა უფასო განათლება, უფასო სამედიცინო მომსახურება და სხვა ამგვარი, – ლიკვიდაციას; კაპიტალისტური ატრიბუტიკის შემოღებას, რომ ადამიანს ყველაფერზე უნდა გადაეხადა საფასური.

აგრეთვე, მოსკოვსა და ლენინგრადში კარგ ცხოვრებას უნდა დასმიყო წერტილი და დამყარებულიყო მშფოთვარე, აუტანელი ცხოვრება, მოსპობილიყო სახელმწიფო და საზოგადოებრივი საკუთრების უფლება და მათ ნაცვლად დამკვიდრებულიყო კერძო საკუთრება.

ეს „დასრულების“ პროცესი უნდა წარმართულიყო საბჭოთა ხალხის დამშობის ფონზე. ამ დროს საზღვაო პორტებთან უნდა მოეწყოთ მისასვლელი გზები, რათა ქვეყნიდან უპრობლემოდ გაეტანათ ჯართად ქცეული ჩვენი ფაბრიკა-ქარხნები.5

აქვე ვიტყვი, ყოველივე ეს კი არ იყო ნაკარნახევი მსოფლიოს გადარჩენის აუცილებლობით, არამედ ებრაელების მიერ მისი დაპყრობის მიზნით განპირობებული, რაზეც უკვე გვქონდა

ვ) ჰიუსტონის პროექტი

„ჰარვარდის პროექტის“ შემდეგ, რომელმაც დაასამარა სსრკ და კომუნისტური მოძრაობა, აშშ-მ შეიმუშავა ასევე, ე.წ. „ხიუსტონის პროექტი“, რომელიც ითვალისწინებს თვით რუსეთის ჯუჯა სახელმწიფოებად დაშლა-დანაწევრებას და მის ძველ ისტორიულ საზღვრებში მოქცევას. ასევე უნდა მოქცეოდნენ ქვეყნის შიგნით არსებულ სახელმწიფოებრივ წარმონაქმნების მქონე საბჭოთა რესპუბლიკებსაც. მაგ. საქართველოს, რაც უკვე განხორციელდა.

ეს პროექტი თავის მხრივ წარმოადგენს „დასრულების“ ეტაპის დეტალიზებას.

ამ პროექტით ციმბირი უნდა გადაეცეს აშშ-ს, მისი ჩრდილო-დასავლეთი, – გერმანიას; კავკასია, სამხრეთი ვოლგისპირეთამდე – თურქეთს; შორეულ აღმოსავლეთი-იაპონიას, რათა მან განახორციელოს შორეულ აღმოსავლეთის ნედლეულზე – კონტროლი. თუ ჩინეთმა არ იაქტიურა, ეს ასეც მოხდება.

ბოლო 10–12 წლის განმავლობაში ყოველწლიურად რუსეთიდან გადის მოპოვებული ნავთობის 57%, გაზის – 40%, სპილენძის – 90%, ნიკელის – 97%, ალუმინის – 99%, როგორც ყველაზე ჩამორჩენილ კოლონიიდან. ასეა სხვა რესპუბლიკებიც, რაშიც არც საქართველო იქნება გამონაკლისი .

„ჰიუსტონის პროექტი“ ითვალისწინებს რუსეთთან, როგორც ერთიან სახელმწიფოსთან ურთიერთობაზე უარის თქმას და სურთ მის ცალკეულ ნაწილებთან იქონიონ დამოუკიდებელი ურთიერთობები, და აწარმოონ დამოუკიდებელი პოლიტიკა. ამ პოზიციიდან გამომდინარე შეუძლებელია საქართველოს მიეცეს მთლიანობის აღდგენის შესაძლებლობა, რასაც ცხადია შეურიგდება მომავალი თაობები, ყველაფერი დროის საქმეა.

რუს პატრიოტებს მიაჩნიათ, რომ დღევანდელი რუსეთის ხელისუფალნი დასავლეთის აგენტებია. „გარდაქმნა“ დაევალა მ.გორბაჩოვს, „რეფორმა“ – ბ.ელცინს, „დასრულება“ კი – ვ.პუტინს.

მიმდინარეობს რუსეთის ეროვნულ ინტერესებისადმი ღალატი, დაშლილ იქნა ქვეყნის თავდაცვა და არმია, სანქციონირებას განიცდის ქვეყნის დანაწევრება და გაყიდვა.6

ამერიკა-უკრაინის ერთ-ერთ თათბირზე, „ხიუსტონის პროექტის“ ერთ-ერთმა ავტორმა ბ.ბჟეჟინსკიმ განაცხადა, რომ „...ახალი მსოფლიო წესრიგი აშშ-ს ჰეგემონიით იქმნება რუსეთის წინააღმდეგ, რუსეთის ხარჯზე და რუსეთის ნამსხვრევებზე. ეჭვს გარეშეა, რომ რუსეთი იქნება დანაწევრებული და მეურვეობის ქვეშ გადაცემული“. აშშ-ს ევროაზია სჭირდება მსოფლიოზე სრული გაბატონებისათვის. ეს აზრი ბ.ბჟეჟინსკის განვითარებული აქვს წიგნ „დიდი შახმატის დაფაში“.

რუსეთის მდგომარეობა გასაგებია, დაშლიან, გაანადგურებენ, თუმცა მისი რაღაც რეგიონი სახელმწიფოდ მაინც დარჩება. საკითხავია, ჩვენ რა გვეშველება ჩვენ? როდესაც ამავე „ჰიუსტონის პროექტის“ მიხედვით გათვლილია კავკასიის თურქეთზე გადაცემა გაყიდული ბატკანივით, ისე, რომ არც კი დაგვეკითხებიან. თუ მანამდ იგი თავად არ დაშალეს ევროპის ისლამიზაციიდან, პანთურქიზმიდან მომდინარე საფრთხეების გამო, ანდა მომავალ ირანთან ომში რომ არ ჩაერთოს მის მხარეს!

ზ) გორბაჩოვისეული „პერესტროიკა“ (გარდაქმნა)

„ჰარვარდის პროექტის“ პირველი ნაწილის „გარდაქმნა“ 1985–1991 წწ-ში ბრწყინვალედ განახორციელა ამერიკის აგენტმა, სკკპ გენერალურმა მდივანმა და სსრკ პირველმა პრეზიდენტმა, ეროვნებით ებრაელმა მიხეილ სერგის ძე გორბაჩოვმა, რომლის ნამდვილი გვარიც „გაიდერ“ იყო.

მან „გარდაქმნა“ განახორციელა სამ ეტაპად.

I ეტაპი, – რომელსაც უწოდა „დაჩქარებული განვითარების სტრატეგია“, მოიცვა 1985–1986 წწ. კურსი გააჟღერა სკკპ ცკ 1985 წლის აპრილის პლენუმზე, პრეორიტეტულად ცნო პოლიტიკური წყობილებისა და ეკონომიკური საფუძვლების გარდაქმნა. ყურადღება გამახვილდა „ადამიანური ფაქტორის“ გააქტიურებასა და დაგეგმარების წესის შეცვლაზე.

ამ ეტაპზე შეცვლილ იქნა ბრეჟნევის წამყვანი სახელისუფლო კადრები ახლით. უკვე 1987 წლის დასაწყისისთვის შეცვლილ იყო პოლიტიკურის შემადგენლობის 70%, საოლქო პარტორგანიზაციის მდივნების–60%, ხოლო ცკ-წევრების – 40%.

II ეტაპი, – უშუალოდ „გარდაქმნა“, რომელიც გაგრძელდა 1987–1990 წწ.-ში პოლიტიკური საფუძველი გააჟღერებულ იქნა სკკპ ცკ 1987 წლის იანვრის პლენუმზე, რომელიც ითვალისწინებდა პოლიტიკური კურსის კორექტირებას, საზოგადოებრივი წყობილების ძირეულ შეცვლას და საზოგადოებრივი ცხოვრების დემოკრატიზაციას

III ეტაპი, სსრკ–ს „დაშლა“, რაც განხორციელებულ იქნა 1990–1991 წლებში, რომელსაც წინ შეგნებულად წარუმიძღვარეს სოციალ-ეკონომიკური და პოლიტიკური კრიზისი.

თუმცა, მანამდე მას უძლოდა ვითომდა მდგომარეობის გამოსწორების მიზნით პრემიერ-მინისტრი ნ.რიჟკოვის პროექტი, შემუშავებული აკადემიკოს ლ.აბალკინის მიერ, რაც ითვალისწინებდა საბაზრო ეკონომიკაზე თანდათანობით გადასვლას და რომელსაც დაუმატეს ასევე აკადემიკოს ს.შატალინისა და მ.იავლინსკის პროექტები და რაც პარალელურ რეჟიმში ითვალისწინებდა სახელმწიფო ქონების ფართომასშტაბიან პრივატიზაციასა და თავისუფალ ფასწარმოქმნას, ხალხის გასაჩუმებლად კი დაშვებულ იქნა ხელფასების ინდექსაცია და სოციალური დახმარება, უმუშევრობა ნორმად იქცა ცნობილი. ამავ დროს შეამცირეს საკავშირო მთავრობის უფლებები მოკავშირე რესპუბლიკების ეკონომიკური მმართველობის სფეროში.

როგორც ხედავთ გორბაჩოვისეული „გარდაქმნა“ თანხვედრაშია ჰარვარდის პროექტთან და რომ „გარდაქმნა“ არანაირად არ ვითარდებოდა დასავლეთისგან დამოუკიდებლად .

აღნიშნულ „გარდაქმნასთან“ დაკავშირებით მ.გორბაჩოვმა 1988 წელს, ერთდროულად სსრკ–სა და აშშ გამოსცა წიგნი **„Перестройка и новое мышление“ для нашей страны и для всего мира**, რომელშიც გადმოგვცემს თუ რამ გამოიწვია „გარდაქმნა“, ამასთან დაკავშირებით რა პრობლემებს წააწყდა და დიალოგზე იწვევს დაინტერესებულ პირებს.

„გარდაქმნაში“ იგი ხედავს თავისებურ რევოლუციას, როგორც მომწიფებულ საზოგადოებრივ მოთხოვნას. თითქოსდა ამოდის ლენინური თეორიიდან და მიიჩნევს, რომ იგი განხორციელდა არა სტიქიურად, არამედ გეგმაზომიერად. მეტი დემოკრატია მიიჩნია უფრო „სრულყოფილ სოციალიზმად“ და არა კაპიტალიზმად. მან ეს ღონისძიება მიიჩნია, როგორც „რევოლუცია ზემოდან“.

უარყოფს უცხოური პროექტების არსებობას და განაცხადა, რომ ყველაფერი თავად, ვითარებისდა შესაბამისად განახორციელა. სიტყვის თავისუფლებას მიანიჭა განსაკუთრებული მნიშვნელობა. ეკონომიკურ გარდაქმნას წარუმიძღვარა საწარმებისა და მშრომელთა კოლექტივების სრულ ანგარიშსწორებაზე გადასვლა. აუცილებლობას ხედავდა ცენტრალური ხელისუფლების უფლებების შემცირებაშიც. დემოკრატიზაცია მიიჩნია ცხოვრების აუცილებელ პირობად. ახალ ვითარებაში ჩათვალა, რომ პროფკავშირებმა თავიანთი ადგილი და როლი აუცილებლივ უნდა შეინარჩუნონ. სწრაფვა მონდელიზმსა და გლობალიზმისაკენ მიიჩნია ნორმად. უარყო კონფრონტაცია და საჭიროდ ჩათვალა კაპიტალისტურ ქვეყნებთან ურთიერთ თანამშრომლობა. ასე და ამრიგად წერტილი დაუსვა

პარტიულ იდეოლოგიაზე დამყარებულ საერთაშორისო ურთიერთობებსა და კარჩაკეტილ ცხოვრებას.⁷

მოკლედ, მიხეილ გორბაჩოვი თავის წიგნში ეხება ყველას და ყველაფერს, ვისაც და რასაც „გარდაქმნა“ ანუ სოციალიზმიდან კაპიტალიზმში გადასვლა შეეხო, დაწყებული თვით სსრკ-ს შიგნით, დამთავრებული საზღვარგარეთით, მსოფლიოს მნიშვნელოვან რეგიონების ანალიზითა და მსოფლიოს ახალ წესრიგზე გადასვლით.

ცდილობს გაიმართლოს თავი და თავის ქმედებებს დემოკრატიის აუცილებლობით ხსნის, თუმცა ერთდაგვარ აღსარებაა ხალხისა და ისტორიის წინაშე.⁶

ვინ იცის, იქნებ ერთი მხრივ სწორადაც მოიქცა გორბაჩოვი რომ დაეყვანა საერთაშორისო შეთქმულებას და დაშალა უზარმაზარი იმპერია. მეორე მხრივ, ხომ შეიძლებოდა ეს ორგანიზებული უდიდესი სივრცე და ხალხთა „თანამეგობრობა“ გადაეზარდა უფრო სრულყოფილ ფორმატში, ვიდრე „დაებრუნებინა“ კაპიტალიზმის წიაღში. მაგრამ არა, სსრკ-ს უკვე ჰქონდა შესრულებული თავისი მისია, დრო იყო მკისა და მოიმკელმაც მოიმკა მოსავალი!

ამ მხრივ გორბაჩოვის მარჯვენა ხელი ე.შევარდნაძე თავის წიგნში „ჩემი არჩევანი“ აღნიშნავს, რომ თითქოსდა ყველა იმდროს არსებული პრობლემა თავს იყრიდა სამ ძირითად საკითხად:

1. „გვინდოდა თუ არა ჩვენი ქვეყანა ყოფილიყო ცივილიზებული სახელმწიფო, რომელიც უზრუნველყოფდა თავის მოქალაქეების ყოველმხრივ ღირსეულ ცხოვრებას და დაცული ყოფილიყო მათი სამოქალაქო უფლებები მსოფლიოს უმაღლესი სტანდარტებით?“
2. გვინდოდა თუ არა ჩვენი თავი დაგვენახა მოწინავე ქვეყნების ჯგუფში, ეროვნული სიმდიდრეების, მეცნიერულად და ტექნოლოგიურად განვითარებული ქვეყნების მოქალაქეთა ცხოვრების სრულყოფილი ხარისხის დონით?“
3. გვინდოდა თუ არა ცხოვრება იმის სრული იმედით, რომ შეგვძლებიყო საკუთარი უსაფრთხოების უზრუნველყოფა და განვკლავებოდით ნებისმიერ საფრთხეს, რომელიც შეიძლება წარმოშობილიყო ჩვენს წინაშე?“ და საჭირო იყო მათი გადაწყვეტა.⁸

ყოველივე ამის ნაცვლად კი ყველამ კარგად ვიცით რაც მივიღეთ, – ომი, შიმშილი, ქაოსი, განუკითხაობა და ველური კაპიტალიზმი, რომლის მიღმა ვერც კი წარმოგვედგინა, თუ რა ხდებოდა, და მოვლენები ვის წიქვილზე ასხამდა წყალს, რაც დღემდე ჯერ კიდევ გაცნობიერებული არ აქვს მოსახლეობას!

უბრალოდ, შევარდნაძე იყო რა მაღალი რანგის მოხელე ,რომელმაც სსრკ-ს დამლაში შეიტანა უდიდესი წვლილი, ხსენებული წიგნით ცდილობს ხალხში დატოვოს კეთილი ადამიანის კვალი. არადა მან, როგორც ებრაელმა ყველაფერი კარგად იცოდა თუ საიდან უბერავდა ქარი!

„დემოკრატიისა და თავისუფლებისათვის“ ბრძოლის ლოზუნგი კი მან გამოიყენა შირმად გოებისათვის!

ე.შევარდნაძე მიჩნეულ იქნა ერთადერთ სანდო კაცად გორბაჩოვის მიერ რუსული სახელმწიფოს დანგრევის საქმეში, რაშიც მას უბრალოდ რუსი კაცი არ გამოდგებოდა და მანაც გაუმართლა ნდობაში.

თ) ვინაა ჯორჯ სოროსი?

თუ გადავხედავთ იაკობ ახუაშვილის ბროშურას, **„ვინაა ჯორჯ სოროსი“**, - აღმოვაჩენთ მისი მასონიზმისადმი კუთვნილების არა ერთ ფაქტს.⁹

ჯორჯ სოროსი, ეროვნებით ებრაელი, მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის ერთ-ერთი გავლენიანი წევრია. 1979 წელს მან ნიუ-იორკში დაარსა საქველმოქმედო ორგანიზაცია **„ღია საზოგადოების ფონდი“**, შემდეგ კი მისი ფილიალები გახსნა მთელ რიგ ქვეყნებში, რომელთა საშუალებითაც იგი არა მარტო ქმნიდა ამ ქვეყნებში, ე.წ. „მეხუთე კოლონებს“, არამედ მათ მეშვეობით ახდენდა რევოლუციებსა და სამთავრობო გადატრიალებებს. ხელისუფლებაში კი მოყავდა ამერიკისათვის მისაღები პირები. ასევე უკანონოდ მოიპოვებდა და დღესაც მოიპოვებს სხვა ქვეყნებში არსებულ სამეცნიერო მიღწევების შესახებ ინფორმაციებს, რომელიც საგულისხმოა ცრუ-სათვის სჭირდება. ეწევა ნიჭიერი ახალგაზრდების გადაბირებას საზღვარგარეთ სწავლა, განათლებისა და დახმარების მოტივით.

ჯორჯ სოროსმა პოლონეთში შექმნა ფონდი **„ბატორი“** და მისი დახმარებით არჩევნებში გაამარჯვებინა **„სოლიდარელებს“**. სლოვაკეთში გახსნა ტელეარხი **„მარკიზი“** და მის დახმარებით ჩამოაგდო მეჩიაროვის მთავრობა; სერბეთში დააფუძნა რადიო **„92“**, რამაც დიდი როლი ითამაშა მილოშევიჩის მთავრობის დამხობაში. უნგრეთში დაარსა **„ცენტრალური ევროპის უნივერსიტეტი“** და მისით უამრავ ახალგაზრდას უმღვრევს გონებას.

თვით ამერიკაშიც, 1980 წელს ბ.ბჟეჟინსკისა და მ.ოლბრაიტთან ერთად დაარსა ცრუ-ს მსგავსი დაწესებულება, - **„დემოკრატიის ნაციონალური ფონდი“** და მისით სავარაუდოდ ეწევა სადაზვერვო საქმიანობას.

1987 წელს სოროსმა საბჭოთა კავშირში დაარსა ფონდი **„საბჭოთა კავშირი“**, რომლისგანაც შემდგომ ამოიზარდა საბჭოთა და ამერიკის ერთობლივი ფონდი **„კულტურული ინიციატივა“**.

ეს მან 1988 წელს გააწევრიანა მ.გორბაჩოვი „ქვის მთელთა მასონურ კავშირში“, ხოლო 1989 წელს, – „სამმხრივ კომისიაში“, რომელიც მსოფლიო საიდუმლო მთავრობის ერთ-ერთი სტრუქტურული ერთეულია.

ე.შევარდნაძის წყალობით, რომელიც თავად 1992 წელს გაწევრიანდა მასონურ ლოჯა „მაგისტერიუმში“, სოროსმა 90-იან წლებში საქართველოშიც შემოაღწია და დაარსა ფონდი „ღია საზოგადოება საქართველო“, რომლისგანაც ამოიზარდა „თავისუფლების ინსტიტუტი“ „კმარა“, „რუსთავი 2“ და სხვა. და ბოლოს ხელისუფლებაშიც მოიყვანა მ.სააკაშვილი, თუმცა რუსეთის თანხმობით.

არაა გამორიცხული „სირცხვილიც“ მისი იყოს!

ფონდ „ღია საზოგადოება საქართველოს“ მიზანია პროდასავლური სულისკვეთებით საზოგადოებრივი აზროვნების ჩამოყალიბება და განათლების, კულტურისა და ხელოვნების დარგებში ანტიეროვნული კადრების მომზადება.

ამ ფონდის დახმარებით გამოიცემა ლიტერატურა, რომელიც უხეშად ამახინჯებს ქვეყნის ისტორიასა და ხალხის დამსახურებას.

მის მიერ ორგანიზებულ სემინარებსა და კონფერენციებზე, ახალგაზრდა თაობებს უნერგავენ საკუთარი კულტურისადმი უპატივცემულობას, დასავლეთისადმი კი, – თაყვანისცემას.

ქვეყანას თავს ახვევენ დასავლურ ღირებულებებს, რომელიც ჩვენთვის მიუღებელია, მაგალითად, ძალადობას, გარყვნილობას, უზნეობასა და სხვა, რაც საერთო ჯამში მიმართულია ჯანსაღი საზოგადოების დაშლისკენ.

სწორედ მათი ბრალია, რომ დღეს სახეზე გვაქვს ოჯახის გაუფასურება, ეროვნულობის გაქრობის საფრთხე, ერთ სქესიანთა ქორწინება, ლესბიანობა, უზომო გარყვნილობა, ნარკომანია და უმძიმეს დანაშაულთა ზრდა, რაც საერთო ჯამში მიმართულია იქითკენ, რომ თანდათან შემცირდეს ჩვენი მოსახლეობა და გავქრეთ.

ამ მიმართულებით ჯ.სოროსი ხარჯავს ყოველწლიურად მილიონობით და მილიარდობით დოლარს.

ასე რომ, ჯორჯ სოროსი ფაქტობრივად, თავის „ჰუმანიტარული საქმიანობის“ ნიღბით, ჩვენს ქვეყანაშიც ეწევა ძირგამომთხრელ საქმიანობას და ამერიკაში ქაჩავს საუკეთესო ინტელექტუალებს. ხელთ იგდებს მეცნიერულ კვლევებს, ეუფლება ბუნებრივ რესურსებს და ა.შ. იგი თავისი საცეცებით გიგანტურ რვაფეხასავით მოჭიდებია მსოფლიოს, რომ, როგორც თავად აცხადებს შექმნას „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ მქონე, ამერიკის შეერთებული შტატების მსგავსი „მსოფლიო სახელმწიფო“, რომელსაც კომპიუტერული ცენტრით გააკონტროლებს, ანუ სურს შექმნას „რჩეული ხალხთა ზეციური სამეფო“ დედამიწაზე, რომელიც არაა გამორიცხული გადაზარდოს რეალურ ებრაელთა უსაზღვრო მსოფლიო

იმპერიად. ახლა თქვენ წარმოიდგინეთ რამდენი სოროსისნაირი მილიარდერი ყავთ ებრაელებს, რომლებიც არანაკლებ ძირგამომთხრელ საქმიანობას ეწევიან მსოფლიოში, რომ აღარ ჩავთვალოთ ბნაი-ბრიტი?!

რუსულ ინტერნეტ გამოცემა „ლეფტ.რუ“-ს გადმოცემით, ჯ.სოროსს ზურგს უმაგრებს არა მარტო ამერიკის ცრუ, „მასადი“ და უზარმაზარი პირადი თანხები, არამედ ყოფილ საბჭოთა კავშირიდან გამოსული ქვეყნების არაფრისმქონე ახალგაზრდობაც, რომლებიც ძვირფასი ავტომობილების, კარგი კომპიუტერების, ხელფასებისა და ოფისების სანაცვლოდ, – მზად არიან შეასრულონ მისი ნებისმიერი მითითება და დაყეფონ მათ, ვინც კი მის ან დასავლეთის საწინააღმდეგოდ რაიმეს იტყვის.

რუს მწერალ **ო.ა.პლატონოვის** წიგნში ვკითხულობთ: **„Терновый венец России“ (2000 г). Сорос Джорж, финансист мировой закулисы, тесно связан с ЦРУ и «моссад», член совета по международным отношениям и бильдербургского клуба, массонский клуб «магистериум. 10**

ჯორჯ სოროსის დაფინანსებით რუსეთში გამოდის ისეთი გაზეთები, როგორცაა „ზნამია“, „ოქტომბერი“, „ზვეზდა“, „ინოსტრანნაია ლიტერატურა“, „დრუჟბა ნაროდოვ“, „ნოვი მირ“, „ლიტერატურნაია ჟიზნ“ და სხვა.

ანტი ეროვნული ლიტერატურის მხარდასაჭერად დაფუძნებული აქვს საპრემიერო ფონდებიც.

აქვე ვიტყვოდი, პირველი ოფიციალური მასონური ლოჟა „ბნაი-ბრიტი“ მოსკოვში ღიათ დარეგისტრირდა 1988 წ-ს, რაც კისინჯერის შუამდგომლობით განხორციელდა. მოყვა მას მსგავსი ლოჯების გახსნა პეტერბურგში, ვილნიუსში, კიევში, ოდესაში, ნოვოსიბირსკსა და ნ.ნოვგოროდში. მათ პარალელურად იზრდებოდა სოროსის ფონდიც.

1991 წელს ელცინის ხელშეწყობით გაიხსნა მასონური ლოჯები „ჩრდილოეთის ვარსკვლავი“, „ალექსანდრე პუშკინი“, „ნოვიკოვი“, „რუსული სახლი“ და სხვა.

ცხადია, მათ დიდი დახმარება გაუწიეს ელცინს ხელისუფლებაში მოსვლაზე, რის გამოც 1991 წელს, გადატრიალების შემდეგ, ამერიკის პრეზიდენტმა ჯ.ბუშ უფროსმა, რომელიც მანამდე ცრუ-ს დირექტორი გახლდათ, -განაცხადა: „ჩვენი გამარჯვება, ცრუ-ს გამარჯვებაა“. ხოლო მაშინდელმა ცრუ-ს დირექტორმა, მასონმა გ.რეიტსმა, მოსკოვში, წითელ მოედანზე, მსოფლიოს გასაგონად ბი-ბი-სის ტელეკამერების წინ განაცხადა: „აქ, წითელ მოედანზე, მავზოლიუმის წინ, კრემლის შემდეგ, – მარტო ვზეიმობ გამარჯვების აღლუმს“.11

ამავე გ.რეიტსმა 1992 წელს, საიდუმლო შეხვედრაზე ელცინს მიანიჭა მალტის მასონთა ორდენის „კომანდორის“ წოდება, რომელსაც ატარებს საიდუმლო მთავრობის თითქმის ყველა წევრი.

1992 წლის აგვისტოში ელცინმა ხელი მოაწერა მალტის ორდენტან ურთიერთობის აღდგენის №827 ბრძანებას.

1992 წლის 8 სექტემბერს მოსკოვში დაარსდა საფრანგეთის დიდი ეროვნული ლოჯი „ჰარმონიას“ ფილიალი, რომელსაც სათავეში ჩაუდგა გ.დერგაჩევი. იმავე დღესვე შეიქმნა „დიდი რუსეთის აღმოსავლეთის მასონური ორდენიც“.

1992 წელს მოსკოვში შეიქმნა ასევე კლუბი „მაგისტერიუმი“, რა დროსაც მასში გააწევრიანეს ე.შევარდნაძე.

ამ კლუბის წევრი გახლდათ თვით ჯ.სოროსიც. კლუბის გახსნას ესწრებოდა ამერიკის პრეზიდენტ ბ.კლინტონის თანაშემწე ეკონომიკურ საკითხებში, რ.რაიხი.

მასონურ კლუბ „როტარის“, თითქმის რუსეთის ყველა დიდ ქალაქში გახსნილი აქვს ფილიალები.

მალტის ორდენტან ყველაზე მჭიდროდ დაკავშირებული იყო ელცინი, აბრამოვიჩი, ბერიოზოვსკი და სხვები.

პეტერბურგში გაჩნდა მალტელ კათალიკოსთა ფილიალიც.

მიუხედავად ასე სხვადასხვა ჯურის მასონურ კლუბებისა თუ ლოჯების მომძღვარებისა, რუსეთში წამყვან ფინანსურ ინსტიტუტად მაინც რჩება ჯ.სოროსის ფონდი, რომელიც სადაზვერვო ინსტიტუტების აგენტთა თავშესაფრადაა ქცეული.

რუსეთში მოქმედ ინგლისის „იორსკის“ რიტუალის ლოჯის მეშვეობით, რომელთანაც დაახლოებულები იყვნენ ჩუბაისი, გაიდარი, ბურბულისი, და სხვები, წინასწარ შედგენილი ებრაელთა სიების მიხედვით ქვეყანაში განხორციელდა საერთო სახალხო საკუთრების ფსევდო პრივატიზაციის პროცესი და რუსეთის კაპიტალის უდიდესი ნაწილი ხელში ჩაუვარდათ უცხოელებს.

აღნიშნულზე ყურადღებას ვამახვილებ იმ მიზეზთა გამო, რომ ანალოგიურად წარმართებოდა პროცესები არა მარტო საქართველოში, არამედ მთელ პოსტ საბჭოთა სივრცეში, რადგან იგი დაპყრობილ იყო აშშ-ს მიერ „ცივი ომის“ შედეგად, და დაპყრობილს როგორც სურს ისე ექცევა დამპყრობი!

რაც შეეხება „უცხოელებს“, რომელთა ხელშიც აღმოჩნდა სახალხო საკუთრება, მათ რიცხვში არმოჩნდა ის საბჭოური წარმომავლობის ებრაელები, რომლებმაც პრივატიზაციამდე უცხო ქვეყნის მოქალაქეობა მიიღო, რათა ამ გზით მათი ქონება უფრო მეტად დაცულიყო, თვით ქონება კი ავტომატურად გადადიოდა უცხო ქვეყნის საკუთრებაში!!!

აღნიშნული პოლიტიკის თვალსაჩინო წარმომადგენელია გუსინსკი, რომელიც მსოფლიო ებრაელთა კონგრესის ვიცე პრეზიდენტია, კლუბ „როტაროსა“ და „ზნაი-ბრიტის“ წევრი, ეკუთვნის: გაზეთი „სეგოდნია“, „მოსკოვსკი კომსომოლეც“, „მოსკოვსკაია პრავდა“, „ლიტერატურული ჟურნალი“ და „იტოგი“. აგრეთვე სატელევიზიო კომპანია „ნტვ“, რადიო სადგური „ეხო მოსკვი“. და 42 საწარმოო გაერთიანება-группа“ мост.“12

უდავოა გუსინსკი, ისე როგორც სოროსი და ძმანი მისნი, ორიენტირებულია დასავლეთსა და ისრაელზე, რადგან მათი იდეოლოგიის მატარებელია. რუს ებრაელებს ეკუთვნით ისეთი პოლიტიკური პარტიები, როგორცაა „ერთობა“, „ჩვენი სახლი“ და სხვა, რომლებიც მიზნად ისახავენ ანტირუსული ძალების გაერთიანებას.

ჩვენთან კი პროებრაულ პარტიად უნდა მივიჩნიოთ, როგორც „ოცნებელები“, „ნაცისტები“, „პატრიოტელები“, ისე გარდასული“ მოქალაქეთა კავშირი“, „ხელსინკის ჯგუფი“ და თვით კპსს-ც კი! რადგან მათი „დირიჟორები“ ებრაელები იყვნენ და არიან!

რუსეთსა და სხვა ყოფილ საბჭოთა რესპუბლიკებში, ასე უხვად მასონური ლოჯების მომრავლება უნდა მივაწეროთ მათი საქმიანობის სპეციფიკას. რამეთუ, თუ ერთი იტაცებდა სახელმწიფო ქონებას – პრივატიზაციის გზით, მეორე საამისოდ აყალიბებდა საზოგადოებრივ აზრს, მესამე – ეწეოდა დასავლური პოლიტიკის პროპაგანდას, მეოთხე – ეროვნული თვითშეგნების ნგრევას, მეხუთე – ბუნებრივი რესურსების დატაცებას, ზოგი – მთავრობების დამხობას და ა.შ., რაც საერთო ჯამში ერთი სხეულის, ერთი ცენტრის საცეცების როლს ასრულებდნენ.

მასონურ ლოჯებთან დაახლოებულ პირებს, ვინც სურთ ის გაყავთ პარლამენტში დეპუტატებად და რომელი პარტიაც უნდათ, იმას ახვედრებენ, პარლამენტის წევრთა რაოდენობასაც ისინივე განსაზღვრავენ, ანუ საერთაშორისო ებრაულ ელიტას, როგორი არჩევნებიც სურს, ისეთს ატარებს და სამოქმედო ასპარეზზეც თავისივე პროგრამები გააქვს!

აი, ასეთ ვითარებაში რა გინდა გააკეთო ადამიანმა, თუ არ დაუპირისპირდი მათ!!!

მსოფლიო მასონთა ლოჯების საქმიანობა მარტო აღნიშნულით არ შემოიფარგლება, რამდენადაც ისინი დაინტერესებულელებია, არა მარტო რუსეთით, არამედ ყველა სხვა ქვეყნებითაც, რათა დაასუსტონ, რომ შემდგომ ადვილად შთანთქონ მსოფლიო. ამ მიზნით სეპარატიზმსაც ხშირად მიმართავენ. მცირე ერებს, როგორც წესი, ისლამური მოდემის, – საუდის არაბეთის, თურქეთის, პაკისტანისა თუ სხვათა მეშვეობით აფინანსებენ, აძლევენ მათ იარაღს და ამხედრებენ ცენტრალური ხელისუფლების ან/და მეზობელი ქვეყნების წინააღმდეგ. მაგალითად, როგორც ეს მოიმოქმედეს ჩეჩნეთში, ქურთისტანში და

სხვაგან. რათა მუდმივად იყოლიონ ქვეყნები ომებსა და არა სტაბილურ გარემოში, რათა შემდგომ მათვე მოევლინნენ არბიტრებად რომ წარმართონ მათი ბედი სასურველი კონცეფციით!

ყოველივე, ამ ანტიადამიანურ მოვლენებს, სათავეში უდგას მსოფლიოს მასონური მთავრობა, „ილუმინატი“, რომელიც იუდაისტური რელიგიის ხელის ბიჭის როლს ასრულებს.

ჯერ კიდევ 1925 წელს გენრე ფორდმა განაცხადა, გაზეთ „ნიუ-იორკ ტაისისადმი“ მიცემულ ინტერვიუში: „იზოლაციაში მოაქციეთ ორმოცდაათი ყველაზე მდიდარი ებრაელი და ომებიც შეწყდება“.

რაც შეეხება დღეს რუსეთის ფაქტორს, იგიც ამერიკის კოლონიადაა ქცეული და როგორც საქართველო, იგიც ებრაელთა პოლიტიკის მსხვერპლია, დაყვანილი პოლიტ-დივერსიული აქტების საფუძველზე!

ახლა უკვე თამამად შეგვიძია ვთქვათ, რომ დაწყებული „ილუმინატთა“ საიდუმლო ორდენის შექმნით, რაც ვფიქრობ რომ იყო პასუხი პეტრე I-ის ანდერძზე, რომელიც ითვალისწინებს რუსეთის მიერ მსოფლიოს დაპყრობას,- დამთავრებული „ტროას ცხენის“ ვარიანტში შემოგდებული მარქსისტულ-კომმუნისტური მოძრაობით და „გორბაჩოვისეული გარდაქმნით“, - გათამაშებული იყო ებრაელთა მიერ რუსეთის, როგორც კონკურენტის გზიდან ჩამოცილებისა და განადგურების მიზნით.

აქედან გამომდინარე შეუძლებელია სოციალიზმი თუ კომმუნიზმი მიჩნეულ იქნეს, -საზოგადოების ობიექტური განვითარების ისტორიულ შედეგად, თუ არა ძალადობრივად შექმნილ დანაშაულებრივ რეჟიმად.

კ). „ზნაი-ბრიტი“ (აღთქმის შვილები)

მ.გორბაჩოვის შემდეგ რუსეთის ხელისუფლებაში მოსულებს მართავს ებრაულ-მასონური ლოჟა „ზნაი-ბრიტი“, რომელიც თავდაპირველად შეიქმნა იმისათვის, რომ განეხორციელებინა სიონიზმის პოლიტიკა, ანუ ებრაელთა დაცვა და ისტორიულ სამშობლოში დაბრუნება. თუმცა მოგვიანებით „დაიტვირთა“ თავი დამატებითი ფუნქციებით და თითქმის გლობალური პოლიტიკის მმართველად გადაიქცა.

ამბობენ „ზნაი-ბრიტის“ პოლიტიკით რუსეთის მოსახლეობა დაყვანილ უნდა იქნეს 35 მილიონამდე, რომელიც საკმარისი იქნება უცხოელთა მომსახურეობისათვის ბუნებრივი საბადოების ათვისების საქმეში.

საინტერესო ინფორმაციას ვგებულობთ 1992 წელს რუსეთის პრეზიდენტ ბ.ელცინის მიერ სახელმწიფო არქივისა და საიდუმლო დოკუმენტების შემსწავლელი კომისიის ხელმძღვანელად დანიშნულ მიხეილ პოლტარინის წიგნიდან «Власть в тротиловом эквиваленте. Наследие царя Бориса».

იმ ხანად სსრკ-ს დასავლეთის ვალი ჰქონია 35-მილიარდი დოლარის რაოდენობით, პრემიერ-მინისტრ გაიდარს კი ელცინისათვის მოუხსენებია, თითქოსდა გადასახდელი ჰქონიყოთ 110 მილიარდი დოლარი, და იგი ოფიციალურად უცვნიათ. ამის გამო რუსეთი აღმოჩენილა დასავლეთის, უფრო სწორედ „ბნაი-ბრიტის“ კაბალაში. დასავლეთს კი ამ დროს სსრკ-ს ჰქონია ვალი მხოლოდ 120 მილიონი დოლარი¹⁰.

მოკლეთ ,ქვეყანა არ იყო ისეთ მძიმე მდგომარებაში ,საიდანაც არ შეეძლო თავის დაღწევა და გადარჩენა.

სსრკ-ს გარდაუვალი კრახის საფრთხის არსებობას უარყოფს პოლტარანინი და აცხადებს, რომ მისი დაღუპვა განხორციელდა შეთქმულთა ხელით, რაშიც პირადად დაინტერესებული ყოფილან მაღალი რანგის ჩინოვნიკები.

1989 წელს, გაზის მრეწველობის ახლად დანიშნულ მინისტრ ვიქტორ ჩერნომირდინის პროექტით, ეს სამინისტრო, რომელიც მანამდე საკავშირო დაქვემდებარების გახლდათ, -გადაუკეთებიათ კონცერნ „გაზპრომად“. სამინისტროს ყოფილი ვალდებულებები კი დაუკისრებიათ სახელმწიფოსათვის, ანუ ხალხისთვის, სამინისტროს ქონებას კი დაპატრონებია შემთხვევითი პირები.

ანაზღაურების გარეშე კონცერნს მფლობელობაში დარჩენია საგეგმო და სახელმწიფო მომარაგების კომიტეტებიდან ცენტრალიზებურად დაშვებული ფონდები და ექსპორტ-იმპორტის ფუნქცია.

ამ კონცერნს საზღვარგარეთ შეუქმნია თავისი კომერციული ბანკების ქსელი და გაზის გაყიდვის ერთობლივი საწარმოები, საშუამავლო სტრუქტურებით. დარჩენილ მშრალ ფულს კი დაუფლებია დირექტორები, გაზზე ფასწარმოქმნაც მათ გამგებლობაში გადასულა.

ასე მარტივად გადასულა ამ უზარმაზარი სამინისტროს ქონება კერძო პირთა ხელში, რომლებიც როგორც შემდგომ გაირკვა არა რუსები ყოფილან.

გაზის მრეწველობის ყოფილ სამინისტროსა და მის ბედზე იმიტომ ვამახვილებთ ყურადღებას, რომ მის ანალოგიურად განვითარდა მოვლენები არა მარტო საკავშირო, არამედ ცალკეული რესპუბლიკების ყველა სხვა დანარჩენ სამინისტროშიც, რაც ანტი სახელმწიფოებრივი ,ანტი ხალხური ოპერაციად განიხილება!

ელცინის დროს დიდი რაოდენობით ოქრო გაუტანიათ ციურბში თვითმფრინავებით და დრო და დრო პარტიები დაკარგულა. მაშინ „რუსეთის ოქროს“ უფროსი ყოფილა ვინმე ულიანოვი, და ყოველივე ამის შემდეგ იგი გაქცეულა ამერიკაში, და იქ შეუქმნია თავისი საფინანსო კომპანია, რაც ცხადია ნაქურდალი ოქროთი იქნებოდა განპირობებული!

სათანადო კონტროლის არ არსებობის გამო, ასე რამდენმა ადამიანმა მოითხო ხელი საერთო სახალხო საკუთრების მითვისებით, - არავინ ცის და ბოლოს მოგვევლინენ მულტი მილიონერებად, და მილიარდერებად, და პარლამენტშიც დაგვისხდნენ კანონმდებლებად.

ელცინი მოუწოდებდა ხელმძღვანელ პირებს: „**გამდიდრდით კაპიტალისტებო, ვისაც როგორ შეგიძლიათ**“ და ისინიც თურმე მთელი მონდომებით ანგრევდნენ საბჭოთა სისტემასა და დანაშაულებრივად ითვისებენ საერთო სახალხო საკუთრებას.

ასე იქნებოდა საქართველოშიც ე.შევარდნაძის დროს, რამეთუ იყო ებრაელი და მასონი. ამით ყველაფერია ნათქვამი. წინააღმდეგ შემთხვევაში არ მოექცეოდა სოროსის გავლენის ქვეშ, არ განდევნიდა ქვეყნიდან ეროვნულ სულს, და არ დაამხოდა კანონიერ მთავრობას, სოროსის „სამოქალაქო საზოგადოების“ მსგავსად არ შექმნიდა „**მოქალაქეთა კავშირს**“, და არ გადაუნაწილებდა ქვეყანას რუსეთსა და ამერიკის შეერთებულ შტატებს! თუმცა, თვით ეს ქვეყნები სიონისტური მმართველობის ქვეშაა.

ასე რომ არ იყოს კრემლის თავზე არ იკაშკაშებდა სიონიზმის სიმბოლო წითელი ვარსკვლავი, ხოლო აშშ-ს დამოუკიდებლობის სიმბოლოს, – **ღერბში ჩახატული არწივის თავზე**, არ იბდღვრილებდა ისრაელის სიმბოლო, -**ექვს ქიმიანი ვარსკვლავი!**

1988 წ-ს, როდესაც მოსკოვში ოფიციალურად გაიხსნა „**ბნაი-ბრიტის**“ განყოფილება, მოწვეულ კპ ცკ-ს, კგბ-ს და მინისტრთა კაბინეტის წარმომადგენელთა წინაშე, „**ბნაი -ბრიტის**“ ხელმძღვანელს განუცხადებია: „**კრემლმა მომცა უფლება ჩემი ნებისმიერი ქვეყნის წარმომადგენლის სსრკ-ში თავისუფლად შემოსვლაზე**“. ამ დროს მას 42 – ქვეყანაში ჰქონდა გახსნილი ფილიალი და უამრავ უღირსაც შეეძლო ჩვენთან შემოსვლა.

„**ბნაი-ბრიტი**“ ბირთვია და ტვინი საერთაშორისო ებრაულ-მასონური მოძრაობისა. ხშირად მას „**ორდენად**“ კი არა გლობალურ სისტემად, სახელმწიფოთა სახელმწიფოდაც მოიხსენიებენ, რომლის სტრუქტურები ეროვნულ ქვეყნებს გლანდებდა აქვს ჩაზრდილი.

„**ბნაი-ბრიტში**“ გაერთიანებულია **ჯონ როკფელერი**, -- „**სტანდარტ ოილის**“ მესაკუთრე, რომელიც 1942 წელს საწვავით ამარაგებდა ფაშისტურ გერმანიას. ანგარიშსწორება უწარმოებია მისივე ბანკ „**ჩეიზ ნეშნლ- ბანკის**“, მოგვიანებით „**ჩეიზ მანხეტენ ბანკად**“ წოდებულის მეშვეობით!

„**სტანდარტ ოილის**“ საქმის მწარმოებელი გერმანიაში ყოფილა ამერიკელი „**ბნაი-ბრიტელი**“ **კარლ ლინდერმანი**, რომელსაც რეიხ ფიურერ სს გიმლერის ახლო წრეში უტრიალია. თვით „**ჩეიზ ნეშნლ ბანკის**“ წარმოდგენლად კი ევროპაში

ყოფილა როკფელერის ნდობით აღჭურვილი პირი, ვინმე **ჯოზეფ ლარკინი**, მასვე დაუფინანსებია ფაშისტური უწყებებიც.¹³

„ბნაი-ბრიტი“ ფაქტობრივად გადაქცეულია მსოფლიოს მთავრობად, რომელსაც დასავლეთის ყველა ქვეყნის მთავრობაში ჰყოლია წარმომადგენელი.

„ბნაი-ბრიტთან“ შეთანხმების გარეშე თურმე არცერთი ქვეყნის ხელმძღვანელი არ ინიშნება პოსტზე.

მას ჰქონია მჭიდრო კავშირი მსოფლიოს „ჩრდილოვან მთავრობასთან“ (სამმხრივი კომისია, ბილდერბურგის კლუბი, რომის ფორმირებები), ცრუ-სა და მასადთან.

„ბნაი ბრიტის“ ამოცანა ყოფილა ხელში ჩაიგდოს მსოფლიოს სტრატეგიული ბუნებრივი რესურსები და რაც შეიძლება მეტ ადგილას შექმნას დამაბული ვითარება, რომ იქიდან განდევნილი ფინანსები ჩაიგდოს ხელში.

სწორედ ამ მიზნით თურმე იგი ქმნის ქაოსსა და კრიზისებს მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხეში, რომელთა შორისაც არ უნდა გამოვრიცხოთ რომ იქნებოდა. საბჭოთა სივრცე .

აღნიშნულთან ერთად „ბნაი-ბრიტი“ ცდილობს სტაბილური გარემო შექმნას იქ, სადაც მათი ოჯახის წევრები და ახლობლები ცხოვრობენ. კერძოდ, აშშ-ში, ბრიტანეთში, საფრანგეთში, გერმანიასა და სხვაგან.

ამ ქვეყნებში რევოლუციების გამორიცხვის მიზნით ქმნიან ცხოვრების მაღალი დონის სტანდარტებს და ხალხი კმაყოფილებით ცხოვრობს. აქვთ მაღალი პენსიები, მაღალი ხელფასები, უხვი დახმარებები და რიგი სხვა შეღავათები, და ცდილობენ კიდევ უფრო აუმაღლონ, რათა უკმაყოფილო არ იყოს ხალხი, რა თქმა უნდა ჩვენნაირი კოლონიალური ქვეყნების ხარჯზე.

მოსახლეობის პირდაპირი შემცირების მიზნით კი ჩამოაყალიბეს ისეთი რელიგიურ-ფანატიკური მიმდინარეობა, როგორცაა – „**ისლამური სახელმწიფო**“ და **ლიბერალური იდეოლოგია**, რაც შეიძლება შემდეგ გლობალურ ფაშიზმში გადაზარდონ.

ამ მხრივ შეშფოთებას იწვევს ასევე აშშ-ს მსოფლიოში განთავსებული არა ერთი ბაქტერიოლოგიური იარაღის მწარმოებელი ლაბორატორია.

მ.სააკაშვილის ყოფილი მრჩევლის, ამერიკელი **ჯეფრი სილვერმანის** განცხადებით თბილისში არსებული ლუგარის სახელობის ქიმიური ლაბორატორია მსგავს ლაბორატორიათა კატეგორიას განეკუთვნება და ასეთი აშშ-ს 400 მდე ჰქონია განთავსებული მსოფლიოს სხვა და სხვა ქვეყანაში, და აწარმოებენ ისეთ ქიმიურ იარაღს, როგორცაა – ციმბირული წყლული, ჯილეხი, ღორის გრიპი, შავი ჭირი და სხვა სნეულებათა გამომწვევი მიკრობები, და სცდიან

კიდევაც ადგილობრივ მოსახლეობასა და ცხოველებზე! (იხ. გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“, 2017 წლის 13-19 სექტემბერი, №33, სტატია; „ფაროსანამ გადაჭამა დასავლეთ საქართველო, სად არის ლუგარის ლაბორატორია“, რომელმაც შეიძლება თავად შექმნა ეს მწერი)¹⁴.

ღმერთმა იცის, როდის და ვის მიმართ იქნება გამოყენებული ხსენებული იარაღი, ეს ხომ საშინელებაა!!!

ოფიციალური სტატისტიკით 2013 წ-ს ლუგარის ბაქტერიოლოგიური ლაბორატორიის ქობულეთის ფილიალიდან გავრცელებული „წითელას“ ვირუსით დაავადდა 8000 ადამიანი, 2014 წელს, – 11000 ადამიანი, და ალბათ ასე ნაზარდი ჯამით გვექნება მომდევნო წლებშიც სტატისტიკა, რასაც შეიძლება განზრახადაც სჩადიან. ამ ლაბორატორიიდან, როგორც ირკვევა თითქმის ყოველწლიურად გვივრცელებენ სხვადასხვა ჯურის ინფექციურ დაავადებებსა და ეპიდემიებს.

გვჭირდება კი ჩვენ ასეთი ლაბორატორია?!

მიხეილი პალტარანინის ცნობით, „ბნაი-ბრიტი“ სოროსის ფონდებისა და სხვათა მეშვეობით დიდი ხანია ეწევა საჭირო კადრების, ძირითადად ეკონომისტების შერჩევას, ამზადებს მათ გლობალ- ექსპერტებად სპეციალურად გახსნილ მოსამზადებელ ცენტრებში და შემდეგ გარკვეული დავალებებით, ბუნებრივი რესურსებით მდიდარ ქვეყნების მთავრობებში ნერგავენ, რათა ფინანსური დინებები ისე წარმართონ, რომ ვერ მიხვდნენ თუ სად წავიდა იგი, ანდა ვის ეკუთვნის.

ერთ-ერთი ასეთი „მოსამზადებელი ცენტრი“ ყოფილა ვენის სიახლოვეს, ლაკსენბურგის სასახლეში. მასთან ჰქონია კავშირი კგბ-სა და შევარდნაძისეულ საგარეო საქმეთა სამინისტროს.

„ბნაი-ბრიტს“ იქ წარგზავნილ კოსმოპოლიტურ შეხედულებების მქონე პირთაგან შეუქმნავს „ოქროს ფონდი“, რომელიც შემდეგ ჩაურთია რუსეთში შემოგზავნილ „ლიბერალურ მისიის“ შემადგენლობაში და მათი მეშვეობით უწარმოებია აშშ-ს რუსეთში საქმეები!

ცხადია, ასე იქნებოდა საქართველოშიც.

პალტარანინი აღნიშნავს „კგბ-ს ხაზით კადრებს არჩევდა და აგზავნიდა თვით კგბ თავმჯდომარის პირველი მოადგილე, არმიის გენერალი ბაბკოვი, რომელიც მოგვიანებით გახდა ოლიგარქ გუსინსკის „ხიდის“ ანალიტიკური სამსახურის უფროსი.

ლაკსენბურგის ცენტრში სტაჟირება გაუვლია მომავალ მინისტრებს: ჩუბაისს, ნეჩაევს, იასინს, შოხინს, ავენსს და სხვა ხელმძღვანელ პირებს, რომლებსაც წინასწარ სცოდნიათ, თუ რა თანამდებობები უნდა დაიკავონ რუსეთის

მთავრობაში და ეს ჯერ კიდევ სსრკ არსებობის პერიოდში, – 1991 წლის დეკემბრამდე, ვიდრე დაიშლებოდა¹⁵.

საქართველოდან ვინ გაიარა ასეთი სკოლა ვიცით? მე მაგალითად არ ვიცი, მაგრამ აუცილებლად იქნებოდნენ და ალბათ ისინი, რომლებიც მთავრობებშია „ან/და ხელმძღვანელობენ წონად არასამთავრობო ორგანიზაციებს!

მსოფლიოს საიდუმლო მთავრობის გადაწყვეტილებით პოსტ საბჭოთა სივრცე უნდა გადაიქცეს მხოლოდ ნედლეულის მიმწოდებელ ბაზად. აქედან გამომდინარე ქვეყნის დეინდუსტრიალიზაციის სტრატეგია შეუმუშავებია „ბნაი-ბრიტს“, რაც რა თქმა უნდა არ იქნება შორს „ცივი ომის“ დოქტრინიდან და წარუდგენიათ ელცინისათვის, რომელსაც დღესაც ატარებენ ცხოვრებაში.

დამანგრეველი პოლიტიკის განსახორციელებლად „ბნაი-ბრიტს“ ელცინისათვის მთავარ მრჩევლად დაუსვია ამერიკელი ეკონომისტი, ჰარვარდის უნივერსიტეტის პროფესორი **დეფფერი საკსი**, რომელიც მანამდე გაზ-ნავთობ მრეწველობის საქმეში შოკური თერაპიის ავტორი ყოფილა ბოლივიაში და იქ მას მთელი ეროვნული სიმდიდრეები ერთი მუჭა ტრანსნაციონალურ ოლიგარქებისათვის გადაუცია, სიღარიბის მიღმა კი დაუტოვია მოსახლეობის 70%.

მისი რჩევით მსგავსი პოლიტიკა განუხორციელებია ელცინს, რომელსაც მხოლოდ ინგლისურიდან რუსულ ენაზე ნათარგმნი დოკუმენტებისათვის მიუცია დადგენილებებისა და კანონების სახე.

ვფიქრობ ასე იქნებოდა საქართველოშიც!

ამის შემდეგ ებრაელებს განუცხადებიათ, რომ ბოლო ათასი წლის განმავლობაში პირველად მოიპოვეს გამარჯვება რუსეთზე.

2014 წლის ოქტომბერში „ბნაი-ბრიტმა“ თბილისში აღნიშნა პოსტსაბჭოთა სივრცეში ოფიციალურად შემოსვლის 25 წლისთავი.

მ.პალტარინის განცხადებით დღეს რუსეთს მართავს „ბნაი-ბრიტი“ **მედვედევისა და პუტინის** ხელით, პარლამენტისა თუ პრეზიდენტის არჩევნები კი იმიტაცია ყოფილა, ისე როგორც აშშ-თან კონფრონტაცია.

მთავრობა უძლურია დაუპირისპირდეს დასავლეთს!.

ვფიქრობ არც ჩვენთან იქნება უკეთესი მდგომარეობა, უარესი თუ არა? მთელი პოსტ საბჭოთა სივრცე იმართება ერთი სცენარით და მიმართულია ერთი მიზნისკენ!

1974 წლის მდგომარეობით „ბნაი-ბრიტი“ ითვლიდა 500 000 ადამიანს.

1897 წ-დან მას გააჩნია ქალთა, ხოლო 1924 წ-დან - ახალგაზრდული სექცია. 1968 წლის მდგომარეობით 42 ქვეყანაში ერიცხებოდა ათასი განყოფილება 135

ათასი ადამიანით, 1970 წლის მდგომარეობით კი -1500 განყოფილება,-50.000 კაცით. 1948 წ-ნ ეწევა სრულწლოვან ებრაელთა სწავლებას. რა შეიძლება ასწავლონ გასაგებია.

„ბნაი-ბრიტი“ მთავარი რგოლია ისრაელსა და დიასპორებს შორის, იბრძვის ანტისემიტიზმის წინააღმდეგ. 1973 წელს შეუერთდა ებრაელთა მსოფლიო რელიგიურ საკონსულტაციო კომიტეტს და უწევს მათ ფინანსურ მხარდაჭერას, ეხმარება გადასახლებაში ებრაელებს. და მხარს უჭერს ისრაელს საერთაშორისო ასპარეზზე. შეიძლება ითქვას იგი მართავს მსოფლიოს!

მოკლეთ, რევოლუციურ-მარქსისტული მოძრაობა სიონისტებმა მოიგონეს „ტროას ცხენის“ ვარიანტში, უპირატესად რუსეთის წინააღმდეგ, იმ მიზნით, რომ მათივე პრილეტარიატის ხელით მოესპოთ მათი იმპერია, სახელმწიფო ხელისუფლება, მქონებელთა კლასი, ინტელიგენცია, სასულიერო ფენა, და თავად მოსულიყვნენ ხელისუფლებაში, გაესახელმწიფოებრივად დამხობილ კლასთა ქონება და ეროვნული სიმდიდრეები. შემდეგ, მომძლავრდებოდნენ რა, „სოციალისტური რევოლუცია“ გაეტანათ ქვეყნის გარეთ და განეგრცოთ დანარჩენ ქვეყნებზე, შეექმნათ ერთიანი მსოფლიო სოციალისტური სისტემა,-პროტოტიპი მითიური „მსოფლიო ებრაული იმპერიისა“, რომლის შიგნითაც მოიმოქმედებდნენ იგივეს, რაც რუსეთში. და ბოლოს შექმნიდნენ რა ისრაელის სახელმწიფოს, რომელსაც შეეძლებოდა დედამიწის განმზადება მოშიახოს(ანტიქრისტეს) მისაღებად, აი მაშინ მონაგონი მიზეზით დაშლიდნენ კომუნისტურ რეჟიმს და ფსევდო პრივატიზაციის გზით მიითვისებდნენ სოციალისტური ქვეყნების სიმდიდრეებს, როგორც ეს მოიმოქმედეს საბჭოთა კავშირში.მერე გადავიდოდნენ მსოფლიოს დაპყრობის რეჟიმზე,რისთვისაც მოიგონეს გლობალიზმი!

§2. რუსების პროტესტი¹⁸

ებრაელთა ქმედებებიდან გამომდინარე ბევრი ცნობილი რუსი პოლიტიკური მოღვაწე უკმაყოფილებას გამოთქვამს, მაგრამ ვითარების შეცვლა არ შეუძლიათ, რომ იტყვიან ძალა აღმართსა ხნავს.ასე მაგალითად:

1. **ოლეგ კარატაევი, სანკტ-პეტერბურგის საზღვაო-სამდინარო კომუნიკაციების სახელმწიფო უნივერსიტეტის დეკანი, ჩვენ, რუსებს დასაკარგი აბსოლიტურად არაფერი აღარ გვაქვს და არც უკან დასახევი. თანამედროვე რუსეთის ხელისუფლება დაპყრობილია ებრაელთა მიერ მთავრობის პოლიტიკური უპასუხისმგებლობის შედეგად..., ყოველწლიურად კვდება მილიონ ნახევარი რუსი“.**

2. **გენადი ძუგანოვი, რუსეთის კომუნისტური პარტიის ლიდერი, დუმის დეპუტატი:**

– „დღეს გვერდი აუარო ებრაულ საკითხს შეუძლებელია, ჩვენი ხალხი არაა ბრმა. მათ არ შეუძლიათ არ დაინახონ, რომ სახელმწიფო ხელისუფლების სიონიზაცია იყო ერთ-ერთი იმ მიზეზთაგანი, რომელმაც ქვეყანა მიიყვანა კატასტროფულ მდგომარეობამდე, მისი მოსახლეობის მოსპობისა და მასობრივ გადატაცებამდე ხალხს არ შეუძლია დახუჭოს თვალები სიონისტთა კაპიტალის აგრესიულ დამანგრეველ როლზე, ... რუსეთის ებრაელთა დიასპორას ევალეზა უფრო ზუსტად ჩამოყალიბდნენ რიგ საკითხებში, – უპირველესი ყსა სიონიზმთან მიმართებაში. არავის არ აქვს უფლება ითვლებოდეს რუსეთის მოქალაქედ და უყურებდეს მას, როგორც უცხოს, სადაც თითქოსდა დროებით გაჩერდა“, იყო მასში „შიდა ემიგრანტად“, და მის „ინტერესების საწინააღმდეგოდ მოქმედებდე“.

3. დიმიტრი როგოზინი, პარტია „სამშობლოს“ ლიდერი:

„–კუდრინს ვთვლი მოღალატედ, რომელმაც მთელი ჩვენი საშუალებები, მათ შორის ოქრო, ვალუტის მარაგი, გაიტანა საზღვარგარეთ. მე ვთვლი მოღალატედ ზურაბოვს, რომელიც სპობს სოციალურ გარანტიებს ქვეყანაში. აღარ ვლაპარაკობ გაიდარზე, ჩუბაისზე, ელცინზე.. ამჟამინდელი ხელისუფლება მომაკვდინებლად სუსტია და ამიტომაც ყოველგვარმა უვარგისმა დაიკავა ხელისუფლების ზედა ეშელონები. ეს ხელისუფლება ან კორუმპირებულებისაა, ან/და მოღალატეების. ჩვენდამი მტრულად განწყობილი ძალები სარგებლობენ ამჟამინდელი ხელისუფლების გამყიდველობით. ჩვენ კი ყოველივე ამას აქნობამდე ვადასტურებთ და ვზივართ რა სამზარეულოში, მივირთმევთ ბორშს და ვამბობთ: „აი ძალებმა გაყიდეს რუსეთი!“

4. პროტოიერი ლუბომირ პეტროვიჩი, – სერბეთის მართლმადიდებელი ეკლესია:

„– დღეს რუსი კაცი თავის საკუთარ მიწაზე – მონაა,... თანამედროვე რუსეთში ყველაფერი მიტაცებული აქვთ **ჟიდებს** (ებრაელებს), რომლებიც მართავენ კრემლს და მთელი რუსეთის ფედერაციას. ბანკები, სამრეწველო საწარმოები, მასობრივი ინფორმაციის საშუალებები, – ყველაფერი მათი კონტროლის ქვეშაა. რუსი ხალხი მათთვის მუშაობს, ისინი კი მოპარულ ფულს ეზიდებიან ოკეანის გადაღმა. ჟიდომასონებს სურთ მოსპონ რუსეთი, როგორც წმინდა მართლმადიდებლური რწმენის საცავი. აი მათი ძირითადი ამოცანა. **იუდაიზმი ხომ – სატანის, ანტიქრისტეს რელიგიაა...**“

5. ვალენტინ ჩიკინი, გაზეთ „საბჭოთა რუსეთის“ მთავარი რედაქტორი; სახელმწიფო დუმის დეპუტატი:

„– როდესაც მოხდა ჩუბაისეული პრივატიზაცია ჩვენ დავინახეთ, რომ წარმოგვეშენ ოლიგარქები, ჩვენ დავინახეთ ისიც, რომ ყველა გვარები და პირები წარმოადგენდნენ სინედრიონს, რომლის გამოჩენაც არ შეიძლება განვიხილოთ, როგორც შემთხვევითი. ჩვენ ვხედავთ კაპიტალის სიონიზაციას, ხელისუფლების

სიონიზაციას... მაგონდება ერთი უცხოური გამოცემა, რომელმაც გამოაქვეყნა მოსკოვის რესტორნის ფოტოსურათი, სადაც ებრაელი ახალგაზრდები მთვრალ მდგომარეობაში აფრიალებდნენ დოლარებს, რომლის კომენტარში იყო ნათქვამი, რომ „ასეთი ფაქტები სოციალურ და ნაციონალურ შუღლს აღვივებს ათასჯერ მეტად, ვიდრე კომუნისტურ გაზეთებში თეორიული წერილები“.

6. პროტოიერი ალექსეი მასუკი, რუსული მართლმადიდებელი ეკლესია:

„ უშუალოდ ებრაელებმა ითამაშეს წამყვანი როლი ისტორიულ, მართლმადიდებლური თვითმპყრობლურ რუსული სახელმწიფოს მოსპობაში და დღეს ყველა სახელისუფლო ბერკეტი ებრაელთა ხელშია. პოლიტიკის გარდა არის კიდევ ერთი მეტად მნიშვნელოვანი რელიგიური საკითხი. იუდეური ოლიგარხატი, რომელიც ცდილობს მსოფლიოზე გაბატონებას, ეშმაკს ემსახურება. მათი მიზანია – არა მარტო რუსი ხალხის ფიზიკური მოსპობა, არამედ მილიონობით ადამიანის სულიერი დამონებაც. მათ სურთ გვაქციონ უმსგავსებად. მათი ბოლო მიზანია – ბოროტების საზეიმოდ გლობალური, ანტიქრისტეს სამეფოს შექმნა“.

7. ალექსანდრე კრუტოვი, გაზეთ „რუსული სახლის“ მთავარი რედაქტორი, სახელმწიფო დუმის დეპუტატი:

„-ის ძალები, რომლებსაც სურთ რუსეთი დაინახონ დასავლეთის ანტიქრისტიანულ სამყაროს სისტემაში, დღეს ჩვენთან ხელისუფლებაში არიან და ატარებენ ანტიხალხურ, ანტირუსულ, ანტი მართლმადიდებლურ პოლიტიკას. ამიტომაც ხელისუფლებაში ექცევიან უნამუსო ადამიანები... თალმუდურმა იუდაიზმმა გაიმარჯვა თითქმის მთელ მსოფლიოში, რამეთუ კაპიტალისტური საზოგადოება დაფუძნებულია უშუალოდ თალმუდურ ღირებულებებზე. რუსეთში კი თალმუდიზმის ზეიმობა ნიშნავს რუსი კაცის სულის გაუბედურებასა და მისი უსამშობლო „რუსეთელად“ გადაქცევას.“

8. კონსტანტინ დუშენოვი, გაზეთ „მართლმადიდებელი რუსის“ მთ. რედაქტორი:

„—უკანასკნელი 15 წლის განმავლობაში ებრაულმა ხელისუფლებამ გასაგებად დაგვანახა, რომ რუსეთისა და რუსი ხალხის მტრები ცხოვრობენ არამარტო ვაშინგტონსა და ნიუ-იორკში, არამედ აქ ჩვენს გვერდით.“

ულმერთოები და ღმერთის, მაცხოვარ იესო ქრისტეს მოძულენი გვიგზავნიან ჩვენ, რუს ხალხს წყევლას, არა მარტო თელ-ავივისა და ხაიფას სინაგოგებიდან. არა, ამჟამად ბევრი მათგანი ზის აქ, ჩვენი მთავრობისა და დუმის ფართო და ნათელ კაბინეტებში, აქ რუსეთის ცენტრ მოსკოვში, და ვიდრე ესენი აქ იქნებიან, ჩვენ ყველა ნელ-ნელა დავიხოცებით, ამ საზიზღარი ჟიდების, ანტი რუსული, ანტი მართლმადიდებლური ტყვეობის უღელქვემ“.

ნაწილი V. გლობალიზმი ანუ „ახალი მსოფლიო წესრიგი“, ებრაელთა შეთქმულების დამამთავრებელი ეტაპი

§-1 „ახალი მსოფლიო წესრიგის„ ცნება და შინაარსი

ახალი მსოფლიო წესრიგი სხვა არაფერია თუ არა მსოფლიოს მმართვეა ერთი ცენტრიდან, მოცემულ შემთხვევაში აშშ-დან, ერთიანი სტანდარტებითა და ერთ მიზანზე ორიენტირებული. ეს ერთი შეხედვით, თუმცა მსოფლიო დაყოფილი აქვთ განვითარებისა და მიხედვით და თითოეულ ქვეყანას უდგებიან განსხვავებულად. მიზანი კი ერთია, - დემოკრატიული ლიბერალიზმის დროშის ქვეშ ყველანაირად დაშლონ მსოფლიო კოლონიალური მმართველობისათვის, რაც მიმართულია მათი საერთო განვითარების დონის სულ უფრო და უფრო განულებისაკენ, რათა შემდეგ ადვილად მოხდეს მისი ტრანსფორმირება ებრაელ „მსოფლიო იმპერიაში“, რისკენაცაა მიმართული მათი ბიბლიური მიზანი!

საბჭოთა კავშირის დამხობით მსოფლიო ებრაელობამ ამერიკის შეერთებული შტატების მეშვეობით მოიპოვა უდიდესი მორიგი გამარჯვება კაცობრიობის მნიშვნელოვან ნაწილზე, რამაც კიდევ უფრო დაახლოვა თავის მიზანთან, - მსოფლიოზე გაბატონების საქმეში!

აშშ გახდა რა მსოფლიოს ზესახელმწიფო, ცალკეულ ქვეყნებს, გარდა ევროპის განვითარებული კაპიტალისტური ქვეყნებისა და იაპონიისა, დაუწყო საზოგადოებრივი ცხოვრების ისეთ წესების თავს მოხვევა, რომლებიც კი არ უწყობენ მათ ხელს განვითარებაში, არამედ აკნინებენ და მიყავთ დასამარებისაკენ. ბოლო ეტაპზე ასევე მოექცევიან ხსენებულ ქვეყნებსაც, რათა ესენიც გაიხადონ წარმოებული პროდუქციის მომხმარებელ ბაზად და დაეუფლნენ მათ სიმდიდრეებს, თუმცა ეს შორეულ მომავალში.

აშშ „თავს მოხვეული წესებით“ ეს ქვეყნები დაყავს კოლონიალურ მმართველობამდე და უმდაბლეს მათ განათლების, კულტურისა და ეკონომიკის დონეს, რათა უფრო მეტად დამოკიდებულნი გახდნენ მათზე, ხოლო სტაბილურად რომ არ იგძნონ თავი, - მუდმივად ამყოფებენ რეფორმირების რეჟიმში!

აღნიშნულთან ერთად „მსოფლიო მთავრობა“ ცდილობს ასევე „გააყავისფეროს“ თეთრი რასსა, რომელსაც მტრად მიიჩნევს იუდაისტები. ამ მიზნიდან გამომდინარე იყო მოწყობილი „არაბული გაზაფხულიც“, რომლის მსგავს ღონისძიებებსაც არა ერთს ვიხილავთ კიდევ !

„არაბული გაზაფხულის“ წყალობით ევროპამ მიიღო 15 მილიონი ლტოლვილი, ხოლო იმ საიქიოში გაისტუმრეს ორ მილიონამდე ადამიანი, ოლიგარხატმა კი - მილიარდობით შემოსავალი.

ფერად კანიანებს კი თავისუფლად რომ შეეძლოთ ევროპის ქვეყნებში შესვლა, მათ მთავრობებს აუკრძალეს იქონიონ რაიმე „რკინის ფარდის „ მსგავსი,..

რაც შეეხება ჩინეთს, რომელიც მეორე ქვეყანაა მსოფლიოში თავისი სიმდიერით და არც ერთ შემთხვევაში არ დათმობს იგი თავის კულტურას, -აშშ-სათვის იგი გადაიქცევა შეუვალ ციხე-სიმაგრედ. ამიტომაც მასთან შებრძოლებამდე, რითაც უნდა დამთავრეს დედამიწის ოკუპაცია, აშშ ჯერ შეეცდება ქურთთა სახელმწიფოს აღდგენა-ჩამოყალიბების საბაბით დაშალოს და დაასუსტოს თურქეთი და ირანი, რათა ევროპის ისლამიზაციის პირობებში უფრო არ გაძლიერდნენ და შემდეგ არ დაუდგნენ ჩინეთს გვერში.

ახლო აღმოსავლეთის შემდეგ კი აშშ დაუფლება შუა აზიას, მერე კი შეებრძოლება ჩინეთს. ყოველივე ამის შესახებ პრეზიდენტალედ აქვს გაშუქებული ბუქჟინსკის წიგნში: „დიდი შახმატის დაფა“!

.ამ ბრძოლებში რუსეთმა რომ არ დაიწყოს ორმაგი თამაში მასაც დაშლიან ჯუჯა სახელმწიფოებად, რისთვისაც უკვე მიმდინარეობს გამალებული მუშაობა. აღნიშნულთან დაკავშირებით გაგაცნობთ ებრაელთა რავინ მ.მ. შნეერსონის მოხსენებას, რომელიც გაკეთებულია „ხაზადის“ ერთ-ერთ კრებაზე 1994 წ-ს .

ჩინეთს ვერ დაიპყრობენ იმ მიზეზთა გამო, რომ შეუძლებელია ერთი ერისა თუ რასის საკუთრება გახდეს მთელი პლანეტა, რომელიც ყველა მიწიერის საკუთრებაა. ადრეც ცდილობდნენ დედამიწის დაპყრობას არსებული ხუთი რასიდან სამი, -თავდაპირველად თეთრი რასსა ჩრდილოეთიდან, ვიდრე ტრანსფორმირებას განიცდიდა კავკასიურ რასსაში, შემდეგ ნეგროიდული-სამხრეთიდან, მერე მონღოლოიდური-აღმოსავლეთიდან, თავ-თავის დროს დაკავებული განედებიდან, როგორც მხარეთა ქარები, -მაგრამ ვერ შეძლეს და გაითქვიფნენ დაპყრობილებში, ასე მოუვათ ებრაელებსაც!

როგორც ჩანს ახლა ჯერი მიმდგარია დასავლეთის ქარის განმასახიერებელ წითელ რასსაზე, რომელიც ცხოვრობდა ამერიკის კონტინენტზე. მაგრამ რამდენადაც იგი მოსპობილი და გადაშენებულია, მაგრამ რაღაც საკრალური ძალების გავლენით, ეტყობა ბუნებრივი კანონზომიერებაა, - მათი პოზიციებიდან, კავკასიური რასსა, განბნეული ახლო აღმოსავლეთში, ხმელთაშუა ზღვის აუზსა, ევროპასა და ამერიკაში, რომლის წამყვანი ძალაც ებრაელობაა, - აშშ-ს ხელშეწყობით ცდილობს მსოფლიოს დაპყრობას, მაგრამ როგორც ვთქვით, არც მათ გამოუვათ აეაფერი, უბრალოდ გაწყდება უამრავი ხალხი, რაც ასევე აწყობთ ილუმინატებს და ამ შესაძლებლობას არ უშვებენ ხელიდან!!

ამდენად გლობალიზმი, ანუ ახალი მსოფლიო წესრიგი, როგორც ებრაელთა შეთქმულების ერთი მთლიანი ჯაჭვის საბოლოო რგოლი, დააგვირგვინებს მსოფლიო ისტორიის ბიბლიურ პერიოდს!

§-2. ებრაელთა სექტა „ხაზადის“ გეგმები

1992 წ-ს იუდაისტთა სექტა „ხაზადმა“ თავისი ლიდერი, რავინი **მ.მ.შნეერსონი** ცნო ღმერთის მიერ წარმოგზავნილ – მოშიახად ანუ ანტიქრისტედ.

1994 წ-ს მან საჯაროდ გამოაქვეყნა „ებრაელთა“ გეგმა სლავებისა და კერძოდ რუსეთთან მიმართებაში, რომელშიც ნათქვამია:

1. ჩვენი ბრძოლის სპეციალური ტაქტიკა „წითელ–ყავისფერებისადმი“, ყველა სლავი კი წითელ–ყავისფერია, თავისი შინაარსით საიდუმლო ცოდნაა. ბრძოლის მთავარ მახვილს მივმართავთ სლავების წინააღმდეგ, გარდა იმ ნაძირლებისა, რომლებიც დაუახლოვდნენ ებრაელთა ინტერესებს. ამ „დანათესავებულებს,“ მას შემდეგ, როგორც კი გამოვიყენებთ, ჩვენს საზოგადოებას ჩამოვაშორებთ.

სლავები, მათ შორის რუსები, – ყველაზე დაუმორჩილებელი ხალხია მსოფლიოში. დაუმორჩილებელია ისინი თავიანთი ფსიქიკური და გონებრივი შესაძლებლობების გამო, რაც ჩადებულია მათში მათივე წინაპრების მიერ და რასაც ვერ გარდაქმნი. სლავი ან/და რუსი შეიძლება მოსპო, მაგრამ ვერასოდეს დაიპყრობ, აი ამიტომ ეს ოჯახი ამოსაწყვეტია, ხოლო დასაწყისში, რაოდენობრივად უნდა შევამციროთ.

2. ამიერიდან ჩვენი ბრძოლის მეთოდები იქნება არა სამხედრო ყაიდის, არამედ იდეოლოგიურ–ეკონომიკური, ძალოვანი სტრუქტურების გამოყენებით,... ყველა სლავ ხალხს დავყოფთ მცირე დასუსტებულ ქვეყნებად, ისინი 300 მილიონია, მათი ნახევარი კი რუსია, მათ ერთმანეთთან არ ექნებათ არანაირი კავშირი.

ჩვენ აქ გამოვიყენებთ ძველ მეთოდს: „დაყავი და იბატონე“ და შევეცდებით ეს ქვეყნები ერთმანეთს დაუპირისპიროთ, ჩავრთოთ ძმათამკვლელ ომში, რათა ერთმანეთი თავად გაანადგურონ.

უკრაინა ფიქრობს, რომ ვითომდა იბრძვის ექსპანსიური რუსეთის წინააღმდეგ, რომ მოიპოვოს თავისუფლება. მაგრამ არ იცის, რომ ამ დროს იგი მთლიანად ჩვენზე დამოკიდებული აღმოჩნდება . ასევე ფიქრობს რუსიც, რომ თითქოსდა იგიც იბრძვის თავის ეროვნული ინტერესისათვის, იბრუნებს უკანონოდ დაკარგულ მიწებს, მაგრამ სცდებიან... მათ არ მივცემთ თვითგამორკვევის საშუალებას, ეროვნული ღირებულებებისა და ტრადიციების შენარჩუნებას. ამ უგუნურ ბრძოლაში დასუსტდებიან სლავები და გავძლიერდებით ჩვენ, – უთანხმოების მთავარი დირიჟორები, რომლებიც ვითომდა არ ვერეოდით მათ საქმეებში... სლავ–პროფანებს ჩაუბეჭდავთ ტვინში აზროვნების ისეთ სტერეოტიპებს, რომლიც ყველაზე საშიშ სიტყვად „ანტისემიტს“ აქცევს და რომ სიტყვა „ებრაელი“ წარმოთქვან მხოლოდ ჩურჩულით.

რამდენიმე პროცესით ისე შევაშინებთ მათ, რომ ებრაელს თავიდან ერთი ღერი თმაც კი არ ჩამოუვარდება, მათ კი მრავლად დახოცავენ, მოსპობენ ათასობით – საზღვრებზე, სადაც ებრაელები არ მსახურობენ, სამშვიდობო ჯარებში, ტერორიზმითა და განზრახი მკვლევლობებით.

3. უგუნურ სლავებს არ ესმით, რომ ყველაზე საშიში ფაშისტებია ისინი, რომლებიც ხმამაღლა არ ლაპარაკობენ, მაგრამ დემოკრატიული ნორმების დაცვის ეგიდით ორგანიზებულად მოქმედებენ. სიტყვა „ფაშისტს“ ვაქცევთ შეურაცმყოფლად. ამ იარლიყის შეეშინდებით ყველას, ვისაც კი ჩვენ ჩამოვკიდებთ. ჩვენ ძალიან კარგად ვიცით, რომ ნაციონალიზმი ამაგრებს ერს, ხდის მას ძლიერს. „ინტერნაციონალიზმის“ ლოზუნგი მოძველდა და უკვე აღარ მუშაობს ისე, როგორც ადრე და მას ჩვენ შევცვლით „ზოგადსაკაცობრიო ღირებულებით“, რაც ერთი და იგივეა.

ჩვენ საშუალებას არ მივცემთ თავი წამოყოს რომელიმე ნაციონალიზმა, იმ ნაციონალურ მოძრაობებს კი, რომლებიც შეეცდებიან გამოიყვანონ ხალხი ჩვენი კარნახის ქვეშეიდან, – მოვსპობთ, ცეცხლითა და მახვილით, ისე მროგორც ეს ხდება საქართველოში, სომხეთსა და სერბეთში. სამაგიეროდ ჩვენ ვუზრუნველყოფთ ჩვენი ნაციის, სიონიზმის, უფრო სწორედ ჩვენი ებრაული ფაშიზმის გაფურჩქვნას, რომელიც თავისი დაფარულობით და სიძლიერით ზეფაშიზმს წარმოადგენს. ტყუილად კი არ მიიღო გაეროს გენერალურმა ასამბლეამ 1975 წელს რეზოლუცია, რომელშიც სიონიზმი განისაზღვრა, როგორც ყველაზე პირწავარდნილი „რასიზმისა და რასობრივი დისკრიმინაციის ფორმა“, თუმცა ჩვენი ძალისხმევით იგი გაუქმებულ იქნა 1992 წელს.

ეს საერთაშორისო ორგანო ჩვენ ვაქციეთ „ყველა სამეფოებსა და ხალხზე“ ძალაუფლების მოპოვების მთავარ იარაღად.

4. სლავთა მრავალრიცხოვან პოპულაციას მოვუსპობთ ეროვნულ ელიტას,... რომელიც განსაზღვრავს ქვეყნის პროგრესს, საბოლოო ჯამში, ისტორიის მსვლელობას. ამისათვის – უკვე მომავალ 5–წელში დაუწევთ განათლების დონეს, დავხურავთ მათ ნახევარ ინსტიტუტებს, ხოლო მეორე ნახევარში ვისწავლით ჩვენ. შეუშვებთ შიგ კიდევ სომხებს, ჩეჩნებს, ციგნებს და სხვა მათ მსგავსთ. რათა მივაღწიოთ იმას, რომ სლავ ქვეყნების მთავრობებში იყოს რაც შეიძლება მცირე რიცხვი ძირითადი ხალხების, რომელიც შეცვლილ იქნებიან ჩვენივე ებრაული ელიტით. მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებიდან – რადიო, ტელევიზია, პრესა, კულტურა, ლიტერატურა, თეატრი და კინოდან, ჩვენ თანდათანობით გამოვდევნით ეროვნულ კადრებს, და შევცვლით ჩვენი ან კოსმოპოლიტიკური კადრებით.

გატარებული იქნება განათლების „ჰუმანიზაციის პროგრამა“, რომლის შედეგად საგნები, რომლებიც მარცხენა და მარჯვენა ტვინის ნახევარსფეროების

სტრუქტურიზებას ახდენს, შემცირებულ იქნება და მოხდება მათი დისკრედიტაცია. კერძოდ, საგნების:

- ა) ენისა და ლიტერატურის,
- ბ) ფიზიკისა და მათემატიკის.

ისტორიის შესახებ კი არაფერს ვიტყვით, გამოტვინებულებს ისტორიაზე შევუქმნით ჩვენს შეხედულებებს, სადაც ვაჩვენებთ, რომ მთელი კაცობრიობის ევოლუცია მიმდინარეობდა ღვთის რჩეული ერის აღიარებაზე და რომ ისინი გამხდარიყვნენ მსოფლიოს მბრძანებლები. ეროვნულ ღირებულებათა ნაცვლად კი მივცემთ ბალალაიკას და მთვრალთა ცრემლებს. აქ ჩვენი მიზანია, წითელ-ყავისფერთა ელიტა შევცვალოთ ჩვენი.

ჩვენ არ დაუშვებთ ამ ქვეყნებში მეცნიერების განვითარებას, ხოლო მეცნიერებათა ბირთვი,-მეცნიერებათა აკადემია, დაკომპლექტებული იქნება ჩვენივე კადრებით.

ჩვენ არ დაუშვებთ არანაირ მაღალ ტექნოლოგიებს, რაც გამოიწვევს მრეწველობის სრულ კრახს და შევამცირებთ მას პირველი მოხმარების საგნების წარმოებამდე, მონათა შეზღუდულ კონტიგენტისათვის, რომლებიც იმუშავებენ ნედლეულის მოპოვებაზე.

ქალაქელებს შორის ბევრი ინჟინერია, კვალიფიციური მუშა და მასწავლებელი. ჩვენ მათ შეუქმნით ისეთივე ცხოვრების პირობებს (უმუშევრობა, მაღალი საბინაო და კომ. გადასახადები, სამგზავრო გადასახადები), რომ ისინი თავად სტოვებდნენ თავიანთ საცხოვრებელ ადგილებს და გარბოდნენ ჩრდილოეთით მდებარე სოფლებში, სადაც ასევე თავს დაატყდებათ იგივე პრობლემები.

„გარყვებით ახალგაზრდობა და თქვენ დაამარცხებთ ერს!“ ესაა ჩვენი დევიზი. სლავ საზოგადოებას მოვუსპობთ ახალგაზრდობას, გავრყვინით მათ სექსით, როკით, ძალადობით, ალკოჰოლით, თამბაქოთი და ნარკოტიკებით, ასე მოვუსპობთ მათ მომავალს.

ჩვენ დავარტყამთ ოჯახს, დაუნგრევთ რა მათ, ამით შეუმცირებთ შობადობას. ჰიტლერი იყო შტერი ბიჭი იგი პირდაპირ მოქმედებდა, ღიად, რისთვისაც მოუწია დიდი სამუშაოების ჩატარება: – მილიონობით ადამიანის დაწვა, დახვრეტა, დამარხვა და ა.შ. მან დატოვა სისხლიანი კვალი. ჩვენ ვიმოქმედებთ ეშმაკურად, ჩვენ არ დავტოვებთ კვალს. თუნდაც სანახევროდ შემცირდეს შობადობა, – ნიშნავს ყოველწლიურად მოსპო 2–3 მილიონი რუსი, ყოველგვარი დანახარჯების გარეშე. არ არის საჭირო ღუმელები, ვაზნები, სამარხები და არ არის კვალიც. არ დაიბადა და არც დამნაშავეა. შევქმნით დამნაშავეთათვის უკეთესი ცხოვრების პირობებს, რომ იყოს მეტი მკვლევლობები, მარცვა და არასტაბილურობა. ამინისტია შეეხება

მხოლოდ ქურდებსა და მკვლელებს, მოკლედ ყველას, გარდა ერებს შორის „ეროვნული შუღლის გამჩაღებლებს“, რასაც ცვლის ეხლა ანტისემიტიზმის შესახებ კანონი. ხალხში დავთესთ შიშს, სიცოცხლისათვის, რომელიც არაფერი ეღირება, შიშს სამუშაო ადგილის დაკარგისათვის, რომელიც შეიძლება ნებისმიერ დროს მოხდეს, შიშს შთამომავლების მომავლისადმი,... შიშით წარვმართავთ მათ ცხოვრებას.

5. ეს გრანდიოზული ამოცანები განხორციელებულ იქნება რამდენიმე ეტაპად. გორბაჩოვსა და ელცინთან დადებული ხელშეკრულებების თანახმად ჩრდილოეთ ყინულოვან ოკეანის შელიფი 85% უკვე ჩვენს ხელთაა....

ქვეყნის სამხრეთით ცხოვრობს, 1,5 მილიონი სომეხი, – ისინი ჩვენი ფორპოსტია. პირველ ეტაპზე მათ მოსატყუებლად, კუბანში შევქმნით სომეხთა რესპუბლიკას, შემდეგ გავრეკავთ კაზაკებს და გარდავქმნით მას „ხაზარიათ–ისრაელად“. ჩვენ დაგვეხმარება ის, რომ კაზაკები მუდმივად მთვრალეებია, უყვართ ძალაუფლება და მზად არიან ერთმანეთს ამის გამო ეჩხუბონ.

არის კიდევ ერთი სტრუქტურითადაც ორგანიზაცია, – **მართლმადიდებლური კლარკობა.** ჩვენ მათთან შეუშვებთ ჩვენს იუდეიზმის წარმომადგენლებს, რომლებსაც თალმუდის მიხედვით ნება ეძლევათ შეასრულონ სხვათა რელიგიური რიტუალი, გულის სიღრმეში კი დარჩებიან იუდაისტებად, დანარჩენებს მოვისყიდით. ხოლო ვინც არ დაგვნებდება – მოვსპობთ. რუსებს სხვა რაიმე სტრუქტურა არ გააჩნიათ და არც იმის უნარი აქვთ რაიმეში გაერთიანდნენ, ისე არიან გალოთებულები.

ყველა მთიელს შევრეკავთ იქ, სადაც უნდა იყვნენ, – მაღალ მთებში. ამავდროულად რუსებს აღმოსავლეთიდან მოვუჭრით სივრცეს „დიდი რკლით“. **შევქმნით თავისუფალ ხალხთა „იტელ–ურალის“ კონფედერაციას,** რომელიც ურალსა და ციმბირს დააშორებს ცენტრალურ რუსეთისაგან (კომი, პერმიაკვი, რესპუბლიკა, უდმურტია, თათრეთი, ბაშკირეთი, და გერმანიასთან საიდუმლო მოლაპარაკებების ნიადაგზე შევქმნით ვოლგისპირა ნემეცთა რესპუბლიკას). რკალი გაივლის ქვემოთ კალმიკიაზე, დაღესტანთან, აზერბაიჯანთან და შეიკვრება თურქეთთან. ურალს იქით კი, – ყველაფერი მარტივია, ვითომც რუსთა მონობისაგან განთავისუფლდა სახა, ჩუკოტკა, ბურიატია..., ჩვენ იქ შევქმნით ისეთ აუტანელ ვითარებას, რომ ეროვნული უმცირესობები თვითონვე გვთხოვდნენ „დასავლეთის საზოგადოებას“ დახმარებას, „დაგვიცავით რუს კოლონიზატორებისაგან“.

თუ ძველად აშშ-მ იყიდა რუსეთისგან ალიასკა, ახლა XXI ს–ში იგი იყიდის ციმბირს, რომელშიც შევა ტერიტორიები: მდებარე ენისეის აღმოსავლეთით წყნარ ოკეანემდე, ჩრდილოეთ ყინულოვან ოკეანემდე და სამხრეთით, – ჩინეთ–მონღოლეთ–კორეის საზღვრებამდე. ეს მიწები ორჯერ აღემატება თვით აშშ-ს

ტერიტორიას. თითო აკრა მიწას კი ვიყიდით 1000 დოლარად. მთლიანად ციმბირზე 20 წლის განმავლობაში რუსეთს გადავუხდით 3 ტრილიონ დოლარის რაოდენობით. ყოველწლიური გადასახდელი გვექნება 200 მილიონი დოლარი, რომლის ნახევარიც გაიხარჯება მათ მიერ ამერიკისგან შეძენილ პროდუქტზე.

6. ამ არქიმნიშვნელოვან ღონისძიებას განვახორციელებთ „დეკორატიული გარდაქმნების“ ეგიდით და უტვინო სლავებს მივცემთ მონარქიის შექმნის უფლებას... მონარქია კი კარგია იმით, რომ ხალხის ენერჯია მიმართული იქნება მონარქისაკენ, რომლისკენაც გადართობს ჩვენი საიდუმლო სამსახურები.

პრეზიდენტი კი შირმაა, ვითომც მთელი ხალხის მიერ ყოფილიყო არჩეული. ამ დროს ვაყალბებთ საარჩევნო დოკუმენტაციას, რის გამოც ჩვენ ვმართავთ შემდგომ პროცესებს. **პრეზიდენტი აღჭურვილი იქნება განუსაზღვრელი უფლებებით. იგი ხელმძღვანელ პოსტებზე დანიშნავს ჩვენს ხალხს. არმია, შსს, ფსბ, და ყოველგვარი სპეცნაზი პირდაპირ დაექვემდებარა პრეზიდენტს. ე.ი. ჩვენ.** ჩვენ კი ხელთ გვექნება მხოლოდ თოკი, რომელიც დაკავშირებული იქნება პრეზიდენტის ხელებთან და ჩვენ ამ თოკით მას მოვიყვანთ მოძრაობაში ისე, როგორც ჩავთვლით საჭიროდ, რათა დავიპყროთ ყველა თემი და სამეფო და დაუმორჩილოთ ისინი ჩვენს ზეხალხ – ებრაელებს.

7. მთავარია – ფული, რომელიც ყველაფერს აკეთებს, იგი ძალაუფლება და ძალაა. ვისაც ფული აქვს, მას იარაღიც გააჩნია და დაქირავებული არმიაც. ფული ფლობს მასობრივი ინფორმაციის საშუალებებს, რომლებიც ასულელებენ, მილიარდობით ადამიანთა ნახირს და ხდიან მათ დაუმორჩილებელს, ბომბავენ წინააღმდეგობრივ ფანატებს – ერაყელებს, სერბებს და დაბომბავენ მომავალშიც რუსებს. ასე რომ კაპიტალი ყველაფერს აკეთებს. კაპიტალის დაგროვებასა და ძალაუფლების ხელში ჩაგდებაზე კი ჩვენ სამიათას წელზე მეტია პრაქტიკულად ვსაქმიანობთ და ჩვენ ამ საქმეში ვერავინ გვაჯობებს. რუსებს თავისი ფული არ გააჩნიათ და არც ძალაუფლება. ისინი მათ არა ჰქონიათ და არც არასოდეს ექნებათ, არ მიეცემათ!

ჩვენ გვძულან რუსები და ეს სიძულვილი გვმატებს ძალას, რათა გაუღიმოთ და მოვიპოვეთ მათი ნდობა, რომ ვიყვნეთ მათი ხელმძღვანელები. მოვაჩვენოთ თავი თითქოსდა ვზრუნავდეთ მათზე, მათ შვილებზე და მათ შვილიშვილებზე, რომლებიც სინამდვილეში არ ეყოლებათ.

სლავები განწირულებია! და ვიდრე ამას არ მიხვდებიან ისინი ჩვენ უნდა ვარყოთ..., თუ მოგვისმენენ მათგან შეიძლება დარჩეს მხოლოდ 65–70 მილიონი, წინააღმდეგ შემთხვევაში შემცირდებიან 40 – 45 მილიონამდე.

ჩვენ კიდევ აი რას გავაკეთებთ:

1. მსოფლიოს სამრეწველო ნედლეულის მარაგები თავდება და უკვე XXI ს-ის დასაწყისში „დასავლეთის საზოგადოება“ ვერ შეძლებს შეინარჩუნოს თავისი მოხმარების დონე, თუ არა ახალი წყაროების, – დონორებად კოლონიალურ ქვეყნების ჩართვა. ამიტომაც, ახლა ჩვენი შემართება მიმართულია რუსეთისაკენ, ორი ერთგვაროვანი მიზნით. 1). ყველაზე მძლავრი იმპერიის ლიკვიდაცია, რომელსაც უკავია დედამიწის 1/6 ნაწილი; 2). მისი სიმდიდრეების დაუფლება, რაც მსოფლიო მარაგების 60–70% შეადგენს, ხოლო 75–80% გაზისა და ნავთობის, მარტო რაც ციმბირსა და ჩრდ. ყინულოვან ოკეანის შლექზე მოდის.

2. პლანეტაზე ინტენსიურად მიმდინარეობს დათბობა. უდაბნო ჩრდილოეთით მიიწევს 10 კმ. სიჩქარით წელიწადში, უძლურდება მიწა წელიწადში 25 მეტრით. უკვე დღეს მსოფლიოს ძველი ცენტრები რომი, ათენი და რაც მთავარია იერუსალიმი, – ხვდება მხოლოდ ხელოვნური გაწყლიანების ზონაში. 20–30 წლის შემდეგ უნდა ვიფიქროთ ცივილიზებული ხალხის ჩრდილოეთით გადასახლებაზე. იმ დროისთვის კუბანში, როსტოვის ოლქში და უკრაინაში, – იქნება არაჩვეულებრივი სუბტროპიკული კლიმატი. ხოლო შავნიადაგიან ზოლში და უკრაინის ჩრდილოეთით – ისეთივე კლიმატი, როგორც ამჟამად ამიერკავკასიაშია, და თუ გავიხსენებთ, რომ ძველად ეს მიწები იუდეველ ხაზარებს ეკუთვნოდათ, ე.ი. ისრაელს, რომელიც კიევის რუსეთმა X ს-ში დაიპყრო, ამ საქმეს გვმართებს მეტი ყურადღებით მივხედოთ. სლავები აქ დროებითი სტუმრებია და გასახლებას დაექვემდებარებიან. ჩვენ დავიბრუნებთ ამ ტერიტორიებს და შევქმენით იქ დიდ – იუდეის სახელმწიფო ხაზარეთს, როგორც 50 წლის წინათ შევქმენით ისრაელი, აქ გადმოსახლება ისრაელის ნაწილი, სლავებს კი განვდევნით ჩრდილოეთით, მოსკოვს იქით, სადაც ინდიელების მსგავსად ვაცხოვრებთ რეზერვაციებში.¹⁶

საყურადღებოა აქ ის გარემოება, რომ რავინი შნეერსონი გველაპარაკება აშშ-ს ინტერესების ასპექტში და არა თავისი ნაციის სახელით, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ ებრაელთათვის აშშ-ს სახელმწიფო მათი ნების შესრულების იარაღია, ნება კი მათი, – მომდინარეობს „ბიბლიიდან“.

შნეერსონის ხედვა ბჟეზინსკის „დიდი შახმატის დაფაში“ გადმოცემული აშშ-ს სამომავლო გეგმების გულახდილი გაჭლერებაა, რაც იმაზე მიგვანიშნებს, რომ აშშ და ებრაელობა ერთი და იგივე ძალაა!

შნეერსონის მოხსენებაში გადმოცემულია ასევე მეთოდოლოგია, თუ როგორ მოსპონ არა მარტო სლავი ხალხი, არამედ სხვა დაუმორჩილებელი ერებიც და არ უნდა გამოვრიცხოთ, რომ ამავე მეთოდით ჩვენც გვექცევიან.

შნეერსონის მოხსენებიდან აშკარად იკვეთება ის გარემოება, რომ ებრაელები მთელი კაცობრიობის მტერია და მათგან ხსნა მხოლოდ მათ განეიტრალებაშია!

მართალია, შნეერსონი ემუქრება რუსეთს, მაგრამ მათი გეგმებიდან გამომდინარე ეს მუქარა ჩვენც გვეხება, რამეთუ ვიდრე ებრაელები რუსეთს საბოლოოდ დააჩოქებენ, მათ უკვე საქართველო ათვისებული ექნებათ, რამეთუ ქართველში „ებრაული სისხლი“ ჭარბადაა და ფერი ცვალებისათვის დიდი დრო არ დასჭირდებათ¹³.

იუდაიზმის პოლიტიკიდან გამომდინარე ებრაული ორგანიზაციები რუსეთში გამოსცემენ ანტირუსულ, ექსტრემისტული ხასიათის ლიტერატურას.

ამ ბოლო დროს მოსკოვში გამოსცეს წიგნი – „კიცურ შულხან არუხა“, რომლის მიხედვით ებრაული შოვინიზმი აყვანილია ახალ სიმაღლეზე და მას ახალგაზრდა თაობის აღზრდის ერთ-ერთ დამხმარე სახელმძღვანელოდ მოიაზრებენ.¹⁷

წიგნში გადმოცემულია მეთოდიკა თუ როგორ შეაძულონ ებრაელ ბავშვებს რუსები და მათი სახელმწიფო, ამზადებენ რუსეთის სახელმწიფოს დაპყრობისა და მოსპობისათვის.

წიგნში ნათქვამია:

„რამდენადაც სხვა ხალხი აღემატება ცხოველებს, ამდენად ებრაელები მაღლა დგანან მსოფლიოს ყველა ხალხებზე“ (ცერორ გომერ, 101).

„სინათლე შექმნილია მხოლოდ ებრაელთათვის, ისინი არსის ნაყოფია, დანარჩენი ხალხები კი – მხოლოდ მისი ნაჭუჭი“. (შენ, ლუკოვ გაბერრიფ, 145).

„ერთი ებრაელის სული მამა ღმერთის თვალში ფასობს მეტად, ვიდრე ყველა დანარჩენ ხალხთა სული ერთად“ (შეფა, თალმუდალ 4).

„მისი (არაებრაელის) ოჯახი მიჩნეულია ცხოველის ოჯახად“ (ტოსეფტა–დამატება თალმუდის კეტუბოცი, 3ბ).

„არა ებრაელის ფული არსობრივად განიხილება როგორც უპატრონო და ყველა, ვინც პირველი მივა შეუძლია დაეუფლოს მას“ (ხოშენ გა – მიშპატ).

„არაებრაელი იმყოფება კანონის დაცვის გარეშე და მის ფულს ღმერთი აძლევს ებრაელს“ (ბაბა კომი 37 ვ).

„...თუ ხალხი უარზეა ნოახის კანონების დაცვაზე და უარყოფს მშვიდობას, რომელსაც შესთავაზებს ისრაელის შვილები, თორა ითხოვს მის ყველა მამაკაცთა მოსპობას“.

„ხალხები და სამეფოები, რომლებიც არ მოისურვებენ გვემსახურონ, მოისპობიან, და ასეთი ხალხი სრულიად განადგურდება“ (ისაია, 60:12).

ხსენებულ წიგნში მოყვანილია სხვა უამრავი მსგავსი ციტატი.

ასეთ მოწოდებებს შეიცავს აგრეთვე ებრაელთა წმინდა წიგნი „თალმუდი“, რომლის მთავარი შინაარსიც ტრანსფორმირებულია ებრაელთა მასონური

ლოჟების სამოქმედო ინსტრუქციებში, მაგალითად, როგორცაა „სატანის ახალი აღთქმა“.

ასე რომ, მიზანმიმართულად მიმდინარეობს ებრაელთა თაობების იდეოლოგიური დამუშავება არა ებრაელთა წინააღმდეგ.

გ- 3. დენიზა სუმბაძე, საქართველო:¹⁹

დენიზა სუმბაძე, თბილისის ივ. ჯავახიშვილის სახ. უნივერსიტეტის პროფესორი, ფილოსოფიურ მეცნიერებათა დოქტორი, „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეის“, „ეროვნული პრობლემების ანალიტიკური დარბაზის“, „აეროპაგიტული სამეცნიერო ცენტრისა და ნიუორკის ქართველოგიური ცენტრის“ – ხელმძღვანელი.

„... ჩვენი პლანეტარული სივრცე მოცულია უჩინარი ძალების მიერ მართული, ე.წ. „მსოფლიო ახალი წესრიგის“, სრულიად გაურკვეველი ორიენტაციით და ამავდროულად, რაც არც ისე იოლია ხმამაღლა სათქმელად, რეალური საშიშროებით, მთელი პლანეტარული სიცოცხლის დასასრული... ახლოვდება“.

(გვ. 20)

ჩვენი დღევანდელი პლანეტა შეიძლება შევადაროთ მგზავრებით სავსე დაზიანებულ ხომალდს, რომელსაც ჩაძირვა ემუქრება და გადაუდებლად ესაჭიროება დაზიანების მიზეზის აღმოფხვრა და გადარჩენა. სახეზეა ბრძოლა სახელმწიფოებრივი პირველობისათვის და დედამიწის დაპყრობისათვის, როგორც ნივთის, მაშინ როდესაც დედამიწის მკურნალობისთვის ბრძოლა მოითხოვს სახელმწიფოებს შორის არსებული ყოველგვარი დაპირისპირების აკრძალვას. ფაქტობრივად დღეს ბრძოლა მიმდინარეობს ახალი მსოფლიო ომისთვის“.

(გვ. 20).

„ ... პლანეტარული პოლიტიკის სადავეები ხელთ უპყრია მსოფლიოსათვის ერთგვარ გაურკვეველ ძალას, რომელსაც არ აწუხებს კაცობრიობის გადარჩენის პრობლემა, ხოლო ზენიტი ამ ტრაგიზმისა იმაშია, რომ ამ ძალას მსოფლიო პოლიტიკის სადავეები ხელთ უპყრია ამერიკის შეერთებული შტატების მორჩილი ზესახელმწიფოებრივი თანადგომით“.

(გვ. 21).

„1975 წ-ს გაეროს მიერ სიონიზმი შეფასებულ იქნა კაცთმომუღე – მოძრაობად, რეზოლუცია №3379 (გაუქმდა 1992 წ-ს).“

პოზიციების არ დათმობის მიზნით იმავე 1975 წ-ს სიონისტებმა სსრკ-ს წინააღმდეგ საბრძოლველად შეიმუშავეს ჰელსინკის დეკლარაცია, რომელიც შეცვალა ჯ.სოროსის „სამოქალაქო საზოგადოებრივმა მოძრაობამ“ და რომელიც ითვალისწინებს ერების მკვლელობას. ჩვენ მივიჩნევთ თვითლიკვიდაციისაკენ“.

(გვ. 28).

„მსოფლიოს სიონისტურ-მასონური ხელისუფლება მიაქანებს დასამარებისაკენ“.

„უკვე 2013 წლის ანალიზით გაეროს წარმომადგენლის მიერ საქართველოში დადგენილ იქნა მოსახლეობის 70% მოწყვლადობა“ (დღეს ეს ციფრი ბევრად მეტი იქნება).

(გვ. 31).

სსრკ... ევროპული უტოპისტების ეკონომიკური იდეალისაკენ გადახრილი,... საკუთრივ წმინდა წერილიდან ამოსვლით, მსოფლიო სიონისტურ მოძრაობად გარდასახული, ყველა ხალხზე აღმატებულისა და ერთაშორის ღვთისაგან რჩეული ერის პრეტენზიებით, ყველა წამებაზე დათანხმებული, ამ წამების პროცესშიც კი, საკუთარი რელიგიური რწმენიდან გამომდინარე, ერთი რჩეული ერის, – ებრაელი ერის მსოფლიო იმპერიის შექმნისაკენ მიემართებოდა. ოღონდ, ამჯერად, ე.ი. მეორე მსოფლიო ომის მიმდინარეობაში, ეს მსოფლიოში გაფანტული რჩეული ერი, პირველ ამოცანად მხოლოდ 2000 წლის წინათ დაკარგული სახელმწიფოებრიობის აღდგენას ისახავდა მიზნად: მსოფლიო ებრაელობის თავშესაყრელად და მსოფლიოს წინამძღოლი ახალი სახელმწიფოს შესაქმნელად... ეს მოთხოვნები მსოფლიო საზოგადოების ცნობიერებაში ბოლომდე არ იყო გაცხადებული და არც გამოკვეთილი“.

(გვ.44)

აშშ-ს პრეზიდენტ დონალდ ტრამპისადმი გაგზავნილ ღია წერილთან დაკავშირებით, „ჩვენ განვკურნავთ დედამიწას სნეულებათაგან“, რომელიც 2018 წელს გამოიცა წიგნად, მის ავტორ, ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორ, ივ.ჯავახიშვილის სახელობის უნივერსიტეტის პროფესორ, ქალბატონ დენიზა სუმბაძესთან **გ ა ბ ა ა ს ე ბ ა .**

ვინ არ იცნობს ქალბატონ დენიზა სუმბაძეს, - ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორს, ივ.ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორს, ნიუ-იორკის ბიბლიის შემსწავლელი ქართველოლოგიური ცენტრის, - „ბიბლია და საქართველო“-ს, ივ.ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის საზოგადოებრივი გაერთიანება - „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეის“ და ამავე უნივერსიტეტის არეოპაგიტული სამეცნიერო ცენტრის „ეროვნული პრობლემების ანალიტიკური დარბაზის“ დამფუძნებელსა და ხელმძღვანელს, ეროვნული სულიერებით გამჭვალულს და ზოგადსაკაცობრიო ღირებულებების დაცვისკენ მოწოდებული არაერთი სტატიისა და წიგნის ავტორს,

რომელსაც თავისი ინტელექტუალური დონით განცვიფრებაში მოყავს არა მარტო ჩვენი, არამედ საერთაშორისო სამეცნიერო საზოგადოებებიც.

დასაწყისში ხსენებული წიგნი-„ჩვენ განვკურნავთ დედამიწას სნეულებათაგან“, რომელიც განგაშის ზარს წარმოადგენს ყველა ეროვნებისათვის, რათა გადარჩენ, - გვირგვინად დაებრძანა მთელ მის ნამოღვაწარს.

წიგნში გადმოცემულია თითქმის ყველა ის საფრთხე, რაც მოყვა „მსოფლიოს ახალ წესრიგს“ და გვიქადის „ანტიქრისტეს კარიბჭესთან“ მიყვანას.

ეს საფრთხეები შემოჭრილია ჩვენს ყოფაში და თავს დაგვტრიალებს მტაცებელი ძეგობრივით, რათა როგორც ერთი დავრჩეთ წარსულში, მომავალი კი რომ არ გაგვაჩნდეს.

მიუხედავად შექმნილი ვითარებისა, ერის მამები დუმან, თითქოს თვით ეშმაკისგან ყოფილიყვნენ მოსყიდულები. მათგან განსხვავებით კი ხმა აღიმალა ქალბატონმა დენიზა სუმბაძემ და მათ გასანეიტრალებლად ამ საფრთხეების სათავეს, თვით აშშ-ს პრეზიდენტ დონალდ ტრამპს მიმართა შემდეგი სიტყვებით:

1. თუ სტრატეგიული პარტნიორები ვართ და არა თქვენგან იდეოლოგიურად ანექსირებული, მოგვეცი საშუალება თვითგამორკვევისა და დამოუკიდებლად განვითარების;

2. თუ მოწოდებული ხართ „განკურნოთ დედამიწა“, როგორც ეს თქვენ საინოვაციო სიტყვაში აღნიშნეთ, მაშინ რატომ შექმნა აშშ-მ ტერორისტული ორგანიზაცია „ისლამური სახელმწიფო“, საქრისტიანოს გასანადგურებლად?

3. რატომ ერევა მასონი ჯორჯ სოროსი ჩვენი ქვეყნის საქმეებში და დაგვეხმარეთ მისგან განთავისუფლებაში;

4. თქვენს პოლიტიკურ დესანტს ისე მიყავს ჩვენი ქვეყნის საქმეები, რომ სულაც არ გვიძხვლეს ხალხს თავის გეზს და გთხოვთ მისგან გაგვანთავისუფლოთ;

5. ლუგარის ლაბორატორია საქართველოსთვის სიკეთის მომტანი არ არის და დროა მის საქმიანობას დაესვას წერტილი;

6. მსოფლიოს „ახალი წესრიგი“ მიმართულია დამოუკიდებელი ერების მოსპობისაკენ და გთხოვთ გაეროზე მოახდინოთ ზეგავლენა იმდაგვარად, რომ შეიმუშავოს ერების უსაფრთხოების გარანტიები;

7. ისრაელი იბრძვის მსოფლიოზე გაბატონებისათვის. თანახმად მათი „აღთქმისა“ და მას ამის საშუალება არ უნდა მიეცეს;

8. ჩვენ გვინდა ერად დარჩენა, ერად, რომელსაც მსოფლიო მნიშვნელობა გააჩნია და მოგვეცი ამის საშუალება;

9. და ბოლოს სთავაზობს „ერთად განკურნონ დედამიწა სნეულებათაგან“.

ეს ერთობ მოკლედ, წიგნში კი ვრცლად და არგუმენტირებულადაა გადმოცემული, და თანაც ღირსეული ტონით.

და რადგან მოცემული თემა თავისი აქტუალობით სასიცოცხლო მნიშვნელობისაა ქართველი ერისათვის, მას რომ მიძინების საშუალება არ მიეცეს და აყვანილ იქნას სტრატეგიულ ხარისხში, მეც, როგორც ამ ქვეყნის შვილი, და მომუშავე მსგავს პრობლემებზე, თავს ნებას მივცემ და ამ საკითხებზე გავებაასები ქ-ნ დენიზა სუმბაძეს.

1. ქალბატონო დენიზა!

თქვენ რომ აღნიშნავთ ტრამპისადმი გაგზავნილ წერილში „...ჩვენი ცივილიზაციის გონითმა ცდომილებამ პლანეტის სიცოცხლე დააყენა საბედისწერო განსაცდელის წინაშე...“ შემოგბედავთ და გეტყვით, „პლანეტის სიცოცხლე საბედისწერო განსაცდელის წინაშე“ ცივილიზაციის „გონითმა ცდომილებამ“ კი არ დააყენა, რასაც პრინციპში არ ჰქონია ადგილი, არამედ ებრაელთა მიერ მის სულიერ დატყვევებამ, მათთვის მისაღები იდეოლოგიის თავს მოხვევის გზით!

ჯერ იყო და რომის იმპერიაში ომებით ნამარცვი უძრავ-მოდრავი ქონების ხელში ჩაგდების მიზნით, მათ თავს მოახვიეს ქრისტიანული რელიგია, რომლის ძალითაც დაეპატრონენ ასევე მათ სულიერებას, რასაც შედეგად მოყვა იმპერიის დაშალა და თვით ევროპის მრავალ საუკუნოვან წყვიდადში ჩაიძირა.

რენესანსის შემდეგ ებრაელებს თავისი სახე და ეროვნული ინტერესები რომ დაემალათ კაცობრიობას შესთავაზეს მარქსიზმი, რაც სხვა არაფერია, თუ არა ლეგალური სიონიზმი.

მის წყალობით დაანგრის რუსეთის იმპერია, მოსპეს მისი ინტელიგენცია, მქონებელთა კლასი, თავად მოვიდნენ ხელისუფლებაში, ძირითად მიზანზე ორიენტირებული, გაიტანეს ქვეყნის გარეთ, „მსოფლიო სოციალისტური რევოლუცია“ და დაეუფლნენ პლანეტის მნიშვნელოვან ნაწილს. შემდეგ კი ფსევდო პრივატიზაციის გზით მიითვისეს სოციალისტური ბანაკის ხალხთა საერთო საკუთრება.

ახლაა და „მსოფლიოს ახალი წესრიგით“, რაც სხვა არაფერია თუ არა ნეოკოლონიალიზმი, მიაქანებენ პლანეტას მოშიახოს კარიბჭესკენ, სპობენ ცალკეული ქვეყნების ეროვნულ-ტრადიციულ ღირებულებებს, იმ მიზნით, რომ ეროვნებები უკვე ფორმირებული „სამოქალაქო საზოგადოებად“ თანდათანობით გადაიყვანონ იუდაიზმზე და აქციონ უსახიერო ხალხთა მასებად, რომლებსაც მოშიახოს მოსვლის შემდეგ შეეცდებიან აამეტყველონ ივრიტზე.

ასე აღმოჩნდება კაცობრიობა ისტორიულ სასაფლაოზე, რითაც დამთავრდება მსოფლიო ისტორიის ბიბლიური პერიოდი.

ამდენად, როგორც ხედავთ ქალბატონო დენიზა, „ხალხთა გონითი ცდომილება“ აქ არაფერ შუაშია, უფრო საქმე გვაქვს ნდობით გამოწვეულ ებრაელთა მიერ კაცობრიობის განძრახ შეცდომაში შეყვანასთან, საიდანაც ვერ გამოსულა იმ მიზეზთა გამო, რომ ხალხის სულიერება მათ ხელთ უპყრიათ!

ებრაელები მართავენ კაცობრიობას არა მარტო სულიერად, არამედ ეკონომიურადაც.

მათი ეს წარმატება განპირობებულია იმით, რომ ცბიერება და მზაკვრობა სისხლში აქვთ, რომლის გარეშეც ცხოვრება არ შეუძლიათ. ესაა მათი რელიგია, ასე მოდიან უძველესი დროიდან დღემდე, ასე იქნება მომავალშიც.

მათი სული და გონება კოდირებულია „თორით“, რომელიც ღმერთის სახელით მოუწოდებს ებრაელებს გახდნენ მსოფლიოს მბრძანებლები და ისინიც რელიგიიდან გამომდინარე მიიწვევენ მიზნისაკენ ნებისმიერი ხერხებით.

სხვა ერები მათგან განსხვავებით ბუნებრივი წარმონაქმნებია, მსგავსად ნებისმიერი სოციალურ-ბუნებრივი ინსტანციების, ებრაელობა კი ხელოვნურად შექმნილია, რომელსაც მხოლოდ ანტისაკაცობრიო ბუნება აერთიანებს და აქცევს მას მსოფლიოს პარაზიტად.

ცალკეულ ერებს არ შეუძლიათ ებრაელთაგან თავის დაღწევა იმ მიზეზთა გამოც, რომ მათი ელიტა გაყიდულია და მოვლენებს საკუთარი კეთილდღეობით ზომავენ.

2. ქ-ნო დენიზა, მართალი ბრძანდებით, როდესაც აცხადებთ, რომ „კაცობრიობა ვდგევართ ძნელი და უძნელესი ამოცანის ამოხსნის წინაშე, რომლის მიგნებაც, მხოლოდ მთელი ჩვენი ცივილიზაციის გონითი ისტორიის ანალიტიკური შემეცნებისა და შეფასების ჭრილშია შესაძლებელი“, რამეთუ რა გვჭირს, და რა საფრთხეები გვემუქრება, - ეს რომ დავინახოთ, ამისათვის საჭიროა მთელი ჩვენი განვლილი ბიბლიური პერიოდის პოლიტიკურ-ფილოსოფიურ ასპექტში გააზრება, რისთვისაც საჭიროა ერთიანი ხედვის უნარი, რაც ბიბლიის ცოდნის გარეშეა შეუძლებელია და არა მარტო.

ახლა საკითხავია, ახალგაზრდების „პოლიტიკურ დესანტს“, რომელიც ხელისუფლებაშია და ევალებათ არსებული პრობლემების მოგვარება, გააჩნიათ კი ამის უნარი, და თუნდაც გააჩნდეთ, ექნებათ კი პოლიტიკური ნება? რა თქმა უნდა არა! რადგან თავად სიონიზმის პროდუქტია.

ჩვენს თავს მოხვეული პრობლემები ეხება არა მარტო ჩვენი ცხოვრების ერთ რომელიმე საკითხს, არამედ მთელი ჩვენი ცხოვრების წესსა და არსს, მთელი ჩვენი ცხოვრების მიმართულებას, რაც რომ სწორად განჭვრიტოთ, მართლაც რომ საჭიროა ბიბლიური ცოდნა!

ასეთ მცოდნეებს და ერთგულებს კი ხელისუფლებაში ვერ ნახავთ!

პოლიტიკოსმა უნდა იცოდეს იუდაიზმის ბუნება, ებრაელთა ისტორია, „თორი“, და მთლიანად ბიბლია, რამეთუ პოლიტიკა რელიგიის გაგრძელებაა, ებრაელთა ბიბლიური მიზიდან გამომდინარე კი მსოფლიო იმართება ბიბლიური კონცეფციით.

სიონიზმის საფრთხეების დანახვა, რომელიც მომდინარეობს მისი ყველა საქმიანობიდან, - საჭიროა, რათა არ მოვხვდეთ მათი გავლენის ქვეშ.

3. ქ-ნო დენიზა!

ჩვენი პლანეტა არ არის მოცული „უჩინარი ძალებით“, რამეთუ ხილულია. მათი სახელებია „ბნაი-ბრიტი“ (ღვთის სამმო), იუდაისტური სექტა „ხაბადი“, „მსოფლიო ებრაელთა კონგრესი“ და სხვა, რომელთა რჩეულნიც გაერთიანებულია მსოფლიო საიდუმლო მასონურ ორგანიზაცია „ილუმინატში“ და თავისი წრიდან ამოზრდილ ფინანსურ მაგნატთა თუ ტრანსნაციონალურ კომპანიათა ძალისხმევით, მსოფლიო მმართველობის ლეგალიზებულ ორგანოებს, როგორცაა გაერო, იუნესკო, ევროსაბჭო თუ სხვა, - ეროვნულ სახელმწიფოებს თავს ახვევენ განვითარების ბიბლიურ კონცეფციებს.

მათ მეშვეობით არღვევენ ეროვნულ-ტრადიციულ ღირებულებათა ქსოვილს და შეღწევადს ხდიან ებრაელებისათვის.

„უჩინარ ძალათა“ რიცხვში, რომელიც მართავს მსოფლიოს, უნდა მოვიაზროთ აგრეთვე თვით აშშ-ს პრეზიდენტიც, რომელიც იგივე ამ ძალათა „ხელდასმულია და მათი პოლიტიკის გამტარებელი, რაც არ არის ახალი.

„უჩინარ ძალებს“ უპყრით ხელთ მსოფლიო და ახლა მიმდინარეობს მათი ლეგალიზება, პარალელურად გვაკარგვინებენ ეროვნულ სახეს და გვქმნიან „სამოქალაქო საზოგადოებებად“, რაც კარგად მოგეხსენებათ.

თანდათანობითი დეგრადაციით მიგვიყვანენ ისტორიულ სასაკლაოზე და იქ სატანას დაგვახვედრავენ.

მიმდინარე პროცესებში რომ ვერ გავერკვეთ, გვიქმნიან არასტაბილურ გარემოს: ინფლაციით, უმუშევრობით, ფასების ზრდით, ნარკომანიით, პროსტიტუციით, ძალადობითა და სხვა მსგავსი სოციალური მანკიერებით, - გვაიძულებენ ვიფიქროთ მხოლოდ თავის გატანაზე.

გამოსავალი არა აშშ-ს პრეზიდენტშია, არამედ ჩვენში, რომლებიც წამოგებული ვართ მათ ანკესზე, თავი კი რომ გავინთავისუფლოთ მათგან ან თოკი უნდა გავწყვიტოთ, ანდა „სხეული“ დავიზიანოთ.

სხვა გზა არ არსებობს, და არც გაგვაჩნია!

მაგრამ ვინ ჩაუდგება ამ საქმეს, გაყიდული ინტელიგენცია, რომელიც დახმარების სახით წლებია ქრთამს იღებს დუმილის სანაცვლოდ, მიუხედავად

სოლიდური შემოსავლებისა, თუ ფუნქცია დაკარგული ვაჭრად ქცეული ქართველი გლეხი?!

არც ერთი ამ საქმისთვის არ გამოდგება! პოზიციური თუ ოპოზიციური ძალები კი მათ წისქვილზე ასხამენ წყალს.

„ახალი ადამიანის“ აღზრდაა საჭირო, რომელიც იქნება სუფთა ხელებითა და შეიარაღებული ცოდნით, რისთვისაც საჭირო იქნება სასწავლო ცენტრების გახსნა და ამოქმედება.

4. ტყუილად სთხოვთ ტრამპს „პლანეტის დაზიანებული მექანიზმის შეკეთებას“, რამეთუ იგი მისი დაზიანებით უფრო დაინტერესებულია.

ასე რომ არ იყოს, მაშინ ჩვენ არ ვიქნებოდით სადამსჯელო რეჟიმში, გათვალისწინებული ჯერ კიდევ 1948 წლის 18 აგვისტოს, № 20/1 დადგენილებით, რაც საფუძვლად დაედო „ცივ ომს“!

5. გეთანხმებით, რომ ვდგევართ „პლანეტის სიცოცხლის დასასრულის საფრთხის წინაშე“, სადამდეც მიგვიყვანა „უჩინარმა ძალებმა“. მაგრამ რომ არ დავიღუპოთ, როგორც აღვნიშნე ან „თოკი“ უნდა გავწყვიტოთ, ანდა „ლაყუჩი“ დავიზიანოთ, სხვა გზა არ გაგვაჩნია!

მაგრამ, რატომ არ გვიხსნით, როგორ მოვედით ამ მდგომარეობამდე?!

როგორც თავის დროზე ჰიტლერმა განაცხადა, მტერი გარეთ კი არ უნდა ვეძიოთ, არამედ შიგნით, რომელიც ჩვენს გვერდითაა და ჩვენთანაა შესისხლხორცეული.

მიზეზი ყოველივე ამისა კი არის ის, რომ ებრაელთა მსოფლიო სახელმწიფო გადის ეროვნულ სახელმწიფოთა სასიცოცხლო სტრუქტურებზე და მათშია ჩაზრდილი „გლანდებად“ და გვწამლავს თავისი შხამით.

ჯანმრთელობა კი რომ დავიბრუნოთ, „გლანდების“ ამოჭრაა საჭირო!

6. რომ აცხადებთ, „ჩვენი ცხოვრების ტრაგიზმის ზენიტია ის, რომ მსოფლიოს „უჩინარ ძალებს“ მსოფლიოს მმართვეის სადავეები ხელთ უპყრია თვით აშშ-ს მორჩილი თანადგომით“ და „გეეჭვებათ იგულოთ თუ არა აშშ და ისრაელი ერთიან და განუყოფელ სახელმწიფოდ“, გეტყვით, ეს ორი ქვეყანა ერთი სახელმწიფოა, რომელთაგან ისრაელი მისი თავია, აშშ კი მისი - ხილული ტანი, რაც წყალ ზედაა. მას კიდევ გააჩნია წყალ ქვედა ნაწილი, რომელსაც მსოფლიო სიონისტური უჩინარი სახელმწიფო შეიძლება ვუწოდოთ.

ისრაელი, მთლიანობაში, მათი გულია. ძალე იგი მსოფლიოს სხვა რეგიონებსაც მოიცავს, თუ ჯერ კიდევ მოცული არ აქვს .

უკრაინა და რუსეთიც მათია, მათ შორის მიმდინარე ომი კი, უბრალოდ ხალხისთვის თვალში ნაცარის შესაყრელადაა, რომ ამოწყვიტონ პატრიოტები.

7. კაცობრიობა არ არის „დაავადებული მორალურად“, იგი უბრალოდ სიონიზმის ტყვეობაშია, უფრო სწორედ, „გიჰნოზში“, საიდანაც გამოსვლა მხოლოდ „პოლიტიკური აცრით“ შეიძლება, ცოდნითი „ინექციის“ მიცემა თუ არა ებრაელობა მას ისტორიულ სასაფლაოზე უპრობლემოდ გაიყვანს!

თუ „ხიუსტონის პროექტის“ მიხედვით რუსეთს დამატებითი დასჯის სახით დაყოფენ რამდენიმე ჯუჯა სახელმწიფოდ, მერწმუნეთ, საქართველოს დარჩენილ ნაწილს გადააქცევენ მეორე ისრაელად. თუ არა აბა რატომ ჩატარდა მაშინ თბილისში 2014, 2016 წლებში ებრაელთა მსოფლიო ფორუმები, რა, არ გააჩნდათ მათ თავიანთი დედაქალაქი?

ამ მხრივ მათ ფასდაუდებელ დახმარებას გაუწევს ბაგრატიონთა დინასტიის ებრაელებად აღიარება, ისე როგორც თქმულება ნაბუქოდონოსორის მიერ ძვ. VI ს-ში შავი ზღვის აღმოსავლეთით ივერთ (ებრაელების) ჩამოსახლების და II, I სს-ში ებრაელთა ხელახლა 2-3-ე ტალღად საქართველოში შემოსვლა.

თქვენ რომ იცოდეთ, საქართველოს მოსახლეობის იუდაიზმზე გადაყვანის მიზნით უზარმაზარ შრომას ეწევა „იეჰოვას მოწმეთა“ სექტა, რომელსაც თითქმის ყველა უბანსა და ყველა სოფელში გააჩნია თავისი კლუბი და ეწევა იუდაიზმის პროპაგანდას.

ხალხიც დიდი სიამივნებით მიდის მათთან, რადგან ურთიერთობის მაღალი კულტურა გააჩნიათ, კარგი მატერიალური ბაზა და მატერიალურადაც ეხმარებიან. ამ დროს ადამიანებს სულაც ვერ წარმოუდგენიათ, თუ საით მიყავთ მათი სულელები!

8. თქვენ ბრძანებთ, „მსოფლიოს ახალი წესრიგის იდეოლოგია თავს დაატყდა გავლენის ქვეშ მოქცეულ კაცობრიობის მორალურ ცნობიერებას“, რაც მართალია.

ებრაელებმა კარგად იციან სულიერების ფასი, რომ იგი მართავს სხეულს, და ისინიც დაეპატრონენ მას, როგორც „მორალური ცნობიერების ნაწილს“.

თუ არა ჩვენი „მორალური ცნობიერების“ დანგრევა, - პოსტსაბჭოური იდეოლოგიიდან, გნებავთ ეროვნული ცნობიერებიდან ისინი ვერ გამოგვიყვანდნენ, რამეთუ მორალური ცნობიერება - კარიბჭეა სულისა!

ამიტომ გვინგრევენ „მორალურ ცნობიერებას“, რომ უფრო სიღრმისეულად შემოვიდნენ ჩვენში.

ებრაელები უჭკვიანესი ხალხია და ჩვენს ღირებულებებს, როგორც ცალკე აღებულ სიმაგრეებს, ისე უდგებიან. ამ დროს არ გაგვაჩნია არანაირი პროგრამა, თუ როგორ დავიცვათ თავი სიონიზმის ექსპანსიისგან, მათ კი ჩვენს დასაპყრობად არაერთი მეთოდი აქვთ შემუშავებული.

რომ აღნიშნავთ ამერიკის „კულტურული რევოლუცია“, „ახალი წესრიგი“ და „სამოქალაქო საზოგადოებები“, - ერთი და იმავე ძალების ნახელავია, - აქ გასაკვირი არაფერია, რამეთუ სიონისტური მოძრაობა, ეს კამპანიური ხასიათის ღონისძიება კი არა, არამედ დროში გაწელილი ფართომასშტაბიანი დაპყრობითი ღონისძიებებია.

ერთ საფეხურს რომ მიაღწევინ, იყენებენ მას პლატფორმად და ახალი პოზიციების დაპყრობაზე გადადიან. ასე უწყვეტივ ვითარდება მათი დანაშაულებრივი საქმიანობა უხსოვარი დროიდან დღემდე, ვიდრე მთლიანობაში არ გვაქცევინ მძორად!

მუშაობენ გეგმაზომიერად და ყველა მიმართულებით.

ჩვენ ისინი თავს დაგვტრიალებენ, როგორც მსხვერპლს არწივი! მთლიანობაში კი მსოფლიო ებრაელობა წარმოადგენს რელიგიოზირებულ სამხედრო-პოლიტიკურ ორგანიზაციას, რომელიც მუდმივად საომარ მოქმედებაშია!

ყველა, რიგითი ებრაელი თუ მათი ორგანიზაცია, ცხოვრობს თალმუდით გათვალისწინებულ რეჟიმში და ორიენტირებული მსოფლიოს დაპყრობაზე!

ჩვენ კი, დანარჩენი კაცობრიობა, უნიათონი რომ არ ვიყვნეთ ისინი მსხვერპლად არ აგვირჩევდნენ!

ჩვენ ისე ვიქცევით თითქოს არც კი ვიცოდეთ თუ რა ხდება ჩვენს თავს და ებრაელთაგან მომდინარე საფრთხეებს არად ვაგდებთ, უწევთ იგნორირებას. ამ დროს ისინი ხან აქ კვებენ და ხანაც იქ, - კრაზანასავით. ასე გააგრძელებენ ჩვენს დაოსებას მთელი ჩვენი სიცოცხლის მანძილზე, ვიდრე არ მოგკვლავენ!

9. „მორალურ ცნობიერებას“ კი გვინგრევენ იმისთვის, რომ ამ მხრივ მეტ წარმატებას აღწევინ.

თქვენ წარმოიდგინეთ რამდენი კაცი კვდება, ავადდება, ანდა არ იბადება პროსტიტუციით, ნარკომანიით, ძალადობით, ალკოჰოლიზმით, ერთსქესიანთა ქორწინებით და სხვა ამგვარ ზღვარგადასულობით, რასაც შეიძლება მიუმატოთ ასევე ციხეებში კომფორტული რეჟიმის არსებობა, ბრალდებულთა უფლებების დაცვის მაღალი სტანდარტები, დაზარალებულთან შედარებით და სხვა.

რატოა ყოველივე ცუდი ლეგალიზებული, რაც მანამდე აკრძალული იყო? იმიტომ, რომ თვით მთავრობის წევრები გახდნენ სიონისტური პოლიტიკის მატარებლები, როგორც მძევლები უცხოთა ხელში, კონცეპტუალური მმართველობიდან გამომდინარე.

10. შევარდნაძის თემა სწორედ გაქვთ წამოწეული, რომ მან დაამხო კანონიერი მთავრობა და ქვეყნიდან გააძევა ეროვნული სული, დათმო ეროვნულ

უმცირესობათა აფხაზებისა და სამხრეთ ოსეთის რეგონები, შემოუძღვა სიონიზმს და შექმნა „სამოქალაქო საზოგადოება“, ათ წელზე მეტი დროის განმავლობაში გვაცხოვრა უმძიმეს მდგომარეობაში და ბოლოს პრეზიდენტად დაგვისვა თავისივე პოლიტიკის გამგრძელებელი მიხეილ სააკაშვილი.

მთელი მისი ქმედებები ჯდება სიონიზმის გეგმებში, მაგრამ დღემდე არავის უთქვამს, რა აკავშირებდა მას ებრაელებთან?

ყოველივე აღნიშნულის მიზეზი კი იყო ის, რომ თავად იყო ებრაელი, მერე რა, რომ ქართულ გვარ-ეროვნებას ატარებდა, შეხედულებითაც ეს კარგად დასტურდება. მისი სახელი „ედუარდი“ ებრაულია. მას დედა და ბებიაც ებრაელები ჰყოლია.

ებრაელი რომ არ ყოფილიყო 50-იან წლებში, ყაზახეთში, ყამირზე გაცნობილი მომავალი ცკ-ს გენერალური მდივანი, მასსავით ებრაელი მიხეილ გორბაჩოვი, რომლის ნამდვილი გვარიც „გაიდერ“-ია, სსრკ საგარეო საქმეთა მინისტრად არ წაიყვანდა, სადაც უბრალოდ მას რუსი კაცი არ გამოადგებოდა.

11. სიონიზმის ინტერესებიდან გამომდინარე, ედუარდ შევარდნაძემ ამერიკისგან შემოთავაზებულ ყველა ანტისაბჭოური ხასიათის დოკუმენტს უყოყმანოდ მოაწერა ხელი ისე, რომ პროტესტი არ გამოუთქვამს.

ებრაელი რომ არ ყოფილიყო, იგი გორბაჩოვს გაუწევდა წინააღმდეგობას და მის ჩანაფიქრსაც საქცვეყნოს გახდიდა.

12. თქვენ ბიბლიას უწოდებთ „წმინდა წიგნს“, მე თქვენი მესმის, როგორც ბიბლისტის, მაგრამ როგორი სათქმელია უწოდო მოძღვრებას „წმინდა“, როდესაც იგი ანტისაკაცობრიო, დროში გაწელილი დანაშაულის ფორმულაა, ფაშიზმისა და რასიზმის სათავე?!

რომ არ ყოფილიყო ბიბლია, არ იქნებოდა ებრაული რასა, ისრაელის სახელმწიფო, იუდაიზმი, ქრისტიანობა და ისლამი, რომელთა შორის დაპირისპირება გრძელდება არა ერთი საუკუნე, და რასაც ემსხვერპლა ქვეყნები, ერები და არა ერთი მილიონი ადამიანის სიცოცხლე, არ იქნებოდა მარქსიზმი, კომუნიზმი და მასთან ერთად პირველი, და მეორე მსოფლიო ომებიც, მათ შორის გლობალიზმი. დიახ, ეს რეალობაა და არც ჩვენ დავიტანჯებოდით ასე!

13. მართალი ბრძანდებით, როდესაც აღნიშნავთ, რომ არ გაგვაჩნია პოლიტიკური დამოუკიდებლობა.

მაგრამ, საკითხავია, ამ თემაზე რატომ ხმამაღლა არ ლაპარაკობენ თვით მთავრობისა და პარლამენტის წევრები?

ვფიქრობ იმიტომ, რომ რეალობასთან შეგუებულები არიან და ეშინიათ ხმის ამოდებით არ დაკარგონ „სალაფავი“!

ხალხის ტანჯვის საპირწინოდ საკუთარი კეთილდღეობა შემოდებული აქვთ სასწორზე. ისინი ცხოვრობენ სხვა პოლუსზე, ხალხი კი სხვა პოლუსზე, ამიტომაც რჩეულები ხალხის ტანჯვას ვერასოდეს ჩაწვდებიან და არც აღელვებთ.

რჩეულები წარმოადგენენ ბურჟუაზიულ-არისტოკრატიულ დიქტატურას, რასაც ნათლავენ დემოკრატიად და უბრალო ხალხისთვის თავს არასოდეს შეიწუხებენ.

ყველა სისტემა იმართება ცენტრიდან და სწორედ მათი წყალობით თავს გვახვევენ სიონიზმის პოლიტიკას.

დონალდ ტრამპი არასოდეს იზრუნებს ჩვენზე და არც იმ სიტყვების შემსრულებელია, რომელიც შეპირდა ხალხს ინაგურაციის დროს. მისი ზრუნვის საგანი შეიძლება იყოს მხოლოდ ის, რაც გაახარებს „ილუმინატებს“.

ჩვენ კი დამოუკიდებლობა უნდა გამოვგლიჯოთ სიონიზმს ძალით, თუმცა ძალიან მიჭირს თქმა იმისა, რომ ჩვენი ეროვნული ძალები ამას შეძლებენ..

ყოველ ტალღას მოყვება ჭუჭყი, ეს რომ არ მოხდეს ახალი საზოგადოებრივი მოძრაობისთვის ერის ხელახლა აღზრდაა საჭირო.

ამ თემაზე დაუსრულებლად შეიძლება კამათი, - ჩვენ კი მოდით აქ შევჩერდეთ კეთილის მოლოდინში!

ალექოჩარი

§-4. რა დარჩათ გასაკეთებელი ებრაელებს, ვიდრე მიაღწევენ „ბიბლიურ მიზანს“ ?

არც თუ ბევრი!

მოგეხსენებათ, ბოლო ორი ათასი წელია კაცობრიობის უდიდესი ნაწილი ვითარდება ბიბლიური კონცეფციით და დროის ამ უზარმაზარ ტალღას თავისუფლად შეიძლება უწოდოთ კაცობრიობის განვითარების ბიბლიური პერიოდი, გნებავთ-ციკლი, რომელიც, თუ არა იღონა რა კაცობრიობამ, მართლაც რომ დამთავრდება ებრაელთა გამარჯვებით!

ამ მიზნით მათ ჯერ წინ პლანზე ყავთ წამოწეულ მოიერიშე ბატალიონებად ტრანსნაციონალური კომპანიები, რომლებიც იპყრობენ ქვეყნებს ეკონომიკურად, მათ კვალობაზე კი აშშ ახდენს დაპყრობილთა იდეოლოგიურ ანექსიას-ლიბერალიზმის დროშით!

როგორც კი მსოფლიოს დაიპყრობენ, რაც უნდა დასრულდეს ჩინეთის პოლიტიკური გავლენის ქვეშ მოქცევით, თუ ეს შეძლეს, ისინი -**მოშიახოს** სიონის მთაზე, „**ალ-აქსის**“ მეჩეთის ადგილას შეეცდებიან აუგონ სოლომონის მესამე ტაძარი, სადაც სურთ დაუდგან ტახტი, რომლის შემდეგ დაიწყება ებრაელთა ახალი ოქროს ხანა, დანარჩენთათვის კი-გადაშენების!

აქ იმის თქმა მინდა, რომ დროის „**ებრაულ ტალღას**“ ჯერ კიდევ არ მიუღწევია თავის აპოგეასათვის და ამის საშუალება არ უნდა მიეცეს, წინააღმდეგ შემთხვევაში წალეკავს კაცობრიობას და გადავშენდებით!

თვით ებრაელებს „**ადექმით**“ დადგენილ საღვთო მიზანზე ნებით უარის თქმა არ შეუძლიათ, რამეთუ იგი გამოიწვევს მათ, როგორც რასის გადაშენებას და ისრაელის სახელმწიფოს გაქრობას, რასაც არას დიდებით არ გააკეთებენ. ამიტომაც იძულებულნია მიყვნიენ ბიბლიას, რომლითაც ფიქრობენ თითქოსდა დაიპყრობენ მსოფლიოს!

ებრაელებს „**მიზანზე**“ ხელის აღება შეუძლიათ მხოლოდ დანარჩენ ხალხთა ერთობლივი ძალისხმევით. როგორ?- „**ადექმის**“ არსის -სიცრუისა და განვლილი ანტიტისაკაცობრიო ისტორიის კრიტიკული ანალიზის მხილებით, რასაც თან უნდა სდევდეს „**ბიბლიური კონცეპციების**“ საწინააღმდეგო ღონისძიებების გატარება თითოეულ ქვეყანაში, მათ სრულ განეიტრალებამდე!

ერთ მუჭა ებრაელებს კაცობრიობა მოქცეული ყავთ თავიანთი ზემოქმედების ქვეშ, ნაცვლად ბუნებისა, საკუთარი თავი კი მიაჩნიათ მსოფლიო ისტორიის შემომქმედ ძალად.

ასეთ ვითარებაში უნდა შევიგნოთ, რომ არა ვართ უსულო საგნები, რომ ჩვენზე ბატონობდნენ, ჩვენს ხელთაა ძალა და რომ დროა თვით ებრაელობა მოვაქციოთ ჩვენი გავლენის ქვეშ!

ჩვენ, ცალკეული ერები, უნარმოსილნი ვართ ვიცხოვროთ დამოუკიდებლად, ჩვენი და არა სხვისი შეხედულებისამებრ, და გაგვაჩნდეს საკუთარი კონცეპტუალური ძალაუფლება. თუ არა,- ებრაელობა, ისე როგორც კისერზე მჯდომი პარაზიტი, ამოგვიწოვს სისხლს უკანასკნელ წვეთამდე, ვიდრე არ მოგვკლავს, ასეთია მათი ბუნება!

და რადგან საქმე ასეა, ჩვენს სიკვდილს მათი „**გადმორჯულება**“ უნდა ვამჯობინოთ! მხოლოდ ამ გზით თუ შეგვეძლება გადარჩენა და მათი ზოგად საკაცობრიო ფერხულში ჩაბმა. ამისათვის უნდა გამოვაცალოთ იდეური პლატფორმა და ვამხილოთ სიცრუესა და კაცთმოძულეებაში, რასაც ეძღვნება მოცემული წიგნიც, მით უფრო სიტყვის თავისუფლება ამის საშუალებას გვაძლევს, თუმცა ესეც მათთვის მიუღებელ პირთა გამოსავლენადაა დაშვებული.

თუ არა,- რჩება მეორე გზა, გადავასახლოთ ყველა ისრაელში და იქ დაე ერთმანეთი დაუჭამიათ!

დროა დედამიწა განიწმინდოს ბოროტებისაგან!!!

რა დარჩათ გასაკეთებელი ებრაელებს მიზნის მიღწევამდე?

- ირანის, ჩრდილოეთ კორეისა და ჩინეთის იდეოლოგიური გავლენის ქვეშ მოქცევა, რაც საექვოა, მიუხედავად მათ ხელთ არსებული ფინანსური, ეკონომიკური თუ სამხედრო ძლიერებისა;
- რუსეთის დაშლა ჯუჯა სახელმწიფოებად, თანახმად „ჰიუსტონის პროექტისა,“ რათა უპრობლემოდ დაეუფლნენ მათ სიმდიდრეებსა და ადვილად გაანადგურონ რუსი ხალხი, რაც დაწყებულია მათ ტერიტორიაზე ახალი „ხაზარის“ შექმნით. უკრაინის პრობლემები ამ საკითხთანაა დაკავშირებული;
- ბოლომდე გამოშიგნონ და დაასუსტონ ომებითა და შიდა აშლილობით ისრაელის მიმდებარე ქვეყნები, რომ შემდგომ გაუადვილდეთ მათი დაპყრობა, როგორც ეს გათვალისწინებულია ბიბლიით, დევნილთა სახით კი რომ ამ ომებიდან ევროპამ მიიღოს იაფი მუშახელი და ახალი სისხლი, თეთრი რასის გადაჯიშების მიზნით;
- ამ მიზნიდან გამომდინარე უახლოეს პერიოდში ქურთებით დასახლებულ ახლო აღმოსავლეთის ქვეყნებში, მათთვის სახელმწიფოს შექმნის საბაბით ააგორონ ახალი დესტაბილიზაციის ტალღა, რომლითაც შეუქმნიან საფრთხეს თურქეთს, ირანს, სირიასა და ერაყს. შემდეგ გადმოვლენ კავკასიაში,მერე კი შუა აზიაში ;
- საქართველოს ისტორიაზე დაყრდნობით, რომ ოდებუდაც ვიწოდებოდით „ივერებად,“-და გვაქვს ბევრი რამ საერთო, გადაგვაქციონ მეორე ისრაელად, „მეორე იერუსალიმს“ კი უკრაინის შავიზღვის პირეთში ქმნიან;

ზოგადად თუ როგორ განავითარონ მსოფლიო სოციალურ, ეკონომიკური თუ პოლიტიკური მოვლენები, ვიდრე მოვიდოდნენ მოშიახამდე, მათ უკვე შემუშავებული აქვთ, „სიონის ბრძენთა ოქმების“ მსგავსი არაერთი ინსტრუქცია, რომელთა შორის განსაკუთრებულია „სატანის ახალი აღთქმა“.

ვნახოთ რას ქადაგებს იგი:

1. „ხალხის მართვის საქმეში პირველი საიდუმლოებაა დაეუფლო საზოგადოებრივ აზრს“. თუმცა საჭიროა ისე დიდხანს თესო მტრობა და ეჭვიანობა, და ერთი-მეორის საწინააღმდეგო შეხედულებები, რომ ხალხი მთლიანად დაიბნეს და დაკარგოს ორიენტაცია, ვიდრე არ იტყვიან: „უკეთესია პოლიტიკურ საკითხებში არ ვიქონიოთ ჩვენი აზრი“. გავრცელდეს უსულო, უწმინდური და ბინძური ლიტერატურა. პრესის ამოცანა უნდა იყოს არა ილუმინატორთა, არამედ

სახელმწიფოებრივი და რელიგიური ცხოვრების ყველა სფეროს უსუსურობის მხილება;

2. მეორე საიდუმლოება გამოიხატება იმაში, რომ ყველა კუთხის თავში დაყენებულ უნდა იქნეს ადამიანთა სისუსტეები, მათი ცუდი ჩვევები, სინანული და შეცდომები, – იქამდე, ვიდრე ხალხი არ დაკარგავს ნდობას;

3. უპირველეს ყოვლისა ებრძოლეთ ისეთ ცალკეულ ადამიანებს, რომლებიც ფლობენ შემოქმედებით და სულიერ ენერჯიას. რამეთუ ასეთს შეუძლია მეტის მიღწევა, ვიდრე მილიონობით ადამიანს;

4. შურის, სიძულვილის, კამათისა და ომის, შიმშილისა და ინფექციურ დაავადებათა გავრცელებით, – ყველა ერი დაყვანილ უნდა იქნეს იმ მდგომარეობამდე, რომ მათ სხვა არავინ უნდოდეთ, გარდა „ილუმინატორებისა“;

5. თუ რომელიმე სახელმწიფო დაუძღვრდება რევოლუციით ან/და სამოქალაქო ომით და დგას მტრის თავდასხმის წინაშე, ეს ჩვენთვის მისაღები გარემოებაა და მოვლენები საჩვენოდ უნდა განვაავითაროთ;

6. ხალხი მივაჩვიოთ იმას, რომ ქვითრები მიიღონ როგორც ნაღდი ფული და ამით დაკმაყოფილდნენ. ამ მხრივ მათ შევთავაზებთ სულ უფრო ახალ და ახალ ფასიან ქაღალდებს;

7. საზოგადოების გახრწნით, ხალხს უნდა დავაკარგვინოთ ღმერთისადმი რწმენა;

8. როგორც თანმიმდევრული დამუშავებით, ისე მოტყუებით, ხალხი უნდა გადმოვიყვანოთ ილუმინატორთა მხარეზე;

9. დემაგოგიისა და ტესტური სწავლების ნიადაგზე ხალხმა უნდა დაკარგოს დამოუკიდებლად აზროვნების უნარი. თავისუფალ აზრს თუ რომელიმე პარტია წამოაყენებს, „ილუმინატორთა“ ორატორმა იგი ისე უნდა გაწელოს, რომ ხალხი დაიღალოს მოსმენით და ნებისმიერი ორიენტაციის ორატორისადმი გაუჩნდეთ სიძულვილი. მის საპირისპიროდ კი „ილუმინანტთა“ წარმომადგენელმა ეს ისე უნდა მიაწოდოს ხალხს, რომ ესიამოვნოთ;

10. მასები, ყოველთვის უნდა იყვნენ ისეთ მდგომარეობაში ჩაყენებული, რომ არ გააჩნდეთ საკუთარი აზრი და შესაძლებლობა სახელმწიფოებრივი მოწყობის შესახებ დისკუტში გამოვიდნენ, მათი მართვა კი უნდა ხდებოდეს უსიტყვო მორჩილებითა და ძალის გამოყენებით;

11. მსოფლიო ბატონობას შეიძლება მივაღწიოთ მხოლოდ შემოვლითი გზით, საყოველთაოდ აღიარებული უფლებების, თავისუფლების, არჩევის წესების, პრესის, პიროვნების უფლებებისა და ხალხთა აღმზრდელობით-განათლებითი სისტემების მიზანმიმართული რღვევით;

12. მთავრობები გავაწამოთ სახელმწიფოებრივი წყობილების სისტემატური რყევით, ვიდრე თავად არ შემოგვთავაზებენ ძალაუფლებას, მშვიდობის შენარჩუნების მიზნით;

13. რასობრივი და რელიგიური შუღლის ნიადაგზე ევროპაში უნდა ჩამოვადოთ ერთმანეთისადმი უნდობლობა, იქამდე, ვიდრე მათ შორის არ წარმოიშვება გადაულახავი უფსკრული, რათა ვერცერთმა ქრისტიანულმა სახელმწიფომ ვერ ნახოს მხარდამჭერი და ემინოდეთ „ილუმინატორების“;

14. მსოფლიოს სხვადასხვა კუთხეებშიც უნდა ვთესოთ შუღლი, არეულობა და მტრობა, რათა სხვა სახელმწიფოებს დავასწავლოთ ჭკუა შიშით და დავძლიოთ მათი ყოველგვარი წინააღმდეგობანი;

15. სამხედრო მდგომარეობის გამოცხადების უფლების დელეგირილებით პრეზიდენტებზე, მთელი სამხედრო ძლიერება „ილუმინატორთა“ ხელში გადმოდის. პრეზიდენტებს ჩვენ ჭკუაზე ვატარებთ;

16. „გაუნათლებელ ხელმწიფებს“, რომლებიც არ მოგვისმენენ, ჩამოვადებთ სახელისუფლო გადატრიალებებითა და აგენტური სპეცოპერაციებით;

17. უმღლეს თანამდებობის პირთა გამყიდველობით და ვალების აღების გზით, მთავრობები „ილუმინატორთა“ საკრედიტო დავალიანების მსხვერპლად უნდა ვაქციოთ;

18. ხელოვნურად მოწყობილი ეკონომიკური კრიზისების მეშვეობით, რა დროსაც ბრუნვიდან ამოდებული იქნება მათი ფულადი სახსრები, დავანგრევთ მათ საკრედიტო სისტემებს;

19. ფულის ძალა უნდა იქცეს ერთადერთ ძალად, რომელიც წაწევს ვაჭრობასა და წარმოებას, რათა ფულის მეშვეობით მრეწველებმა ხელთ იგდონ პოლიტიკური ძალაუფლება. აქ, „ილუმინატორებთან“ ერთად, ამ კატეგორიაში უნდა გაერთიანდნენ მათზე დამოკიდებული მილიარდელებიც;

20. საყოველთაო თანასწორუფლებიანი საარჩევნო უფლების დანერგვით დადგენილ იქნება უმეტესთა განუყოფელი ბატონობა. დამოუკიდებლობის დამკვიდრებასთან ერთად გაქრება ოჯახი და დაკარგავს იგი თავის აღმზრდელობით ფუნქციას. განათლების მეშვეობით, რომელიც დაფუძნებული იქნება ცრუ მონაცემებსა და ყალბ მეცნიერებებზე, ახალგაზრდობა დაყვანილ იქნება სიყვეყრემდე, რათა აცდნენ სწორ გზასა და გაიხრწნენ;

21. უკვე არსებულ და „ახლად შექმნილ“ „თავისუფალ ქვის მთლელთა ლოჯებს“ შორის არსებულ კავშირს არავინ იცნობს და არავის ეცოდინება. თუმცა უცხოებიც შეეცდებიან მათში გაწევრიანებას, მაგრამ მათ საქმიანობას ისინი ვერ შეიტყობენ;

22.ხსენებულ ღონისძიებების მეშვეობით ხალხი უნდა მივიდეს იმ დასკვნამდე, რომ „ილუმინატები“ მოიწვიონ მსოფლიო მთავრობის როლში, ახალი მსოფლიო ორგანიზაციები კი უნდა გამოჩნდნენ ჩვენი ამოცანების შირმად.თუ რომელიმე ქვეყანა წავა ჩვენს წინააღმდეგ, მისმა მეზობელმა ქვეყანამ მას უნდა გამოუცხადოს ომი.20

ალბათ ბევრი რამ გენიშნათ, რასაც ჩვენს რეალობაში აქვს ადგილი?

„სატანის ახალ აღთქმაში“, რაც „სიონის ბრძენთა ოქმების“ მოდერნიზირებულ ვერსიას წარმოადგენს, სიტყვა „ებრაელი“ შეცვლილია „ილუმინატით“.

კაცობრიობა ებრაელთა ხელში მაგონებს იმ უგუნურ კამეჩთა ჯოგს, რომელსაც შეუძლია თავის გზაზე ყველაფერი გაანადგუროს, მაგრამ ურთიერთ დახმარებაზე მოუფიქრებლობისა და უნიათობის გამო, მათ სათითაოდ მიირთმევს ლომები, და რადგან საქმე ასეა, გამოდის რომ ლომთა საკვებად მათი დაშვება, -გამართლებულია!!!

ნუ დავემსგავსებით უგუნურ კამეჩებს, მიმდინარეობს ბრძოლა არსებობისათვის და თუ არსებობა გვინდა, ნუ შევეჭმევინებით სხვას,!!!

ინგლისელ მზვერავ კომუნის მიერ დადგენილი მსოფლიოს
საიდუმლო მთავრობის სტრუქტურა

ს ა მ ა ს ე ლ თ ა კ ო მ ი ტ ე ტ ი

მიმართულებები

იდეოლოგია	ფინანსები	ძალოვნები	სამეცნიერო
<p>1. ელკესიები</p> <p>2. საიდუმლო ორდენები</p> <p>3. ლეგალური ჰუმანიტარული ორგანიზაციები და ფონდები</p>	<p>1. ბილდერბურგის კლუბი</p> <p>2. საერთაშორისო ურთიერთობის საბჭო (ეს სტრუქტურები აერთიანებს ევროპულ და ამერიკულ ფინანსურ ელიტას. აკონტროლებენ ამერიკის სარეზერვო ფონდს, ნიუ-ორკის საფონდო ბირჟას. მართავენ საინფორმაციო საშუალებებს).</p> <p>3. „სამმხრივი კომისია“, რომელიც შესდგება ევროპის, ამერიკისა და იაპონიის წარმომადგენლებისაგან და ახორციელებენ მსოფლიო რესურსების გადანაწილებასა და დაგეგმარებას.</p>	<p>1. პენტაგონი</p> <p>2. ცრუ</p> <p>3. ნატო და სხვა ბლოკები</p>	<p>1. რომის კლუბი, რომელიც აერთიანებს სამეცნიერო და კულტურულ ელიტას.</p> <p>2. ადამიანურ ურთიერთობათა ინსტიტუტი „თავისტაკი“, რომელიც ამ მთავრობის ძირითადი ტვინია.</p>

ნაწილი V1. რა ვიღონოთ და სად არის გამოსავალი?

თუმცა გასაკეთებელი ბევრია და კარსმომდგარი.

თუ ბუნებრივი არსებები ვართ, რაშიც მე მეპარება ეჭვი, მაშინ მისი კანონების შესაბამისად უნდა ვიცხოვროთ, მათ შორის ერებმაც, წინააღმდეგ შემთხვევაში გადავშენდებით, როგორც ამორტიზირებული, ურთიერთ მოქიშპე და მოძულე ბიორობოტები, რომელთა ერთად ცხოვრებაც თურმე შეუძლებელი ყოფილა.

ბუნების შესაბამისად რომ ვიცხოვროთ სწორად უნდა გავითავისოთ ჩვენი ადგილი და როლი, სივრცესა და დროში, ანუ სართო ეკოლოგიურ ციკლში, და არ უნდა გამოვდიოდეთ მის მიერ ბოძებული ამჟამიდან. თუმცა ჩვენი სიბრიყვითა და წინდაუხედაობით ბუნების ანტიპოდებად ვიქეცით, დავარღვიეთ მისი ბალანსი და ახლა თვითმკვლელობაზე ვმუშაობთ.

მე აქ ვგულისხმობ არა მარტო იმ ფაქტს, რომ დედამიწას, როგორც ჩვენს საერთო საცხოვრებელს, სათანადოდ ვერ უვლით და ვანადგურებთ, არამედ იმ ვითარებასაც, რომ მის მიერ შობილი ერები თუ რასები, ერთმანეთს ვერ ვიტანთ და მზად ვართ ერთმანეთი გავანადგუროთ, ოღონდ კი როგორმე დავიკავოთ ერთი მეორის ადგილი.

აქეთკენაა მიმართული ფაშიზმიც, რასიზმიც და გლობალიზმიც, რომლებიც, როგორც ვნახეთ აღმოცენებულია იუდაიზმიდან, რომლის მტაცებლურ ბუნებას თვით მისი არსი განაპირობებს. არსი, რომელიც სხვა არაფერია, თუ არა დანაშაულებრივი თვითშეგნებითა და რწმენით ცხოვრება, -უფრო უდიდესი, „დანაშაულის“ ჩადენის მიზნით,-დაიპყრონ კაცობრიობა, რაც თუმცა მიუწვდომელია.

ამ მიზნით ებრაელებს დაჩოქილი ყავთ მსოფლიო და ჯიჯგნიან, როგორც ლომი ველურ კამეჩს, რომელსაც ჯერ კიდევ შესწევს უნარი შეებრძოლოს ან/და წამოდგეს და გაექცეს, მაგრამ უნიათობის გამო მსხვერპლად ეწირება.

სულ ცოტა დარჩათ ებრაელებს საბოლოო მიზნამდე და ყველაფერი დამთავრდება, და დაიწყება ახალი, კაცობრიობის განადგურების დაჩქარებული ერა, ვგულისხმობ მოშიახოს გამეფების შემდგომ პერიოდს.

საუბარი მიმყავს იქითკენ, რომ ჯერ კიდევ ყველაფერი დაკარგული არა გვაქვს, ჯერ კიდევ შეგვიძლია კაცობრიობას გადარჩენა და არაბუნებრივ, გლობალურ დემოკრატიას შევებრძოლოთ, არ მივცეთ მას საშუალება მიგვიყვანოს მოშიახოს კარამდე!

კაცობრიობამ უნდა შევინარჩუნოთ ჩვენი ბუნებრივი, ეროვნული და რასობრივი იდენტურობა, რასაც ხელიდან გვაცლის საერთაშორისო

სიონიზმი, შორს მიმავალი მიზნებიდან გამომდინარე და დროა ჩვენი ღირებულებები შეუვალ ციხე სიმაგრეებად ვაქციოთ.

რელიგიური მრწამსის ნაცვლად, რაშიც სასულიერო ფენასთან ერთად საზოგადოების გაბატონებულ კლასთა ინტერესებია ჩადებული, ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ დამოუკიდებლობას უნდა მიეცეს მეტი გასაქანი, რაშიც გადამწყვეტი სიტყვა ინტელექტუალურმა ძალამ უნდა თქვას. მაგრამ უი, მოღალატეობრივ მდგომარეობაშია, დროის ფეხის ხმას აყოლილი, ქვეყნის გასაჭირს საკუთარი კეთილდღეობით ზომავს, მიტოვებულ ერს კი მტაცებლები დაპატრონებიან!

გვიჭირს რეალობის აღქმა, რადგან გამუდმებით ვიმყოფებით გამოცდილების ტყვეობაში და მუდმივად ვიხედებით უკან, ებრაელები კი - მიზნიდან გამომდინარე ყოველთვის წინ იხედებიან და წარმატებებსაც აღწევენ!

გვესაჭიროება ახალი აზროვნება, ახალი მსოფლმხედველობა, ახალი პოსტულატები, რაც წარსულის, აწმყოსა და მომავლის,- ბიბლიის ჭრილში ერთიანად გააზრების გარეშე შეუძლებელია. მით უფრო, რომ ისრაელის სახელმწიფო, ებრაული რასა და ქრისტიანული რელიგია, შვილობილ მარქსიზმსა და გლობალიზმთან ერთად,-ერთი მთლიანი ჯაჭვის ცალკეული რგოლებია, და რომლებსაც ერთ საერთო პლატფორმად „მოსეს რჯული“ გააჩნიათ!

საჭიროა ბრძოლა ჩვენს გაყალბებულ რეალობასთან, რომელსაც მძევლად ვყვევართ აყვანილი, რამეთუ ბოლო ორი ათასი წელია ვერ დაუხსნია თავი მისგან კაცობრიობას(რელიგიის წყალობით), რომელიც მხოლოდ ებრაელთა მიზანს ემსახურება!

დროა გამოვიდეთ მისი ტყვეობიდან!

გვახსოვდეს, შეარაღებაა თუ სარძოლო მოქმედებები, რასაც უამრავი რესურსი ეწირება და გვესმის ყოველ დღე,- მხოლოდ ებრაელთა მიზნიდან მომდინარეობს და მას არაფერი გააჩნია საერთო-სახალხო ინტერესებთან.

დროა უარი ვთქვათ გლობალიზმზე, მსგავსად მარქსიზმისა, ამით უარს ვიტყვით საერთოდ ბიბლიაზე და მის კონცეპციებზე, და მსოფლიო თანამეგობრობას გადავიყვანთ(დავწევთ) რასსობრივ მმართველობაზე, რაც თავის მხრივ გამორიცხავს ადამიანთა ბუნებრიობის დაკარგვას!

არ არის ადვილი ეს, მაგრამ გადარჩენისთვის ამის გაკეთებაა აუცილებელი!

გადარჩენისთვის მთავარი იარაღი ცოდნაა და არა სამხედრო შეარაღება, რასაც ასე თავს გვახვევენ, ნაცვლად განათლებისა და ეკონომიკის ამაღლებისა.

დროა გადმოვიდეთ ტრადიციული იდეოლოგიური „ტრანსპორტიდან“, რომელიც როგორც ვნახეთ ყალბი და საფრთხის შემცველია, და ვეძიოთ ახალი

„ტრანსპორტი“, რომელიც წაგვიყვანს ისტორიულ უსასრულობაში უსაფრთხოდ და იქნება ჩვენი ბუნებრიობის გარანტი!

ამ მხრივ, ვისაც სურს რელიგიას მიყვეს, შეუძლია ირწმუნოს ისტორიით ნაცადი, ბუნებრივი მისტერიის გამომხატველი „ქალდევიზმი“, იგივე ჩვენი ნაყოფიერების ღმერთ „ინაანას“სარწმუნოება, რომლის პროტო ტიპიც „ოსირისი“ იყო.

რატომ „ქალ-დევი“? იმიტომ რომ ქართველები თავის წარმომავლობას ამ ღვთაებას უნდა ვუმაღლოდეთ, ხოლო ქართველი დედები „ნანი-ნანას,“ - „ინაანას“, რომლისადმი თაყვანის ცემაც სხვა არაფერია, თუ არა თვით ბუნებისადმი, სამყაროსადმი თაყვანისცემა, - როგორც ერთიანი ცოცხალი თანაარსისადმი საკუთარი კუთვნილების გამოხატულება, როგორც მისი შემადგენელი და განუყოფელი ნაწილი. ეს კი ადამიანის გატოლებაა ღმერთთან და მის ღირსების უფრო მეტად მაღლა აწევა. ამ დროს პლანეტაც გვეყოლება პატივში და ეკოლოგიაც დაცული .

„ნაყოფიერება“ კი, - ბუნების, საერთო კოსმიური რითმის, მისი არსისა და სიცოცხლის გამოვლინებაა, და ჩვენც, როგორც მისი ნაწილი, მასთან ერთად თავს მთლიანობაში წარმოვიდგენთ, რაც დაგვეხმარება ჩვენი ყოფიერება მოვაქციოთ ბუნებრივ კანონზემიერებაში.

ასე ამოვალთ ცრუ რელიგიური დოგმატიდან, რომელიც ხალხს ათასობით წლებია ერთმანეთს გვაპირისპირებს და მტრობის გარდა არაფერი მოუტანია კაცობრიობისათვის!

თუ ვიტყვით ეს ბუნება თუ სამყარო,- შექმნილია მამა ღმერთ იეჰოვასა თუ სამებაში გაცხადებულ მის შვილ, უფალ ღმერთ- კაცისგან, რომელიც სადღაც უსასრულობიდან ვითომდა გვმართავს, მაშინ მეზადება კითხვა, სად არის „დედა ღმერთი“, მისი მშობელი, რომელიც ასეთ ვითარებაში იგიც „ღმერთად“ უნდა იწოდებოდეს? ანდა თუ არის „ძე-ღმერთი“, სად არის „ღმერთი ასული“?რამეთუ „ძე“იხმარება მხოლოდ „ასულის“არსებობის პირობებში. და თუ არის „სული წმინდა“, სად არის ღმერთი „სული უწმინდური“?

კითხვები უსასრულოდ იზადება. თუმცა ცხადია, რომ ბუნებაა თუ სამყარო ერთიანი კოსმიური გონის მიერაა მართული, რომლის პერსონოფიცირებაც შეუძლებელია, რამეთუ იგი საერთო კოსმიურ მთლიანობას ჰქმნის, ყველგანაა და ჩვენშიც, და უსასრულობას სძენს ერთიანი სიცოცხლის არსს! ცალკეული ნივთები თუ არსებები კი მისი იდეურიგამომხატულებაა.

აღნიშნულის გააზრებით შეგვეძლება მხოლოდ ჩვენი გონების განთავისუფლება ცრუ რელიგიისგან, რომელიც აღიარებს ანტისაკაცობრიო იდეოლოგიის საფუძვლებს: „თორს“, „ძველ აღთქმას,“ „წინასწარმეტყველთა

წიგნებსა“ და სხვა მისთანს, რომლებზეც ბაზირებულია „სიონიზმი,“ ქრისტიანობა და მათგან ამოსული რიგი სხვა ცრუ რელიგიური მიმდინარეობები, რომლებიც მხოლოდ ხალხს ჰყობს და გვაპირისპირებს ერთმანეთთან.

ბიბლიასა და მისგან ამოზრდილ რელიგიებს ადამიანთა გონება დაპაუზებულ მდგომარეობაში უპყრიათ და სულიერი განვითარების საშუალებას არ იძლევა. პირიქით, რაც მოვიპოვეთ სოციალისტური ათეიზმის პირობებში, მასაც გვართმევენ და გვექაჩებიან უკან, შუა საუკუნეებრივ უმეცრობაში!

დროა აუხილოთ ადამიანებს თვალები, რომლებიც ბრმად მისდევენ „რჩეულ ხალხთა“ ნააზრევს ისტორიულ სასაკლაოზე, რათა აცდნენ სატანჯველს, რამეთუ ჯერ კიდევ შორი გზა გვაქვს გასავლელი, - „**აღსასრულის დღე**“ ფარსია! კიდევ დიდი ხანს სიცოცხლე გვიწერია კაცობრიობას.

აბა დაფიქრდით, რამდენი %-ით გვაქვს გახსნილი ტვინის შესაძლებლობა? ნუთუ ყვაილი სანახევროდ იფურჩქნება?! განა ჩვენც არა ვართ ბუნების ყვაილი?

ადამიანთა გონების სრულ გახსნას ახალი გარემო სჭირდება!

ყველაფერს ახასიათებს რხევა, მათ შორის ადამიანურ ცხოვრებას, რაც წარმოშობს მისი ყოფიერების ამპლიტუდას, რომელსაც გააჩნია თავისი დადებითი და უარყოფითი მომენტები. ჩვენ კი რაც გავიარეთ ბოლო 2000 წ-ის განმავლობაში,- ჩვენი ცხოვრების უარყოფით მხარედ მისაჩნევია, დროა განვემზადოთ დადებით“მომენტზე“ გადასასვლელად! ძველმა მოჭამა თავისი. ყოველმა ერმა თავ-თავისი და ერთად საერთო გზა უნდა განვაგრძოთ, მაგრამ არა მტრობითა და ქიშპობით, როგორც აქამდე, არამედ სიყვარულითა და მეგობრობით!

ამისათვის საჭიროა ერის, ქვეყნისა თუ თვით მსოფლიოს გადარჩენის მიზნით შევექმნათ ერთიანი, ინტერნაციონალური საკონსულტაციო, საკორდინაციო ცენტრები რასსების მიხედვით, რაც უფრო ნაღდია ვიდრე მსოფლიოს მასშტაბით. ასეთი ორგანო გაუშვი თვით რასსებმა შექმნან თანამეგობრობის პრინციპით და არა მსოფლიოს ერთმმართველობა, რაც დიქტატია!!!

ჩავეხსნათ „**გლობალიზმს**“ იმდაგვარად, რომ ჩვენი თავი და ჩვენი ქვეყანა ჩვენვე გვეკუთვნოდეს, და სახელმწიფოებრივი განვითარების კონცეპტუალურ ძალაუფლებასაც ჩვენვე ვფლობდეთ, რათა არ ვიყვნეთ დამოკიდებული გარეშე ძალებზე, -თუ გადარჩენა გვინდა!

რასსობრივმა გაერთიანებებმა უნდა თქვან ყველაზე მართალი სიტყვა! მომავალი მათ ეკუთვნით!

ეროვნულ-სახელმწიფოებრივ ნაჭუჭში ნუ შემოუშვებთ იმ ბაცილას, რომელიც შიგთავსის დასნეულებას იწვევს .

ჩვენს ერსა და სახელმწიფოს მოვექცეთ ისე, როგორც თვით ებრაელები ექცევიან საკუთარ თავს, რასასა და სახელმწიფოს, მათ შორის -დიასპორებს! ამაშია მათი ძალა!

დროა ჩვენს გახრწნას დაესვას წერტილი და ვიფიქროთ გადარჩენაზე!

მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი ვერ ხვდება გლობალიზმიდან მომდინარე საფრთხეებს, რომელიც უშველებელი მანქანაა და რაობას, არა რაობად აქცევს, ხალხთა და ეროვნებათა ჭამია ცხოველია, რომელიც მწყობრიდან გამოყვანას საჭიროებს !

თუ გაყიდულ, გადაბირებულ თუ თაღლით თეთრ საყელოიანებს ჰგონიათ, რომ გადაურჩებიან მას, -ძალიან სცდებიან. იგი ყველას ჩაიყოლიებს და გადაამუშავებს.

ჩვენ მათ ვჭირდებით მონებად ან/და სამარეში!

გადარჩენისთვის ჭკუა-გონებაც არ გაგვაჩნია, რაც თავის დროზე გამოიყენეს ქართველთა მეფეებმა !

ჩვენი დროის მდინარე, რომელის სათავეც ბიბლიაა, ყველას წაგვიღებს, თუ არ გადაუკეტეთ სათავე, რაც მხოლოდ მისი უარყოფითაა შესაძლებელი!

კერძოდ:

1. ვამხილოთ „მოსეს რჯულის“ რეალური არსი, რაც ებრაელთა „ბიბლიური შეთქმულებაა“ და რომლის განსახორციებლად ყველა ზომებს ხმარობენ ;
2. საყოველთაო მსჯელობის საგნად ვაქციოთ „შეთქმულთა“ მიზნები და მისი განხორციელების ანტისაკაცობრიო მეთოდიკა;
3. აუხსნათ ხალხს, რა იმალება ქრისტიანული რელიგიის მიღმა და რა როლი ითამაშა მან ამ „შეთქმულების“ განხორციელების საქმეში;
4. „ბიბლიის კრიტიკა“ დავიყვანოთ მასებამდე;
5. განვლილი 2000-ს წლოვანი ისტორია წარმოვაჩინოთ ერთიან, მთლიან, სოციალური პროცესის უწყვეტ ციკლად, განპირობებული ხსენებული „შეთქმულებით,“ რომელიც დამთავრდება მოშიახოს გამეფებით, რომელსაც დროა დაუპირისპიროთ ანტიქრისტე, მხსნელი კაცობრიობისა!
6. მსოფლიო გლობალისტური მმართველობა შევცვალოთ რასსობრივი მმართველობით, მსოფლიო მმართველობა კი რასსათა საბჭომ განახორციელოს!

მიმდინარე ისტორიულ ეტაპზე კაცობრიობას გადარჩენა შეუძლია მხოლოდ ხსენებული ღონისძიებების გატარებას, ჩვენს ქვეყანას კი,-თუ მასაც დაუმატებთ შემდეგს:

1.ჩვენსნათ გლობალიზმს იმდაგვარად, რომ ვფლობდეთ იდეოლოგიურ, პოლიტიკურ და ეკონომიკურ დამოუკიდებლობას, და განვითარების კონცეპციებსაც ჩვენვე ვადგენდეთ;

2.განვუცხადოთ არა, -აშშ-ს ნეოკოლონიალურ სადამსჯელო რეჟიმს, დადგენილს ჯერ კიდევ „ცივი ომის“ პოლიტიკით,რამეთუ გვექცევა როგორც დაპყრობილს;

3.არანაირ სამხედრო ბლოკებში გაწევრიანება და არც არანაირ სამხედრო სადამსჯელო ოპერაციებში მონაწილეობა, მით უფრო ჩვენსავე ხარჯზე;

4.თავდაცვის საუკეთესო საშუალებაა კავკასიის ხალხთა მინიმუმ კულტურული ფედერაცია, ვისწრაფოთ მის შექმნისაკენ , რომელსაც საფუძვლად დაედება ერთიანი იდეოლოგია;

5.განათლება და ჯანდაცვა,- გახდეს უფასო, დახმარებები და პენსიები კი გაეზარდოს ხალხს, დროის მოთხოვნებს რომ აუწყონ ფეხი. სახელმწიფო მოხელეებს შეუმცირდეთ ხელფასები, პრემიები და შეღავათები, რაც მიმართულია მათ ხალხისგან მოწყვეტისა და ელიტარულ ფენად გადაქცევისკენ;

6.მმართველობითი სისტემა გადავიდეს ადმინისტრაციულ ერთეულთა რელურ წარმომადგენლობით და არა პარტიულ-პროპორციული პრინციპით დაკომპლექტებულ საპარლამენტო მმართველობით სისტემაზე;

7.პარლამენტი გახდეს 2-პალატიანი, ზედა-ფედერალურ ერთეულთა წარმომადგენლობითი და ქვედა რაიონულ ადმინისტრაციულ ერთეულთა წარმომადგენლობითი პალატებისაგან, უპირატესობა კი მიენიჭოს ზედა პალატას;

8.განვითარდეს ფედერალიზმი, ხოლო ეთნო, ეროვნულ ღირებულებებს მიენიჭოს დაცვის მაღალი სტანდარტები;

9.პარლამენტში შეიქმნეს ხალხთა პროტესტის მხარდამჭერი ბიურო, რომელსაც ადმინისტრაციულ ერთეულებში ეყოლება სახალხო კონტროლის ფუნქციის განმახორციელებელი ორგანოები, სოციალური სამართლიანობის განმტკიცების მიზნით;

10.შეწყდეს ჩინოვნიკთა სახით ქვეყნის საშუალო ფენად ჩამოყალიბების პროცესი სახელმწიფო ბიუჯეტის ხარჯზე, საამისოდ კი გასაქანი მიეცეს სამეწარმეო საქმიანობას;

11.დაშვებულ იქნეს სახელმწიფო კაპიტალისტური სექტორი, რაც დაეხმარება ადამიანთა დასაქმებასა და სოციალური პრობლემების მოგვარებაში;

10. ბაზარი და ფასწარმოქმნა გააკონტროლეს სახელმწიფომ;

12. გაუქმდეს, ანდა შემცირდეს რიგი საჯარიმო სანქციები, კომუნალური გადასახადები, მგზავრობის ტარიფები, საბაჟო გადასახადები და სხვა, რაც მიმართულია ხალხის დაკნინებისაკენ, რომ ვერ შეძლონ გადაადგილება, ეკონომიკურად წელში გამართვა და დაკავებულ იყვნენ მხოლოდ ლუკმა-პურის შოვნით, ან/და რომ ისხდნენ სახლებში;

13. პარლამენტი, საკრებულოები თუ მთავრობა, ჩამოყალიბდეს იმდაგვარად, რომ თითოეული ასახავდეს დაქვემდებარებულ ერთეულთა ეროვნულ-სოციალურ მოზაიკას, რამეთუ ამ პრინციპის დარღვევა წარმოშობს „მეხუთე კოლონას“;

14. წინა პლანზე წამოვიწიოთ ის ეროვნულ-ტრადიციული ღირებულებები, რომლებიც დროის მოთხოვნებს პასუხობს. გასაქანი მივცეთ ნაციონალურ - სოციალიზმს;

15. ბრუნვიდან ამოვიღოთ უცხოური ვალუტა, რაც ხელს უწყობს ქვეყნის კოლონიური პოლიტიკის გავლენის ქვეშ მოქცევასა და უცხოელთა დიქტატს;

16. მე-5 კოლონას“, „ლიბერალურ მისიებს“, „ვოლიუნტარიზმს“ და სხვა მავნე ტენდენციების მატარებლებს,- ანტიეროვნული, ანტი სახელმწიფოებრივი პოლიტიკის გამო გამოეცხადოთ ბრძოლა;

17. არა ლიბერალურ დემოკრატია, კი- ნაციონალურ-სოციალიზმს;

18. განხორციელდეს წარმოებათა საშუალებებისა და ბანკების ნაციონალიზაცია, გაუქმდეს კერძო საკუთრება მიწაზე, გასაქანი მიეცეს იჯარას;

19. შევწყვიტოთ „ღია კარის პოლიტიკა“, რაც მიზნად ისახავს უცხო ტომელთა შემოდინებასა და დამკვიდრებას, და ჩვენების განდევნას, თეთრი რასის გადაგვარებასა და ჩვენი სამშობლოს დაკარგვას;

20. გასაქანი მიეცეს ბუნებრივი ინსტიტუტების: ადამიანის, ოჯახის, დასახლებულ პუნქტებისა და ერების დროით ნაკარნახევ ღირებულებებს;

21. სახალხო განათლებისა და კულტურის ამალგების მიზნით გატარდეს ქმედითი ზომები, შემუშავდეს ანტი გლობალური კონცეფციები, რომელიც დაიცვას ეროვნულ ინტერესებს ;

22. შეიქმნეს ეროვნული უსაფრთხოების კონცეფციები და პროგრამა ,რომლებიც აყვანილ იქნება კონსტიტუციის რანგში;

23. ეკლესიას დაეკისროს ბრუნვიდან გადასახადის გადახდა და შეუწყდეთ ბიუჯეტიდან ყოველწლიური დაფინანსება, რასაც ათობით(35) მილიონი ლარი ეწირება და მიმართულია ღვთის მსახურთა ელიტარულ ფენად გადაქცევას;

24. სამართლებრივ ურთიერთობებს საფუძვლად დაედოს სოციალურ-ბუნებრივი

სამართლიანობის პრინციპი. დაშვებულად იქნეს ცნობილი, რაც არ იქნება აკრძალული;

25. დაშვებულ იქნეს სკოლებში ბიბლიური კრიტიკის სწავლება;

26. არა ასიმილაციას, კი ფედერალიზმს;

27. მეტი პატივი მშობლებსა და ბუნებას, ქართველ ერს დაუბრუნდეს ნაყოფიერების ღმერთი , – „ ინაანა, “ანუ „ქალდეური რელიგია“, რომელშიც რეალიზებულია ბუნების მისტერია , ჰარმონია კი ბუნებრიობაშია ;

28. არა კოლონიალიზმს!

მხოლოდ ასე შეგვეძლება ნაციონალ-სოციალური სამართლიანობის აღდგენა და განმტკიცება, ნაცვლად დანაშაულებრივად თავს მოხვეული ბურჟუაზიულ-არისტოკრატიული დიქტატორული რეჟიმისა;

თუ არა ეს ღონისძიებები, ყოფილი მეზობელი ალბანეთის ბედი გვიწერია!

მთავარია ხალხის ნება, ყველა დანარჩენი აღსრულებადია!

დასკვნა

„მოსეს რჯულმა“ განაპირობა მსოფლიოს ბოლო ორი ათასწლოვანი ისტორიის ბედი, რამეთუ ებრაელთა მიზნიდან გამომდინარე, რომ სურთ გახდნენ მსოფლიოს მპყრობელნი, მათ მიერვე ვითარდებოდა ბიბლიაში დატანილი „საგზაო რუკის“ სახით გათვალისწინებული კონცეფციებისა და მიზანდასახული მინიშნებების შესაბამისად.

თუ „მოსემის“ წყალობით ებრაელი ქურუმები ფლობდნენ მხოლოდ ისრაელის სახელმწიფოსა და მის მრევლს, „ქრისტიანიზმით“ ისინი დაეუფლნენ რომის იმპერიის მოქალაქეთა (მოსახლეობის) ქონებრივ სიმდიდრეებსა და სულიერებას, რაც შემდეგ იმპერიის დაშლის კვალობაზე გავრცელდა მთელს ევროპასა და მსოფლიოს მნიშვნელოვან ნაწილზე, თუმცა ამ ჯერად შეძლეს მხოლოდ ხალხთა სულიერების ხელთ პყრობა.

„მარქსიზმით“ კი, რომელშიც ტრანსფორმირება განიცადა ქრისტესეულმა „სამართლიანობის იდეამ“, მათ შეძლეს მიუღებელი შემოსავლების კომპენსირება მთელი რიგი ქვეყნების ანექსიით (სახელმწიფოებრივ მასშტაბებში), დაწყებული რუსეთის იმპერიით, დამთავრებული ვიეტნამით, რომლებიც ქმნიდნენ ერთიან სოციალისტურ ბანაკს. თუმცა ამ ჯერად თვით მარქსიზმი წარმოადგენდა რელიგიას, მიუხედავად იმისა, რომ ასეთად არ მიიჩნევდნენ.

ისრაელის სახელმწიფოს ხელახლა ჩამოყალიბების შემდეგ, რომელიც მთელი ამ სიონისტურ-მასონური მოძრაობის სულის ჩამდგმელად და გულად მოიაზრება, დაშალეს სოციალისტური ბანაკი, რაც მასში შემავალი ქვეყნების სიმდიდრეების მითვისების მიზნით იყო შექმნილი და ებრაელები გადავიდნენ უფრო ფართო მასშტაბიან შეტევაზე მსოფლიოს დასაპყრობად, რისთვისაც შემოიღეს „ახალი მსოფლიო წესრიგი“, „გლობალიზმი მოგვივლინეს ახალ რელიგიად, მიმდინარე იეჰოვას დროშის ქვეშ!

ამ „ახალმა წესრიგმა“ უნდა უზრუნველყოს მსოფლიოს „გლობალური მმართველობიდან“ ებრაელთა მსოფლიო იმპერიაში ტრანსფორმირება, რისთვისაც იბრძვიან მთელი ამ ხნის განმავლობაში! ამის ნიშნად ისინი გამოაცხადებენ მოშიახოს გამეფებას მსოფლიოზე, რისთვისაც წინასწარ შეეცდებიან ააგონ სოლომონის მესამე ტაძარი ალ-აქსის მეჩეთის ადგილას, ანდა სულაც შეიძლება მის გვერდით, რაც მეექვსეა და იერუსალიმს გამოაცხადებენ მსოფლიოს დედაქალაქად! აი ესაა მათი საბოლოო ამოცანა!

ყოველივე ეს შესაძლებელია თუ მათ ამის საშუალება მისცა კაცობრიობამ.

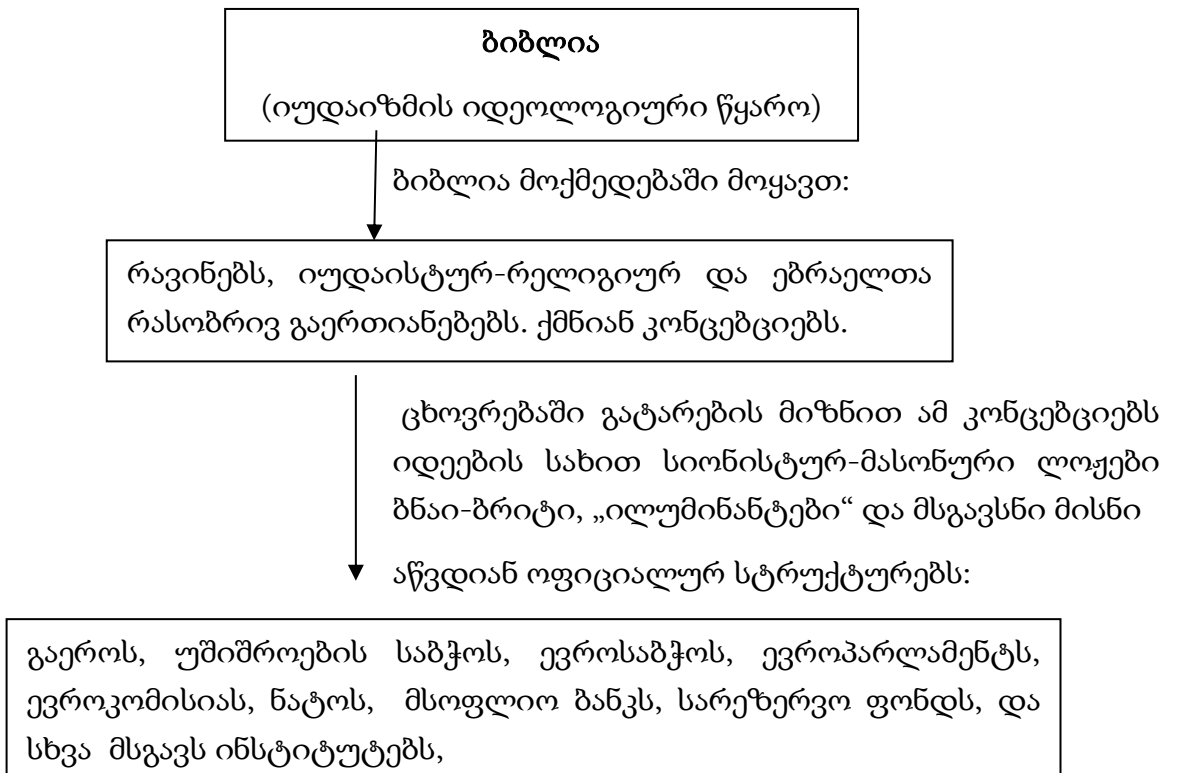
და თუ ეს მოხდა, - კაცობრიობა დაყვანილ იქნება ბიორობოტების დონეზე, რომელსაც აამეტყველებენ მხოლოდ ერთ, - ივრიტის ენაზე და თანაც

მნიშვნელოვნად შეამცირებენ მის რაოდენობას! მას შემდეგ დაწყება მსოფლიო ისტორიის ახალი ერა!

ყოველივე ეს რომ არ მოხდეს დროა ებრაულ-მასონურ მოძრაობას დაუპირისპირდეს ანტი ქრისტიანული მოძრაობა ანტიქრისტეს მეთაურობით!

ანტიქრისტეს გამოჩენას ებრაელები იმ თავითვე გრძნობდნენ ,გამომდინარე მათივე მიზნიდან და ამიტომაც მისით აშინებენ ხალხს,რათა უარყოფითი განწყობა შეექმნათ,არადა იგია მხსნელი ხალხის!!!

მსოფლიოს მართვის ებრაული სქემა

რომლებიც მოდელირებას უკეთებენ ამ იდეებს და შემდეგ თავისი სახელით, ავალდებულებენ ცალკეულ სახელმწიფოებს აღასრულონ იგი. ებრაელობა ამ დროს ჩრდილშია და ვითომც არაფერ შუაში იყვნენ!

არ არსებობს ბუნებაში საფრთხე, რომლის დაძლევაც არ შეიძლებოდა. ამიტომაც მსოფლიოს ებრაულ-სიონისტური საფრთხეც დაძლევადია, მთავარია ხალხის სათანადოდ ორგანიზება!

წარმატების საწინდარია „მოსეს რჯულის“ სიცრუისა და მისი ანტი საკაცობრიო ბუნების საყოველთაო მხილება, და საერთოდ ბიბლიურ ღირებულებებზე უარის თქმა, როგორც ეს წინა პარაგრაფშია ჩამოყალიბებული.

ამ მოძრაობას დაუპირისპირდება მთავრობაც, პოლიტიკური ძალებიც, მე 5-ე კოლონაც, რომელიც მტრისგან იკვებება და ყველა ჯურის ეკლესიაც, მომხრე კი იქნება მხოლოდ მშრომელი ხალხი და ისიც მოგვიანებით, დროთა განმავლობაში კი ყველა გაიზიარებს!

კაცობრიობა მიყვება ებრაელობას ისტორიულ სასაკლაოზე შეწირული ბატკანივით, რაც ჯერ კიდევ გაცნობიერებული არ აქვთ და რასაც რომ ვერ მიხვდნენ დაპურებული ყავთ ცრუ სულიერებით! საიდუმლო ძალები და ეკლესია ერთობლივად უძღვებიან ამ ბნელ საქმეს. გადარჩენისთვის კი საჭიროა „ანკესიდან“ თავის დახსნა!

თქვენთვის თავდადებული

/ალექოჩარი/

დ ა მ ა ტ ე ბ ა

მსოფლიო საეკლესიო კრებები:

1. პირველი ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა 325 წელს, ქ.ნიკეიში, ესწრებოდა რომის იმპერატორი კონსტანტინე დიდი. ქრისტიანობა გამოცხადდა სახელმწიფო რელიგიად;

დაადგინეს დოგმატი: „რწმენის სიმბოლოდ ცნობილ იქნა ქრისტე, რომელიც მიიჩნის ღმერთის ჭეშმარიტ შვილად და ჭეშმარიტ ღმერთად, დაბადებულად და არა შექმნილად ყველა საუკუნეებზე ადრე, რომელიც მუდმივია მამა ღმერთივით და მასთან ერთად ერთ არსს ქმნის;“

2. მეორე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა ქ.კონსტანტინეპოლში 381 წელს, ესწრებოდა იმპერატორი ფეოდოსი დიდი.

დაადგინეს დოგმატი: „ღმერთ წმინდა სულის, ძე-ღმერთისა და მამა-ღმერთის ერთმანეთთან ტოლობის შესახებ“.

3. მესამე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა 431 წელს, ქ.ეფესაში, ესწრებოდა იმპერატორი ფეოდოსი მეორე უმცროსი.

დაადგინეს დოგმატი: „ირწმუნონ იესო ქრისტე სრულყოფილ ღმერთად და სრულყოფილ ადამიანად, წმინდა მარიამი კი ღვთის მშობლად“.

4. მეოთხე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა 451 წელს, ქ.ქალკედონში, ესწრებოდა იმპერატორი მარკიანე.

დაადგინეს დოგმატი: „ქრისტე ღვთაებრივად იბადება მამა ღმერთისაგან, ხოლო ადამიანურად ქალწულ მარიამისაგან, და რომ იგი ყველანაირად გავს ადამიანს, გარდა ცოდვებით.“ შედეგად გაჩნდა მონოთეიზმი.

5. მეხუთე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა ქ.კონსტანტინეპოლში 551 წელს, ესწრებოდა იმპერატორი იუსტინიანე პირველი.

დაადგინეს დოგმატი: რომლითაც გაკიცხულ იქნა სირიელი მამების ახლებური ხედვები.

6. მეექვსე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა 680 წ-ს, ქ. კონსტანტინეპოლში, ესწრებოდა იმპერატორი პოგონატესი.

დაადგინეს დოგმატი: „მინი კანონი ეკლესიათა მმართველობის შესახებ“, შედეგად ქრისტიანულ ეკლესიას გამოეყო რომის ეკლესია დამოუკიდებელ კათოლიკურ ეკლესიად.

7. მეშვიდე ქრისტიანული საეკლესიო კრება შედგა 787 წ-ს, ქ.ნიკეიში, ესწრებოდა იმპერატორ ლევ ხოზარის ქვრივი ირინე.

დაადგინეს დოგმატი: „ქრისტეს ჯვართან ერთად ეკლესიაში შეიძლება დაიდგას ღვთისმშობლისა და სხვა წმინდანების ხატები“.

როგორც ხედავთ ქრისტიანული რელიგია განმტკიცებულ იქნა რომისა და ბიზანტიის იმპერატორების ძალისხმევით, რამეთუ მის საშუალებით ცდილობდნენ იმპერიის ურყევობის შენარჩუნებას, მაგრამ ვერ გათვალეს ებრაელთა მიზანი, რომელთანაც მისასვლელად ქრისტიანობა გამოიყენეს სამოქმედო პლატფორმად. მონათმფლობელური წყობილება, კი ნაცვლად შენარჩუნებისა- დაემხო, ხოლო გამდიდრებულ ებრაელთაგან წარმოშვა ფეოდალური კლასი.

მსოფლიოს ებრაულმა განვითარებამ კაცობრიობა დატოვა ბიბლიის ტყვეობაში, მოძღვრების, რომელსაც საფუძვლად უდევს სიცრუე, სამომავლო ორიენტირად- საკრალური ილუზია, შინაარსად კი,- დაშიფრული შეთქმულება, რასაც ვერ ხვდება ბნელი და უმეცარი ადამიანი, ბრმად მიმყოლი ისტორიულ სასაკლაოზე!

გერმანელი ფილოსოფოსი ფ.ნიცშეს თვალსაზრისით, „ქრისტიანული რწმენა თვით ადამიანის მსხვერპლშეწირვაა, მსხვერპლშეწირვაა – მთელი მისი თავისუფლების, სიამაყის, სულისა და თვითდაჯერებულების, რითაც იგი ეძლევა მონობას“.

(Ф. Ницше, Путь сторону зла, м.м. 2000, გვ. 53).

გამოყენებული ლიტერატურა

ნაწილი I

1. ინტ. საიტი:
[https://textboks.studio/uchebnik – geopolitika/obyektivnyie – prichinui. html](https://textboks.studio/uchebnik-geopolitika/obyektivnyie-prichinui.html)
источник: Мариченко А.В., Геополитика, 2008.
2. Дональд Рейфилд, Грузия, Москва, 2017.
3. ზვიად გამსახურდია, „კაცობრიობის დილემა“ , 1977.
4. გაზეთი ასავალ-დასავალი, N28, 2018 წ., 9-15 ივლისი , დემოგრაფიკული ანზ. თოთაძე.
5. მსოფლიოს აღწერები, ჟურნალი „Ралф Пакерტი“, 2016.
6. საერთო გაზეთი , N26 , 11.07.2018 წ., ხელი თოდრია.
7. იმავე მსოფლიო აღწერების მიხედვით.
8. საერთო გაზეთი , 04.07.2018 წ., N25. თ. შველიძე , „საქართველო მეგაერგნეთია“.
9. იმავე „მსოფლიოს აღწერების“ მიხედვით.
10. იმავე „მსოფლიოს აღწერების“ მიხედვით.
11. გაზეთი საქართველო და მსოფლიო, N 135 , 03.07.2018.
12. იმავე „მსოფლიოს აღწერების“ მიხედვით.
13. იმავე „მსოფლიოს აღწერების“ მიხედვით.
14. იმავე „მსოფლიო აღწერების მიხედვით“.
15. იმავე „მსოფლიო აღწერების მიხედვით“
16. ბიძინა ივანიშვილი 4000 კაცს უხდის ფულს, საიტი: [https ;//wwwgeomedia ge](https://www.geomedia.ge). N999.

ნაწილი II

1. Краткий политический словарь. М., 1983, С. გვ. 307.
2. «Союз отверженных», « Союз справедливых», В. Вейтлинг («Евангелие бедного грешника»), «Союз коммунистов».
ინტ. საიტი: <https://www.agitklub.ru/front/mar/bund.html/>.
3. იგივე წყარო, გვ. 11-13/14.
4. იგივე წყარო.

5. К. Маркс, Ф. Энгельс «Манифест коммунистической партии».
6. Вейсгаупт Адам, Википедия ონტ. საიტო: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>.
 ონტ.საიტო:
<https://vaticproject.blogspot.com/2010/08/wiliam-cooper-exposing-iluminati.html>.
7. Википедия, Бнай Брит,
 ონტ. საიტო: <https://dic.academic.ru/dic.nsf/ruwiki/279788>.
8. Протоколы Сионских Мудрецов и Всемирный Жидомасонский заговор., Александр Кац , ონტ. საიტო: <https://samlib.ru/k/kac-a-s/protokoli>.
- ასევე გაზეთი „არჩევანი“ 1995წ. ზვიად გამსახურდიას სტატია „ეს ყველამ უნდა წაიკითხოს“!
9. Сионский заговор, ონტ. საიტო: <https://lechaim.ru/ARHIV/171/vorone1.html>.
10. Гесс Мозесс, Википедия, ონტ. საიტო: [https://ru.wikipedia.org/wiki/%rim i ierusalim](https://ru.wikipedia.org/wiki/%rim_i_ierusalim).
11. Еврейские корни Марксизма, Олег Попов, Бостон, США 2005г.
 ონტ. საიტო: <https://www.pravia.ru/faith/13/2345?printz>.
12. ამავე წყაროს გვ. 3/5.
13. Сионский заговор, ონტ. საიტო: <https://lechaim.ru/ARHIV/171/vorone1.html>.
- 14.Эволюция идеологии сионизма (19-20 вв), Маханаим (Страна и история / статьи П. Полонского),
<https://www.machanaim.org/tor8life/hit8geo/zionism.html>.
- 15.sionisti i masoni ,saiti,<http://www.ru.pravda.narod.ru>.
16. Уильям Дадли Пелли, «Мировой Еврейский заговор действительно существует», (перевод с английского 2017) გვ. 17. (1983 წლის აშშ კონგრესის საგამომიებო მასალებიდან).
17. ამავე წყაროს გვ. 29.
- 18.ამავე წყაროს გვ.16.
- 19 Цитатты Ленина о русских ,
 ონტ. საიტო: <https://koka-lep-mont.livejournal.com/859400.html>,გვ.8/10-9/10.
- 20.<http://grazu.werd.ru./socakt/page,1,2,132960.marksizm-ideologija-rusqeoboov.html>,1/10-6/10.
- 21.იგივე წყარო,გვ.7/10.

22. იოსიფ Стаლინ – ხაზარსკიი ევრეი.

ონტ. საიტო: <https://s2006.livejournal.com/1206.html>.

ახვევი მიფი ო Сталине ილი «Всеи известно , что Сталин был еврееи».

ონტ. საიტო: https://communitarian.ru/posts/istoria_rossii/mify-o-staline.html.

23. Был ли Берия еврееи?

ონტ. საიტო: <https://www.politforums.net/internal/1294825398.html>.

24. ი. Стаლინ. Вопросы Ленинизма, партиздат. 1936, გვ. 24.

25. იგოვე წყარო, გვ. 80,81.

26. იგოვე წყარო, გვ. 78.

27. იგოვე წყარო, გვ. 80.

28. იგოვე წყარო, გვ. 86.

29. იგოვე წყარო, გვ. 134.

30. Уильям Дадли Пелли, Мировой еврейский заговор действительно существует. (ორიგინალი: There is a Jewish world Plot Jews say so, the Pelley Publishers, 1939).

31. Стаლინ ო будущем. ონტ. საიტო: <https://pikabu.ru/storu/stalin-0-budushem-75765>.

32. Мочола ORG/ Манифест комитета Освобождения народов России/ Русское освободительное Движение.

ონტ. საიტო: <https://www.mochola.org/russiaabroad/vlass-manifesto.html>.

33. Список замаскированных еврееи,

ონტ. საიტო: <https://korobok12.livejournal.com/31116.html>.

ხაწილი III

1. Маркс К., Энгельс Ф., соч.т.20 გვ. 328.

2. История и теория атеизма, М.1987, გვ. 16-37.

3. იგოვე წყარო, გვ. 39,40.

4. იგოვე წყარო, გვ. 39,40.

5. იგოვე წყარო, გვ. 39,40.

6. Всемирная история т.I, М.1956. გვ. 181.

7. История и теория атеизма, М.1987, გვ. 41.
8. იგივე წყარო, გვ. 42,43.
9. იგივე წყარო, გვ. 42.
10. Всемирная история т.1, М.1956. გვ. 181.
11. იგივე წყარო, გვ. 220,221.
12. იგივე წყარო, გვ. 221.
13. იგივე წყარო, გვ. 221.
14. История политических мировых учений, М.1970, გვ. 24.
15. იგივე წყარო, გვ.24.
16. Законы Хамурапи. ინტ. საიტი: Свободная энциклопедия, გვ. 1.
17. იგივე წყარო, გვ. 2.
18. იგივე წყარო, გვ. 3-4.
29. იგივე წყარო, გვ. 4.
20. იგივე წყარო, გვ. 5.
21. ინტ. საიტი: Zaratustra.org/wiki.
22. ლაო-ძი, დაო-დე-ძინი, თბილისი, 1990, გვ. 89.
23. იგივე წყარო, გვ. 110.
24. იგივე წყარო, გვ. 90.
25. იგივე წყარო, გვ. 101.
26. ამ პარაგრაფში ზოგიერთი მონაცემები აღებული გვაქვს წიგნიდან: :Библия; Историко-Критический анализ, И.А. Крывелев, политиздат., М. 1982.
27. ამ პარაგრაფშიც გადმოტანილია ცნობები იმავე И.А. Крывелев-ის წიგნიდან და წიგნიდან: Давид Штраус, Жизнь Иисуса, Эрнест Ренан, Жизнь Иисуса, Харьков, «фолио», Москва, «Аст», 2000.
28. გამოყენებულია ბიბლია ახალი ქვეყნიერების---- თარგმანი აშშ, 2000წ. ახალი აღთქმა, სტოქჰოლმი, 1992. და ბიბლია, გამოცემული საქართველოს საპატრიარქოს მიერ 1989წ.
29. ინფორმაცია მოძიებულია წიგნიდან: Справочник необходимых знаний А.П. Кондрашев М.2002.
30. ინტ. საიტი: Biblia.

31. Ф. Ницше, По ту сторону добра и зла, Казус Вагнера, Антихрист, Эссе Номо, Минск, Москва, 2000, გვ. 332.
32. В.И. Ленин II ს.ს.ტ.23 გვ.47.
33. Энциклопедия Мысли, Симферополь, 1996, გვ. 11.
34. სენეკის ფ.ნიცშეს წიგნი გვ.328.
35. იქვე, ფ.ნიცშე, გვ.329.
36. იქვე, ფ.ნიცშე, გვ.331.
37. Христианские футурологические концепции, А.С.Попов, А.А. Радугин, изд. Мысль, 1987, გვ. 53.
38. Маркс К., Ф. Энгельс, Т.3. გვ.

ბაწილი IV

1. Задачи в отношении России, текст оригинала на сайте: <https://www.sakva.ru/Nick/NSC-20-1.html> .
2. «План Далесса» საიტო: <https://www.sakva.ru/Nick/Dullplan.html>,
საიტო: <https://ru.wikipedia.org/>.
3. Речь раввина Эммануила Рабиновича на совещании Европейских раввинов в Будапеште, 1952 года.
საიტო: <https://forum.dpni.org/showthread.php?t=16325>.
4. из документов и материалов третьей советско-американской встречи на высшем уровне 27.06.-03.07.1974 г.москва, политизд, 1974 г.
5. Гарвардский план уничтожения России,
საიტო: <https://communitarian.ru/news/v-rossii/garvardsky-proekt.2606217>.
6. Хьюстонский проект – план разделения России.
საიტო: <https://comentarian.ru/news/v-rossii/khyustonskf-proekt-plan...26062017>.
7. Перестройка и ново мышление, М.С.Горбачёв, 1988.
8. ედუარდ შევარდნაძე, мои вибор, м. 1991 г. Ст. 10.
9. ვინაა ჯორჯ სოროსი?, იაკობ ახუაშვილი, 2001.
10. Терновый венец России, О. А. Платонов, 2000, გვ.499.

11. М. Палтаранин « Власть в тратиловом эквиваленте, Наследие царя Бориса», 2000.
12. [https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=gruppa “Мощ”,oldid=95387221.](https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=gruppa%20%22Мощ%22&oldid=95387221)
13. ბნაი ბრით, ვიკიპედია, [htzps://dig.agad .emig.ru/dicnef/ru.wiki279788.](https://dig.agad.emig.ru/dicnef/ru.wiki279788)
14. გაზეთი „საქართველო და მსოფლიო“, 2017 წლის 13-19 სექტემბრის, #33,
სტატია : „ფაროსანამ გადაჭამა დასავლეთ საქართველო, სად არის ლუგარის
ლაბორატორია“?
15. Либеральная миссия, საიტი: [https://ru.wikipedia.org/wiki/%.](https://ru.wikipedia.org/wiki/%)
16. План евреев и Израиля против русских, Украины и России, доклад Равина
секта Хабада М.М Шнеерсона,
საიტი: <https://russ-historu.blogspot.com/2014/06/2014-wara-on-ukraine-jews-are-attasking-html>, წყარო [http://www.wodigitria.bu/2011/01/20.sionizm-planu - sredstva.](http://www.wodigitria.bu/2011/01/20.sionizm-planu-sredstva)
17. Кицур Шульхан Арух, საიტი: [https://xn-8sbeybxdi bygm.ru.an.info%do/.](https://xn-8sbeybxdi bygm.ru.an.info%do/)
18. Еврейский фашизм и геноцид русского народа,
საიტი: [https://forum.dpni.org/showthread.php?tz16325.hatt//xn-8shexbxdi bugmm.ru.an.inf%.](https://forum.dpni.org/showthread.php?tz16325.hatt//xn-8shexbxdi bugmm.ru.an.inf%)
19. დენიზა სუმბაძე „ჩვენ განვკურნავთ დედამიწას სნეულეზითაგან“, თბილისი 2018.
20. Новый завет Сатаны,
საიტი: [https://www.rusky.com/history/liberaru/bogolulu/bogolubu 1/html .](https://www.rusky.com/history/liberaru/bogolulu/bogolubu1/html)

გარე ყდაზე

დროა განაჩენი გამოუტანოს ისტორიამ იუდაიზმს!

ქრისტიანობა, მარქსიზმი თუ გლობალიზმი,-ებრაელთა შეთქმულების ფასად(ებ)ია, რომელთა საშუალებითაც მათ ქონებრივი თუ სულიერების ხელყოფა მარცვა ცალკეული ადამიანთაგან გადაზარდეს სახელმწიფოებრივ მაშტაბებში და ახლა მთელ მსოფლიოზე მოდებულები არიან.

ნუ იფიქრებთ, რომ ვინმე მხსნელი მოგვევლინებათ, მმართველობის ვერტიკალი მძევალია თავის კეთილდღეობის და მას თქვენთვის არასოდეს ეცლება, თუმცა მომავალი საფრთხეები მასაც შეიწირავს

ბოლო ორი ათასი წლის განმავლობაში ისტორია მხოლოდ ებრაელთა წისქვილზე ასხავს წყალს და დროა ამ უკუღმართობას მოედოს ბოლო!

ხალხმა უნდა მოიპოვოს თავისუფლება და ღირსეული ადგილი ცხოვრებაში. გაუნათლებლობა ჩვენი ანტიპოდი, დროა გამოვიდეთ სიბნელიდან!

არავითარი ტოლერანტიზმი უსამართლობას,სიყვარული და მეგობრობა წინა პლანზე წამოიწიოს!!!

თქვენთვის თავდადებული

/ ალექოჩარი /